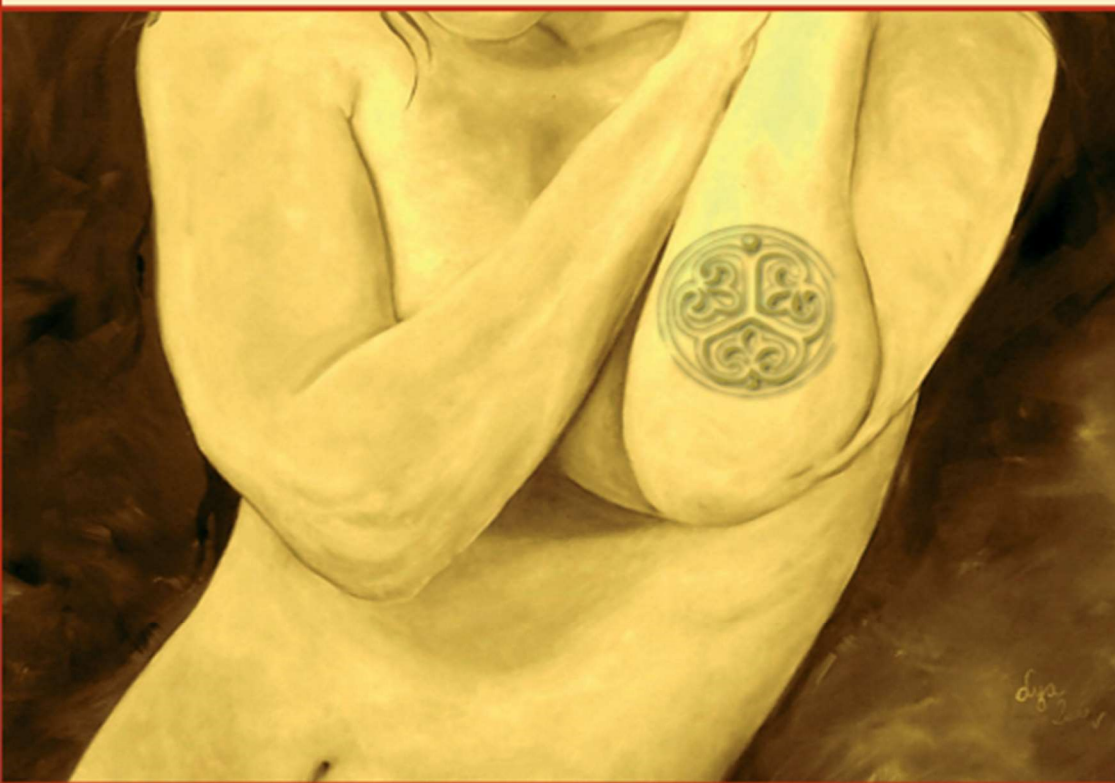

ARA RAUCH

PECSÉT
A KARODON

TINTA KÖNYVKIADÓ

Ara Rauch

Pecsét a karodon

Tinta Könyvkiadó

Budapest, 2019

© TINTA Könyvkiadó, 2019

ISBN 9789637094781

Kiadja a Tinta Könyvkiadó
A kiadásért felel Kiss Gábor,
a TINTA Könyvkiadó igazgatója
Felelős szerkesztő: Kiss Gábor

Június

– Egyvalaki lesz, aki ennek nem fog örülni – jegyezte meg rezignáltan a közeli, némileg aggasztó jövőbe nézve Réka, közvetlenül a fergeteges indiántánc után, amit a hirdetőtábla elolvasása után lejtett. Detti tudta a választ.

– Norbi.

Összenéztek, Réka savanyúan bólintott.

– Már akkor sem tudott örömet vagy lelkesedést tettetni, amikor beadtam a pályázatot. De most rá sem merek gondolni, milyen képet fog vágni, amikor megtudja, hogy megnyertem.

– Ha ennyire nem érti meg, micsoda lehetőség ez neked, akkor meg sem érdemel téged.

– Megérti ő, pont az, hogy érti... attól fél, hogy egy év alatt elhidegülök tőle, vagy netán belecsöppenek kint valami mézescsuporba, fogok magamnak egy milliomot, vagy ott ragadok, vissza sem akarok jönni.

– Ilyet szólt be?

– Ilyet. Szinte szó szerint.

– Nahát – mondta Detti felháborodva – ez rávall. Meg is érdemelné. Tudod, hogy sose csíptem a Norbidat, de nem szóltam egy szót sem, mert láttam, hogy jól vagytok. De most betelt a pohár. Ne tartsd vissza magad, ha bármi ilyen lehetőség kínálkozik, azt mondom.

Réka lemondóan sóhajtott.

– Nézzük meg, ki a másik kettő. Annyira örültem, hogy fel se tűnt a nevük.

– Kónya Emese.

– Az jó, aranyos lány, jól ki lehet jönni vele. És Kormos Dániel.

– Az ki?

– Negyedéves. Nem ismered? Szemüveges, vékony, magas srác. Elvarázsolt figura. Úgy jár, mintha lebegne a föld felett. Olyan az arckifejezése is. Ej, épp ott jön.

– Melyik az? – Detti nem bírta kiválogatni a közeledő csoportból a célszemélyt.

– Az a fehér pólós, aki úgy imbolyog, mint egy képernyőkímélő.

– Aha, persze! Múltkor jót röhögtünk rajta, te nem voltál ott. A Mekiben nem bírta elmondani, mit kér. Hárman is segítettünk neki, plusz az eladó srác, de csak egyre jobban belezavarodott.

Réka integetni kezdett a fiúnak.

– Dani, Dani! Tudod-e már?

– Mit?

– Te vagy az egyik, aki megnyerte a pályázatot.

– Melyiket?

A két lány összenézett. Dettiből kibuggyant a kuncogás, Réka fékezte magát.

– Több pályázatot adtál be?

– Hát igen, kettőt... melyiken nyertem?

– Az amerikai ösztöndíjat nyerted meg, ide vagy felírva.

– Igen? – a méléző arckifejezés hirtelen érdeklődőre váltott. – Végre egy jó hír – végigolvasta a kifüggesztett hirdetményt. – Ismeritek ezeket a csajokat? – bökött rá a papírra.

– Túrhetően – bólintott Réka. – Kónya Emese harmadéves. A Véler Réka meg én vagyok.

A fiú végigmérte fentről lefelé, alaposan tanulmányozva, mint a zoológus valami érdekes, egzotikus, ötlábú krokodilfajt.

– Ja – jegyezte meg jelentőségteljesen. – Akkor együtt utazunk. Harmadéves vagy?

- Másod. Amerikanisztika-romanisztika szakos.
- És már megvan a felsőfokú?
- Már az érettségivel megszereztem.
- Ja – a fiú igyekezett elrejtteni meglepődését.

Réka rámosolygott.

- Majd beszéljük meg, mikor és hogyan megyünk.

Megadod a számodat?

Telefonszámot cseréltek, mindketten beírták a mobiljukba a másikét.

- De még előttünk a nyár – mondta Réka.

– És a vizsgaidőszaknak sincs még vége – tette hozzá Detti.

Ezen a fontos napon Réka a frissen nőtt szárnyaival repült haza a talyigafalvi Alkotmány úton. Amióta beadta a pályázatot, még rágondolni sem nagyon mert, vajon megnyeri-e. A pályázati feltételeknek megfelelt: megvolt az angol felsőfokú nyelvvizsgálója, a Városi Tanárképző Főiskolára járt, a tanulmányi eredménye az utolsó két félévben jeles volt, és Hegyes megyei lakos volt. De ezeket a feltételeket mindenki teljesítette, aki beadta a pályázatot, és sokan, túl sokan adták be. Nem tudta, minek alapján választották ki éppen őt, de ez most már nem is volt fontos.

Első dolga lesz szétkürtölni a családban az eseményt. Norbi várhat: minél később tudja meg, annál jobb. Ma nem találkoznak, mert későig dolgozik, majd holnap szembesíti a fejleményekkel. Úgyis morogni fog és duzzogni. Azt végighallgatni nagyon-nagyon ráér.

*

Lehetséges, hogy Réka önerejéből is megnyerte volna az amerikai ösztöndíjat, de csakugyan túlságosan sok volt az egyenlő esélyű pályázat, és némi segítségre

volt szüksége. De Réka sohasem tudta meg, hogy segítséget kapott. Az, ahogyan ez történt, igencsak jellemző volt a kisszerű nagy magyar valóságra. Réka anyai nagynyja azt az egyetlen utat választotta, amelyen ebben a valóságban valóban a siker felé lendíthette Réka ügyét. Réka nagypapja pár évvel ezelőtt a Város akkor még hatalmas gyárában dolgozott főmérnöki státuszban. Funkciója mellé státuszszimbólumként a helyi vadásztársaság tagja is volt. Az évek során igazán megszerette a vadászatot, és nyugdíjba vonulása után sem hagyta abba. Felesége erélyes nyomására (ugyan már, apus, resteld be magad a szőnyeg alá, ha ennyit nem teszel meg az unokádért, hogy felemeld azt a vacak telefont) felhívta tehát vadászbarátját, aki a Hegyes Megyei Önkormányzatnál volt főmufti, és mint ilyen, meg lehetős befolyással bírt a különböző díjak, ösztöndíjak és egyéb juttatások odaítélése tekintetében. Bevezetőként némi őzekről és vaddisznókról szóló csevejjel indított, majd megpendítette, hogy nem tud-e esetleg Gyuri barátja erről a pályázatról. Gyuri persze, hogy tudott, a jövő héten ül össze a bizottság, akik elbírálják, és amelynek ő is tagja természetesen. Papa megemléltette, hogy bizony, bizony, véletlenül az ő kis unokája is beadta a pályázatát. Na és, megfelel-e a kikötéseknek, kérdezte Gyuri. Hát már hogyan felelne meg, szuper kitűnő tanuló volt mindig a gyerek, a nyelvvizsgálója is rég megvan. Na és, kérdezte Gyuri, megvannak-e még a lovoid, mert a Vivike, a tízéves unokám, nagyon szeretne megtanulni lovagolni. Hát persze, felelte Papa, hozd át a hétvégén, várjuk szeretettel. És abból a jó tízéves körtepálinkádból van-e még, Rafi bátyám? Van még vagy ötлитernyi, hozzál egy demizsont, Gyurikám, amikor áthozod a gyereket. Na, akkor, mondta Gyuri, majd meglátjuk, mit tehetünk.

*

Réka megvárta Norbit a belvárosi áruház előtt, ahol biztonsági őrként dolgozott. Sakkversenyen ismerkedtek össze egy évvel ezelőtt, amikor is Réka keményen leverte a fiút, aki jóval gyengébben játszott. Réka szeretett sakkozni, szerette a sakkversenyek légkörét, a sok fiatal srácot, akikkel játszmaelemzés címén jól el lehetett hülyéskedni, és a kedves öregurakat, akik azt se tudták, hogy udvariaskodják túl egymást a bájos, aranyos kislánnyal szemben. Réka a Város sakkcsapatában nyolcadik táblás volt; a megyei bajnokságban játszottak. Figyelte, milyen hangulatban van a fiú, elő lehet-e már vezetni a dolgot. Adtak egy futó puszit egymásnak.

– Mitől vagy ilyen bűdös? – kérdezte Norbi az orrát húzva.

– Miért, milyen szagom van? – kérdezett vissza megütközve.

– Valami szar pacsuli.

– Elmondanám – méltatlankodott Réka – hogy Celine Dion parfümöt fújtam magamra a Skálában a teszterből.

– Rohadt bűdös.

Réka némán nyelte a mérgét. Márpedig ma egész nap ezt fogod szagolni, gondolta, de óvakodott megszólalni, nehogy összevesszenek, még mielőtt bejelentené a nagy hírt. Ballagtak egymás mellett a főutca felé.

– Ebédeltél már? – kérdezte olyan közömbös hangsúllyal Norbi, mintha nem is az imént sértette volna vérig a lányt.

– Nem – vágta oda Réka, de Norbi nem volt fogékony a hangsúlyára.

– Meghívjalak a Mekibe? Vagy a Palacsintázóba?

– Hívjál.

– Akkor menjünk palacsintázni. Az jó nagy adag, és éhes vagyok.

Réka nem válaszolt. Norbi eldöntötte, hát nem vitatkozott vele. Mellékes ügyekben mindig meghagyta Norbinak a döntés szabadságát; a fontosabb dolgokban úgysis addig hajlította, puhította a fiút, amíg végül hosszú távon az ő akarata érvényesült. Norbi más vizekre evezett.

– A hétvégén lemegyünk a Tisza-tóra?

– Nem. A jövő héten még két vizsgám van.

– Mikor lesz már vége annak a nyüves vizsgaidőszaknak? – nyugösködött Norbi.

– A jövő hét csütörtökön lesz az utolsó.

– Utána szabad vagy?

– Egész nyáron.

– Hát mindegy. Én már megígértem Tamáséknak, hogy lemegyünk velük horgászni.

– Megígérted? Amikor tudod, hogy még vizsgázom? Én nem mehetek, Norbi. Ott nem tudnék tanulni.

– Akkor én elmegyek velük.

Réka megütközve ránézett. A fiú észre sem vette.

– Elmész nélkülem?

– Hát mit csináljak? Üljek egész hétvégén a négy fal között, és lessem, hogy tanulsz?

– Nyomkodhatnád a számítógépet, ahogy eddig. Vagy olvashatnál, amennyiben ez a lehetőség nem túl visszataszító a számodra.

– Rohadt jó program egész nap bezárva lenni – méltatlankodott – és arra vární, hogy egyszer majd

leteszed a könyvet, hogy végre valami értelmeset is csinálhassunk.

Réka most már nagyon meg volt bántva.

– Azt hittem, szívesen vagy velem.

Norbinak most kezdett homályosan ködleni, hogy valami esetleg nem stimmel Rékánál.

– Mi van? Az is baj, ha hagylak tanulni?

– Az nem baj – dühöngött befelé Réka. – Az a baj, hogy érzéketlen tuskó vagy.

– Én? Amikor megadom a lehetőséget, hogy felkészülj a vizsgádra? – borzalmasan megsértődött. Réka tehetetlennek érezte magát. Még nem volt rá példa, hogy Norbi észrevette volna, ha megbántotta, pedig ez naponta többször is megtörtént, mivel Norbi úgy dübörgött Réka lelke körül, mint a közmondásos elefánt, aki a porcelánboltot összetévesztette az őserdővel. Ő maga viszont olyan érzékeny volt, mint egy primadonna.

Norbi magasra húzta az orrát, és meggyorsította a lépteit. Még a háta is csupa sértődött dac volt. Tessék, most még ő békíthetheti, ha azt akarja, hogy még az amerikai utat is bevegye a fiú. Réka utánaszaladt. Még terveit voltak ezzel a nebáncsvirággal, megbánta, hogy hagyta így elfajulni a dolgokat.

– Jól van már, krumplimaci, ne brummogj. Menj el arra a vacak Tisza-tóra. Legalább nem vagy láb alatt – magához húzta a fiú durcáskodó fejét, és megcsókolta. Norbi csak egy-két pillanatig ellenkezett, aztán visszacsókolta, majd nagy kegyesen átölelte és ott a sétálóutca közepén beleszenvedélyesedtek a csókolózásba. Ez eddig még mindig bejött: Norbi sosem tudott ellenállni Réka csókjának vagy simogatásának, ha Réka azt akarta, hogy ne álljon ellen. Réka pedig még soha életében nem zavartatta magát, ha csókolózni akart, semmilyen helysín, társaság vagy tömeg nem izgatta,

egyedül a saját családja jelenléte volt rá némi visszafogó erővel. Nem tudta, miért tudja olyan könnyen irányítani Norbit, de nem is foglalkozott ezzel a kérdéssel. Természetesnek vette, hogy Norbinak ugyan folyton jár a szája, de ha Réka valamit *akart*, mindig elérte nála, és Norbi, soha át nem látva a valós helyzetet, hűségese kutyaként, akaratán kívül engedelmeskedett a fölötte álló erőknél.

A legteljesebb egyetértésben, kéz a kézben sétáltak tovább a Palacsintázó felé. Itt csakis palacsinta alapú ételeket lehetett kapni. Nem olyan volt, mint a házi palacsinta: kétszer akkora átmérőjű, vastag, könnyű tésztájú finomság volt, mindenféle érdekességgel megtöltve. Norbi a sós, húsos változatokat kedvelte, Réka az édes, gyümölcsös, krémes fajtákért rajongott.

Norbi hamar végzett az óriási adaggal. Réka még bajlódott vele, de csak azért is legyűrte még a narancsszelet héját is. Aztán hátradőlt és szeretettel nézte a fiút, aki elégedetten kortyolgatta a kóláját. Erős felsőtestén majd szétrepedt a póló, felső karját Réka két kézzel is alig tudta átfogni. Beledöntötte a kóla maradékát nagy busa fejébe.

A pincér elvitte a tányérokat. Itt a megfelelő pillanat. Norbinak tele a hasa, most be lehet adni neki a keserű orvosságot.

– Norbi – lélegzett nagyot Réka – van egy jó hírem, meg egy rossz.

Norbi gyanakodva ránézett.

– Kezdd a rosszal.

– Tökmindegy. Ugyanaz az egy hír az egyik szempontból jó, a másiktól meg rossz.

Norbi csak nézte, és egyre jobban gyanakodott. Még a homlokát is összeráncolta az erőltetett gondolkodás

következtében. Közel ülő szemeivel hunyorított egy kicsit a bizalmatlanságtól.

– Na, add elő, ne csigázz.

– Megnyertem a pályázatot.

Norbinak nem esett le. Ő már régen elfelejtette, Rékát mi foglalkoztatja hónapok óta.

– Milyen pályázatot?

– Az amerikai ösztöndíjat.

– Mifénét?

Réka türelmesen magyarázott.

– Szeptembertől egy évig Amerikában fogok tanulni.

Norbi nézte, nézte, aztán felfogta. Elborult a homloka, két hatalmas alsókarjával az asztalra támaszkodott és maga elé meredt. Aztán felnézett. Súlyos megbántottság ült a tekintetében.

– Most már értem, miért mentél bele olyan könnyen, hogy a hétvégén elmenjek nélküled a Tisza-tóra. Öcsém, ilyen számító, aljas tyúkot! Engem elenged két napra, hogy ne szóljak egy szót se, amiért ő elmegy egy egész évre.

Réka tisztán érezte, ahogy Norbi gerjeszti maga körül a habot, hogy kellőképpen felbosszantsa saját magát. Közbeszólt, hátha még megmenthető a helyzet. Édelgett egy kicsit, mert Norbi többnyire elég jól lép re ment, ha így adta be a problémáit.

– Norbikám, mézesházas bocimackóm, anyuci színe-virága, ne legyél már olyan mérges. Ha szeretsz, megérted, milyen nagy lehetőség ez nekem, amilyen talán soha az életben nem lesz még egy.

De Norbi most nem lépett a lépre. Óriási volt a sérelme, és nem bírta elviselni a gondolatot, hogy csak neki.

– Zsarolni, azt tudsz. „Ha szeretsz, akkor...” És mire lehetőség? Hogy fogjál magadnak egy amerikai milliómot? Tudom én, mit akarsz. Jól betenni ott a fenekedet valami jó helyre.

– Norbi, mondtam már neked: ez csak egy munka. Nyelvtanulási és érvényesülési lehetőség. Millióan vannak, akik külföldön dolgoznak, és közben a családjuk meg itt marad. És aztán hazajönnek, és folytatódik minden ugyanott, azzal a különbséggel, hogy több a pénzüik. Én nem a pénzre hajtok, hanem szükségem van arra, hogy a nyelvtudásomat anyanyelvi környezetben csiszoljam. És egy amerikai egyetemen olyanfajta tudást szerezhetek meg, amit aztán valószínűleg itthon is jól kamatoztathatok.

– Ha egyáltalán hazajössz utána.

Norbiból egyértelműen a féltékenység és a kisebbségi érzés beszélt. Férfias, agresszív habitusának szüksége volt arra, hogy ő legyen a főnök, övé legyen mindenben és mindig a vezető szerep és az utolsó szó. És Réka akárhogyan igyekezett a háttérbe húzódnival, jelentéktelennek, nőiesnek mutatkozni, Norbi tudat alatt pontosan tudta, hogy Réka ezerszer intelligensebb, tehetségesebb, talpraesettebb nála. Épp ezért minden eszközzel próbálta eltiporni, porig alázni, a földbe döngölni, hogy magához hasonlónak tegye. Iszonyúan féltékeny volt Rékára, és most mélyen a felszín alatt, megrettenve, halálpontosan tudta, hogy elveszíti. Mégsem tudott kibújni a saját egoista bőréből. Réka még mindig békítően szólt hozzá.

– Igen, ha hazajövök. De nem szerepel a terveim között, hogy ott maradjak. Haza szeretnék jönni. Hozzád, ha megvársz – a kezét kedveskedve Norbi kezére tette, de a fiú ingerülten, durván elrántotta a kezét.

– Mi az, hogy ha megvárlak? Egy évig várjak rád?

Mi vagyok én, szerzetes?

Ez volt az a pillanat, amikor Réka ráeszmélt valamire. Mostanáig apait-anyait beleadva azon küszködött, hogy megmentse a kapcsolatukat, mert azt képzelte, szereti ezt a fiút. De most kihúlt a lelke egy másodperc alatt, mint egy jégmező. Mereven szólalt meg, méltósággal.

– Akár megvársz, akár nem, nem változtatsz a döntésemen: elmegyek. Nem most döntöttem így, hanem hónapokkal ezelőtt, és szóltam neked időben. Ha nem vársz meg, úgy is jó. De akkor fejezzük be most, ebben a percben. Ne találkozzunk többet.

– Ilyen könnyen kimondod? Mit érezhetsz irántam, ha így, egy legyintéssel ki tudod mondani? Az egész kapcsolatunk egy hazugság volt, a te hazugságod.

Réka most már átlátta a helyzetet.

– Igen, igazad van. Hazudtam magamnak, azt hazudtam, hogy szeretlek. Sajnos, nagyon elhittem. De hogy te mit érezhetsz irántam, az rejtély a számomra. Miért ragaszkodtál eddig hozzám, miért jártál minden nap utánam? Mire kellettem neked azon kívül, hogy az ágyban viszonylagos rendszerességgel le tudtad vezetni a fölös energiáidat? Erre alapoztad az egész viszonyunkat? Ez neked elég? Megfelelő alap ahhoz, hogy minden percben megbánts?

Réka egész mondanivalójából Norbinak csak egy kérdés szúrt szemet, abba akaszkodott bele.

– Én megbántsalak? Te engem! Soha nincs hozzám egy kedves szavad sem. Állandóan undokul lekezelsz, mintha a cseléded lennék vagy a rabszolgád. Természetesnek veszed, hogy a te igényeidet mindig ki kell elégíteni, az enyémmel meg majd lesz valami, én elintézem.

– Így látod? – kérdezte Réka elhűlve.

- Nem. Ez az igazság.
- Ezt hívják a pszichológiában kivetítésnek. Nincs miről beszélnünk tovább, Norbi. Szia. Ne keress többet.

Felállt, fogta a táskáját, vissza sem nézett. Különös érzése volt: a megbántottság és a lelkiismeret-furdalás keveredett a felszabadultsággal és valami ujjongó örömezzéssel. Könnyű léptekkel indult a buszmegálló felé, mintha nehéz súlyt vettek volna le róla.

*

Réka néha szívesen elcserélte volna a külsejét szinte bárki máséval, néha meg szinte elégedett volt vele. Ez utóbbi akkor történt meg, amikor valaki megdicsérte a szemét vagy a haját. A haja egyszerű sötétbarna volt, színben semmi különleges, de nagyon dús, hullámos sörényként a háta közepéig növesztette. A szeme színét eddig még senki sem tudta meghatározni. Az alap sötétkék volt – vagy sötétszürke, ez vita tárgyát képezte. A pupilla körül pedig aranybarna sugarak indultak, és mindenfelé világos aranyszínű pöttyök csillogtak benne. Így aztán az írisze zöldesnek tűnt, amely a megvilágítástól és a hangulatától függően is világosodott-sötétedett. Ami állandó volt: a hosszú fekete szempillák, a sűrű fekete szemöldök, és a felfelé hajló külső szemzug, ami miatt sokan macskaszeműnek titulálták. Erős, széles kun járomcsontja, melyen megfeszült a finom bőr, női ágon öröklődött a családjában: anyjának, naganyjának és hűgának is hasonló volt. Ez eddig rendben volt; viszont az alakja nem tetszett neki. Azt gondolta, és mivel ezt mások is éreztették vele, igen sok nyomasztó lelki problémát, és igen sok, nem egyszerűen a külsejével, hanem saját magával keserűen elégedetlen percet okozott neki kislánykorától kezdve mostanáig: ahhoz a százhetven

centi magassághoz, amekkorára sikerült megnőnie, sok a hetven-hetvenkét kiló, amit nem és nem tudott letornázní, lefogyókúrázni, lemasszírozni.

Réka nyitott szemmel járt a világban. Kedvenc magányos játéka volt figyelni az embereket, és kitűnően szórakozni rajtuk. Azután a megfigyelték köré történeteket szőni, kitalálni a jellemvonásaikat, elképzelni, hogyan válaszolnának, ha hozzájuk szólna. Többnyire megsejtette az emberek reakcióit, megérezve néha a mondanivalójuk tartalmát is, de a formáját szinte mindig. Családtagjaival és barátaival is eszerint bánt. Őket jól ismerve, ha akart, nagyon tudott a kedvükben járni; persze azért néha érték meglepetések, előfordult, hogy valaki nem az elképzelése szerint működött. Válaszaiban messzemenően igyekezett harmonikusan összehangolt egyensúlyt létrehozni a másikkal, különösen, ha valami szándéka volt vele. Diplomátikus hajlékonysággal, kellemesen megnyerő rábeszélőképességgel tudott meggyőzni bárkit, meggondoltan alkalmazkodott, nem feledkezve meg közben a saját céljairól. Mégis, ha érzelmileg érintett volt, előfordult, hogy azért az örömért, hogy a másik arcába vágjon valami frappánsat, önmaga ellen beszélt. És frappáns válaszokért nem nagyon kellett a szomszédba szaladgálnia: a *beszélőkéje* másfél éves korától kezdve hatásos, kedve szerint alkalmazkodó segítése és a százas körbe halálpontosan találó fegyvere volt. Nyelveket is gyorsan és könnyedén tanult. Arcmemóriája Detti szerint hátborzongatóan tökéletes volt, évekre visszamenőleg, s ehhez eléggé megbízható névmemória társult, úgyhogy ő mindig mindenkit ismert, mindig mindenkire ráköszönt, pedig nem mindig köszöntek vissza: nem mindenki bírt az övéhez hasonló emlékezőtehetséggel.

A szőke, halk szavú Detti a szomszédos Birkásdról járt be a főiskolára, kisiskolás koruk óta ismerték egymást. De igaz barátságot akkor kötöttek, amikor négy éven át ugyanannak a városi gimnáziumnak ugyanabba az osztályába jártak. Reggel Réka Talyigafalván felszállt a távolsági buszra, helyet foglalt Dettinek is, aki Birkásdon csatlakozott hozzá, és délután is általában együtt bumliztak haza. Ez így ment hatodik éve: a gimnázium után a városi főiskolára jelentkeztek mindketten, Réka amerikanisztika-romanisztika, vagyis magyarul amerikai angol és francia, míg Detti magyar-történelem szakra.

Dettivel nagyon közel álltak egymáshoz, bár sem külsőre, sem belsőleg nem hasonlítottak egymásra, de a gondolkodásuk, a világképük rokon volt. Pompásan meg tudtak egymással beszélni bármit, A Világ Nagy Dolgait, úgymint: a filozófia, a hit és a vallás az emberiséget évezredek óta nyugtalanító problémáit, és a mindenféle női dolgokat a divattrendektől és az iskolai eseményektől elkezdve a legszenvedélyesebb, világfelforgató érzelmekig.

*

Norbi dohogva, tocsogva ázott a sértődöttségében néhány napig. Aztán kikottyantotta a haverjainak a Tiszatónál halpucolás közben, hogy dobta a Rékát, mert rohadtul utálatos volt vele a csaj, sosem érti meg őt. Tamás, akinek némi rálátása volt az eseményekre, mert régóta ismerte mindkettőjüket, megvilágította Norbinak a helyzetet.

– Tiszta hülye vagy, fiam, ilyen rendes nőt otthagyni. Összeteheted a két első lábadat, hogy eddig szóba állt veled. És az se igaz, hogy nem ért meg téged, olyan szépen válaszol mindig a hülyeségeidre, hogy én folyton kikattanok tőle, miért néz el neked akkora

baromságokat. Bár Ildi lenne ilyen elnéző velem. Nekem nagyon bejön a stílusa.

– De tudod, mi a gáz? El fog menni. Szeptembertől Amerikában fog tanulni egy évig.

– Ja, ezen vesztetek össze? Nem akartad elengedni, mi?

– Éntőlem elmehet, ahova akar, most már nem érdekel.

De azért Tamás betette a bogarat az agytekevényei közé. Vasárnap este felhívta Rékát.

– Holnap kettőig dolgozom, megvársz?

– Nem. Úgy tudom, szakítottunk.

– Jaj már, mit vagy olyan érzékeny? Találkozni akarok veled, na.

– Miért?

– Elmehetnénk együtt ebédelni valahova, utána meg feljönnél hozzám.

– Nem ezt kérdeztem. Miért akarsz találkozni velem?

Norbinak nem volt érzéke ennek a kérdésnek a megértéséhez sem.

– Hogyhogy miért? Délutánra szerveztem egy jó programot. Na?

– Nálad, az ágyban?

– Mit szólsz?

– Norbi, figyelj ide az összes füleddel. Lassan és tagoltan fogom mondani: nem.

Letette a telefont. Norbi azonnal visszahívta. Kikapcsolta a hangot, hogy ne zavarja a tanulásban, csak a fényjelzést hagyta meg, és nem vette fel egyik hívást sem a tizenhátrómból. Ekkor Norbi, akit a visszautasítás még makacsabbá tett, elkezdte SMS-ekkel bombázni. Éjfélíg harminchat SMS-t küldött, a témájuk ugyanaz volt. Ekkor valószínűleg elfogyott a kártyájáról a pénz, mert

csak másnap kezdte előlről. Réka alig győzte törölgetni a memóriából az üzeneteket, de szorgalmasan kitörölte. Norbi némelyik SMS-t ötször-hatszor is elküldte, annyira szívhez szólónak találta az olyasfajta mély, tiszta érzelmekről tanúbizonyságot tevő, frappáns fordulatokat, mint: *beléd estem mint ló a gödörbe, vagy alig várom hogy karóba húzzalak*. Réka lelkiismeretesen elolvasta mindegyiket, hátha van közöttük akár csak egy is, amelyikért érdemes, de aztán könnyű szívvel dobta el mindet a feledésbe.

Másnap délelőtt Norbi dolgozott, nem nagyon volt lehetősége a telefonjával foglalkozni, de küldött egyetlen olyan SMS-t, amire Réka válaszolt. *Du kimegyek hozzátok talizni akarok veled*. Réka azonnal elküldte a választ: *Ne gyere, tanulok, holnap és csütörtökön vizsgázom. Csütörtök du. esetleg találkozhatunk*.

Norbi erre abbahagyta a szőnyegbombázás-szerű üzenetküldést, de Réka nem tett egy lépést sem az irányban, hogy felvegye vele a kapcsolatot. Levizsgázott kedden is és csütörtökön is, természetesen ötösre, és ahogy kilépett az amerikanisztika tanszék ajtaján, nyomban azzal a gondolattal kezdett foglalkozni, amit eddig eltett a feje egy hátsó fiókjába, hogy tudjon koncentrálni a vizsgákra: a Nagy Amerikai Álommal. Nagyon vágyott rá, hogy Dettivel beszélgethessen, de Detti még nem végzett a vizsgáival, és Réka nem akarta zavarni.

Kilépett, szabadon, a főiskola ajtaján. A parkoló mellett, az ajtóval szemben ült a lépcsőn Norbi, és egyértelműen rá várt. Rékát megrohanták az ellentmondásos érzelmek. Örült is, nem is. Közelebb ment, Norbi felállt.

– Szia – mondta Réka.

Norbi átölelte, megcsókolta. Réka hagyta, és

figyelte magát, milyen érzéseket vált ki belőle. Furcsa volt, mintha egy idegen csókolta volna meg.

– Szia, Réka – mondta Norbi, és elhanyagolható mennyiségű bűntudat volt megfigyelhető a hangjában. Derékon fogta a lányt. Feltűnt neki, hogy Réka magasabb, mint ő.

– Milyen hokedlin állsz?

– A vizsgázós szandálomon, bocs.

Ezt a szandált és még néhány más cipőjét Réka nem tudta felvenni az utóbbi évben, amióta együtt jártak. Norbi csak egy egész kevéssel volt magasabb, és Réka nem hordta a szép túsarkú lábbeliket a fiú kedvéért, de most a vizsgához felvette. Karcsú bokája jól érvényesült a spagettivékony pántú, magas sarkú szandálban. Norbi békülési szándékát jelezte, hogy csak morgott egyet, de ebbe most nem kötött bele szórszálhasogatásban, pedig Réka tényleg lefelé nézett rá, és ezt ő mindig rosszul tűrte.

– Hova vigyelek ebédelni?

– Sehova. Mondd meg inkább, mit akarsz tőlem.

– Hogyhogy mit akarok? Először ebédelni, utána felmegyünk hozzám...

– Norbi, egyszer az életben próbálj megérteni. Nem azt kérdeztem, milyen programot találtál ki roppant újszerűen, azt tudom fejből, sose változik. Azt mondd meg, mire alapozod a további kapcsolatunkat. Hajlandó vagy-e változtatni, vagy így akarod folytatni, ahogy eddig?

– Hát már mért kéne változtatnom? Szerintem pont jó volt addig, amíg te be nem mondtad az unalmast. Te akartál szakítani, nem én.

– Én vagyok a hibás?

– Én nem mondtam, hogy te vagy a hibás, de azért az rohadt nagy túlzás volt, amit a múltkor csináltál. Na, gyere, elmegyünk a Mekibe.

– Állj meg, Norbi. Még egy esélyt akartam adni

neked, de elpancsoltad. Egy tapodtat sem megyek veled, de világosságot gyújtok a fejedben. Érthetően és konkrétan közlöm veled, hogy alkalmatlan vagy a velem való kapcsolatra, mert én alkalmatlan vagyok arra, hogy minden hibádat rám vetítsed – Norbi szemében nem gyulladt ki a várt fény. – Magyarán, valódi férfiként kezeled a hibáidat: engem teszel felelőssé mindenért, aminek te vagy az oka, és bár én nagyon sokáig nagyon toleráns voltam veled, most elegendem lett. Lehet, hogy nem mindenfajta emberi kapcsolatra vagy alkalmatlan: el tudom képzelni, hogy egy különösen elfogadó vagy buta lánnyal jól kijönnél. Próbálkozz ez irányban, és engem hagyj békén a következő hetvenhét évben. Szia.

– Réka! De... akkor... a francba! – hallotta még Norbi hangját, ahogy utána szólt. Nem fordult meg.

*

Július-augusztus

Telt-múlt a nyár. Réka gondtalanul élvezte a szünidőt, de közben elintézte a hivatalos dolgokat: az útlevelet és a vízumot. Már június közepén kívülről tudta, melyik repülővel fognak menni, ő szervezte meg hármuknak a közös indulást és repülőjegyet szerzett. Néhány hetet dolgozott nyári diákmunkásként egy nagyáruházban, termékeket mutatott be, kóstolókat rendezett. A családdal nyaralni is mentek egy hétre, a Balatonra. Réka szüleinek ennyire futotta a pedagógusfizetésből: évente egy hét nyaralás szakszervezeti üdülőben, kedvezményesen. Réka apja az általános iskola igazgatója volt Talyigafalván, és angolt is tanított, anyja ugyanott az alsó tagozatban volt tanítónő.

Két testvére, az ikrek, Vera és Ádám most fejezték be, ugyanott, a hetedik osztályt. Réka fürdött, napozott, hajókázott, de minden gondolatának háttérében ott állt a felkiáltójeles szó: Amerika!

Dettivel és a baráti körével strandra, biciklitúrákra, lovagolni, vagy csak úgy sétálni jártak, de miközben úszott, biciklizett, nagyapja lovait járatta, kirakatokat nézegetett és közben felszínesen beszélgetett, mindig ott ült, mint a legfontosabb dolog, a gondolatai háttérében: Amerika. Dettinek végül már fel sem merte hozni, mert látta barátnője arcán a félig-meddig eltitkolt kelletlenséget, amikor aznap tizedszer is csak ezzel állt elő. Igyekezett visszafogni magát, nem akarta, hogy a mindig megértő Detti kényszeredetten beszélgesse vele, de akkor is minden pillanatban csak egyre tudott gondolni: Amerikára. Nem tudta, miért néz ekkora várakozással az utazás elé, de nem látta okát, hogy elfojtsa sejtelmeit: valami nagy-nagy dolog vár ott rá.

Kedvenc Mamája, anyai nagymama emlékeztette a legutóbbi szilveszterkor kiöntött ólomfigurákra. Elő is vette a konyhakredencből, mert egy évig el szokta tenni az unokái által öntött alakzatokat. Réka már el is felejtette, sosem tulajdonított jelentőséget a minden évben szertartásszerűen megismételt ólomöntésnek. Szilveszterkor meg sem látta benne a hajót és a bikát, de most, kissé erőltetve a szemét, vagy inkább a képzelőtehetségét, mintha felfedezte volna, amit Mama állított, hogy az egyik oldalon egy hajó van, ami a nagy utazásra utal, a másik oldalon pedig egy bika.

– Na jó, a hajó az utazást jelenti, ez már bejött, bár repülővel megyek, de ez részletkérdés. De mit jelent a bika? – nézett Mamára Réka.

– Egy férfit jelent, aki valamilyen módon kötődik a bikához. Vagy bika van rátetováva, vagy torreádor a

lelkem, vagy marhatenyésztő, vagy... nincs több ötletem. Vele fogsz találkozni.

Rozi Mama és Réka között egészen különleges viszony volt, sokkal őszintébb és bizalmasabb, mint Réka és az anyja, vagy Anya és Mama között. Réka bármit el mert mondani Mamának, aki kiélhette magát a rajongó, odaadó szeretetben, hiszen a saját lányával sohasem volt ilyen kapcsolata.

Mama különös jóslatai végigkísérték Réka életét. A szilveszteri ólomöntések eredményeit mindig megmagyarázta, és sokszor valóra is vált, amit mondott. De igazi nagy jóslatai vagy kerti munka, vagy mosogatás, vagy egyéb hétköznapi monoton tevékenységek közben születtek. Ilyenkor megállt a keze, sötét szeme valahová nagyon messzire nézett, és mondott valami elképesztően furcsát, aminek az értelmét olykor ő maga is sokáig bogarászta. Így jósolta meg az előző nagy szerelmét is Rékának.

– Az a zenész fiú a harmadik emeleten... nagyon fogod szeretni.

– Milyen zenész fiú? Én csak Rót ismerem, aki zenésznek mondható. De ő a barátom, és egyáltalán nem vagyok szerelmes bele. És milyen harmadik emeleten? – ekkor még nem tudta, hogy három hét múlva Ró szüleinek harmadik emeleti lakásában, Ró szűk félszobájában fog túlesni élete első ügyetlen, félszeg szeretkezésén.

A fiút Rolandnak hívták, egy osztályba jártak a gimnáziumban, és egy nap Réka megkérte, tanítsa meg gitározni, mert a fiú nagyon tudott, és Réka úgy érezte, ő is meg tudna tanulni. Zenetanulás közben mély, szép barátság szövődött köztük, amely az érettségi évében nagy szerelemmé teljesedett. De a szerelem csak Réka oldaláról volt oly nagy, a fiú három hónap után leépítette a lányt. Érdekes módon a barátság mégis megmaradt: a

zene továbbra is összekötötte őket. Egyszer egy jól sikerült gitáros improvizáció utáni meghitt pillanatban Roland azt találta mondani:

– Szép volt az a kvint, Ré.

Mire a lány kapásból válaszolt:

– Meg a dé hatos is, Ró.

És így maradt a nevük, ezután már csak így szólították egymást. Aztán Ró elment Pestre, egyetemre, de a ritka találkozások alatt mindig volt egymás számára mondanivalójuk, ha más nem, egy-egy új dal, amit megtanítottak egymásnak.

Persze Mama azt is megmondta, hogy fel fogják venni a főiskolára. Aztán, mikor ragyogó szemmel, lelkesen elújságolta neki, hogy együtt jár Norbival, Mama ennyit mondott csendesen:

– Egy év.

Annyi lett, nem több, most már ez is bebizonyosodott.

Már benne jártak az augusztusban, amikor Dettivel és Detti nagy szerelmével, Milánnal járták a belvárost a strandolás után. Rékának néztek ruhaféléket, amiket majd elvihet magával a nagy útra is. Találtak egy megfelelő pólót, ami mindhármuknak tetszett, ezt Réka megvette. Kiléptek a butik ajtaján, és Réka visszafordulva még akart mondani valamit Dettinek, amikor valaki hátulról fájdalmasan nekiütközött, majdnem elsodorva a fél oldalát. Réka kínosan felnyögött, megfordult és Norbit kellett látnia. Egymásra meredtek, mindketten zavarba jöttek. Detti és Milán is csendesen, zavartan álltak, ők is ismerték az előzményeket.

– Szia, Norbi, hogy vagy? – jött meg végül Réka hangja.

– Hát, jól... sziasztok.

Dettiék is köszöntek, de a zavar nem oldódott.

– Hát, mi megyünk, sietnénk – mondta ki végül Réka. Meg is mozdultak, hogy indulnak.

– Réka, beszélhetnék veled? – kérdezte halkán, a földet nézve Norbi.

Réka tanácsot kérően rápillantott a barátnőjére. Megsajnálta ezt a fiút. Végül is egy évet töltöttek együtt, és ez idő alatt voltak szép pillanataik. Szerette is, legalábbis sokáig azt hitte. Detti felhúzta a szemöldökét és a vállát. Réka döntött. Egy beszélgetés nem olyan nagy valami, hogy ne tehetné meg, mondjuk, baráti alapon.

– Jól van. Bocs, gyerekek, találkozunk a busznál.

Elváltak. Detti és Milán jobbra indultak, Réka és Norbi balra, a közeli Főtér felé, ahol leültek egy padra. Norbi valahogy nem olyan volt, mint régen. Lekopott róla az a határozott, macsós életerő, ami Rékát egy évig fogva tartotta. Elhanyagoltnak tűnt. Napok óta nem borotválkozott, gyűrött volt a pólója, piszkos a cipője. Valami enervált, nyomott légkör lengte körül, ami azelőtt nem volt rá jellemző: valószínűleg ez ébresztette fel Réka anyai ösztöneit. Norbi fülig szerelmes volt Rékába, de nem adatott meg neki a képesség, hogy ezt kifejezze, és nem tudott túllépni saját kicsinyes, önző személyiségének korlátain. Nélkülözhetetlen szüksége volt éppen erre a lányra, aki mellett mindig jóval többnek, értékesebbnek, emberibbnek érezhette magát. Amikor Réka elhagyta, összeroppant, bár saját maga előtt is tagadta, miért hanyagolja el magát, miért iszik annyit és miért ingerült mindenkivel.

– Mi van veled, mesélj – kezdeményezett Réka.

– Réka, én gondolkoztam.

– Nocsak – lepődött meg Réka. Ez igazán nem vallott Norbira. Norbi tétovázott.

– Mikor mész Amerikába? – terelte másra a szót.

– Harmincadikán. Miről gondolkoztál?

Norbi félrenézett, idegesen rezegtette, rázogatta a lábát.

– Rég láttalak.

Réka meghatódott. Norbi őszinte volt, de nem tudta kimondani kimondhatatlan érzéseit. Kimondta helyette.

– Hiányzom neked, és újra akarod kezdeni?

Norbi egy pillanatra ránézett, aztán megint a templom lépcsőjét vizsgálta.

– Ühm. Már akartalak hívni, de valahogy nem jött össze – nem tudta volna Rékának bevallani, hányszor emelte fel a telefont, hányszor kereste ki Réka számát, hogy azután elkedvetlenül leeressze. Hogy hány SMS-t írt meg, amelyek közül egyet sem küldött el.

– Ha nem ütközünk össze az utcán, ez sose derül ki? – kérdezte Réka egyre inkább meghatva. Norbi a templomba betérő turistákat bámulta, a vállát húzogatta, nem tudta, mit válaszoljon.

– Norbi, őszintén... nem próbálkoztál más lánnyal?

– És te? – nézett a szemébe most Norbi.

– Én nem próbálkoztam más lánnyal. Semmilyen lánnyal nem próbálkoztam. És te?

– Hát jól van, ha ennyire tudni akarod – Norbi hirtelen ingerült lett – próbálkoztam. Nem jött össze. És?

– És azt is tudod, hogy három hét múlva elmegyek egy évre.

– Tudom.

– És ennek ellenére újra akarod kezdeni? Arra a három hétre? – megfogta a fiú állát, és maga felé fordította a fejét. Norbi egyszeriben megszelídült. Atölelte a lányt, és a szemében az a húséges kutyatekintet nedvedzett, ami mindig megindította Rékát.

– Csak rád nézek, és máris úgy be vagyok indulva...

Réka ugyan nem pont ezt a szöveget szerette volna hallani, de mögéje képzelte azt a tartalmat, amit a fiú képtelen volt szavakba önteni. Norbi kutyatekintete kérlelővé vált.

– Gyere fel hozzám – súgta, és megcsókolta. Rékának jólesett a csók, pedig Norbi eléggé sörszagú volt, de majdnem két hónap óta még csak a kezét sem fogta meg senki. A kapcsolatuk folyamán Norbi mindig is nagyon jól tette, amikor befogta a száját – a sajátját: ha nem csobbantotta fel sekélyes lelkevilágát, és a Rékáét: egy csókkal. Réka döntött. Hiányoztak neki a csendes, meghitt összebújások. Ha Norbi fizikailag jól érezte magát, mert éppen evés, alvás vagy szeretkezés után volt, és elégedettsége nem engedte megszólalni, Réka is mindig nagyon jól érezte magát vele.

Már beszálltak a liftbe, és Norbi megnyomta a hetedik emelet gombját, amikor kibökte:

– Bence elköltözött vagy egy hónapja. Van egy kis rumli.

Réka nem volt egy tisztaságmániás takarítógép, minden további nélkül el tudta nézni két, sőt végszükség esetén akár három hétig is, hogyan gyarapszik és ülepszik a por a szobájában, de ami Norbinál volt, az már erősen meghaladta a gyomra befogadóképességét. Tömény lábszag, penész és valami romlott étel szaga terjengett a lakásban.

– Jesszusom, Norbi, mikor szellőztettél?

Aztán jöttek az időzített aknák. Szennyes ruhák, zoknik, bárhol: a földön, az ágyon, a párna alatt. Gyúrótt papírok: használt papír zsebkendők, pizza és csoki csomagolásai, benne némi maradék. Por, kosz, por és kosz. A konyha felért a doberdói csataterrel. A vécé és a fürdőszoba állapotáról jobb nem is beszélni. Most derült ki Réka számára, hogy Bence, Norbi eddigi lakótársa

tartotta a rendet a közös albérlésben. Az egy év alatt Réka, amikor fel-feljárogatott hozzájuk, pontosabban Norbihoz, időnként elmosogatott, rendbe rakta a konyhát, kisértelte a kádat, néha felporszívózott vagy felmosott. De végig nem tudta, hogy ezzel nem Norbinak segít, hanem Bencének.

– Nagyon figyelj, Norbi. Én most kitakarítok, annyira, amennyire momentán kedvem van, nem jobban. Nem ezért jöttem ugyan ide, de megcsinálok, altruizmusból. Viszont azt megsúgom, hogy utoljára. Ha utálsz takarítani, tarts bejárónőt. De ne engem, mert a takarítás után már nem lesz gyomrom ahhoz, amiért idejöttem.

Norbi nem nagyon tudta, mi az az altruizmus, de nem is ez a probléma foglalkoztatta.

– Akkor előtte?

– Fúj, itt, a trutyi közepén? Koszos ágyneműben, ebben a szagban?

– Naa, Réka, hagyjad már – Norbi átölelte, és csókolgatni kezdte a nyakát. – Van fontosabb dolog is, mint a takarítás. Majd megcsinálok utána.

Réka lemerevedett. Ha Norbi nem teszi hozzá az utolsó mondatot, valószínűleg hajlott volna némi kompromisszumra: mondjuk, kiszellőztet és tiszta ágyneműt húz, a többit pedig tényleg megcsinálta volna *utána*. De most az ellenállás olyan fala emelkedett fel előtte hirtelen, hogy nem tudott többé a fiúhoz érni. Kitépte magát az ölelésből.

– Nem. Elég volt, Norbi, elmegyek.

– Mi van? – Norbi hunyorgott, semmit sem értett, nem először.

– Nem akarok veled lenni. Azt hittem, újra kezdhettek, de nem. Hagyj elmenni.

Egyik kezével felszedte a táskáját, a másikkal már

nyitotta az ajtót, de Norbi elkapta a csuklóját. A szemében valami veszélyes fény gyulladt ki.

– Azt hiszed, elmehetsz? Beindítasz, aztán itt hagysz? Ez nem így működik, kisanyám.

Becsapta a félig kinyitott ajtót, nekilökte a lányt, teljes testével rádőlt, durván és fájdalmasan tapogatni, csókolni kezdte. Rékában egy pillanatra fellángolt a félelem, aztán valahogy mintha kívülről, másvalakinek a szemével látta volna kettőjüket: hűvös józanság terült szét a fejében. Norbi meg akarja erőszakolni, nocsak. Ez új elem a kapcsolatukban. Nem valószínű, hogy sikeresen ellenállhat: Norbi nem sokkal, hanem sokszor erősebb, mint ő, ezt már tapasztalhatta vidám, játékos birkózásaik közben, amikor a fiú fél kézzel úgy összecsomagolta, mint a Zip. De ha hagyja magát, akkor már nem erőszak. És ha nem csak hagyja magát, hanem úgy tesz, mintha neki is jól esne, akkor Norbi figyelme elterelődik, és ő esetleg ki tud szabadulni. Rögvest elkezdett képmutatóan sóhajtozni, simogatta és visszacsókolta a fiút, aki vérszemet kapott, és máris vetkőzött. A nadrágot már el is dobta.

– Ez kell neked, kis kurva? Megkaphatod!

Réka megvárta, amíg a pólót félig áthúzta a fején, és szokás szerint a szűk nyakkivágás megakadt a nagy fejben. Most éppen eltakarta a szemét a pólóval. Réka felrántotta a térdét, és oda rúgott, de a lehető legnagyobbat ám, ahol a legjobban fáj a férfiaknak; ez a hiperérzékeny testrészt legtöbbjüknek nem a lelke. Mindazonáltal van, aki annak hiszi. Norbi egy ordításnak induló, de elhaló hörgéssel összegörnyedt. Réka ellenállt az ellenállhatatlan ingernek, hogy a tarkójára is csapjon egy jókorát, villámgyorsan felkapta a földről a táskáját, kiugrott az ajtón és rohant lefelé a lépcsőn a szabadság felé, hét emeletnyit.

Egyet még megtett a fiúnak: tíz perc múlva felhívta. Norbi már nem nagyon haldoklott, mert szinte azonnal felvette a telefont.

– Csak azt akartam hallani, küldjek-e mentőt vagy orvost, mert egy picurkát aggódtam miattad – akárhogy vigyázott, a felszabadult vidámságnak, ami a lelkét röptette, egy töredéke kihallatszott a hangjából.

– Rohadtul nem vicces! Kicsináltál, te személtáda! Nagyon vigyázz, ne kerülj a szemem elé, mert megfojtlak.

– Nem fog előfordulni. De most, remélem, elgondolkozol azon, mi a következménye annak, ha a nadrágodban tartod az agyadat. Szia, Norbi, *soha többé*.

*

A Nagy Napon Réka majdnem elaludt. Annyira feszült volt, hogy éjjel háromig ébren forgolódott, aztán hatkor Anyának kellett keltegetnie. Előző nap már mindent bepakolt két sporttáskába, meg egy kézitáskának is használható hátizsákba, tehát megfürdött, öltözött, és indulhattak is. Anya nyaggatta a reggelivel.

– Nem bírok enni, Anya, nem érted meg?

– Legalább egy kis teát igyál...

Valahogy legyúrte a teát. Apa kiállt a kocsival, berakták a csomagokat. Összeölelkezett a testvéreivel, megpuszilgatta finom bőrű, alvásszagú arcukat. Vera a fülébe súgta:

– Rékuci... kölcsönadod a szobádat addig?

Szeretettel megsimogatta a szép arcocskát.

– Hát persze, csibecicc. Költözz be nyugodtan.

Három szobájuk közül Réka egyedül bitorolt egyet, a szülők laktak a nagyszobában, az ikreknek még mindig közös volt a szobájuk. Így most az ikrek szétválhattak,

utóvégre nem voltak sziámiak: Vera megörökölte Réka szobáját.

A nagyszülők is átjöttek a szomszéd utcából, tőlük is elbúcsúzott. Ragaszkodóan ölelte magához a kicsi Papát és a picike Mamát.

– Írjál gyakran, majd igyekszem megbarátkozni a számítógéppel – hangzott Mama útravalója. – Vera már megígérte, hogy megtanít az alapokra.

Szomorú idő volt: augusztushoz képest nagyon hideg, szitáló eső permetezett. Elbúcsúzott Bundás kutyától és Cirbolya cicától is, akik nem igazán érezték át a búcsú fájdalmát. Mindenki kiözönlött a kapuba. Anya, miközben már félig beült az autóba, még mindig a családjáról gondoskodott, mert Ádám a vékony nyári pizsamájában didergett.

– Kisfiam, tegyél már valamit a hátadra, meg ne fázz.

Ádám meghajolt, egyik vállát leejtette, a másikat felhúzta. Bicegve elindult.

– Ilyen púp jó lesz?

– Ádám – szólalt meg Apa zordul – anyád fázik, öltözz fel, egy-kettő.

– Mér mindig engem szívatnak? – füstölgött Ádám.

– Mert te vagy a legkisebb – közölte vele az igazságot Vera egy óriási ásítás közben. Elszokott a nyári szünetben a korai keléstől.

– Juszt is megakadok a torkodon – ijesztett rá Papa.

– Ne szóljál be, Papa – morcoskodott Vera.

– Hova?

Apa és Anya előre ültek a rozzant Skodában, Réka hátra. Dudálva, integetve indultak.

– Apja, kora reggel van, ne dudálj – intette Anya.

– Hadd élvezze Talyigafalva, hogy Véler Réka Amerikába megy – vigyorgott Apa, büszkén a lányára kacsintott a visszapillantó tükörben, és azért is nyomta a dudát.

A repülő 11.55-kor indul, 15.20.-kor fog New Yorkba érkezni, és ezalatt a 3 óra 25 perc alatt 9 óra 25 perc fog eltelni. Egy órával korábban ott kellett lenni a repülőtéren, és mivel az ósdi Skoda már nem volt teljesen megbízható, inkább jóval hamarabb elindultak: nem késhettek el.

A repülőtéren találkozott a három fiatal, a pályázat nyertesei. Mindhármukat a szüleik kísérték. Kónya Emese vidám, molett lány volt, szőkített haja is vígan röpködött a feje körül. Vékony lábai és szűk csípője tartották nagy pocakját és anyás kebleit. Kormos Dani úgy álldogált meggörbülten, félig elfordulva, mintha nem is lenne ott. Az anyja társalgást kezdeményezett a lányokkal.

– Jaj, úgy aggódom, mi lesz ezzel a gyerekkel. Ami nincs hozzávarrva vagy nőve, azt elhagyja, elfelejt enni, este nem bír lefeküdni, reggel nem bír felkelni...

– Szerintem elég nagyocska kisfiú már ahhoz, hogy elkezdjen felnőni – jegyezte meg Réka, végigtekintve a fiú nem jelentéktelen hosszán. – De tessék nyugodtan ránk bízni. Ketten vagyunk lányok, majd bepelenkázunk, ha kell. Este mesét mondunk, reggel kukorékolunk neki. Megsimogatjuk a buksi fejét, tejbepapit főzünk neki, felvarrjuk a gombját.

– Jól van már – szolt közbe Dani ingerülten – valahogy majd elboldogulok.

A repülőút gyönyörű volt és iszonyú. Réka még sohasem utazott repülővel. Gyermekkorában mindig rosszul volt a buszon vagy kocsiban, de ez később elmúlt, valószínűleg hozzászokott a mindennapos utazások alatt. Most olyan borzalmas émelygés vette elő, hogy

beszélgetni sem tudott. A szájában valami szörnyű fémes ízű nyál termelődött, amit nem tudott lenyelni, rengeteg papír zsebkendőt elhasznált, abba köpködött, amennyire lehetett, diszkréten. Nem hányt, de minden pillanatban közel állt hozzá. Ez még talán rosszabb is volt, mintha egy kiürüléssel megszabadult volna mindattól, ami gyötri.

New Yorkban egy másik repülőre kellett átszállni, majd busszal mentek még egy óra hosszát. Réka úgy vezette a társait a repülőtereken és a buszpályaudvaron, tévedés nélkül, mintha otthon lett volna.

*

Kissé tanácstalanul álldogáltak a hatalmas aulában.

– Most akkor hova kell menni? – tette fel a kérdést Dani.

Réka felmérte a terepet. Merre mennek a legtöbben? Egy földszinti ajtó felé igyekeztek jó páran, és kifelé is jöttek, papírral a kezükben.

– Oda – jelentette ki határozottan.

– Na és ha nem? – bizonytalankodott Dani.

– Ezt csak úgy tudjuk meg, ha odamegyünk és megkérdezzük – világosította fel Réka. Felkapta ólomsúlyú csomagjait, és meg se várta, hogy a másik kettő mit határoz, már indult is. Igaza volt: a teremben néhány asztal mögött fiatalok ültek, és papírokat töltettek ki az előttük állókkal. Az egyik asztalon kis tábla: „Külföldi diákok”. Megcélozta. Az asztal mögött ülő szép arcú lány barátságosan fogadta.

– Sarah Tayler vagyok, honnan jöttél?

– Réka Véler. Európából, Magyarországról. Hárman vagyunk.

– Ezeket a nyomtatványokat töltsétek ki. A

kollégiumban fogtok lakni?

– Igen, szeretnénk. Milyen a kollégium?

– Háromágyas szobák vannak. Ha akartok, lehetek hárman együtt.

– Nemigen – mondta Réka, Dani felé intve, aki most ügyetlenkedte be az ajtón a csomagjait. – Az egyikünk fiú.

Kitöltötték az űrlapokat. Átadták Sarah-nak.

– Te osztod szét a kollégiumi szobákat? – érdeklődött Réka.

– Ó, csak segítek. Tanácsokat adok.

– Nekünk mit tanácsolsz?

– Hát, ha ketten együtt akartok lenni, volna itt olyan szoba, ahol egy-egy lány lakik, és veletek fel lenne töltve a szoba. A negyediken van egy brazil lány, a harmadikon van egyedül egy kaliforniai, egy másik, aki texasi, meg egy uk... ukrán, jól mondom?

– Magyar nincs?

Sarah belenézett a papírjaiba.

– Van egy magyar, de ő már együtt lakik egy thai meg egy coloradói lánnyal.

Réka összenézett Emesével.

– Szerintem az az ukrán még akár magyarul is tudhat.

– Tényleg – derült fel Emese.

– Az ukránt választjuk – döntött Réka.

Danit, szintén a harmadikon, betették két koreai mellé. Sarah mindhármuknak adott egy füzetet.

– Ebben benne vannak az előadások, ki tartja, mikor, satöbbi. Ti állítjátok össze az órarendeteket. Benne van, melyik előadónál, mikor, hol kell jelentkezni. Bármilyen problémátok van, forduljatok hozzám, segítek.

– Téged hol találunk meg?

– Engem? Mindenhol. De én is ott lakom a

harmadikon, a 315-ben. Egyébként szerencsések van, hogy ennyire későn jöttetek, mert egész nap örült hosszú sorok álltak. Pár perc, és megkapjátok a kártyát, amivel beléphetek a kollégiumba, az étterembe és a többi épületbe. De holnap még lesz némi adminisztráció, amit el kell intéznetek.

*

Olga Kovál előbb mosolyogva, barátságosan fogadta őket, aztán, amikor elmondták, hogy magyarok, azonnal tartózkodóvá vált, kedves mosolya némiképp kényszeredetté merevedett. Nem tudott magyarul, legalábbis azt mondta. Alig tették le a csomagjaikat, kiment a szobából.

– Hát, lehet, hogy bevásároltunk vele – jegyezte meg kissé savanyúan Réka.

– Még elcserélhetjük a szobát – ajánlotta Emese.

– Megfutamodni? Azt nem. Előbb próbáljuk ki, tudunk-e vele élni. Végül is, még mi ketten sem ismerjük egymást – mondta Réka, és megvonta a vállát. Még hozzátette: – Azért vigyázzunk, mit beszélünk előtte. Egyáltalán nem biztos, hogy tényleg nem tud magyarul.

Berendezkedtek. Hármuk számára eléggé elfogadható lesz a szoba, fürdőszoba is van hozzá, szekrények, polcok, kényelmes ágyak. Felkeresték Danit, aki teljesen elveszetten próbált helyet találni a holmijának. Segítettek neki bepakolni a szekrénybe. Megismerkedtek a szobatársaival, a két mosolygó koreai fiúval. Aztán, bár már nagyon késő volt, összedugták a fejüket a füzet fölé, amit Sarah-tól kaptak: ki milyen órákat vegyen fel, mi az, ami érdekl. Réka egyértelműen felvállalt majd mindent, ami az angol nyelvvel kapcsolatos volt: nyelvtant, irodalmat, nyelvészetet, kommunikációt. Emesét a

nyelvészet és a kommunikáció nem érdekelte, helyettük inkább a történelem felé kacsingatott. Danit pedig a pszichológiai előadások vonzották. Megvacsoráztak, még a magukkal hozott elemőzsiából, barátilag megosztozva, aztán lefeküdtek. Holnap mozgalmas napjuk lesz: be kell jelentkezniük minden tanárnál, akinél előadásokat akarnak hallgatni.

*

Sarah Tayler csakugyan mindenhol volt, sehol és bárhol lehetett a nap folyamán. Valamennyi néger eredetet bizonyosan hordozott a génjeiben. Gyönyörű szeme és szája emlékeztetett Halle Berryére, a bőrszíne is hasonló volt, de a szüleitől nem nyúlánk párductestet, hanem alacsony és majdnem tömzsi, de formás alakot örökölt hozzá. Rendkívül energikus leányzó volt, csak úgy kavargott körülötte a levegő. Állandóan rohant, intézkedett, mindenütt ott volt, mindig beszélgetett valakivel. A mai napon Réka már kétszer beszélt vele pár percet, ezalatt kiderült, hogy Sarah is angol szakos, tehát az előadásokon is találkozni fognak, azután útbaigazította Rékát, hogy megtalálja a tanárokat, akiket keresett. Éppen közeledett.

– Réka, nem akarsz részt venni a sakkversenyünkön?

– Sakkverseny lesz? Ó, dehogynem. Nálad kell jelentkezni?

– Aha. A nevezési díjából befolyt összeget az egyetemi újság támogatására fordítjuk.

– Mennyi a nevezési díj?

– Ó, csak húsz dollár.

– Ó... csak húsz?

– Hát, ha valaki megteheti, adhat többet is – Sarah belemarkolt Réka karjába. – Juj, ott van Patrick! Gyere, elkapjuk!

– Ki az?

– Ő a fő szponzorunk, Patrick Wheeler. Tavaly is egy ezrest adott nevezési díjba. Egyébként az idén csoporttársunk. Informatikus, és senki sem tudja, minek vett fel az idén két félév angol nyelvészetet – beszéd közben Réka karjába kapaszkodva végigloholt az aulán egy szőke, hosszú hajú fiú nyomában. Réka már rájött, hogy nagyon kell figyelnie Sarah-ra, mert pillanatok alatt igen nagy mennyiségű fontos információt le tud adni. – Amúgy nagyon jó sakkozó, FIDE-mester, de ha érdekelné a sakk, már rég nemzetközi mester is lehetne. De alig versenyez. Ja, és vigyázz vele, nagy hóhányó. Patrick! Patrick! – kiáltotta. A fiú megfordult. Nyugodtan nézte a feléje talpaló lányokat.

– Patrick, sakkverseny lesz, ugye beszállsz? – lihegte Sarah valami furcsán alázatos modort felvéve. A fiú egy fölényes, pimasz pillantással felbecsülte, levetkőztette a megrökönyödött Rékát, lekicsinylő ajkbiggyesztésén tisztán látszott, hogy eldöntötte magában: ez nem ér meg még egy pillantást, aztán attól fogva levegőnek nézte. Fúj, micsoda öntelt, beképzelt himsoviniszta majom, gondolta a lány, és olyannyira beleélte magát az ellenszenvbe, hogy kirázta a hideg. Pedig a srác nem nézett ki rosszul. Sőt. Réka most már csakazértis végigmérte, kielemezte magának. Vonzotta és taszította a fiú, még hozzá egyforma erősen. Meglehetősen magas volt, kellemesen arányos testalkattal. Túl karcsú volt ahhoz, hogy felsőtestének izmait bodyteremben formálta volna ki, úgy látszott, természetes körülmények között tett szert rájuk. *Tartás* volt büszke gerincében. Vállig érő sötétszőke haját

hátragumizva viselte, a halántékától egy-egy világosabb csík indult, valószínűleg melírozás. Semmi fülbevaló, semmi piercing, semmi tetoválás. Szürke szemének szenttelen pillantása ezt üzenté: én parancsoláshoz szoktam, te pedig engedelmeskedj. Valami különleges milió lebegett, rezgett körülötte: egy veszélyes ragadozó egykedvű, mégis éber nyugalma, amely bármelyik pillanatban átválthat vad, villámgyors támadásba. Réka kitűnően el tudta róla képzelni, és nagyon nem szeretett volna a közelben lenni, amikor a fegyelmezett higgadtság darabokra törik, és a törmelék közül kirobban a fenevad.

Mutatós darab, gondolta Réka, míg megbűvölten legeltette rajta a szemét. Túlságosan is az. De azért még nem kéne annyira fenn hordania az orrát, hogy beleessen az eső.

A fiú közönyösen szólt Sarah-hoz.

– Nem hiszem, hogy van kedvem hozzá.

– Legyen már, légy szí. Úgyis megnyered.

– Pont azért. Nem képvisel minőséget a versenyed.

Ez nem az én szintem. Nem agytorna, csak pocsolyában tapicskolás.

– Ó, Patrick, ha te nem jössz, nem jön el senki – rimánkodott Sarah. – Tudod, hogy te vagy a húzónév.

– Nem igazán vonz a húzónevem.

– De most beszereztem egypár valódi sakkozót is.

Persze nem olyan erősek, mint te, de komolyabb színvonal lesz, mint tavaly. Igaz, hogy csak rapid verseny, egyórás, de rendszeren, órával, játszmaírással játszunk – Sarah annyira könyörgött, hogy szinte meghajolt a fiú előtt. Az megelégette a nyafogást, kissé mintha émélygett is volna tőle.

– Na, jól van, úgysem voltam az idén versenyen.

Kaptok egy százast, és túl vagytok fizetve.

– Százast? – nyúlt meg Sarah arca.

– És gondolkozatok el rajta, megéri-e nektek olyan cikket megjelentetni az újságban, mint ami májusban megjelent.

– Ó, Patrick, ha tudtam volna, megakadályoztam volna, de pont beteg...

– Nemigen érdekel – közölte hidegen a srác. – Minél többet gondolkozom rajta, annál inkább sokallom még a százast is. Jobb nektek, ha nem forszírozod.

– Ó, jó lesz a százas, köszike, Patrick! – Sarah megragadta Rékát és gyorsan elhúzta onnan.

– Ahogy fütyül, úgy táncoltok? – kérdezte Réka. – Ennyire a markában tart benneteket?

– Hát, én megértem, azt csinál a pénzével, amit akar. Igaza van, nem kötelező neki olyan újságot támogatni, amiben tavaly tényleg megjelent róla egy kellemetlen cikk. És tényleg beteg lettem, és a megjelenés előtti napon kihúztak egy másik cikket, és betették ezt helyette. De tudom is, hogy ki volt, és most megyek, és kitépem a haját, mert kilencszáz dollárt buktunk az ő bosszúvágya miatt. Az idióta liba, elriasztotta tőlünk a legjobb szponzorunkat. Azt hittem, Patrick észre sem vette a cikket, mert akkor nem reagált rá. De hát olyan nincs, hogy ő ne vegyen észre valamit. És érdekes: mégis ad egy százast. Én a helyében még ennyit sem adnék. De lehet, hogy félig-meddig hízelgőnek találta.

– Mi volt a cikkben?

– Egy interjúnak álcázott vitriolos karcolat az egyetemi Casanováról. Név nélkül persze, de sajnos volt hozzá egy jól felismerhető karikatúra is, amelyiken ő áll a központban, domborodó nadrággal, az ajtaja előtt egymást ölik a lányok, hogy bejuthassanak, míg az elhasználtak keze-lába a kukából lóg ki.

– Hoppá. Így bánik a lányokkal?

– Majd egyszer mesélek – mondta egy fancsali mosollyal Sarah.

*

Szeptember

Réka hamar felfedezte, hogy a kollégium minden emeletén van egy tanulószoba, ahová, egy-egy megbízott hozzáértő felügyeletével, néhány számítógépet is elhelyeztek közprédaként, internet is volt rajtuk. Kikereste az interneten a FIDE-listát, a Nemzetközi Sakkszövetség listáját, amelyen a világ minden FIDE-értékszámmal rendelkező sakkozója megtalálható. Wheeler, Patrick. 2313 az Élője. Nem rossz, sőt: húha. Hogyan sakkozna vajon, ha érdekelné a sakk? Csak egy kicsit kellene megerőltetnie magát, hogy nemzetközi mester lehessen.

Az Élő az az értékszám, ami a sakkozó pillanatnyi tudását elég pontosan tükrözi, a számítási rendszert egy dr. Élő Árpád nevű magyar matematikus dolgozta ki, és az egész világon ezt használják. Minden versenyen, az elért eredmény alapján, változhat ez a szám. Kikereste saját magát is. Veler, Reka, Élő 2022 a júliusi lista szerint, ez egy nőnek tulajdonképpen elfogadható, bár mondjuk a Polgár-lányokat sosem éri utol vele. Ezen még nincs rajta a júliusi verseny eredménye, ahol nyert vagy hét Élőt. Hát, jelentős a különbség kettőjük között, ez tény. De nem fogja hagyni magát. Átnézte a Chess Base-t, hátha szerepel rajta egy-két Wheeler-parti. Szerepelt. Felkészült a megméréstetésre.

A második este ismerkedtek meg Olga testvérével. Olgát egész nap nem látták, csak úgy futtában, mindegyiküknek volt elég dolga, ami után járkalhatott.

Este már a menzán vacsoráztak, miután befizették az étkezést egész hónapra. Utána a három magyar összeült a lányok szobájában, beszélgettek. Ekkor érkezett meg Olga.

– Bejöhet az öcsém? – kérdezte.

– Természetesen, miért ne? – mondta Réka.

Sötét hajú, sűrű testű kis erőember lépett be. A nyakán és a csuklóján biciklilánc vastagságú aranyak csörögtek.

– Bogdán Kovál – fogott kezét elsőnek Rékával. Aztán mindenki bemutatkozott. Bogdán és Olga szemernyit sem hasonlítottak egymásra, Réka sosem találta volna ki, hogy testvérek. Olga kicsivel magasabb volt, mint az öccse, szőke, vékony csontú, puha izomzatú, és kerek, oroszos arcú lány volt. Ismerkedő, tapogatózó beszélgetésük során kiderült, hogy Ungvárról jöttek, nem pályázati úton: az apjuk fizette be őket az egyetemre. Az apjuk vállalkozó, az anyjuk orvos. A beszélgetés alatt megcsörrent Olga telefonja. Néhány mondatot beszélt, feltehetően ukránul, aztán letette a telefont maga elé az asztalra. Réka elhűlt. Hallott már ilyenről a tévében, de élőben most látott először: drágakőberakások díszlettek a telefon képernyője körül. Aztán a magyarok is elmondtak magukról néhány dolgot. Egy kissé feszélyezett volt a hangulat.

*

Sarah a hétvégére szervezte a sakkversenyt, igencsak sűrű programmal: szombaton négy forduló, vasárnap három. Reggel kilenckor indulnak az órák, az egy-egy óra gondolkodási idő leteltével egy óra szünet. Rékának az első nap nagyon ment a játék. Az első forduló előtt még a versenybíróknak is segített a számítógépnél,

mert jól ismerte a párosítóprogramot, a bíró viszont úgy tűnt, kevésbé, és nehézségei támadtak a játékosok beírásával kapcsolatban. Kilenc FIDE értékszámmal rendelkező, Sarah megfogalmazása szerint *valódi* sakkozó szerepelt a listán, összesen ötvenketten jöttek össze. Sarah nagyon lelkes és boldog volt, ilyen nagy létszámú versenyt még sohasem szervezett. A rangsorban Patrick Wheeler volt az első, utána egy Terence Hunt nevű fizikushallgató 2125-ös Élővel, aztán Harold West, jogász, 2090-nel, Réka a negyedik, és még öt, kevesebb Élővel rendelkező játékos; a többiek bejegyzetlenek és esélytelenek. Réka könnyedén és gyorsan megverte az első három fordulóban a nagyobb sorszámú, vagyis gyengébb ellenfeleit, míg végre egy csemegét kapott, akinek a játszmáit már figyelte parti közben, és fente rá a fogát: Terence Huntot. Terence nagyon aktív támadó játékot játszott, de Réka látta, hogy az erőszakosan nyomuló roham közben helyenként elkövetett egy-egy hibát, amit felkészületlen ellenfele vagy nem tudott kihasználni, vagy észre sem vett. Réka viszont azonnal lecsapott rá, és becsempészte a huszáriját a nyitva hagyott királyszárnyra, hátulról megtámogatva a futóval és a vezérrel. Terence nem akart hinni a szemének, hogy mattot fog kapni, nem adta fel, amíg Réka iskolapéldaszerűen be nem mutatta neki, hogy be tudja szorítani a királyját.

Négy forduló után, az első versenynap végén négyüknek volt négy pontjuk: Patricknek, Haroldnak, Rékának és egy 1807-es Élővel bíró fiúnak. Este Réka megvárta az ötödik forduló párosítását, és megtudta, hogy másnap Patrickkel kezd. Előre dörzsölte a kezét. Persze a háromszáz Élő túl nagy különbség, gyakorlatilag nincs esélye a győzelemre, de talán, ha Patrick egy pillanatig nem figyel oda, egy döntetlent ki tud hozni.

Réka erőssége abban állt, hogy szépen kirakta a megnyitást, jól megerősítette a védelmi vonalát, aztán várt, míg az ellenfele hibázott, ekkor támadott: bekerítette és lesöpörte.

Reggel Réka megvárta, míg a mester úr leül a táblához. Várt, míg megírta a játszmalap fejlécét, és a sakkozók babonáját követve végigigazgatta a figurákat. Ekkor lépett oda. Leült és a kezét nyújtotta a felnéző fiúnak, aki személytelenül, hűvösen kezet fogott vele és bemutatkozott.

– Patrick Wheeler – és megállt a szeme a lányon.

– Réka Véler – mondta a lány, vidámsággal a szemében. Patrick szemöldöke megemelkedett.

– Ezt így kell kimondani?

– Mhm – bólintott.

– Nincs esélyed ellenem – közölte Patrick, és már lenézően mosolygott. – Figyeltek tegnap, elég szép pozíciós játékot játszol, de nyugodt lehetsz, hogy én nem fogok védelmi hibát elkövetni, mint Hunt.

Réka az egyenesen rátekintő, gúnyosan mosolygó szempárt kutatta. Vajon miért tartotta szükségesnek ezt közölni? A sakkozók nem szoktak ilyesmit mondani az ellenfélnek, inkább a táblán szeretnek bizonyítani. Ráérezett a válaszra: Patricknek ő nem tetszik, mint nő, tehát nem akarja megszerezni magának szexpartnerként, ellenben valamiért fontosnak tartja, hogy kinyilatkoztatott erőfölényével megfélemlítse. Pszichikai hadviselés. Jól van, ha harc, legyen harc. Élvezettel emelte fel az elé vetett kesztyűt. Tud ő a táblán kívül is küzdeni, és ráadásul ez a fajta mérkőzés neki hazai pálya. Patrick Wheeler még nincs vele tisztában, kivel húzott ujjat. Nos, mindjárt megtudja. Kedvesen rámosolygott a fiúra.

– Nem tudod te azt előre, hogy én hol fogok rést találni a védelmeden, amin beférkőzhetek és

felmorzsolom a belső ellenállásodat – a mondat közben eleinte kedveskedő pillantása és hangja egyre keményebbé vált, míg végül már ridegen, kérlelhetetlenül tekintett szembe a fiúval, aki előbb kissé meghökkenve felhúzta a szemöldökét, majd közelebb hajolt, gyilkos élvezettel ejtve ki a kíméletlen szavakat:

– Mindegy, melyik oldalra sáncolsz. Kilátásod sincs még a döntetlenre sem.

Réka meglepetést tetteve ismét kedvesen elmosolyodott.

– Ja, te a sakkról beszéltél?

Patrick hátrahúzódott, a szeme összeszűkül, és lehet, hogy még akart mondani valamit, de a bíró kiáltása megakadályozta:

– Kezdődik az ötödik forduló! Megkérem a sötéteket, indítsák el az órákat!

Egy-nulla ide, gondolta Réka diadalmasan, és egy határozott mozdulattal lenyomta az órát. És ha megint erős fiú akarsz lenni, kaphatsz a másik szemed alá is, tette hozzá, még mindig magában. Kitűnően szórakozott, és nagyon élvezte a győzelmét.

Réka várakozása szerint Patrick vezércsellel indított. Réka a Grünfeld-védelemmel válaszolt, óvatosan, minden lépését meggondolva. Pár perc alatt mélyen belemerült a koncentrációba.

Patrick a tegnapi napon a sakkozók szokása szerint, ha éppen nem ő volt lépésen, gyakran felállt, sétálgatott, nézte a többiek partiját. Most csak ült Rékával szemben, hátradőlve, a széken elnyúlva, a keze a zsebében, és sötét tekintettel figyelte játékostársát. Nem volt hozzászokva, hogy valaki vissza merjen szólani neki: ha ő valakit lenézett, az felnézett rá, ha nem is mindig tisztelettel. Réka szavai előbb dühöt, aztán értetlenséget váltottak ki belőle. Nem tudott mihez kezdeni ezzel a lánnyal, aki kemény

ellenfélnek bizonyult, nem csak a sakktáblán, és közben az ő ízlése szerint túl kövér, szexre alkalmatlan, ennek folytán mindenfajta kapcsolatteremtésre alkalmatlan: vagyis érdektelen, semmibe vehető *tárgy* volt. És íme, a tárgy szembezállt vele.

Réka nagyon sokáig nagyon jól állt Patrickkel szemben. De sok gondolkodási időt elhasznált. Patrick rögtön az elején elkezdett ellenállhatatlanul nyomulni. Réka gondosan kiépítette ugyan a védelmi rendszerét, Patrick a tizennyolcadik lépésben mégis bekerítette és lecsapta Réka egyik huszárját. Válaszul Réka csak egy gyalogot tudott túsul ejteni. De még nem volt veszve a parti. Réka meggondoltan, bebiztosítottan támadta Patrick vezérszárnyát, de sajnos Patrick meg az ő királysárnyát.

Amikor Rékának már csak három perc ideje maradt, Patricknek még mindig volt huszonöt perce. Nem szólhatott senki egy szót sem, mert előírásosan betartotta a szabályt: mindig beírta az utolsó lépést. Mégis aljasul rájátszott Réka időzavarára, csak egy-két plusz másodpercet hagyva a lánynak gondolkodásra, amíg írt, aztán azonnal, higgadtan, gonoszul és célratörően lépett. Egy precízen kidolgozott, komplikált és lehengerlő kombinációval a sarokba szorította Rékát, aki nagyon élvezte volna a játszma szépségét, ha nem éppen ő a vesztesre álló fél, de kipirult arccal, már védekezésre kényszerítve, még mindig ellenállt. Aztán azon a ponton, amikor a világos bástya a vezérrel együtt szétrombolta a védelmét, még egy egész percet gondolkodott, de semmi esélyt nem látott a döntetlenre sem. Jól van, gondolta józanul, tudtam, hogy jobb vagy nálam, legalábbis ebben az egyben. Felnézett és nyugodtan nyújtotta a kezét. Patrick hűvösen elfogadta a megadást. Ekkor esett le Réka órájának zászlója. A tömeg, amely összegyűlt

körülöttük az izgalmas partit figyelve, zajosan oszladozni kezdett. A bíró lecsitgette őket.

Délben Réka elszaladt ebédelni. Már majdnem végzett a második fogással is, amikor megpillantotta Terence Huntot, aki óvatosan lavírozott a tálcajával a tömegben, aztán leült vele szemben. Örömmel üdvözölték egymást.

– Nagyon jól játszol – indította a társalgást Terence tele szájjal. – Tetszel is nekem, pont az ilyen nagydarab, bögyös nőket kultiválok. Mi lenne, ha együtt járnánk? Este gyere fel a kollégiumban az 1225-ös szobába. Kicsit *közelebbről* megismerkednénk – nyomta meg a szót.

Réka végignézett a fiún. Ugyan mi lenne, ha együtt járnának? Nem is gondolta volna, hogy átjön a nagy Amerikába, és már az első héten ajánlatot tesznek neki, még ha ilyen otrombán is. Terence madárcsontú, kopaszodásra hajlamos, huszonnégy éves öregúr volt, legkevesebb tizenöt kilóval könnyebb, mint Réka. Ami szintén lényeges volt: Norbi után Réka megfogadta, hogy a legközelebbi fiúja igenis ki fog emelkedni a tömegből. Például, többek között, jóval magasabb lesz, mint ő. Terence viszont nemhogy nem teljesítette ezt a kitétel, hanem még Réka magasságát sem érte el. Fontos dolog a külső a megismerkedéskor, amikor az ember arról dönt, hogy párjául választja-e a másikat. A fiú tele szájjal, csámcsogva, kanálával hadonászva beszélt, ezzel sem sikerült belopnia magát Réka szíve csücskébe. De a lánctalpas udvarlása volt a legriasztóbb. *Nagydarab* és *bögyös* a nénikéd, gondolta Réka dühösen. És még valami: sehogyan sem juttatta Réka eszébe Mama jóslatát, a bikát. *Biztos*, hogy nem ő az, gondolta, mélyen átélve a bizonyosságot.

– Úgy udvarolsz, mint ahogy sakkozol – mondta Réka egy kis mosollyal. – Agresszívan támadsz, és közben

súlyos hibákat követsz el. De nálam, sajnos, egyik sem jön be.

Felállt, fogta a tálcáját és otthagya a leforrázott, vérig sértett, ismételten bemattolt fiút.

Az ötödik fordulóban megint egy gyengébb ellenfelet kapott Réka, a hatodikban pedig Harold Westet, és mindkettőjüket megverte, Haroldot igen nagy küzdelemben. Nem is biztos, hogy tudott volna győzni, mert majdnem egyszerre fogyott el az idejük, és az utolsó percben még nem nagyon látta a matt lehetőségét, de Harold órája hamarabb leesett. Ilyenkor, akinek az órája jelzi, hogy elfogyott a játékidője, veszít. Réka hat ponttal második lett a hétpontos Patrick Wheeler mögött. Könyveket kaptak díjként. Sarah elismerően nyújtotta át a díjat.

– Szép teljesítmény volt, gratulálok.

Patrick továbbra is lapos, ellenséges pillantásokkal méregette, de Réka fikarcnyit sem törődött vele. Beképzelt, hiú majom, gondolta, és elnézett mellette.

*

Este Sarah kopogott a szobájuk ajtaján. Egy papírt lobogtatott szokás szerint.

– A női tornát szervezem, lányok, van kedvetek járni?

– Milyen az a női torna? – kérdezte óvatosan Emese.

– Nagyon jó, én évek óta járok. Heti két alkalom, végigmozgat minden izmot, van benne erősítés, nyújtás, nem aerobic, inkább amolyan konditorna, de Mary ötletei szerint összeállítva. Az első alkalom ingyenes, meglátjátok, hogy bírjátok-e.

– Annyira erős? – kérdezte Olga.

– Először még nem, de ahogy Mary látja, hogy lehet terhelni a társaságot, rátesz egy-két lapáttal.

Réka azonnal jelentkezett, Emese tartózkodóbban, végül Olgát is rábeszélyték, hogy legalább az elsőt próbálja meg.

– Még valami, lányok – fordult vissza Sarah az ajtóból. – Ha van kedvetek cikket írni vagy rajzolni, vagy fényképezni valamit az egyetemi újságba, fogjatok hozzá bátran. Aztán hozzátok el nekem. Én vagyok a főszerkesztő.

Hétfőn megkezdődtek az előadások. A legtöbb órára öten együtt mentek: Réka, Dani, Emese, Olga és Bogdán. Réka szinte hiánytalanul tudta követni az előadókat, alig volt problémája a megértéssel, Emese és Dani is nagyjából mindent felfogtak, de Olga és Bogdán panaszkodtak, hogy nem értették az előadás egy részét. A nyelvészeti és kommunikációs órákra egyedül járt Réka, illetve hamar felfedezte első ismerősét, Sarah-t, majd Patrick Wheelert is az utolsó sorban. Sarah-t örömmel üdvözölte, Patrickkel nem foglalkozott. Emese még történelem, Dani pedig pszichológiai előadásokra is járt.

Kedden este volt az első torna, rettenetes tömeg volt, alig fértek el a kis tornateremben. Rékának tetszett ez a fajta mozgás, eldöntötte, hogy járni fog. Emese, mikor visszafelé ballagtak, véleményt nyilvánított, angolul, hogy Olga is értse.

– Jó maga a torna, de nekem már a mai adag fele is elég lett volna. Ha Mary ezt még erősíteni fogja, biztos, hogy én nem fogom bírni.

– Én már most se bírtam – panaszkodott Olga. – Számoltátok, hány hasizomgyakorlatot csináltatott velünk? Mert én igen. Felső hasizom, alsó hasizom, jobb oldal, bal oldal, satöbbi... összesen háromszázat. És ezt még erősíteni akarja? Meddig? Háromezerig? A végén már

csak feküdtem. Holnap olyan izomlázam lesz, hogy meghalok.

– Tényleg erős. De nekem jó volt – mondta Réka.

– Én járnai fogok, az biztos. Pont ezt a fajta tornát szeretem. Szép lassan, kényelmesen kell mozogni, semmi ugrabugrálás, és mégis érzi az ember, hogy jól át lett mozzgatva.

Másnap Réka meglátta Olgát, ahogy megy előtte felfelé a lépcsőn. Na, most kiugratom a nyuszt a bokorból, gondolta, és magyarul, halkán szólította meg a háta mögül:

– Olga, te is a másodikra mész?

– Igen – fordult meg Olga, és felakadt a szeme.

Előbb elsápadt, aztán elvörösödött, még meg is tántorodott, Réka elkapta a karját, hogy el ne essen. Valamiért úgy érezte, hogy a bal tenyerével végig kell simítania Olga hátát. Közben valami nyomást vagy bizsergésfélét érzett a tenyere közepén.

– Bocs, Olga, nem akartam semmi rosszat – mondta minden sajnálkozás nélkül, de magyarul. Olga kiszakította a karját, feldúltan rámeredt és szó nélkül elrohant.

Este mindhárom magyar a lányok szobájában üldögélt. Dani egészen hozzászokott, hogy gyakran átjön hozzájuk. Olga és Bogdán léptek be.

– Sziasztok – köszöntek mindketten magyarul. Olga szeme meglehetősen piros volt.

– Sziasztok – lepődtek meg mind. Réka már elmondta nekik az Olgával a lépcsőn történt esetét, de azért ez mégis váratlan volt.

– Szóval, ha már úgyis kiderült, nincs értelme tovább titkolózni – mondta Bogdán tiszta, akcentus nélküli magyarsággal. – Olga az első pillanatban, meglepetésében, hogy itt is magyarokkal találkozik,

letagadta, de hát jobb így, hogy már tudjátok. Ukránok vagyunk, de magyar iskolába jártunk mind a ketten Ungváron.

– Ne haragudjatok, hogy nem mondtam meg, hogy tudok magyarul, de annyira megdöbbsentem, hogy ez volt az első reakcióm – folytatta Olga remegő hangon, és teleszaladt könnyel a szeme.

– Ne értsetek félre, semmi bajunk a magyarokkal, mi szerettük az iskolát, és az egyik nagymamánk is magyar. Én egyből mondtam Olgának, hogy előbb-utóbb úgylis elszólja magát, és meg is beszéltük, hogy majd megmondjuk – mentegetőzött Bogdán. – De nyugodtabb lennék, ha megmondanátok, hogy haragudtok-e. Olga annyira fél, hogy mit szóltok hozzá, hogy el akart költözni – Olga, megrezzenve, a könnyökével oldalba bökte. – De tényleg. Alig bírtam rábeszélni, hogy maradjon, és legalább kérdezzük meg. Dél óta erre vesztegetem a drága időmet. Ha haragudtok érte, még mindig elköltözhet.

– Olyan nagy a világ, annyi országból vannak itt hallgatók – meglepődve nézték mindnyájan Olgát, ahogy peregtek le a könnyei kerek arcán. – Arra számítottam, hogy valami amerikaiak tesznek mellém, vagy bárki más, de magyarokat egyáltalán nem vártam. Bogyának is két amerikai a szobatársa. Nem haragudtok?

Összenéztek. Daniról nem lehetett tudni, mit gondol, Emese megvetően elhúzta a száját.

– Dehogyan haragszunk – mondta Réka gyorsan. – Tényleg jobb így. Eleve azért választottunk Emesével téged, Olga, mert azt gondoltuk, hátha tudsz magyarul. Így legalább könnyebben tudunk kommunikálni.

– Csak az a baj – hüppögött tovább Olga – hogy azért jöttünk ide, hogy rendesen megtanuljunk angolul. Apu lakást akart nekünk bérelni a városban, de mi

Bogyával megbeszéltük, hogy inkább a kollégiumba költözünk, mert azt gondoltuk, hogy a szobatársaink majd rákényszerítenek a folyamatos angol beszédre, mert sajnos még... hát... nem igazán megy.

– Én szívesen segítek – mondta Réka rögtön, mert számára az első percben kiderült, hogy a testvérek nem jól beszélnek angolul. – Ha akarjátok, taníthatlak benneteket. Ezzel még talán többre is mentek, mintha valami távol-keletit kaptatok volna, mint Dani. Alig értem, hogy a szobatársai mit csicseregnek.

– Az előadásokon épp elég angolt hallhattok majd. És időnként én is segíthetek – Emese, úgy látszik, nem akart lemaradni, de volt némi kényszeredettséggel a hangjában.

– Épp ez a baj – mondta Olga. – Nem biztos, hogy fogjuk érteni az előadásokat. Illetve én már rájöttem, hogy alig értek valamit. Bogyának még talán jobban is megy, de én félek tőle, hogy nehezen fogok így levizsgázni.

– Bogy a Bogdán? – kérdezte Emese.

– Igen. A családban így hívnak – válaszolt Bogdán.

– Azért az előadásoktól én is tartok. Elég húzósnak látszik.

– Ebben is segíthetünk – szólt közbe Réka. – Nagyjából egyforma előadásokat fogunk hallgatni, nem? Majd megbeszéljük, mit hallottunk, és mit értettünk meg belőle.

– Ha ezt megteszitek – mondta Bogdán – akkor tényleg jól járunk veletek.

– Rendesek vagytok – jelentette ki Olga, Réka szemébe nézve. – Én már örülök is, hogy így alakult.

Réka ámult-bámult, csak úgy magában. Mi történhetett, hogy Olga ekkorát változott? Csak nem tán én hatottam rá valamiképpen, amikor rászóltam

magyarul? Megírom Mamának, hátha ő tud valami okosat mondani rá.

Másnap Olga és Réka együtt jöttek ki a szociolingvisztika előadásról.

– Te mennyit értettél meg ebből, amit Hodges elmondott? – kérdezte Olga lehangoltan.

– Úgy a kilencvenöt százalékát – válaszolta Réka.

– Az öt százalékban pedig az is benne van, hogy nem bírom felfogni, miért kötött kék-fehér csíkos inghez zöld-sárga csíkos nyakkendőt.

– Azt hiszem – sóhajtott Olga reménytelenül – ez a szociolingvisztika nekem nem fog menni. Mégiscsak leadom a tantárgyat. Elég lesz nekem az angol irodalom, a világirodalom meg a nyelvtan.

*

Ez a te energiád, ami sok mindenre felhasználható, írta Mama, akit Vera megtanított e-mailt írni és küldeni. Felhívta Réka figyelmét, hogy külön postafiókja van, aminek a jelszavát csak ő tudja: rozimama, tehát bármit megírhat, bizalmas dolgokat is.

Használd csak bátran; tanuld meg felhasználni. Nem figyelted még meg, hogy téged mindenki szeret? Majdnem mindenki, gondolta Réka. Van azért egy-két kivétel.

Azért szeretnek, mert hatalmas pozitív energiát hordozol, és aki a közeledbe kerül, részesül ebből, leszívja, él veled. Használhatod a kezedet is. Valószínűleg neked is a bal kezed az erősebb, mert nő vagy, de próbáld ki, kísérletezz. Akár gyógyításra is használhatod. De miért nem tudtam én ezt eddig, kérdezte magától Réka. Nagyon különös érzés volt az a készítés, hogy meg kell simítanom Olga hátát, és ahogy bizsergett a tenyerem, amikor

hozzáértem. Szóval ezek szerint az én energiám hatott rá? Valamiféle lenyomatot hagytam rajta a szavaimmal és az érintéssel? Ha ez igaz, a csudába is, mindenkit végigtapizok.

Amikor visszatért az internetezésből a szobájába, Emese panaszkodva fogadta.

– Iszonyúan fáj a fejem.

Máris kipróbálhatjuk a gyógyítást, gondolta Réka.

Emesének ennyit mondott:

– Ül ide a székre, megmasszírozom.

– Értesz hozzá? – kérdezte Emese kissé bizalmatlanul.

– Mindjárt kiderül.

Ujjai hegyével végigmasszírozta Emese fejét, előbb szinte simogatva, aztán erősebben, megpróbálva megérezni, hogy Emesének hogyan tud segíteni vele. Aztán a nyakát, a tarkóját, kissé a vállát is meggyúrta.

– Nagyon jó – nyögte Emese kéjesen.

Pár perc után úgy érezte, most Emese homlokára kellene tennie a kezét. Bal tenyerét a homlokára, a jobbat a tarkójára helyezte, és várt. Bizsergést, érdekes, nyomásszerű érzést tapasztalt a bal tenyere közepében, valahogy olyan volt, mintha a tenyeréből folyt volna ki valami.

– De forró a kezed – suttogta Emese áhítattal. Réka szédülni kezdett, de maradt még. A szédülés viszont egyre kellemetlenebbé vált, úgyhogy még egyszer megsimította Emese fejét, és leült.

– Feküdj le egy pár percre, Emese – mondta neki.

– Miért? Már nem is fáj a fejem.

– Azért csak feküdj le – nem tudta, miért ragaszkodik hozzá, hogy lefeküdjön, de úgy érezte, így a helyes, és neki is le kellett feküdnie, mert nem érezte jól magát. Összedörzsölte a két tenyerét, ekkor jobban lett.

– Fantasztikus – mondta Emese pár perc múlva. – Olyan jól érzem magam, mintha nagyon jól aludtam volna. Köszí, Réka, varázslatos kezed van.

– Szívesen – mondta Réka, és ásított.

Később megkérdezte Mamát, mi volt ez. Miért lett rosszul, amikor Emese meg jobban lett? *Mert nem tudod még irányítani, kontrollálni az energiáidat,* válaszolt Mama másnap. *Valószínű, hogy Emese olyan mennyiséget leszippanított belőled, hogy a saját életfunkcióid veszélybe kerültek. Ha ilyet érzel, hagyd abba, és hideg vízzel moss kezet, egy ideig folytatva a kezedre a vizet. Aztán fekjüdj le, és próbáld meg feltöltődni valami kellemes dologgal. Semmi baj nem történt, csak elindult benned valami, ami ezután veled lesz, kísérni fog és a rendelkezésedre áll.*

*

– Menjünk már ki vasárnap a meccsre, lányok – szölt Olga lelkesen, lázban égő szemmel.

– Milyen meccsre? – Emese hangja teljesen érdektelen volt.

– Az egyetem focicsapata játszik a Plainville-i Sasokkal.

– Nem mondhatnám, hogy odavagyok a fociért – mondta Emese.

– Én sem – rázta a fejét Réka.

– De ez amerikai foci.

– És akkor mi van? – Emese műásítása szinte valódinak tűnt.

– Hát engem érdekel... de olyan jó lenne, ha ti is jönnétek.

– Menj Bogyával.

– Bogyá is jön. De naa, gyertek már ti is.

– Otthon se jártam focimeccsre, itt minek kezdeném el? – kérdezte Emese.

– Arról nem beszélve, hogy a hétvégére terveztem kiolvasni Milton Elveszett Paradicsomát, mert a jövő héten az lesz a téma klasszikus angol irodalomból – közölte Réka.

– Képzeljétek el, mit mondanak majd, ha nem veszünk részt az egyetem életében? – próbálta győzködni őket Olga.

– Szerintem a több ezer fős közönség között senkinek sem jut eszébe pont minket keresni, hogy ott vagyunk-e, vagy valami értelmesebbel töltjük az időt – mondta Réka.

Olga elégedetlenül ugyan, de elhallgatott. De nem nyugodott bele. Egy óra múlva újra kezdte, másnap ismét, és végül addig nyaggatta a két lányt, hogy inkább beadták a derekukat, csak hallgasson már el, és elkísérték vasárnap Olgát és Bogyát a meccsre.

Réka és Emese intenzíven unatkoztak egymás mellett. Nem ismerték a szabályokat, így nekik teljesen mindegy volt, hogy hányan hemperegnek egy kupacban a zöld gyepen. Réka inkább a közönséget figyelte, hogyan szórakoznak az amerikaiak. Aztán végül már ez is untatta. Tulajdonképpen Olga sem szórakozott igazán jól. Figyelte a körülöttük ülőket, mikor pattannak fel ordítva, akkor ő is felpattant és kiabált. De valójában csak a pom-pom lányok csapata hozta tűzbe. Amikor feltűntek, és előadták kisdud számukat, Olga elragadtatva oldalba bökte a mellette ülő Rékát.

– Odanézz, milyen jól néznek ki.

– Mármint kik? – értetlenkedett Réka, mert éppen egy nagy kövér embert figyelt, ahogy két harapással eltüntetett egy hamburgert.

– Hát a pom-pom lányok.

– Aha. Tényleg – mondta Réka, meglehetősen negatív lelkesedéssel.

– Ó, de jó lenne... – ábrándozott Olga.

– Mi?

Olga közel hajolt Rékához, és a fülébe súgta:

– Közéjük kerülni.

Réka most értette meg, miért kellett kijönniük a focimeccsre. Elgondolkozva végignézte Olgát.

– Gondolod, hogy megvan az állóképességed, másfél órát végigugrálni?

– Szerintem igen. Otthon nyolc évig voltam mazsorett.

Réka nagyon meglepődött.

– Igen? Ne haragudj, de nem néztem ki belőled.

– Azért, mert a Mary tornáját nem bírtam? Ez más jellegű mozgás, ezt bírom. Tudok pálcát is forgatni, meg minden.

– Ezek nem forgatnak pálcát, csak pom-pomoznak – állapította meg Réka.

– Megtudtam – mondta nagy titokzatosan Olga – hogy két hét múlva lesz náluk tagfelvétel. Eljössz velem?

– Elmehetek, de csak kísérőnek. Én nem vágyom közéjük.

Olga viharosan átölelte, megpuszilta kétfelől.

– Köszí, Réka, köszönöm! Tudtam, hogy rád számíthatok!

*

Október

Réka Mark Tennessee-vel lépett be az előadóterembe, akivel a folyosón kellemes beszélgetést

folytatott Oklahoma, Mark szülőföldje és Magyarország időjárásának összehasonlításáról. Ez a fiú nagyon imponált Rékának, úgy érezte, érdemes lenne ráhajtani, mert magas volt, színizom, fekete hajú, kék szemű, igazi férfiszépség, de főleg megnyerő, szerény, kedves modora tetszett neki. Ám Réka nem tudhatta, mert még nem találkozott ilyenel, hogy ő sohasem rúghat labdába Marknál, a fiú más irányú nemi identitása miatt. John Mahoney és Patrick Wheeler hátul ültek, más nem is volt még a teremben, és jóízűen derültek valamin. Mark megkérdezte:

– Mi olyan humoros?

– A világegyetemről beszélgettünk – válaszolt Patrick. – Hogy olyan rejtélyes, mint a női agy.

– Miért, az van? – csodálkozott John, és sikerült megoldania azt a mimikai bravúrt, hogy leesett az álla, és közben teli szájjal vigyorgott.

– Hát, senki sem látta. Olyan, mint a fekete lyuk. Elméleti úton kiszámítható, hogy valószínűleg létezik, de gyakorlatilag, mivel láthatatlan, ez erősen kétségbe vonható – mondta Patrick, és pimaszul végigmérte a jelenlévő egyetlen nőt.

– Te még nem találkoztál olyan nővel, akinek esze is volt? – ahogy Réka kimondta, már meg is bánta, mert érezte, hogy ez magas labda volt. Patrick azonnal le is csapta.

– Találkoztam. De később róla is kiderült, hogy Marknak hívják.

John hangosan felröhögött. Réka kissé tétován és értetlenül Markra nézett, aki megbántott mosolya mögé húzódott, és csendben leült, jó messze Patricktól. Mire Réka rádöbbsent, főként Mark arckifejezéséből, hogy miről van szó, többen bejöttek, és már nem tudott volna hatásosan visszavágni. Patrick elégedetten állapíthatta

meg, hogy most egyszerre két legyet ütött agyon: a nőkn is és a melegeken is csípett egyet, amellet, hogy Mark eszét azért elismerte. Na, várj csak, Patrick Wheeler, gondolta Réka dacosan, bejössz te még az én zsákutcámba.

*

Réka kitalálta, hogyan tudná tanítani angolul Olgát és Bogyát, hogy ő is profitálhasson belőle. Az elhangzott előadások alatt szorgalmasan jegyzetelt, angolul. Délután elmondta a testvéreknek magyarul az előadások tartalmát, aztán odaadta nekik a jegyzeteit, fordítsák le. Miután lefordították, kijavította, és még egyszer megbeszélték. Így az anyag a többszöri ismétlés következtében mélyen bevésődött nála is. Olga rendes óradíjat akart neki fizetni, de Réka nem fogadta el, pedig Bogyával kettesben hosszan kapacitálták.

– Hogyisne – mondta meggyőződéssel Réka. – Azért, mert segítetek nekem átismételni az anyagot, még ti akartok fizetni? Na, elég ebből – zárta le a vitát határozottan. – Csak akkor vagyok hajlandó gyakorolni veletek, ha ebben a témában megkukultok mostantól.

Éppen azzal foglalkozott, hogy a Present Perfect és a Present Continuous Tense közötti különbséget harmadszor is elmagyarázza Olgának, aki továbbra is teljes értetlenséget mutatott, talán azért, mert Réka magyarázata közben rajzolgatott valamit.

– Olga, nem lehetsz ennyire szőke – fakadt ki Bogyá zsembesen.

– Nem bírod megjegyezni? – kérdezte Réka is kicsivel kevésbé türelmesen, mint eddig.

Olga bocsánatkérő képet vágott.

– De, csak mindig elfelejtem.

Dani kopogott, megmentve Olgát.

– Átjöttem, lányok, nem baj? A szobatársaim megint olajos kenyeret esznek, cukorral vastagon megszórva, és ezt én nem bírom nézni meg hallgatni.

– Miért?

– Nem tudom, de nekem ez visszataszító. Maga a kaja is, hát mondjátok meg, hogy lehet már olajat kenni a kenyérre? És rá a cukrot? De ahogy ropog a foguk alatt a cukor... na, amúgy meg rendes srácok, tegnap is utánam szóltak, hogy az asztalon hagytam a belépőkártyámat, csak hát az étkezési szokásaik...

– Valószínű, hogy nekik meg a mi ételeink lehetnek szörnyűek.

– Azt láttátok volna, milyen képet vágta, amikor én meg hagymát ettem nyersen.

– Mikor ettél te hagymát nyersen?

– Néha szoktam... margarinos kenyérrel. Este néha éhes vagyok.

Rékának feltűnt valami.

– Mostanában nem látlak az ebédnél. Voltál ebédelni?

– Nem is tudom... biztosan.

– Ma mi volt az ebéd?

– Ööö...

– Tegnap ettél az őszibarackból?

– Az őszibarackból? Abból...

– Dani, szerintem te rendszeresen nem ebédelsz.

– Szerintem se – jegyezte meg Emese.

Vacsorázni legtöbbször mind együtt mentek, de az ebédről mindenkinek magának kellett gondoskodnia, mert nem mindegyik előadásra jártak együtt, olykor más épületben is voltak.

– Dani, miért nem ebédelsz?

– Hát elfelejtettem.

- Ne hülyéskedj, hogy lehet az ebédet elfelejteni?
- Én el szoktam...

Réka elhatározásra jutott. Ha Danit kézen fogva kell az ebédhez vezetni, akkor kézen fogva vezeti az ebédhez, elvégre megígérte az anyjának, hogy gondoskodik a kisfiáról. Csak azt nem gondolta, hogy Dani tényleg ennyire dedós.

– Hozd át az órarendedet, Dani, felírom, és majd megkereslek ebédidőben. Majd együtt járunk ebédelni, jó?

Réka ezután minden ebédidőben felfedezőútra indult az egyetemen, előkerítette Danit és elcipelte ebédelni.

*

Olga körberakta magát rajzokkal. Réka a fürdőszobába menet figyelt fel rá.

- Mutasd már, te ilyen jól rajzolsz? – csodálkozott.
- Ez jó? Tetszik?

– Nagyon. Ez a fa, ez gyönyörű. És ez ki? Ej, ez Emese!

– Engem lerajzoltál? – lepődött meg Emese is. Közelebb jött, megnézte ő is. – Én ilyen szép lennék?

– Hát... ilyennek láttalak.

Emese meglepődve nézte hol a rajzot, hol Olgát. Közben valami változás zajlott le benne: a rajzzal együtt Olga is közelebb került hozzá.

– Nekem adnád? – kérdezte csendesen. Olga felragyogó szemmel bólintott.

– Régebben szerettem rajzolni – folytatta Olga. – Csak aztán valahogy nem éreztem fontosnak. De most, hogy Sarah szólt, hogy kellene az egyetemi újságba pár rajz, eszembe jutott, hogy megpróbálok.

– Várj, áthívom Sarah-t, nézze meg – Réka már szaladt is. Pár pillanat múlva visszatért Sarah-val, akinek tetszettek a rajzok, rögtön kiválogatott nyolc-tíz darabot, amiknek nagy részét már a következő számba is beletehetik.

– Folytasd, Olga, rajzolj még, mert szerintem tehetséges vagy – nézett a kezében tartott rajzokról Olgára. Olga elpirult, egy visszahúzódozó mozdulatot tett, de nem szólt. – Jól van, amennyit csak lehet, belerakunk a jövő heti számba, bár persze még majd a szerkesztőbizottság is elbírálja – indult vissza a szobájába.

– Sarah – szólította meg kissé elhaló hangon Emese.

– Igen?

– Én meg... írtam...

– Írtál? Mit? Az újságba valamit?

– Hát, talán jó lesz az újságba... majd elolvasod – Emese kapkodva elővett egy dossziéból pár lapot, átadta Sarah-nak. Sarah rögtön leült az ágy szélére, és elkezdte olvasni. Nagyon gyorsan haladt vele.

– Miről írtál? – érdeklődött sűgva Réka.

– Magyarországról, a Városról, meg az ottani főiskolás rendszerről – válaszolt Emese, szintén sűgva.

Sarah felnézett az utolsó oldalról.

– Ez nagyon jó, Emese. Mindegyiket kérem. Ez, amit a magyar és az amerikai főiskolai rendszer összehasonlításáról írtál, szerintem máris bekerülhet. Réka, neked nincs valami rejtett tehetséged?

– Kéne, hogy legyen? Hát, legfeljebb a nagy dumám – vont a vállát.

– Kár. Na, nem baj. Sziasztok, lányok, akkor ezt mind elvittem – viharzott ki az ajtón.

*

Réka elkísérte Olgát a pom-pom felvételi vizsgára. A kosárlabdapályára kellett menni. Olga előszedte a legszebb kék mazsorettruháját. Olgának rengeteg ruhája, cipője, kabátja és egyéb cókókja volt, buggyanásig tömte velük a szekrényét. Sokat hozott otthonról, de itt is minden héten elindult shoppingolni, és több szatyor holmival tért haza. Ezek egy részét sohasem használta.

– Biztos vagy benne, hogy így kell öltözni a felvételin? – kételkedett Emese, amikor Olga felpróbálta a ruháját.

– Azt mondták, hogy valami könnyű ruha legyen, amiben lehet mozogni – tájékoztatta Olga. – Ebben lehet.

Kettesben ballagtak. Olga Emesét nem kérte meg, hogy kísérje el. Olga bement az öltözőbe, Réka pedig helyet foglalt a lelátó közepe táján. Nagyon sok lány szeretett volna felvételt nyerni a pom-pom csapatba. Ötös csoportokban hívták ki őket. Egy fekete hajú, magas lány elébük állt, és néhány mozdulatot kellett megismételniük. A Réka előtt ülő felvételi bizottság tagjai közül valamelyik aztán bekiabálta, hogy melyik lány maradhat a második válogatáson is. Olga az ötödik csoportba került. Réka szerint túlságosan feltűnő volt a ruhája, de egész ügyesen, sőt kecsesen mozgott, be is került a második fordulóba. Olga örömeiben ragyogó szemmel összekulcsolta a kezét az álla alatt, és közben ugrott egyet.

A második fordulóban nagy, színes pamutlabdával, a pom-pommal kellett mozogni, és nehezebb, összetettebb táncmozdulatokat végezni. Aztán egyenként megkérdezték a lányokat, hogy tudnak-e valami különleges mozgást. A legtöbben hozzákezdek táncolni, vagy lementek spárgába, cigánykereket vetettek, Olga viszont elővette a pálcáját, és profi módon forgatta.

Két lányt vettek fel, és közülük a szőke gyengébb volt Réka szerint, mint Olga. Mégsem Olga került be a csapatba. Közölték vele, hogy a csoport nem óhajt pálcával szerepelni, nincs szükség erre a tudására.

Kettesben bandukoltak vissza a hűvös alkonyatban. Olga nem szólt egy szót sem. Réka is elhallgatott egy idő után, mert minden olyan kísérlete, hogy „te sokkal jobb voltál” és hogy „kár, hogy nem méltányolták a pálcatudásodat” keserű csöndbe fulladt. Olga csak ment, némán, összeszorított szájjal, előre nézve. A kollégiumban hasra vetette magát az ágyán, és a párnába fúrta a fejét. Réka csak kézjelekkel és mimikával értethette meg Emesével, hogy mi történt.

*

November

Amikor Réka belépett a nagy előadóba, John Mahoney és Sarah Tayler már igen hangosan vitatkoztak. John a hátsó sorban ült, Sarah a terem közepén állt, és könnyek csillogtak a szemében a megbántottságtól. Réka megállt az első asztal mellett, és elkezdte a füzeteit, tollait kipakolászni. Lassacskán elkezdtek befelé szivárogni az általános nyelvészeti óra hallgatói.

– Te meg az ostoba tyúkok egyik díszpéldánya vagy – mondta Sarahnak John. Érces hangja betöltötte a hatalmas termet. – Ha az üres fejedben összekoccan néha az a két molekula agyvelő, felkiáltasz, hogy „szabad”! – Két-három, a teremben jelenlévő fiú biztatóan röhöngött, értékelvén a magasröptű humort.

– Attól, hogy nő vagyok, nem vagyok sem értéktelenebb, sem butább, mint te – méltatlankodott

Sarah remegő hangon. Réka felfigyelt. Azonnal egyértelművé vált számára, hogy közbe fog avatkozni, és segít Sarah-nak John ellen védekezni.

– Mivel eszük nincs, minden nő csak egy célra alkalmas – mondta John, és jót nevetett a saját briliáns elmésségén.

– Melyik az az egy? – kapta fel a fejét Réka. – Az, hogy az élheteretlen férfiakat vezetgessük kézen fogva az élet rögzös útjain, vagy hogy néha meg is világítsuk a sötétséget az agyukban?

– Jobb, ha te hallgatsz, *pipikém*, hiszen még lábad is több van, mint IQ-d. A férfiak agyában – közölte kioktató hangon John – tökéletes rend és világosság uralkodik.

– Ugyan nézz már szét a saját fejedben, *mókuskám*, de vigyél zseblámpát is, nehogy a sötétben keresztülessél az első lépésnél a sok limlomon.

– Az én koponyámban a rengeteg ész tökéletesen áttekinthető rendben tölti ki az összes helyet – dőlt hátra önelégülten John.

– Szerintem meg két eset lehetséges, ha belekukkantasz a fejedbe – Réka vére már felpezsdült a vitától. Gonoszkodóan, szenvedéllyel csillogott a szeme. Sarah hol egyikükre, hol másikukra pillantott habozva, ahogy egymásnak ütötték a labdát a terem két átellenes végébe. – Vagy a tökéletes káosz, irányítás nélkül, mert nincs melletted egy gondos, rendszerető nő, aki kézben tartaná az idomításodat, vagy pedig kiváló rálátásod lenne a mákszemnyi agyadra, ami a koponyádat kitöltő úr fenekén húzza meg magát szerényen.

John képe egyre mogorvábbá vált. Szinte már füstölt a füle a visszafojtott méregtől.

– Neked meg akkora nagy szád van, hogy az egész fejedet elfoglalja.

– Lehet – bölintott Réka vidáman. – Nem is nagyon tudsz kitalálni olyasmit, amitől befognám.

John felszabadultan felordítva üdvözölte az utolsó sorból az éppen belépő Patrick Wheelert.

– Patrick, figyu! Az a csaj azt állítja, hogy az ő irtózatos nagy száját csak te tudnád befogni egy csókkal!

– John rosszindulata és találékonysága, hogy más nyakába akassza a vita folytatását, szinte lenyűgöző volt. Réka meg is némult egy pillanatra. John mégiscsak kitalált valamit, amivel befogta Réka száját.

– Melyik?

– Az a hosszú hajú, melletted! A zöld pulóverben!

– Én nem azt... – akart tiltakozni Réka, de Patrick tőle nem kérdezett semmit. Derékon kapta és megcsókolta.

A csók rövid volt és erőszakos, sőt kíméletlenül durva. A fiú szája keményen rátapadt Réka szájára, mégis kellemes volt hozzáérni. Réka az első pillanatban behunyta a szemét, mert valami új dolgot, különöset érzett: valami mélyen benne, aminek a létezéséről eddig nem is tudott, most felébredt Csipkerózsika-álmából, megmozdult és meglepetten felemelte a fejét. Ez a valami szelíden bele kívánt simulni Patrick karjaiba, és átadni magát a csók élvezetének. De ez csak a másodperc törtrészig tartott, aztán drasztikus módon ki kellett zökkennie rózsaszínű ábrándjaiból, mert valami kínos, zavaró körülmény nagyon nem illett a képbe. Ki kellett nyitnia a szemét: annyira sértő volt a mód, ahogyan Patrick csókolt. Nyitott szemében gúny ült, lekezelés, és látszott, hogy nagyon szórakoztatónak találja a lány reakcióját. Egyik kezével keményen átfogta a derekát, a másikkal szándékosan fájdalmat okozva belemarkolt a mellébe. Réka megmerevedett. Most már kizárólag negatív érzéseket váltott ki belőle a dolog, melyeknek élén

a mélységes felháborodás állt, és csak utána következett az erős fájdalom. Mostanáig naivan azt hitte, a csók csakis a szerelem és a vágy kifejezésének eszköze lehet. De rá kellett ébrednie, hogy a csókkal megalázni, meggyalázni, semmibe venni is lehet a másikat. Nem ütötte pofon, hogysisne. Még visszaadná a rohadék. Két kézzel, minden erejét beleadva lökte el magától a fickót.

– Szemét bunkó – közölte a véleményét villámlo szemmel, hangosan, tagoltan és magyarul. Izzó haraggal és megvetéssel szúrta tekintetét a srác szemébe, mintha hegyes tű lenne. Aztán gyors mozdulattal hátat fordított és kirohant a teremből. A retinájába beleégett a fiú hökkenten csodálkozó ferde mosolya. Réka az ezernyi reagálási lehetőség közül kiválasztotta azt az egyet, ami valóban meglepte Patricket.

A lenyomat, amit egymáson hagytak, megjelölte őket, mint egy pecsét, mélyen, kitörölhetetlenül bevésődött határtalan tudatalattijukba, amely azonnal felismerte a jelet, hiszen nem először találkoztak az évezredek folyamán; majd működésbe lépett, elindított egy folyamatot, egy fokozatos változást, amely idővel, lassan, nagyon lassan útnak indult, mozgásba lendült, felgyorsult, majd feltartóztathatatlanul, elemi erővel száguldani kezdett, mint a forgósél, és átalakította mindkettőjük életét.

*

Egy dolgot elért Patrick Wheeler a csókjával: Réka meggyűlölte őt. Olyan szenvedéllyel gyűlölte, amit sosem feltételezett volna saját magáról – és mégis, amikor rá gondolt, valami megmozdult benne, valami olyan érzés, amit igyekezett erővel elnyomni, elfojtani magában. Johnra is haragudott, mivel John érte el az aljasságával,

hogy Patrick megalázza, de Patrick tette meg azt, amitől nem tudott nyugodni, nem tudott lehiggadni, és háborgott a lelke, mint az óceán.

– Mesélj nekem Patrick Wheelerről – kérte Réka Sarah-t. Szinte véletlenszerűen megsimította Sarah karját. Az utóbbi időben kezdte hozzászoktatni magát, hogy akihez csak lehetett, beszélgetés közben hozzáért, lehetőleg úgy, hogy véletlennek tűnjön. Érezte, hogy az érintéssel valamit átad a másik embernek, valami nem könnyen megnevezhető dolgot, aminek következtében a kapcsolat megváltozik közöttük: mélyebb, meghittebb, *valódibb* lesz. – Te olyan jól ismersz mindenkit, engem meg érdekel ez a fazon.

– Amiatt, amit tegnap csinált veled?

– Lehet, hogy amiatt. Mindenkiel ilyen aljas módon bánik? De akkor meg miért rajongják körbe? Miért udvarolnak neki? Miért dőlnek be neki a fiúk, miért verekednek a kegyeiért a lányok?

– Mert megéri. Igaz, hogy goromba és lekezelő, de ha jól közelítesz hozzá, rá lehet venni, hogy ezt-azt szponzoráljon. Például nélküle nemigen jelenhetne meg ilyen gyakorisággal az egyetemi újság. Vagy az A épület kis számítógéptermebe ő vette a számítógépeket, vagy tízet. Nagyon sok lánynak is vett kisebb-nagyobb ajándékokat, ha akart valamit tőlük. És nézz rá, micsoda egy tündérr királyfi: nem csoda, hogy a lányok bolondulnak érte. Úgy tudom, már megvolt neki a fél egyetem. Amúgy meg egy szupermen. Nem tudsz olyan járművet mondani, amit ne tudna vezetni, a tengeralattjárótól elkezdve a motoron át a vadászrepülőig. Kung-fuzik, hegyet mászik, sakkozik, gitározik, és hozzá úgy énekel, hogy eldobod magad tőle. És megalázóan okos. Csak azért nem MENSA-klubtag, mert nem veszi a fáradságot, hogy jelentkezzen. Majdnem minden dolgozatát publikációra javasolják. De

nagyon magának való, nem vesz részt semmilyen csapatjátékban. Nem focizik, nem baseballozik, nem kosarazik, semmi ilyesmi. De én emlékszem rá, nem volt mindig ilyen begubózott, sőt régebben a modora sem volt ilyen kibírhatatlan. Amikor elsőévesek voltunk, még kifejezetten társasági ember volt, barátságos, szellemes, kedves, bár az igazsághoz hozzátartozik, hogy mindig is valahogy felülről kezelt mindenkit. Valami történhetett vele akkor, de nem tudja senki, hogy mi, nem beszél róla. Ja. És állítólag förtelmesen gazdag. Nem tudom, de az biztos, hogy én ültem már a helikopterében, és voltam a szobájában, ami full extrás. Itt lakik a kollégiumban, a földszinten, nem mintha nem tudna magának egy házat venni a városban, csak azt mondja, így közel van mindenhez.

– Ha annyira szerteágazó a szexuális élete, biztos van szanaszéjjel egy csomó gyereke – akadt bele Réka abba a fél mondatba, ami leginkább érdekelt.

– Á, ne hidd. Rendkívül óvatos és bizalmatlan. Mondhatsz neki bármit, hogy milyen gyógyszert szedsz, vagy milyen biztonságos fogamzásgátlást alkalmazol, ő azért felhúzza a kondomot.

– Úgy mondd, mintha tapasztalatból beszélnél. Te is voltál már vele?

– Tavalyelőtt. Ne tudd meg. Azt hinnéd róla, hogy nem törődik a nővel, durr bele, és kész, de nem. Amilyen undok, nagyképű seggfej, olyan imádnivaló gyengéd szerető. Teljesen elhiszed neki arra az órára, hogy hótt szerelmes beléd. Aztán másnap kíméletlenül beléd rúg, de olyan ocsmány módon, hogy hosszú időre megundorodsz minden hapsítól. És mégis, az az egy óra... életed legszebb emlékei közé tartozik – megrezzenve szinte feleszmélt. – Hú, Réka... én nem tudom, miért mondtam el neked ezt most ennyire nyíltan.

– Mert kérdeztem – vonta meg a vállát kissé csodálkozva.

– Nem, nem... ha az ember rád néz, muszáj teljesen őszintének lenni, valahogy kihozod az emberből. Irtó furcsa. Tudod, én sokkal diplomatikusabb szoktam lenni – elgondolkozva nézte Rékát. – Nem gondoltál még arra, hogy pszichológus legyél? Vagy riporter? Szerintem ezekben a kérdezős szakmákban nagy sikered lehetne. Vagy vallatótiszt?

*

Réka most már figyelte Patrick Wheelert. Szinte minden héten más lánnyal látta. A lányokban három közös jellemző volt. 1. Mindegyik szép, de legalábbis dekoratív volt. 2. Többnyire bepárásodott, rajongó, vagy dölyfösen birtokló tekintettel néztek fel a fiúra. 3. Egy-két nap múlva pedig egyedül vagy résztvevő barátnőik gyűrűjében, kisírt szemmel vagy üres, vigasztalan tekintettel lézengve látta viszont ugyanazokat a lányokat. Veszélyes fickó, gondolta magában. De hogyhogy a lányok nem veszik észre, hogy mindegyikük ugyanabba a csapdába esik bele? Annyira megbabonázza őket a tetszetős külső, hogy nem törődnek a törvényszerűen bekövetkező súlyos következményekkel?

Az is feltűnt Rékának, hogy több esetben fordultak Patrickhez kéréssel, fiúk, lányok vegyesen. Patrick a kérést mindig hűvösen, főúri pozíciójának és tekintélyének magasából hallgatta végig, aztán, ahogy éppen fenséges kedve diktálta, vagy teljesítette, vagy nem.

Patrick szinte mindig egyedül járkált mindenhová. Nem csatlakozott semmilyen beszélgető, idejüket együtt töltő baráti csoporthoz sem, kerülte a csapatok, közösségek társaságát. Ha egy-egy lányt behálózott,

kézen fogva vagy egymást átölelve jártak egy-két napig, utána megint magányos farkasként folytatta útját.

*

Réka és Emese felosztották maguk között a Daniról való gondoskodást. Hétfőn és szerdán Emesének volt ebédidőben a közelben órája, amikor kézen fogta Danit és elvitte ebédelni, kedden, csütörtökön és pénteken Réka vállalta magára, hogy előkerítse és megetesse a dedóst. Csöndben ballagtak a D épület felé, ahol az ebédlő volt.

– Tessék? – nézett Rékára Dani.

– Nem szóltam – csodálkozott Réka.

– Ja? Azt hittem. Mostanában... – elhallgatott.

Réka gyanakodva ránézett.

– Mi van mostanában?

– Á, semmi – legyintett, de feszült volt az arca.

Réka megállt, megfogta a karját. Hirtelen lelkiismeret-furdalást érzett, hogy nem törődik eléggé ezzel a nagy gyerekkel, aki olyan nagy hiányát érzi, hogy az anyja szoknyája mögé bújhasson.

– Mi baj van, Dani?

– Semmi, mondom.

– Látom, hogy nem semmi, ami nyugtalanít. Jobb lenne, ha elmondanád. Szívesen meghallgatlak – a zavart, nyugtalan arcot látva szükségesnek érezte hozzátenni: – és nem mondom el senkinek.

– De nem...

– Na, bökd ki. Mi van mostanában?

– Nem írod meg anyámnak?

– Ugyan, ne hülyéskedj.

Dani elindult, gondolkodó képet vágott. Réka ballagott mellette. Várt egy kicsit, aztán megint

megnoszogatta kissé.

– Na, Dani, mondd már. Mi van veled?

– Hát, izé... hangokat hallok – árulta el nagy nehezen, és szorongva Rékára nézett, mit szól.

– Milyen hangokat? – csodálkozott Réka.

– Mindenfélét. Madárscicsergést, kutyaugatást, de beszédhangokat is.

– Hát biztosan... – kezdte Réka tétován.

– Nem – még sohasem látta ilyen határozottnak Danit. – Biztos, hogy nem képzelődöm, és az is biztos, hogy a valóságban azok a hangok nincsenek.

– De akkor honnan hallod őket?

– Én tudjam? – tárta szét a karját kényszeredett vigyorral Dani.

– És mióta van ez?

– Pár hete. De volt már ilyen nekem régebben is, csak elmúlt. Kinőttem.

– És az is hasonló volt?

– Igen is, nem is. Óvodás lehettem még, amikor folyton beszéltek hozzám valakik, néha láttam is ilyen elsuhanó árnyakat, alakokat a szemem sarkából. Sokszor láttam egy macskát is.

– Milyen macskát?

– Egy közönséges barna cirmos macskát. Láttam, ahogy besurrant az ágy alá. Utána másztam, és nem volt ott semmi. Egyszer láttam, hogy nyújtózkodik a szoba közepén, aztán beszaladt az asztal alá, és eltűnt. De nem mondhattam el otthon, mert nem hitték el, sőt apu egyszer meg is vert, hogy ne hazudozzak.

– Dani... – Réka meg volt döbbenve, de nem akarta mutatni. – Én erre most nem tudom, mit mondjak. Megengeded, hogy segítséget kérjek?

– Kitől? – kérdezte gyanakodva.

– A nagymamámtól. Ha valaki, akkor ő tud segíteni

neked. Ő afféle varázsló, vagy ilyesmi, nagyon otthon van ebben a témában. Persze nem név szerint említenélek, hanem hogy van itt egy olyan ismerősöm, aki satöbbi... ha nem mond rá semmit, vagy nem tudod hasznosítani a tanácsát, még mindig ráérsz pszichológushoz fordulni. Hm?

Dani csak baktatott mellette. Még egy kis biztatásra szükség volt.

– Dani, én nem tudom, hogy ez micsoda nálad, és azt sem, hogy mennyire súlyos. De látom, hogy zavar téged. Nem félelmetesek azok a hangok?

– Van, amikor igen. Néha... – elhallgatott.

– Igen? – Réka megállt, mert a D épület bejárata már ott ásított előttük.

– Néha úgy félek, hogy... – elfordult. Réka megfogta a karját. Kerülnie kellett egyet körülötte, hogy sápadt, merev arcába nézhessen. A szemüveg mögött a fiú szeme zaklatottan ide-oda járt.

– Dani, segítségre van szükséged. Engedd meg, hogy segítsek. Engedd meg, hogy megírjam a Mamámnak.

– Jó – mondta Dani. Vadul elfordult, és szinte futva berontott az ajtón, Réka alig bírta követni.

*

– Uramisten, halálosan szerelmes vagyok – szédült be a szobába Olga.

– Ne beszélj, csak nem Neil Parker határozta el magát? – kérdezte Réka, mivel ezt a kapcsolatot mintha kibontakozni látta volna. Neil Bogya szobatársa volt, és időnként átjött valami mondvacsinált indokkal, Réka és Emese szerint azért, hogy Olgát láthassa. Húzták is miatta Olgát párszor: miért nem viszi el moziba (Olga Neilt), vagy miért nem ugrik elébe egy sötét sarok mögül, hátha akkor

Neil ijedtében megfogná a kezét.

– Nem, nem – somolygott Olga titokzatosan. – A másik szobatárs.

– Hugh? – lepődött meg Réka.

– Hát ezt meg hogy csináltad? – kérdezte Emese is, meglepve és kíváncsian.

– Nem én csináltam. Elsodortak az események. Mennyi ideje lehet, hogy átmentem, egy óra?

– Körülbelül – nézett az órájára Emese.

– Bogyát kerestem, de nem tudom, hol járt, Neil se volt otthon. Ki is akartam fordulni az ajtón, de Hugh kérdezett valamit, nem is tudom, valami semmiséget... és bementem, leültem, beszélgettünk... és olyan kedves volt. Aztán megsimogatta a kezemet, és azt mondta, most figyeljetek, mert ilyen szépet nekem még nem mondtak... hogy olyan kecsesen mozdítom a kezemet, mint egy hercegnő. És hogy milyen szép a szemem. Aztán megcsókolt, és... és én rájöttem, hogy mindig is tetszett nekem, és nagyon jó volt vele csókolózni, ó, de jó... és elkezdte kigombolni a blúzomat, és ekkor bejött Neil, nagyon furcsán nézett, és én gyorsan felálltam és visszajöttem.

– Szegény Neil – jegyezte meg Emese.

– Miért szegény? – lépett fel Olga támadóan. – Két hónapja kerülget, de csak a szemét meresztgeti, még a kezemet se fogta meg. Pancser balfácán, ha akar valamit, miért nem tette meg legalább az első lépést?

– Neked is tetszett – hivatkozott Emese egy régebbi beszélgetésükre.

– Jó, persze, tetszeni tetszik Brad Pitt is, Orlando Bloom is, vagy hogy közelebbit mondjak, Patrick Wheeler is... de hát én kezdeményezzek?! Az a férfi dolga, nem?

– A mai fiúk nem bánják, ha a lány kezdeményez, de legalább valami konkrét jelzést ad, hogy szabad a pálya

– okította Réka. – Nem szeretnek pofára esni. De ha már így történt, nézzük meg, mi Hugh előnye Neillel szemben.

– Meleg a keze – mondta áhítattal Olga.

– Miért, Neilé milyen? – kuncogott Réka.

– Na, hát ez az. Lehet, hogy ezt már sosem tudom meg. És olyan dús, finom a haja... és gyönyörű a szeme... és hogy tud vele nézni...

– Szerintem pedig Neil százszor jobban néz ki, mint Hugh – állapította meg Emese. – Nagyon férfias jelenség a markáns arcával – elgondolkozott, vállat vont –, azért mégiscsak egy jó nagy mafla.

– Neked adom, hajts rá – ajánlotta nagylelkűen Olga.

– Tényleg nem rossz pasas. Csak ne lenne olyan mulya. Nekem direkt tetszik a méltóságteljes komorsága.

– Pedig te olyan életvidám vagy. Pont a komorsága tetszik? – kérdezett rá Réka.

– Lehet, hogy tudnék neki olyat mondani, amitől felvidul – ábrándozott el Emese.

– Nocsak, nocsak – nevettek fel mindketten.

– Nagyon fület szúrt az a megjegyzésed, amivel bejöttél, hogy halálosan szerelmes vagy – mondta Réka Olgának. – Hogy tudtál ilyen nagy hirtelen, minden előzmény nélkül beleszeretni? Vagy csak költői túlzás volt?

– Ó, nálam az gyorsan megy – mosolyodott el szégyenlősen Olga. – Állatira szerelmes bírok lenni percek alatt.

– Hm, szerencsés alkat vagy – ismerte el Réka. – A kiábrándulás is ilyen gyorsan lezajlik?

– Hát, az nem mindig – borult el Olga homloka. – Ivánt, a piszok disznót, azt hiszem, sosem fogom elfelejteni.

– Mesélj – bátorította Réka, bár nem volt rá túl nagy szükség. Olga mondanivalója már megindult, visszatartathatatlantul.

– Nagy volt ám a szerelem – kezdte. – Legalábbis részemről. Sokáig hittem, hogy ő is szeret, de most már látom, csak a farka húzta hozzám. De aztán már az sem volt érdekes, amikor a vodkát meg a ragasztót felváltotta a benzín.

– Mi? – kérdezte Emese. – Ezt hogy érted?

Réka csak döbbenet hallgatott. Ő már tudta, hogy értette ezt Olga, hallott már ilyet.

– Hát szipózott. Eleinte csak nagyon sokat ivott: nála az első pohár vodka volt a szivacs, ezt ő mondta. Ha elkezdett inni, merev részegre le kellett innia magát, nem tudott megállni. Aztán áttért a ragasztóra, utána a benzínre. De volt, amikor már ez se volt elég. Beivott, nyugtatót vett be rá, és desszertnek bebenzinezett.

– Mit csinált a benzinnel? – kérdezte tájékozatlanul Emese.

– Belélegezte. Nagyon vad hallucinációi lettek tőle. És aztán már nem tudott ezek nélkül a hallucinációk nélkül élni. Nélkülem viszont igen – tette hozzá szárazon.

– És ekkor otthagytad? – kérdezte Réka, magából indulva ki.

– Nem, nem. Én még mindig reménykedtem benne, hogy egyszer abbahagyja. Megpróbáltam rábeszélni, hogy menjen kórházba, ahol kikezelik. Egyszer el is ment, de egy hét sem telt bele és elszökött, és folytatta, ahol abbahagyta. És aztán... egyik nap, amikor mentem hozzá, megint öntudatlanul, összehányva, összepisilve, össze... kakálva... találtam... istenem... – Olga hangja elhalkult, és ömleni kezdtek a könnyei – szóval tisztába tettem. Közben magához tért, azt mondta, meneküljek tőle, mert tönkretesz engem is. Nem akartam.

Mondtam neki, hogy segítek, hogy kikeveredjen belőle. És akkor mondta, hogy nem akar. Nem akarja abbahagyni, mert ez neki – Olga már hangosan zokogott, de végigmondta – már fontosabb, mint én. E nélkül nem tud élni. Hogy ez az ő kis felesége. És akkor megfogta az üres benzines üveget, és mosolyogva megcsókolta.

Nagyon sokáig nagyon nagy csend volt. Olga csendesedő sírása töltötte be a szobát. Aztán Emese felsóhajtott:

– Na, akkor én megfürdöm.

Bement a fürdőszobába. Olga még mindig szipogott egyet-kettőt. Az ágyán ült, a sarokba támaszkodva, felhúzott térdekkkel. Réka odament, leült, megsimogatta a lábszárát.

– Borzasztó, amit átéltél, Olga. De te jó ember vagy. Nagyon nehéz lehet egy ilyen szenvedélybeteg mellé állni és segíteni neki.

– Ó, én mindent megtettem volna érte, ha azt az utolsót nem mondja, Réka. Annyira szerettem, hogy nem jöttem volna ide Amerikába sem, ha csak egyszer is azt mondja, hogy megpróbálja a kedvemért.

– Miért, ez mostanában történt?

– A nyáron.

– Hát azóta eltelt pár hónap. Próbáld meg magad mögött hagyni. Elvégre most már itt van neked Hugh.

– Igen – mosolyodott el szomorúan Olga. – Itt van Hugh.

– Ó biztosan teljesen más, mint Iván.

– Igen – szajkózta Olga – teljesen más.

*

Réka egyszerűen kinyomtatta Mama levelét, és a kezébe adta Daninak, hadd okuljon. Megvárta, míg végigolvassa.

Kicsi Rékám, mondd meg a barátodnak, írta Mama, hogy semmitől se féljen, mert semmi baj nincs azzal, hogy ő hangokat hall. Nem is képzelnéd, mennyire gyakori ez a mostani fiatalok körében, csak nem nagyon merik elmondani, hogy ne nézzék őket dilisnek. Nálam azért lecsapódik, mert nekem valahogy jobban elmondják. Ez a nemrég beköszöntött Vízöntő-korszak változásainak egyik következménye. Az emberek nyitottabbak arra a világra, ami eddig zárva volt előttük: a szellemi, lelki valóságra. Olyan erők mozdulnak meg körülöttünk és bennünk, amik következtében furcsa, különös, sőt olykor hihetetlennek tűnő dolgokat tapasztalunk, és a racionális eszünkkel nem tudjuk hova tenni őket, mert ezek kívül esnek a racionalitás határán. Ilyen dolog például, amit te művelsz a kezeddal, és azzal a rendkívüli energiával, ami rajtad keresztül áramlik a többi ember felé.

A barátod „tünetei” mindössze azt jelzik, hogy nyitott egy másik világra, ami a miénkkel nem egy időben, de egy térben létezik, és át- meg átszövi a mi valóságunkat, mint ahogy a rádióhullámok áthatolnak a tárgyakon. A hangok, amiket hall, szerintem bizonyosan léteznek, csak nem a mi anyagi világunkban, hanem abban a nem-anyagi világban, amelybe belépni neki képesség adatott. Feltételezhető, hogy nem csak erre szól a képessége, érdemes lenne neki fejleszteni, hasznosítani, mert a határtalan, korlátlan lehetőségek birtoklásának küszöbén áll. (Mint ahogy te is, Réka.)

Annyit viszont meg kellene tennie a barátodnak, hogy távol tartja magától a félelmetes negatív erőket, és a pozitívakat hívja magához. Ez, ha rájön a technikájára, egészen egyszerű, tudati cselekvés: háritás és hívás,

ennyi az egész. Kérdezd meg, találkozott-e már az őrangyalával? Próbálgjon megismerkedni vele, mert az őrangyala azért van mellette születése óta, hogy segítsen. Bármit kérhet tőle, bármivel fordulhat hozzá bizalommal. Ahogyan hozzám is, bármikor. Ha vannak még problémái, tudok esetleg olyan technikákat mondani neki, vagy olyanfajta segítséget javasolni, ami könnyebbé teszi az ő útját. Csak szóljon bátran.

Dani nagy valószínűséggel többször is végigolvasta a levelet, mert sokáig tartotta a kezében. Aztán Rékára nézett.

– Életemben először találkozom olyan emberrel – mondta csendesen – aki elfogad olyannak, amilyen vagyok. Szupernagyi a Mamád, Réka.

– Tudom – mondta Réka meghatottan.

– Mit gondolsz, azt hogy értette, hogy húzzak hasznót a képességemből? Hogyan fejleszthetném?

– Megkérdezzem? Vagy akarsz te levelezni vele?

Dani gondolkodott.

– Megadod az e-mail címét? Volna még egypár kérdésem, amit feltennék neki. Úgy érzem, pontosan ő az, akinek ezeket a kérdéseket fel kell tennem, és tudni fog rá válaszolni.

*

December

Végre megérkezett a beígért csomag. Réka boldogan és várakozóan bontogatta. A karácsonyi ajándékok mellett volt egy körülbelül kétliteres úrtartalmú, angyalka- és karácsonyfamintás fémdoboz, színig tele Mama csodálatos szegfűszeg- és fahéjillatú,

gyönyörű karácsonyi mézeskalácsaival. Mama minden évben készített ilyen mézeskalácsot, több száz darabot, tojásfehérjébe kevert porcukorral kicirkalmazva, mákkal, kókusszal, több színű cukorgyönggyel díszítve. Legalább ötvenféle kiszúróformája volt, a különböző alakú csillagoktól és szívektől elkezdve a Mikulás- angyalka- és fenyőfaformáig, de voltak különféle járművek is, és sok állatfigura. A lényeg viszont nem csak a sokféleség és a díszítésbeli változatosság volt, hanem a *hatása*. Aki rácsodálkozott ezekre a süteményekre, valami melegség, karácsonyi hangulat, békesség járta át, és a készítés arra, hogy ő is hozzájáruljon valamivel az ünnephez. *Kínálja meg mindenkit a sütivel, akit ismersz*, biztatta Mama a mellékelt levélben, *azokat is, és különösen azokat, akikről úgy érzed, hogy nincsenek jóban veled. Tudod, mi ez: szeretetsütemény. Minél széjjelebb szórod azt az energiát, ami ebben rezeget, annál nagyobb védelmező kupolát borít föléd. Aki ebből a saját jószántából vesz, soha nem lesz képes ellened fordulni.* Réka tehát hűségese végighordozta a mézest a kollégiumban, minden szobába bekopogva, ahol ismerősei voltak, és valóban, meglepett örömmel fogadta el mindenki az ajándékot. Dani szobatársai, a két koreai fiú, hajlongva, nevetve csicseregtek, kifejezván, hogy nagy megtiszteltetésnek veszik a figyelmességet. Sarah Talyer annyira meghatózott, hogy itatni kezdte az egereket, és Réka nyakába borulva, szipogva elmesélte, hogy tavalyelőtt karácsonykor halt meg az édesanyja, az apja nemrég elvett egy Sarah-nál alig idősebb, buta lotyót, és nem fogadják szívesen, nem mehet hozzájuk most karácsonykor. Vanessa és Gloria Martinez, testvérek, annyira lelkesedtek, végigturkálva és agyoncsodálva a doboz tartalmát, hogy Réka alig tudott tőlük elszabadulni. Volt néhány ismerős, aki éppen nem volt otthon, például

a Martinez nővérek harmadik szobatársa, Edita Sanchez is. Réka elhatározta, hogy ha még marad süti, másnap is körútra indul. Bogyá elmesélte, hogy az ő nagymamája is szokott hasonló süteményt gyártani, majdnem ilyen szépet. Hugh, Olga szerelme ábrándosan mosolyogva vett ki egy ravasz rókát. Mostanában mindig fülig ért a szája, nagyon boldog volt Olgával. Neil viszont, akinek a kezéről Olgát lecsapta, ismét depressziós hangulatban volt. Csak legyintett a kínálásra, alig akart venni. Ült az ágyon, a térdére könyökölve, sötét tekintettel. Végül nagy nehezen, kelletlenül kiválasztott egy piros tetős, csipkefüggönyös házikót. Réka megsajnálta. Megfogta a karját, közel hajolt hozzá, és a fülébe súgta:

– Emesének nagyon tetszel. Nagyon várja, hogy közeledj hozzá.

Neil dermedten rábámult. Réka hozzátette, súgva:

– Menj át, most egyedül van – és még bólintott két aprót, meggyőzősképpen.

Azután, amikor már csak néhány darab maradt a doboz alján, eszébe jutott a morgós, vén néger portás, Mr. Johnston, aki mindig olyan ellenszenvvel, barátságtalanul nézett mindenkire, mintha undok, gonosz varázslók vennék körül, akik épp most varázsolták át az ő szép fekete unokáit csúf fehérré. Lebattyogott a földszintre, elővette legelbűvölőbb mosolyát, és kedvesen megkínálta az öreget, aki előbb értetlenül rámeresztette nagy, kerek szemét, aztán szégyenlős mosolyra húzódott lilás, vastag ajka, és belenyúlt a dobozba, egy vigyori hóembert választva. Réka háta mögött ekkor haladt el Patrick Wheeler, földszinti szobája felé igyekezvén. Hát, ha valakivel, akkor vele nem vagyok jóban, gondolta Réka, úgymint őt mindenképpen meg kell kínálnom. Utána szólt, egész halkán:

– Patrick...

Meghallotta, megfordult. Közömbösen nézett a lányra.

– A nagymamám küldött karácsonyi sütit, gyere, vegyél.

Patrick csak állt, az arca kifürkészhetetlen volt. Talán felfoghatatlan volt számára a helyzet: egy majdnem vadidegen lány, aki ráadásul haragszik is rá, kedvesen szól hozzá, süteménnyel kínálja. Réka biztatóan elmosolyodott, bólintott, feléje nyújtotta a dobozt. Patrick megmozdult, közelebb lépett, hitetlenkedve kutatta Réka szemét, aki nem tudott, de nem is akart ellene tenni semmit: egy meleg energiahullám indult el belőle ellenállhatatlan erővel, ami a tekintetükön keresztül összekapcsolta őket egy pillanatra. Patrick, mivel a szemét Réka fogva tartotta, oda se nézve kivett egy darabot. Aztán ránézett a kezében tartott süteményre, kissé hökkenten megemelte a szemöldökét és halványan elmosolyodott. A forma egy szív volt, tarkabarka cukorgyönggyel körbedíszítve a szélén. Patrick, némileg ferdére nyújtott nyakkal, most kukkantott a dobozba. Réka követte a pillantását. Még maradt benne egy üstökös, egy titokzatos mosolyú hold és egy pöttyös kalapú bolondgomba.

– Kösz – mondta Patrick, és hátat fordítva elindult a szobája felé.

*

Réka visszatért a sütemény- és energiaosztogató körútról. Csak Olga volt a szobában, az otthonülő Emese eltűnt, és tíz óra felé keveredett haza. Réka még ébren volt.

– Hát te meg hova vesztél el?

– Jaj, ne is kérdezd.

- Jól van, nem kérdezem.
- Nahát, meg se kérdezed?!
- Azt mondtad, ne kérdezzem – kedélyeskedett

Réka.

- Azért csak kérdezd meg...
- Mesélj – nevetett fel.
- Képzeld el, délután épp jöttem ki a fürdőszobából, kopogtak, berontott Neil Parker, egy szót se szólt, csak megfogta a vállamat, én ránéztem nagy csodálkozva, és akkor valósággal lerohant, csak lestem.
- Hogyhogy lerohant?
- Na, hát irtó szenvedélyesen átölelt és megcsókoltuk egymást.
- Azta – Olga vagy nem is aludt még, vagy felébredt a világraszóló események hallatán.
- Hú, ez igen – somolygott Réka a bajusza alatt.
- Hát én egyik ámulatból a másikba estem – mondta Emese, még mindig ámuldozva. – Ki hitte volna, hogy egy ilyen maflának tűnő hapsi ennyire forróvérű tud lenni? Egy csomót csokolóztunk ott a fürdőszobaajtó előtt állva, és akkor azt mondta, hogy menjünk el sétálni, akar nekem valamit mondani. Na, jó, dzsekit, cipőt húztam, elmentünk. Hát, gyerekek, a lábamat lejártam, feltörte a cipő a sarkamat, de megérte.
- Mit akart mondani? – izgult Olga.
- Végül kétszer is rá kellett kérdezniem, tudjátok, milyen szűkszavú... szóval végül kibökte, hogy régóta tetszem neki, és hogy járjunk már együtt.
- Na, úgy látszik, annyira azért nem mafla – jegyezte meg Réka elégedetten.
- És mit mondtál erre neki? – kérdezte Olga.
- Hát, hogy ő is tetszik nekem. És járhatunk, nem bánom.

– Ez a két mondat tartott este tízig? – kérdezte Réka.

– Minden szót harapófogóval kellett kihúzni belőle... meg tízlépésenként megállt, úgy tett, mintha hozzá akarna fogni valamihez, aztán végül nem mondott semmit.

– Hanem? – kíváncsiskodott Olga.

– Találd ki... na, hát folyton csókolóztunk.

– De hogy határozta el így magát? – morfondírozott Olga. – Én hónapokig vártam, hogy döntsön, de végül nem bírtam kivárni.

– Én nem tudom – ábrándozott Emese. – De nagyon jól tette.

Réka úgy érezte, nem kell megszólalnia.

– Na és Emese, szerelmes vagy-e? – tette fel a nagy kérdést Olga.

– Jaj, nem olyan egyszerű az. Nekem nem megy olyan könnyen, mint neked. De adok rá neki lehetőséget, hogy kialakuljon.

– Nagyon helyes. Most már csak Réka van pár nélkül – állapította meg Olga. – Kommendálnunk kéne neki egy jóképű, gazdag paskót. Bogyá nem tetszik neked, Réka? Ó mind a két kitételnek megfelel. Összehozlak veled, mit szólsz? Akkor a 303-as és a 322-es szoba teljeseen párban lenne.

– Bogyá nagyon aranyos, jó gyerek – szögezte le Réka. – Díjazom a humorát. De kicsit sokat iszik, nem? Meg az is zavarna, hogy az államig ér. Sámliira kéne állnia, ha meg akar csókolni – látta Olga elkedvetlenedését, hogy lesajnálta az öccsét. Hozzátette: – Meg aztán az is erősen kétséges, hogy Bogyá akarna-e engem. Éppen tegnap láttam Sarah Taylerrel, eléggé kézen fogva.

– Nem mondod – esett le Olga álla. – A piszok, nekem meg nem szólt?!

*

Karácsonyra kiürült a kollégium. Szinte mindenki hazament, Réka magára maradt a szobában. Az ő szülei nem tudták előteremteni az összeget: pedagógus anyjának körülbelül hat havi fizetésébe került volna az utazás. Olga és Bogya Emesével együtt ment. A két lány barátai, Hugh és Neil is a családjukhoz utaztak. Dani maradt, két koreai szobatársa szintén. Az egyedüllét nem volt új helyzet Réka számára: Emese, Olga és Bogya a hétvégeket gyakran utazással töltötték, bejárták a fél USA-t, míg Réka és Dani, bár kisebb kirándulásokra néha ők is rávették magukat, többnyire, a megfelelő anyagi háttér híján, a tanulnivalójuk mellett gubbasztottak.

Réka vett egy miniatűr, feldíszített műkarácsonyfát, szépen kitakarított, megterített, és mivel a szakácművészetben való jeleskedése eddig még a saját elégedettségét sem sokszor vívta ki, elment a szupermarketbe, és jól bevásárolt mindenféle karácsonyi, vagy karácsonyinak kinevezett ételféleséget. Áthívta Danit, és kettesben, csendesen, szépen megünnepelték a karácsonyt. Történeteket meséltek és karácsonyi dalokat énekeltek, bár Daninak eléggé rozsdás hangja volt, de Réka nem bánta, mert látta, hogy Dani feloldódott, jól érzi magát.

A két ünnep közötti magányát arra használta fel, hogy rengeteget tanult, dolgozatokhoz gyűjtött anyagot, hiszen a szemesztert ezeknek a vizsgadolgozatoknak a leadásával lehet lezárni. Gyakran átment Danihoz, áthívta magához, hogy együtt tanuljanak, és hogy ne érezze magát egyedül a fiú sem, meg ő sem.

A menzára ketten együtt jártak ebédelni és vacsorázni. Az egyik ebédnél véletlenül meghallott egy párbeszédet a vele majdnem szemben ülő Patrick Wheeler

és egy ritkán látott, nem kollégista fiú, Alec Plassey között, akik suttogva beszélgettek ugyan, de Rékának jó füle volt. A beszélgetés szép kis adalék volt Patrick jelleméhez, és ahhoz, hogyan viszonyul a többi emberhez.

– Leírhatnád az adódból is – kapacitálta Alec Patricket.

– Ki van zárva – Patrick hangja és pillantása jéghideg volt.

– Gondolj bele, mennyit segíthetnél ezzel a...

– Most már elég. Takarodj innen, mert felfordul a gyomrom – Patrick kis híján fellökte a tekintetével Alecet. Alec még mormogott valamit az orra alatt, de aztán dühösen feltápászkodott.

– Nem lesz még egyszer ilyen jó lehetőség – sziszegte.

– Kibírom nélküle. Nélküled is – tette még hozzá.

Rékának utólag tűnt fel, hogy Patrick az egész téli szünetet a kollégiumban töltötte, holott az amerikaiak szinte mind hazautaztak, az olyan szánni való kítaszítottakat kivéve, mint Sarah, aki nem mehetett az apjához az apja új felesége miatt. Patrick karácsonykor is, szilveszterkor is a menzán ebédelt. Réka szinte sajnálni kezdte. Nincs szegénynek családja?

Szilveszterkor a harmadik emeleti tanulóban Sarah Tayler bulit szervezett. Voltak vagy tizen, mindenki vitt enni- és innivalót, táncoltak, beszélgettek. Réka örült, mert a szeme sarkából figyelte Danit, és úgy látta, nem letargikus, viszonylag sokat beszélgetett többekkel is az éjszaka folyamán, sőt néha még egy mosoly is feltűnt örökké szomorkás arcán.

Kicsit csalódott volt. Hiába öntötte ki a bikát tavaly szilveszterkor, eltelt egy év, és mégsem találkozott vele. Felelősségre is vonta Mamát, persze komolyságmentesen.

Nagyon valószínű, hogy találkoztál vele – írta

Mama. – *de nem ismerted fel. De nem baj, mert úgy érzem, ott van a közeledben, és még van esélyed, hogy észrevedd, sőt talán jobb is lesz így. Tudod, mindennek megvan a maga ideje, és a most következő év jó idő lesz a számodra. De vigyázz, légy óvatos vele: a bika nem csak erős, hatalmas és esetleg szép is, de veszélyes is lehet. Nagyon fontos: nem mondhatsz ki mindent előtte! Ne engeddd könnyelműen szabadjára a szádát, úgy, ahogy néha szoktad. Gondold meg, mit mondasz. És ez nem csak a bikára vonatkozik.*

*

Január

Január harmadikán visszaérkezett Emese, negyedikén Olga és Bogyó. Ki sem mozdultak a kollégiumi szobából, csak tanultak, míg már káprázott a szemük, csengett a fülük és megfájdult a fenekük az üléstől. Rékának hiányzott a heti két torna, nagyon szívesen járt volna, de Mary, aki a foglalkozásokat vezette, szintén a dolgozataira készült, és szüneteltette az órákat. Így hát a szobában végzett néhány gyakorlatot, amikor már az agya is elmeredett és belilult a tanulástól. Emese és Olga ámulva nézték, mennyire megerősödött, és milyen nehéz mozdulatokra is képes. Emese néhányszor megpróbálta utánozni, de jóval hamarabb abba kellett hagynia, Olga pedig, a kis puhány, csak nézte őket, mint egy szórakoztató tévéműsort.

Olgával valami történt otthon, mert megváltozott. Hugh-val néha kiabált, türelmetlen volt vele. Sokszor Bogyóra is kifakadt, és egyszer Emesére is ingerülten szólt, mert szerinte Emese tette máshová az ő fogkrémjét.

Réka kívárta, hogy egy este Emese elveszen a fürdőszobában, mert érezte, hogy a két lány között nem mindig teljesen felhőtlenül bizalmas a viszony. Feltételezte, hogy négyszemközt Olga nyíltabban fel tudja tární a gondját, és az alkalmat kihasználva rákérdezett.

– Olga, amióta visszajöttél, feszült vagy, egész más a hangulatod. Otthon történt veled valami?

Olga csak a fejét rázta, de nem elég határozottan. Réka úgy látta, elő kell vennie a rábeszélőképességét. Odament Olgához, leült mellé az ágyra, megsimította a kézfejét. Szeretett volna segíteni neki valahogyan. Az aura, ami körbevette, átmelegedett, működésbe lendült. Réka már magától értetődő természetességgel használta az energiája *lenyomatát*.

– Mondd csak el.

– Jaj, Réka – Olgán látszott, hogy mindjárt kitör belőle a sírás – összetalálkoztam Ivánnal otthon.

– A volt szerelmeddel?

– Nem csak volt. Rájöttem, hogy most is szeretem. És rájöttem... illetve megtudtam, hogy ő is szeret engem.

– És hogyan? – kérdezte meglepődve.

– Egyik barátnőmnél voltunk, bulizni. Én nem tudtam, hogy Ivánt is meghívta. De Iván tudta, hogy ott leszek. És képzeld, amióta eljöttem augusztusban otthonról, ő azóta kórházban volt, és már majdnem teljesen kikezelték. Nagyon jó pszichológust kapott, aki valóban segít rajta, nem csak a hülye tesztekét csináltatja vele végig, azt mondja, szerinte nem is pszichológus, inkább valami varázsló. És tiszta ruhában volt, megborotválkozva, megfésülve, egy teljesen más ember, mint akit otthagytam a nyáron, sőt mint akit megismertem két évvel ezelőtt. Beszélgettünk. És képzeld, lehetett vele beszélgetni. Kérdezett, és érdekelte, amit mondom. Valahogy olyan *stabilnak* látszott. És megcsókolt, és nem

volt a leheletében semmi szúrós, sem vodka, sem ragasztó, sem benzin... és még az is, hogy...

– Hogy?

– Másnap Okszána, akinél buliztunk, elmesélte, hogy azért mondta nekem Iván azokat a dolgokat, tudod... hogy én eljőjsek Amerikába, ne maradjak mellette, mert tudta, hogy maradni akarok. Hogy ne fosszon meg engem ettől a lehetőségtől. És hogy Iván mennyire szeret engem, mert amikor megtudta, hogy elutaztam, másnap bement a kórházba, és látszott rajta az elszántság, hogy most rendezzi az életét. És tényleg. Elkezdett tanulni is a kórházban. Ó, Réka, most mit csináljak? Mert szeretem Hugh-t is, csak másképpen. Meg ő itt van, Iván meg olyan messze... de ha hazamegyek a nyáron, akkor meg Iván lesz mellettem, és Hugh-val meg ki tudja, mi lesz...

– Mindenképpen neked kell döntened. Ez a te harcod, Olga, a te életed. Én csak annyit segíthetek, hogy könnyebben rendezd a gondolataidat.

– Jaj, úgy kavarnak bennem a dolgok... annyira szerettem Ivánt, de most ez az Iván már mintha egy másik Iván lenne. Persze, ezt is szeretem, de ezt nem ismerem.

– És gondold, hogy ha kikezelik a bajából, soha többé nem esik vissza?

– Hát ez az. Egy drogfüggőnél sosem lehet tudni. De ha képes volt rá, hogy hónapokon keresztül szenvedjen a szereik nélkül, talán megvan az esély, hogy nem kezdi újra, mert tudja, mennyit dolgozott, kínlódott érte. De mégis... nem tudhatom, mire megyek vissza a nyáron.

– És Hugh?

– Hugh meg itt van, és szeret engem, és nem tudok vele normálisan beszélni, nem tudom, miért. Idegesít. Pedig jó vele, tényleg. De akárhányszor

megcsókol, mindig Iván jut eszembe, milyen jó volt, hogy tiszta volt a szája.

– Nem lenne jó, ha egy kis gondolkodási időt kérnél Hugh-tól?

– Hát de hogy? Mondjam meg neki, hogy bocs, de otthon van egy pasim?

– Mindenképpen jobb, mint hogy őrlődjél két kő között.

– De hogy mondhatnám meg neki?

– Hát így. Egyenesen, Olga, és a szemébe nézve. Olga reménytelenül sóhajtott.

– Jaj, de nehéz...

– Próbáld elképzelni a következő jelenetet: elé állsz, a szemébe nézel, és elmeséled neki, hogy két évvel ezelőtt kezdődött otthon egy kapcsolatod, akit azóta sem tudtál elfelejteni, de nyáron szakítottatok, és szabadnak érezted magad, amikor idejöttél, azért kezdtél vele, mármint Hugh-val járni. Most találkozotok, és rájöttél, hogy szereted, de Hugh-t is szereted, és kérsz egy kis gondolkodási időt, hogy rendezd magadat.

– És akkor ő szerinted mit mondana?

Réka felhúzta a vállát. Nem ismerte eléggé Hugh-t.

– Többféleképpen is reagálhat. Ha azt mondja, hogy megért téged, és gondolkodj bátran, de reméli, hogy mellette döntesz, mert szeret téged, akkor egy nagyon pozitív ember, érdemes ráhajtani. Ha viszont leribancoz, és ütésre emeli a kezét, akkor szaladj el nagyon gyorsan.

– Én nem tudom, meg merjem-e ezt így mondani neki. Félek.

– Attól nem félsz, hogy az örökös ingerültségedtől besokall, és azt mondja, ilyen hárpia nem kell neki?

– Mi? Én hárpia?

– Ne haragudj, Olga, de hallottad már magad vele beszélni? Ma is milyen hangsúllyal mondtad neki, hogy nem méész vele sétálni, mert elegend van a sétából?

– Milyennel?

– Emlékezz csak vissza – mondta Réka egy jelentőségteljes pillantással.

Olga visszagondolt.

– Hú, tényleg. Akkor fel se tűnt.

Emese pizsamában kijött a fürdőszobából. Olga megszólította:

– Emese, tényleg hárpia vagyok?

Emese kissé meghökkent.

– Ki mondott ilyet neked?

– Hát én, ki más? – vállalta fel Réka.

– És mire?

– Arra mondtam, ahogy Hugh-val beszélt például most délután.

– Az azért tényleg egy kicsit... hm... erős volt, Olga

– mondta Emese bocsánatkérően.

– Szóval mind azt mondjátok, hogy hárpia vagyok

– duzzogott Olga.

– Egyrészt Emese nem azt mondta, mert ő annál sokkal szelídebb lelkű, mint hogy ilyen csúnyaságosságot mondjon, másrészt rajtad áll, hogy tegyél ellene. Épp most mondtam el neked, hogyan rendezheted a dolgaidat – világosította fel Réka. Olga duzzogott még egy kicsit. Aztán sóhajtott.

– Na, jó. Megpróbálhatom. De – emelte fel a mutatóujját – nem ígérek semmit.

*

Két dolgozatot már karácsony előtt leadtak, január hatodikán hirdették ki az eredményt mindnyájuknak,

klasszikus angol irodalomból. A három lány együtt vonult le a kollégiumból. Olga arcán szorongás látszott. Már elhagyták a kollégium épületét, amikor Rékának eszébe jutott Dani.

– Felhívom, hogy elkészült-e már – mondta a lányoknak. Megcsörgette Dani telefonját. Ki volt kapcsolva, vagy lemerült. Réka aggódni kezdett. – Legjobb lesz, ha visszamegyek érte – mondta. – Még a végén elalszik.

A lépcsőn felfelé futtában találkozott Bogyával és Sarah-val, akik kézen fogva siettek lefelé. Azért annyira nem siettek, hogy a lépcsőfordulóban meg ne álljanak egy gyors csókra. Réka jókedvűen intett nekik, aztán bekopogott Dani szobájának ajtaján. Az egyik koreai fiú kiáltott ki, hogy szabad. Réka már egész jól meg tudta különböztetni őket.

Dani aludt. De olyan mélyen, hogy Réka alig tudott lelket verni bele. A kerekesebb arcú szobatársa mondta Rékának, hogy már próbálták keltegetni. Réka végül megvizsgálta Dani törölközőjének sarkát, és mosogatni kezdte az arcát vele. Szólongatta közben.

– Dani, kelj már fel.

Dani végül nagy nehezen kinyitotta a szemét. Bódultan, kábultan ébredezett. Réka kihúzta az ágyból és belökte a fürdőszobaajtón.

– Siess, Dani, nem akarok elkésni miattad.

Dani most már pár perc alatt elkészült, de nagyon sápadt volt. Rékának eszébe sem jutott, hogy meg kellene reggeliztetni, csak karon fogta, és tolta maga előtt. Át kellett vágniuk a parkon.

– Mi a csudától aludtál el ennyire? – kérdezte.

– Sokáig tanultam éjjel. Utána meg nem bírtam elaludni. Négy órakor még az órát nézegettem.

Dani a dolgozatára A, vagyis jeles minősítést kapott. Réka is és Emese is. Bogya C-t teljesített, Olga viszont E-t kapott: megbukott.

– Tudtam a III. Richárdot, tudtam... – mondta a többieknek letörten. – De úgy látszik, nem tudtam jól megfogalmazni. Hiába, na, ehhez kevés az én angoltudásom.

*

Olga, mint a szélvész, rontott be az ajtón, becsapta maga mögött és feldúltan kifakadt:

– Nahát, Réka, most aztán jó tanácsot adtál!

Réka némiképp megijedve érdeklődött:

– Mi a baj?

– Hát Hugh! Tessék, neked adom, edd meg, legyél vele boldog!

– Én? De miért?

– Nem azért mondtad, hogy pakoljak ki neki, mert neked kellett? – rontott rá támadóan Olga.

– Dehogyan kell nekem Hugh, isten ments! Honnan veszed ezt?

– Ő mondta! Hogy tetszel neki, milyen csinos vagy! Réka semmit sem értett.

– Olga, esküszöm, nem tudom, miről beszélsz. Nem tudom, miért mondott ilyet Hugh. Legjobb lesz, ha elmondod szépen sorban.

Olgának még mindig nem sikerült lehiggadnia.

– Elmondtam neki Ivánt. Úgy, ahogy te tanácsoltad. Egyenesen, kertelés nélkül az igazat.

– Nagyon helyes.

– Egy frászt helyes! Ha tudtam volna, inkább hallgatok! Mert olyat mondott, hogy egy negyedóráig visszafelé szedtem a levegőt!

– Mit mondott? – kérdezte annyira békítő hangszílyal, amennyire csak tellett tőle.

– A mocsok, aljas patkány! Azt mondta, hogy nagyon jó ötlet, már neki is eszébe jutott, hogy kicsit kitégíthatnánk a kettőnk kapcsolatát, neki is jólesne, ha volna néha más is, de azért szeret engem, és járjunk együtt, de nagyon tetszik neki a szép szemű szobatársam is, főleg, mióta lefogyott, és olyan nagyon csinos, meg olyan jó segge lett, ezt mondta. És nagyon jó, ha nekem is van másik pasim, majd ő is beszerez magának még egy-két másik csajt, nincs abban semmi rossz, nyitott kapcsolatnak hívják, attól még szerethetjük egymást.

– Jesszusom, és te mit mondtál? – szörnyedt el Réka.

– Hogy elmehet a fenébe. De ukránul mondtam, mert ezt nem tudtam angolul. Meg még egy csomó minden mást is mondtam, ukránul, meg oroszul, meg magyarul is, amit inkább most nem mondok el. De azt már angolul mondtam neki, hogy keresgéljen csak magának csajokat tömegével, de akkor rám ne számítson. És hogy majd beajánlom nálad, és aztán rávágtam az ajtót.

– Olga... ez így, ahogy elmondtad, teljesen az újdonság erejével hatott rám.

– Nem beszélteek meg?

– Én még összesen két mondatot sem beszéltem Hugh-val életemben. Nekem nem szólt, de szóljon csak, én úgy kipenderítem, mint apám a macskát. Hugh ezek után majd szépen beesik két szék között a pad alá – mondta Réka csípősen.

Rékának már másnap lehetősége nyílt Hugh-t kipenderíteni. A hosszú folyosón kutyaolt, Danit akarta felkeresni, amikor Hugh kilépett a szobájuk ajtaján, és Rékát meglátva rögtön kapott az alkalmon: beinvítálta a lányt a szobába. Réka gyanakodva belépett. Bogya és Neil

nem voltak bent. Hugh nyájasan mosolygott.

- Gyere beljebb, foglalj helyet nálunk. Réka megállt a szoba közepén.
- Akarsz valamit mondani?
- Persze... jól sikerült a dolgozatod?
- Igen – várt egy pillanatot. – Ennyi?
- Ó, Réka, ne légy már olyan merev. Gyere, üljünk le.
- Olgáról akarsz valamit mondani?
- Dehogyan Olgáról. Rólad szeretnék beszélgetni, veled. Nagyon csinos vagy, jól áll neked ez a nadrág.
- Hugh, még mielőtt hozzáfognál az udvarláshoz, közlöm veled, hogy én alkalmatlan vagyok arra, hogy egy hárem egyik tagja legyek. Nem megyek bele nyitott kapcsolatba, mással sem, de különösen veled nem.
- Miért? Hogyhogy különösen velem nem?
- Nagyon nem tetszett, amit Olgának mondtál.
- A szőke tyúk egyből kikotyogta? Ne fújd már fel, nem gondoltam én azt komolyan.
- Akkor miért nem Olgát keresed meg, hogy bocsánatot kérj tőle?
- Ó az orosz fiújába szerelmes.
- Ennyire odafigyelsz Olgára, hogy még azt sem tudod, milyen nemzetiségű? Ukrán, Hugh, ukrán.
- Jól van, na... de én úgyis csak másodhegedűs lehetnék nála.
- Olgánál nem akarsz másodhegedűs lenni, de Olga lehetne nálad másodhegedűs?
- Ó, mondom, hogy csak vicceltem.
- Nos, Hugh, a jól sikerült vicceddel két nőt máris elveszítettél: Olgát meg engem. Elgondolkozhatnál rajta, hogy mivel lehet egy nőt meghódítani, és mivel elveszíteni – rá sem pillantott, mennyire van elképedve, kifordult az ajtón.

*

A következő dolgozatát sem fogadták el Olgának. Réka látta már ezt az arckifejezését: az összeszorított, elkeskenyült ajkakat, az előre, nagyon messzire tekintő, semmit sem látó szemeket. Akkor látta, amikor mentek hazafelé a pom-pom lányok felvételi vizsgájáról. Olga ült az ágyán a sarokba húzódva, felhúzott térdét átkarolva. Réka leült mellé. Nagyon sajnálta. Rátette a kezét Olga lábszárára, mert az esett kézre. Olga mintha visszatért volna a jelenbe.

– Azt hiszem, most öngyilkos leszek – mondta halkán. Réka megrémült, mert nem hisztéria, hanem reményvesztett eltökéltség ült Olga szemében.

– Dehogyan leszel. Semmi baj sincs. Le lehet adni még egyszer azt a dolgozatot.

– Nem csak a dolgozat. Olyan szerencsétlen vagyok. Kudarcot kudarcra halmozok. Egy csódtömeg vagyok. Minek jöttem én Amerikába? Két vizsgán is megbuktam, és meg fogok bukni a harmadikon is, tudom.

– Majd segíték felkészülni.

– Én is segíték, Olga – szólalt meg Emese a másik ágyról.

– Hiába. Ez lesz a legnehezebb, tudom, hogy nem tudok felkészülni. És még ha fel is készülnék az anyagból, nem tudom leírni angolul. Tökhülye vagyok. És nem csak ez...

Réka aggodalommal a szemében simogatta Olga lábát.

– Mondd, mi a baj.

– Hugh. Miért kellett szétmennünk? Olyan jó volt vele. Megbántam, hogy elmondtam neki Ivánt.

– De Olga, ha nem mondtad volna el, előbb-utóbb akkor is elővezette volna a nyitott kapcsolatra való igényét.

– Nem biztos.

– De, biztos. Amikor összevesztetek, nekem rögtön másnap ajánlatot tett.

– Igen, tudom, ezt elmondtad... de ha nem mondom el neki, még lehet, hogy most is együtt vagyunk. És még más is van...

– Mi?

– Az fáj a legjobban... hogy miért nem vettek fel a pom-pom lányok csapatába? Annyira szerettem volna... annyira szerettem otthon mazsorettezni. Nekem semmi sem sikerül. Tényleg az lesz a legjobb, ha befejezem az egészet, beveszek valamit és kész.

– Olga, tudod, mit olvastam én az öngyilkosokról? Hogy aki öngyilkosságba menekül a gondolai elől, semmi elől nem menekül meg. Ugyanis a következő életében ugyanazokkal a problémákkal fog szembesülni, ugyanúgy, és ha megint kibújik a felelősség alól, akkor megint, egészen addig, amíg szembe nem néz a problémáival, és meg nem oldja őket.

– Na, kösz, most aztán felbuztattál...

Réka kétségbeesetten törte a fejét, ugyan hogyan segíthetne Olgán.

– Nézd, Olga, három dolgot mondtál el most, ami nem jött össze. Van még valami?

Olga elkeseredett felháborodással meredt rá.

– Nem elég ez neked?

– De, pont elég. Na, figyelj. A vizsgával kapcsolatban azt tudom neked mondani, hogy odaadom neked az előadások jegyzeteit és a saját kutatómunkám anyagát, és szépen átnézed. Megfogalmazod a dolgozatod témáját. Leírod magyarul, átnézem. Lefordítod angolra, és azt is átnézem.

– Naggyon jóól hangzik – mondta Olga olyan hangsúllyal, ami nem ezt tükrözte. – Gondolod, hogy egy ilyen átkozottul nehéz témát ki tudok dolgozni öt nap alatt?

– Anyyira dolgozod ki, amennyire tudod. Nem egyforma a dolgozatunk témája, nyugodtan felhasználhatod a jegyzeteimet szinte szó szerint is. És ha én kijavítom, Olga, akkor nem valószínű, hogy nagyobb hiba lesz benne. Azután Hugh-ról: szerintem örülj neki, hogy szétmentetek. Egy ilyen ember, aki háremet szeretne tartani, épeszű nőnek nem való. Meg tudod mondani, hogy volt-e köztetek valami közös pont?

Olga tétovázott.

– Hát... jó volt vele csókolózni... meg amikor lefeküdtünk, hát, az is, végül is, nem volt rossz...

– De jó sem?

Olga félrenézett, megrázta a fejét.

– Akkor meg minek ragaszkodsz hozzá?

– Olyan szépeket mondott nekem... mindig elhittem, hogy szeret, amikor ilyet mondott, hogy soha életében nem látott még ilyen szép köldököt...

Réka kissé elhúzta a száját.

– És ez neked nem csengett hamisan, Olga? Nálam is azzal kezdte, hogy milyen jól áll nekem az a kinyúlt nadrág. Sablonszöveg kilószámra.

– Ivánnak írtál már azóta? – kérdezte Emese.

– Nem. Olyan rettentő sokáig megy a levél, hogy mire odaérkezik, már rég nem aktuális, egész más dolgok történnek.

– Nincs Ivánnak e-mail címe? Amióta nekünk van otthon internetünk, azóta senki sem megy a postára levelezni. Nagyon praktikus, egyszerű és gyors. Még a Mamám is meg tudta tanulni a kezelését.

– Lehet, hogy van neki, nem tudom. De nagyobb baj, hogy én nem értek a számítógéphez.

Mind a két lány nagyot nézett. Ez eddig nem derült ki a számukra, Olga ügyesen titkolta.

– Hogyhogy nem értesz a számítógéphez? Mit nem tudsz?

– Semmit az égvilágon.

Réka összenézett Emesével.

– Na, akkor kiképezzük a csajt – mondta Réka határozottan. – Nem lehetsz meg számítógépes tudás nélkül, Olga. Legalább az alapokat tudnod kell. A vizsga után szépen bejössz velem a tanulóba, és megtanulsz levelezni. És kilométerhosszú leveleket fogsz írni Ivánnak, aki azonnal válaszolni fog. Vagy még jobb, ha chateltek, vagy MSN-eztek. Addig is írd neki egy levelet, vagy inkább hívd fel telefonon, kérdezd meg, van-e e-mail címe, ha nincs, semeddig sem tart csinálni, és beszéljétek meg azt is, mikor fogtok a chaten találkozni.

Olga csak nézett nagy kerek szemével.

– Réka, én... jól van, én... szót fogadok, de... nem tudom, hogy...

Réka elnevette magát.

– Mit csinálsz te? Szót fogadsz nekem?

– Úgy bánsz velem, mint az anyukám. Egyértelműen és kategorikusan megmondod, mit csináljak, muszáj neked szót fogadni.

– Na, akkor – mondta Réka vidáman – fogadj szót anyucinak, és nyomd a fejedbe a tudományt. Itt vannak a jegyzeteim, a felét odaadom, a másik feléből meg én tanulok. Holnap meg hozzáfogsz a dolgozatodhoz, előbb magyarul, jól van?

Felengedett a hangulat. Réka kétfelé szedte a jegyzeteit, a felét Olga kezébe adta. De Olgát még nyomta valami.

– Réka... olyan jól megvigasztaltál. De volt még egy dolog. Tudsz arról is mondani valamit, hogy miért nem vettek fel a pom-pom csapatba? Én azóta is ezen rágódom.

Réka eltöprengett.

– Nem tudom, hogy miért nem vettek fel, holott szerintem jobb voltál, mint az egyik lány, akit viszont felvettek. Viszont azt tudom, hogy itt Amerikában nagyon nehéz bekerülni egy ilyen zárt közösségbe, mint amilyen a pom-pom csapat is. Könnyen meglehet, hogy az a lány, akit felvettek, valamelyik régi tagnak ismerőse volt. De van neked más is, amiben tehetséges vagy. Mégpedig a rajzolás. Sarah nem győzi kapkodni a rajzaidat, az újság minden száma tele van velük. Szerintem lépj túl azon, ami nem sikerült, lehet, hogy ez jelzés volt számodra, hogy nem abba az irányba kell fejlődöd. Indulj el afelé, amiben sikeres vagy, és ki tudod teljesíteni magad. Rajzolj, Olga, mert azt jól csinálod.

*

Réka erősen méltatlankodott, amikor megnézték az utolsó eredményeket.

– Ez a lökött Norton! Jobb esszét írtam neki Voltaire-ről, mint amilyen előadást ő tartott, erre megkérdezi a margóra írva, miért nem tartalmazza a dolgozat azt az adatot, hogy mikor írta a Candide-ot, és B-t adott, mert kihagytam egy ilyen jelentéktelen évszámot. Tiszta égő. Ez olyan, mint amikor a gimiben négyest kaptam fizikából. De az azért valamennyire érthető volt: ki az az örült, akit érdekel a fizika? Most mondjátok meg, hogy nem pukkan meg az ilyen?

Olga halálra váltan, holsápadtan nézte, nézte az eredményeket, és sehogy sem találta a saját nevét.

– Nem vagyok kiírva – nyekeregte alig hallhatóan.

– Dehogynem – mutatott rá Réka. – Tessék, itt van. Annyi, mint az enyém, B.

*

Február

– A következő dolgozatot ismét párokban fogják kidolgozni – dörögte erőteljes hangon Forester professzor – mégpedig, hogy ne legyen olyan vita, mint legutóbb, névsor szerint. A leadási határidő mához két hétre kedd. CD-n vagy floppyn kérem, de elküldhetik e-mailben is. A terjedelme legalább hat oldal legyen, de tizenötnél ne legyen több, a téma pedig: a lexikális hozzáférés, illetve a szövegfelismerési stratégiák, és a lexikális előhívás. Még azt is megteszem önöknek, lássák mérhetetlen jóindulatomat, hogy felolvasom, kik lesznek a párok. Phillis Adler, Alice Casey.

Réka szíve leállt egy pillanatra. Wheeler és Véler nagyon valószínűleg egymás mellett van a névsorban, mert ha jól emlékszik, más V vagy W betűs nincs ebben a csoportban. Hirtelen nem jutott eszébe, hogy X, Y vagy Z betűs van-e. Biztosan érezte, hogy ők ketten fognak együtt dolgozni, mégis reménykedett benne, hogy nem. Forester professzor gyorsan haladt a felolvasással.

– John Mahoney, Vanessa Martinez.

– Vanessa, szerelmem! – bődült el John a háttérben, a szokás szerinti tenyérbe mászó stílusában. Vanessa irányából egy lekicsinyülő „pöhh” hallatszott. Nyilván nem közeledési kísérletként értékelte John megnyilvánulását. Vanessát még soha senki nem látta egyetlen fiúval sem: nem is annyira markáns, jellegzetes arca, darabos alakja, hanem inkább nyers modora riasztotta el tőle a férfinépet.

Réka nem tudta, örüljön-e vagy féljen. Az már most biztos, így látatlanban, hogy a dolgozatát elfogadják, ha igaz, hogy Patrick csak minőségi munkát ad ki a

kezeiből. De vele együtt dolgozni két hétig... már a t betű következik.

– Sarah Tayler, Mark Tennessee.

Nincs mese, párban lesznek.

– Réka Véler, Patrick Wheeler.

Réka gyorsan lefirkantotta a témát. A tanár összerakta a jegyzeteit és kiment. A csoporttársak is kifelé indultak. Réka csak ült tovább és maga elé nézett. Patrick előrejött, lezseren az asztalra ült a lány mellett. Réka feltekintett. A fiú szemében csúfondáros, kaján kifejezés ült, mintha megint mulatna rajta. Réka nagy levegőt vett.

– Oké, hajlandó vagyok együtt dolgozni veled. Egészen addig, amíg csak a munkáról lesz szó, és semmi másról.

A fiú közelebb hajolt. Égetett a szeme.

– Miért, mi másról lehetne még szó? – suttogetta a lány arcába.

Réka fagyosan a szemébe nézett. Hátradólt, két kinyújtott karjával mereven az asztal szélére támaszkodott.

– Nem érhetsz hozzám – jelentette ki ellentmondást nem tűrően. Ez alatt a munka alatt, gondolta közben, kettesben kell lennünk, valamennyi ideig, valahányszor. Nem akarom, hogy Patricknek bármilyen módon köze legyen hozzám, és főként azt nem akarom, hogy hozzám érjen, nehogy megtehesse *azt* még egyszer.

Patrick kiegyenesedett. A kaján kifejezés nem tűnt el az arcáról.

– *Én* primán meg fogom tudni állni, hogy ne érjek hozzád – mondta vigyorogva. – De te? Hogyan fogod *te* megállni?

– Nagyon odáig vagy magadtól – mondta Réka megvetően. – De figyelmeztetek, ne próbálkozz, mert

akkor inkább magam írom meg a dolgozatot.

A fiú két szemöldöke között két függőleges ránc jelent meg. Kemény hangon kérdezte:

– Tudod, mit fog mondani Forester, ha kétfajta dolgozatot adunk be?

– Hogyne. Egy kérdést fog feltenni: miért?

– De te nem fogsz tudni rá válaszolni – nem kérdezte, kijelentette.

– Lazán meg merem mondani neki, hogy nem voltam hajlandó együtt dolgozni veled, az emberi, illetve a mélyen ember alatti tulajdonságaid miatt.

Patrick pillantása kíméletlen volt, sőt szinte vérszomjas.

– Kár, hogy nem vagy fiú. Tudod, mit tennék veled ezért, ha fiú lennél?

– El tudom képzelni – mondta Réka undorral. – De mivel lány vagyok, ezért csak lesmárolhatsz, leszakíthatod a fél mellemet ezer ember előtt, esetleg megkefélhetsz, és így törölsz belém a cipődet – a hangja metszett, mint a jégzilánk. Mindkettőjük tekintetében kifent kardpengék szikráztak. Szívesen ledöfték volna egymást velük. Az őket körbevevő energiák, pajzsként védelmezve a testüket, egymásnak feszültek, töltésüket negatívra váltották, szembesálltak, összeütköztek. Gyűlöltek egymást, tiszta szívből, leplezetlenül. Réka azért, amit a fiú tett vele; Patrick azért, amit a lány most a fejéhez vágott. Réka gyorsan összekapta a papírjait, egyetlen erélyes mozdulattal a táskájába gyúrta és otthagya a fiút. Vissza sem nézett.

*

Kellemetlenül hideg szitáló eső áztatta a vidéket, Réka mégis úgy döntött, elmegy edzésre. Miért hagyná

ki? A torna jót tesz neki, érzi, hogy sokkal erősebb, sőt, tényleg elég sokat fogyott is, ahogy Hugh mondta, bár, hogy csakugyan *jó segge* van-e, ezt ő maga nem tudta megítélni. Norbi, ha Réka fenekéről volt szó, a *jó* mellé mindig odaillesztette a *nagy* jelzőt is. Most úgy becsülte meg, mérleg nélkül, csak úgy szemmértékkel, hogy legalább nyolc-kilenc kilót már biztosan fogyott, lehet, hogy többet is. Bár ez nem csak a tornának, hanem a nassolás elmaradásának is köszönhető. Bizony, hiányzik a szombati-vasárnapi ebéd utáni túrós rétes, zserbó, aranygaluska, amit Anya és Mama versengve raktak ki az asztalra. Meg hét közben a fagyi, egy-egy süti, csoki, zacskó mogyoró, amit a zsebpénzéből könnyedén és könnyelműen szinte minden nap megvásárolt. Most mindez nincs. Rettenetesen sajnálta azt a kevés pénzt minden olyasmire, ami nem *érték*, amit majd hazavihet. Eleinte állandóan éhes volt, de két-három hét elmúltával valahogy már hozzá is szokott, hogy csak a menzaebéd, menzavacsora van, reggeli pedig vagy van, vagy nincs, de nem is olyan fontos. Ez pedig lassacskán a súlyán és az alakján is megmutatkozott. De nem csak fogyott: a puha párnácskák a rendszeres kemény torna következtében tetszetős izomkötegekké alakultak át. És ahogy a zsírréteg olvadt le róla, előtűnt az otthoni sok lovaglás következménye, az izmos comb és a feszes, formás fenék. Ám ez nem tudatosult benne: a kollégiumban nem volt olyan nagy tükör, amiben láthatta volna az egész alakját.

Tehát ballagott a tornaterem felé a néptelen parkon keresztül, egyedül, mert Olga az első edzés után teljesen meg volt halva, és többször nem is próbálkozott, Emese pedig az első hónapban járt vele, aztán elmaradt, neki is túl erős volt a torna. A dzsekijébe burkolózott, kapucniját a fejére húzta. Ebben a ronda időben alig jártak erre, csak két néger asszony trécselt olyan hangosan,

hogy tisztán hallotta, pedig még vagy hatvan-hetven méterre járt tőlük. Még jó messzire az asszonyok mögött Patrick Wheeler jött vele szemben. Hát mindegy, nem löki tán fel, valahogy majdcsak elmennek egymás mellett. Az egyik néger asszony babakocsit tologatott előre-hátra, de félig háttal állt a kocsinak, annyira elfoglalta a pletykálás a barátnőjével. Egyikük sem vette észre, hogy a másfél év körüli kisgyerek megunt az álldogálást, kibújt a kocsiából és elindult a maga feje után, a pici gyerekek széles terpeszű, villámgyors talpalásával. Az út felé indult, amitől nyolc-tíz méter széles füves rész választotta el. Az út négysávos, forgalmas út volt, most is sűrűn jártak rajta a járművek, a gyerkőc egyenesen arra tartott, és igen gyorsan. Réka szaladni kezdett, de nem érhetett oda időben. Felkiáltott.

– Asszonyom! Vigyázzon!

A nők még mindig a beszédtemájukkal voltak elfoglalva, de Patrick futásnak eredt, és lendületes, szép stílusú vágtaival éppen odaért az út szélére, amikor a baba lelépett az útestre. Az asszonyok ekkor figyeltek fel Réka kiáltására, majd rémülten forgolódni kezdtek, és épp láthatták, amint Patrick a nedves fűvön elvágódva becsúszik a baba elé az útra, felkapja és a saját lábát is egy hihetetlen akrobatikus mozdulattal menti meg attól, hogy a már alig egy hajszálnyira levő, száguldva, sivítva és dudálva közeledő óriási kamion keresztülhajtson rajta. A gyereket közben kinyújtott karral végig a magasba tartotta, míg ő maga meghempergett az olajos sárban, de mindkettőjüket beterítette a kamion által felcsapott víz. A gyerek anyja sikítva rohant oda, elragadta Patricktól a kicsit, magához szorította, és zokogva csókolgatta. Patrick feltápászkodott. A cipője, ruhája és haja körben, mindenütt csöpögött a sártól és a víztől. Réka ekkor ért oda lihegve. Patrick egy pillantást vetett a gyermekét ölelő

asszonyra, majd Rékára, elfordult és indult is: úgy tűnt, szó nélkül távozni akar. A másik asszony utána lépett, megragadta a karját, visszahúzta.

– Uram, uram!

A gyerek anyja felnézett Patrickre. A szeme könnyben úszott.

– Köszönöm, uram, hogy megmentette az én kis Billymet. A saját életét kockáztatta. Magát is majdnem elütötte a kamion. Köszönöm, köszönöm – megszorította Patrick kezét, de aztán ezt nem találta elegendőnek, és karjában a gyerekekkel átölelte a fiút. Most már ő is csupa sár lett. Patrick mintha zavarban lett volna. – Megmondaná a nevét, uram? Hogy tudjam, kiért imádkozzam ezután minden este?

– A nevem nem fontos – mondta Patrick némi tétovázás után. Mutatóujja hátával megsimította a kisgyerek dundi, csokoládészínű arccskáját. A babát egyáltalán nem rázták meg az események, teljesen nyugodt volt, nagy szemét a megmentőjére függesztette. Patrick nézte a gyereket. Valami fura fény volt a szemében, amit Réka igencsak meghökkentőnek talált. Aztán Patrick végignézett magán, határozottá vált. – Le kell takarítanom magam. Vizontlátásra.

Elsietett.

– Magának is köszönöm – fordult Rékához az asszony.

– Hát, én igazából nem segítettem – mondta Réka igazságosan. – Túl messze voltam. De fő, hogy nem történt semmi baj. Vizontlátásra.

Gondolkozott egy pillanatig, elárulja-e Patrick nevét. Aztán úgy döntött, tiszteletben tartja Patrick szándékát, hogy megőrzi az inkognitóját. Ő is elindult, amerre eredetileg igyekezett. Még hallotta az asszonyok beszélgetését egy darabig.

– Ez a fiatalember pont úgy nézett ki, mint egy angyal, nem? Az angyalok ilyen szépek és szőkék.

– Lehet, hogy az volt.

– Figyelted a szemét? Azt a tisztaságot, a kedvességet, a szeretetet, ami belőle sugárzott?

– Igen. A kisbabákra mindig angyal vigyáz, most láthattad. És a nevét sem mondta meg.

– Biztosan azért, mert tényleg egy angyal volt.

Így keletkeznek a legendák – gondolta Réka derülten. Még hogy Patrick Wheeler angyal! Sok mindent lehet rá mondani, de ez körülbelül az utolsó dolog volt, ami Rékának magától eszébe jutott volna róla. A szemében is sokféle dolog tükröződik, de a tisztaság, kedvesség és szeretet olyannyira ritka benne, hogy nincs is. Bár az a fura pillantás, amivel most a néger kisgyerekre nézett... azt Réka nem tudta hova tenni.

Vizsont csakugyan a saját életét kockáztatta azért a gyerekért. Paraszthajszál választotta el attól, hogy a lábát, csípőtől lefelé, péppé zúzza a kamion. Tetőtől talpig megfürdött a mocskos, olajos sárban. Ez a park, ahol máskor több százan sétálgatnak vagy igyekeznek a dolguk után, most szinte teljesen néptelen volt, tehát nem azért csinálta, hogy utána a szemtanúk dicsőítsék a hőstettét. Sőt, nem csak hogy nem árulta el a nevét, hanem úgy akart lelépni, hogy a nőnek alkalmá se legyen köszönetet mondani. Érdekes figura, ez a legkevesebb, amit elmondhatok róla, gondolta Réka.

*

Nem szóltak egymáshoz egy álló hétig. Réka még a közeléből is elmenekült a fiúnak. Bújta a könyvtárat, adatokat szedett össze, bolyongott az interneten, és egész kerek kis dolgozatot hozott össze egy hét alatt. Nagyon

jól tudta, hogy Amerikában a kiadott feladat elvégzését betű szerint és igen szigorúan veszik, nincs kibúvó: ha tehát a tanár megmondta, kiknek kell együtt dolgozni, akkor bizony azoknak és nem másoknak kell együtt dolgozniuk, ha elviselhetetlenek egymás számára, akkor is. Mégis messzire elkerülte Patricket. De Forester következő órája után Patrick nem engedte, hogy elsökjön. Elé lépett, megállt. Óvatosan, éberren figyelték egymást, támad-e a másik.

– Oké – mondta Patrick kimérten, összezárt fogsorral, alig mozduló ajkakkal. – Muszáj együtt dolgoznunk, kényszerhelyzetben vagyunk. Próbáljuk meg párbaj nélkül. Te mire haladtál?

– Van hét oldalam kinyomtatva és floppyn – közölte merev tartózkodással.

– Nekem hat oldal, ebben – emelte meg kissé a notebookját. – Ráérsz most? Hol nézzük meg?

– Ez a tanterem is jó. Talán nem jön most ide senki.

Patrick bedugta egy konnektorba a gépet, kikereste a fájlt, Réka felé fordította és némán a kezét nyújtotta a lány papírjaiért. Az asztal két oldalán ültek, egymással szemben. Réka olvasta és ámult. Ez igen. Csiszolt mondatok. Precíz, lényegre törő fogalmazás. Semmi fölös duma, és mégsem száraz. Nagyjából ezt várta a szupermentől; de azt nem gondolta, hogy ennyire szuper. Éppen jó lesz az ő kiegészítéseivel: bár voltak fölösleges egyezések a két dolgozatban, ő bizonyos részleteket jobban kifejtett, más szemszögből nézett. Magyar irodalmat felhasználva egyes magyar összefüggéseket is elemzett. Ehhez Detti segítségét vette igénybe, aki, mint magyar szakos, otthon könnyedén hozzáférhetett a megfelelő szakirodalomhoz, és el is küldte neki e-mailben. Majdnem egyszerre végeztek az olvasással.

– Nem rossz – mondta Patrick, egy egészen kicsi elismeréssel a hangjában. – Használható az anyagod. Sőt jó. Nekem eszembe se jutott ebből az aspektusból nézni a dolgokat. Csak stilisztikai szempontból át kell fésülni, néhány kifejezést ki kell cserélni, mert pár helyen egész fura szókapcsolatokat alkalmaztál. Te mit találtál?

– Minőségi munka. Igazoltad a híredet. Ezt vártam tőled.

Patrick megemelte a szemöldökét, de aztán ehhez nem fűzött megjegyzést.

– No, jó. Rám bízod, hogy összehozzam? Ha ideadod a floppyt, nem holnapra, ja, nem is holnaputánra, de péntekre át tudom tördelni. Ezt a részt, meg ezt szerintem – mutatta a papíron – ki lehetne hagyni, mert ezt én is leírom, adatokkal jobban alátámasztva.

– A gondjaidra bízom. De akkor pénteken megbeszéljük?

– Péntek délután ráérek. Háromkor jó?

– Jó. Hol?

– Itt. Már megfigyeltem, ezt a termet viszonylag ritkán használják délután.

*

Pénteken Réka három előtt tíz perccel nyitott be a 104-es terembe. Patrick már ott ült a nyitott notebookja előtt. Felnézett.

– Korábban jöttél.

– Te is.

– Nekem dolgom volt.

– Nekem meg majd mennem kell edzésre. Készen van?

– Szerintem igen, de olvasd át.

Réka leült az asztal másik oldalára, kitergette a

papírjait, és egy darabig csöndben olvasta a feléje fordított gép monitorján megjelenő szöveget. Néhány szövegrészletet aláhúzással megjelölt. Helyenként összehasonlította a kinyomtatott dolgozattal. Időnként vállat vont. Néha bólogatott. Aztán az elejére görgette az anyagot, és középre fordította a gépet, hogy kissé behajolva mindketten láthassák. Volt néhány észrevétele, ezeket közölte. Megbeszélték. Réka meglepetésére a fiúval teljesen normális hangon meg lehetett tárgyalni az elgondolásait. Végül közös megállapodásra jutottak minden szóvá tett témával kapcsolatban. Patrick felvette lemezre az anyagot, átadta a lánynak.

– Legyen meg neked is. Majd felveszem egy másik lemezre, és azt adjuk be.

– Kösz, Patrick – Réka felállt, szedelőzködött, indulni akart. – Szerintem ez tetszeni fog Foresternek. Az nagyon érdekes rész, amit a szófelismerési nehézségekről írtál. És az is lehetséges, hogy a magyar vonatkozások újdonságként hatnak majd rá.

– Te magyar vagy?

– Igen. Csak egy évre jöttem ide tanulni.

– Mit jelent a neved?

Réka rámeredt, megállt a pakolásban.

– Miért?

Patrick vállat vont. Meglehetősen közömbös volt a hangja.

– Csak érdekel. Mert hasonlít a nevünk.

– Nem tudom, mit jelent. Németes eredetű szó lehet, apám feltételezi, hogy valami régi elírás nyomán keletkezett. Nálunk sok német, szláv vagy török eredetű családnév van a magyar neveken kívül. Leginkább a német Weiler szóra hasonlít, ami azt jelenti: falu, tanya. De nem tudom, hogy ez-e a jelentése.

– Te németül is tudsz?

– Nem nagyon. Németet csak magánszorgalomból tanultam, és nem sokáig. Franciául viszont tőrhetően tudok.

– A „tőrhetően” mit jelent nálad?

– Ha nem jöttem volna ide, ennek a tanévnek a végén lettettem volna franciából is a felsőfokú nyelvizsgát. De most eléggé kiestem belőle, sok lesz a behozni valóm, ha hazamegyek.

– És a Réka? Nekem nagyon különösen hangzik.

– Nem Réjkö – utánozta a fiú kiejtését – hanem Réka.

Patrick szemében megjelent valami, ami a száján nem. Lehet, hogy mosolygás.

– Bocs, Réka.

– Így már jó – nyugtázta elégedetten. – Ősi magyar név. Attila hun fejedelem feleségét hívták így. Patrick... – ismét leült. – Megmondod, hogy programozó létedre miért kezdtél el nyelvészetet tanulni?

– Megmondhatom – vont vállat. – Érdekel a számítógépes szótárszerkesztés, különös tekintettel a szinonima- és fogalomköri szótárakra. Ebből írom a szakdolgozatomat, és van benne néhány újításom. És úgy gondoltam, jobb, ha nem egy nyelvészt fogok fölön, hogy elmondja nekem a megfelelő tudnivalókat, az a biztos megoldás, ha én magam mélyedek bele az anyagba.

Réka rákönyökölt az asztalra, kicsit közelebb hajolt a fiúhoz. Érdeklődve kioldotta, fellazította az energiaburkot, ami körbevette, kíváncsi tapogatókat küldött a fiú felé.

– Patrick, egész jól lehet veled dolgozni. Beszélgetni is. Mondd, miért riasztod el magadtól az embereket?

Patrick összefonta a karját maga előtt. Keresztbe tette kinyújtott, hosszú lábait, kissé leszegte az állát.

– Úgy tűnik, hogy elriasztom?

Réka szaporán bólogatott.

– Mintha szándékosan zavarnál el mindenkit, aki közel férközhetne hozzád. Miért akarsz ennyire magányos lenni?

– Szerinted nem jó a magány? – szűrte ki összezárt fogai közül a kérdést. Becsukta magát a kényelmetlen kérdések elé, mint egy kagyló, minden szinten: keresztbe tett kar és láb, zárt ajak és fogsor, összeszűkülő szemrés és pupilla, megfeszülő izmok, visszahúzódott, pajzsként funkcionáló aura.

– Miért, szerinted jó? Nem akarnál inkább válaszolni a visszakérdezés helyett?

– Hm – Patrick óvatosan, tartózkodóan nézte a lányt, aki figyelmesen, tiszta tekintettel nézett vissza rá. – Van néhány ember, akit közel engedek magamhoz. És volt olyan, hogy ezt megbántam. Oly mértékben kihasználták a jóhiszeműségemet, hogy azóta kissé bizalmatlan vagyok.

– A „kissé bizalmatlan” azt jelenti nálad, hogy durván megsértesz embereket?

– Senkit sem szoktam durván megsérteni – Patrick hangjában megbántottság tükröződött. Réka meglepődött.

– Te tényleg nem veszed észre? Patrick, én kizárólag olyan lányokat láttam, akik, ha együtt töltötték veled az éjszakát, utána igen sokáig nyalogatták a sebeiket. A fiúk is félnek tőled, de legalábbis tartanak a nyelvedtől vagy a retorzióidtól. Erről te nem tudsz?

Patrick még szorosabbra vonta maga körül karjai védőkordonját. A kérdések kényesek, sőt kínosak voltak, mégsem fogta menekülőre a dolgot, holott felállhatott és elmehetett volna, így megszabadulván a szorult helyzetből; ám valami arra készítette, hogy maradjon, és

megadja a lehetőséget Rékának arra, hogy kicsalogassa őt a vákuumzáras kagylóhéjból. Maga elé nézett.

– Én... nem akartam, hogy bizalmasodjanak velem. Némelyik undorító módon tud hízelegni, hogy pénzhez vagy valami másféle előnyhöz juthasson általam. Az ilyeneket nehezen tűröm. Van, mikor hagyom, hogy rávegyenek, amire akarnak, de legtöbbször elhajtom őket, még hozzá lehetőleg úgy, hogy ne jöjjenek vissza.

– És a lányok? Miért nem kapnak második lehetőséget? Ők is kihasználták a jóhiszeműségedet?

Patrick ránézett a lányra, az alattomos hátsó szándékot keresve, de effélét nem olvashatott ki nyílt, egyenes pillantásából, mivel nem volt benne. Elhatározásra jutott. Szürke szemének színe mintha megsötétedett volna.

– Jól van, elmondom. Volt egyszer egy lány, évekkel ezelőtt. Olyan szerelmes voltam belé, hogy senki és semmi nem volt fontos számomra, csak ő. Csak vele tudtam elképzelni az életemet, meg is terveztük, közösen. És egy nap megcsalt. Rajtakaptam őket. Most mondjam azt közhelyszerűen, hogy egy világ dőlt össze bennem? Tényleg olyan volt. Minden kimozdult a helyéből, ami addig stabilnak látszott, mintha földrengés lett volna körülöttem. Akkor azt gondoltam: ha ő, akiben annyira megbíztam, meg tudott csalni, minden nő meg fog csalni. Nincs közöttük egy sem, aki jobb lenne az összes többinél. Tehát a magam védelmében jobb, ha nem engedem magamhoz közel a nőket, nem szeretek bele most már egyikbe sem, csak felhasználom őket a teljesen érzelemmentes szexhez. Soha többé nem adom fel az érzelmi függetlenségemet, mert úgyis csak rászednek, kijátszanak. Semmi szerelem, csak szex, és akkor megóvtam magam, nem tehetnek tönkre. Hm – megint

maga elé nézett, kissé megcsóválta a fejét – és ezt most pont egy lánynak mondtam el.

Réka egy darabig némán firtatta a fiú arcát. Több olyan pontot is talált a jól hangzó elméletben, amit kifogásolni tudott volna. Messziről kezdte a bekerítést.

– Mondd csak, milyen lelki közösséget vállalsz te Hasfelmetsző Jackkel? Hitlerrel, Szaddámmal?

Patrick hökkenten hátrahőkölt.

– Hogy jön ez ide? Miért kellene nekem ezekkel lelki közösséget vállalni?

– Látom, nem érted. Csakugyan, igaz is: mi közöd neked az ő bűneikhez? Ugye, milyen igazságtalan dolog lenne, ha téged büntetnének azért, amit ők elkövettek? Látod, én sem értem, miért kellene bármelyik lánynak lelki közösséget vállalni azzal az első lánnyal, aki megcsalt téged. És szerintem az a több száz, vagy nem tudom, mennyi lány sem érti, akiket felpróbáltál, aztán elhajítottál és eltapostál. Te nem vállalnád Szaddám bűneiért a főbelövést; ugyanakkor büntetsz, megalázol akárhány lányt, fájdalmat okozol nekik és beléjük marsz, azért az egyért, akihez a többinek semmi köze.

– Úgy látom, van hírem a lányok között – szólt közbe egy ferde fintorszerű vigyorral.

– Van, és nem hízelgő. Nagyon szívesen porba döntöm a gyönyörűen felépített, csillogó-ragyogó világképedet – mondta, most már kegyetlen elégtétellel, hogy kibeszélheti magából a hónapok óta felgyülemlett bosszúvágyát – amiben te állsz középen, kicsivel magasabban, mint egy isten, és körülötted forog az egész univerzum, porban csúszva, hason. El tudom képzelni, hogy neked aztán minden sikerült az első bilibe kakilástól kezdve. Semmiért sem kellett megdolgoznod, minden az öledbe pottyant: biztos már kisfiúnak is gyönyörű voltál, szinte látom, ahogy az ártatlan, angyalszép szemedet

felemeled anyukádra, és ő, elbűvölten, mindent elnéz neked, még akkor is, ha előzőleg a házat gyújtottad fel. Magasra nőttél, baromi erős voltál, bárkit el tudtál verni, aki ellent akart mondani neked. Ráadásul rengeteg eszed van, dermesztően okos vagy. És a tetejébe a pénzzel sem volt sose gondod, a fenekedet is százdollárossal törölhetted ki. A pénzed áll mögötted akkor is, amikor a hatalmat gyakorlod mások fölött. Hátulgombolós korod óta hozzászokhattál a parancsoláshoz, mindig mindenki úgy ugrabugrált, ahogy te fütyültél. Irtó furcsa lehetett neked, amikor egyszer egyvalaki azt mondta neked, hogy nem. Úgy élhetted meg a dolgot, hogy kizökkent a világ a helyéből: annyira szokatlan lehetett, hogy azt gondoltad, meg kell előznöd, hogy ez máskor is előfordulhasson, és mivel ismeretlen volt a helyzet, a legelső megoldást választottad, ami eszedbe jutott, a legdurvábbat, legembertelenebbet.

– Így még soha senki sem beszélt velem – mondta a fiú a földet nézve.

– Nem? Az apukádnak akkor kellett volna adnia az első éktelen nagy csárdás pofont, amikor legelőször kiejtetted azt a szót, hogy akarom.

– Az apám meghalt, amikor a repülőgépét lelőtték a Líbia elleni amerikai bombatámadás napján, hároméves se voltam.

Réka elvesztette a lendületét. Meghökken, halkán mondta:

– Bocs, nem tudtam – aztán újabb lendületet vett.
– Akkor a nagypádnak.

– A nagypám elesett a vietnámi háborúban, az apám hároméves korában. A dédapám is nagyon fiatalon halt meg. Ez a hagyomány a családukban. A férfiak korán nősültek, gyerekek lett, aztán elmentek valamelyik aktuális háborúba meghalni, és a fiúk nemzedékeken

keresztül apa nélkül nőttek fel. Csak én vagyok itt, mindjárt huszonhárom évesen, feleség és gyerek nélkül, és ha rajtam múlik, nem fogok háborúba menni – mondta fanyarul.

Egy kis csend volt. Rékát megnémította, hogy betekinthesett egy család tragédiájába. Aztán visszatért az eredeti témához, mert itt biztosabb talajon érezte magát.

– Mondd, Patrick, megkérdezted azt a lányt, hogy ő szeret-e téged? Nem a megcsalás után, hanem előtte. Érdekelt téged egyáltalán, hogy ő mit gondol? Figyelted-e a reakcióit, amikor te közeledtél hozzá?

Patrick észre sem vette, hogy szétnyitotta a karjait és a lábait, Réka felé fordult, méltatlankodva.

– Azt akarod kihozni belőlem, hogy Sue nem is szeretett engem? Hogy csak én akartam ráerőltetni magam? Na, ez nem fog sikerülni. Nem kérdeztem meg, de tudtam, hogy szeret. Mondta, magától. Láttam rajta. És mégis megcsalt. Máig érthetetlen a számomra.

– Csak azért mondom, mert megtörtént velem meg egy barátommal, hogy ő azt hitte, minden rendben van közöttünk, én meg közben tudtam, hogy nem. Hiába mondtam meg neki, nem fogta fel. Kicsit, hm... konkrétan kellett fogalmaznom, hogy megértse.

Patrick tekintetében megvillant az ironia.

– És a konkrét megfogalmazás nálad is adekvát a megcsalással?

– Nem. Másként zajlott le a dolog – Patrick nyílt, érdeklődő pillantását látva, és oldódó, feléje táguoló auráját tudat alatt érzékelve elszánta magát. – Na, jó, elmondom. Egy évig tartott a kapcsolatunk, aztán szakítottunk. Illetve én szakítottam vele, háromszor is, mert az első kettőt meg se hallotta. Már egy ideje nem láttuk egymást, amikor egy véletlen találkozáskor visszakönyörögte magát, én meg megsajnáltam, mert

olyan elesett volt, és felmentem hozzá. De rájöttem, hogy mégsem tudok együtt lenni vele. Ezt így meg is mondtam neki, és el akartam menni. Nem engedett el, sőt, meg akart erőszakolni. Nagyon durva volt. És akkor én, hát... belerúgtam. Csak egyet, de az nagy volt. És elszaladtam.

Patrick igen ferdére húzta a száját és a szemöldökét.

– Nem kérdezem, hová rúgtál.

Réka elnevette magát.

– Ki tudod találni, ugye? És máris működik a férfiszolidaritásod: sajnálsz szegényt – helytelenítőleg ingatta a fejét. – Arra nem gondolsz, hogy én mit éltem volna át, ha megerőszakol?

– Bocs, de a hererúgásról tapasztalatból tudom, hogy micsoda, viszont egy nő megerőszakolásába viszonylag nehezebben tudom kellő empátiával beleélni magam.

– De azt beláthatod, hogy ő kényszerített rá az ennyire konkrét *megfogalmazásra*.

Patrick gunyorosan elhúzta a száját.

– Belátom, hogy ha akarsz, tudsz konkrétan fogalmazni.

Rákönyökölt az asztalra, két öklébe támasztotta az állát és elevenen csillanó szemén látszott, hogy előre jól szórakozik azon, amit mondani fog.

– Ha már megfogalmazásról van szó, azt mondd meg nekem, mit jelent, hogy – meglepetésszerűen magyarrá fordította a szót – szemét bunkó?

Réka megdermedt. Nem hitt a fülének. Pontosan emlékszik egy számára ismeretlen nyelven, hónapokkal ezelőtt hallott kifejezésre. És még a kiejtése is egészen jó.

– Mit mondasz?

– Te mit mondasz? Ezt a kifejezést egy kedves ismerősömtől hallottam egy fontos lélektani pillanatban.

Biztos vagyok benne, hogy nem hízelgő szólás, de tudni szeretném, mit jelent, mert van valami vad ritmusa, dallama, ami tetszik nekem.

Az élénk vidámság Patrick tekintetében játékra hívta Rékát, de őt elképedésében még mindig cserbenhagyta a beszélőkéje. Hitetlenkedve a fejét csóválta.

– Félelmetes a verbális memóriád.

– Ez inkább a zenei memóriámat dicséri, mivel a verbális akkor működik, ha jelentéstartalom van mögötte. Amivel most szeretném megtölteni. Mit jelent?

Réka felnevetett.

– Ezt tőlem nem fogod megtudni.

– Nem? Megtudom mástól. De tetszik a nyelv.

Mondj valamit magyarul.

Rékának legelőször, ki tudja, miért, a Szózat jutott eszébe. Elkezdte mondani, szépen, átélten, és eljutott a második versszak közepéig – „nincsen számodra hely” – s ekkor megrázó erővel megjelent előtte a kis hegyi falu, lejtős-emelkedős utcáival, a májusi orgona- és akácillattal, kutyaugatással, a kertkapu csukódásának és a felfelé kapaszkodó távolsági busz erőlködésének zajával, Mama túrós rétesének ízével – elcsuklott a hangja és visszatarthatatlanul elkezdtek ömleni a könnyei. Elfordult, restellte magát.

– Bocs, Patrick – szipogta a szemét törölgetve – nem tudtam, hogy ennyire hiányzik. És ez pont egy olyan vers...

A fiú nem szólt, nem tudni, mi járt a fejében. Ült a széken hátradőlve, keze a zsebében, és csak nézte a lányt, aki igyekezett erőt venni magán. Az asztal mögött lehajolva zsebkendőt keresgélt a táskájában, kifújta az orrát. Aztán megpróbált mosolyogni.

– Fordítsd le, kérlek – mondta a fiú. A hangja

simogatott, mint a bársony. – Ha nem nagyon nehéz most neked.

Réka meglepetten ránézett. Mi történhetett? Patrick meghitt hangja megnyugtató, melengetett. A szörnyeteg emberi hangon szólalt meg. Ki gondolta volna, hogy ilyet is tud? Nekifogott. A „rendületlenül” mindjárt az elején megakasztotta, de azután körülírta valahogy. Nyersfordításban végigmondta az egész verset. Némi történelmi magyarázatot is fűzött hozzá.

– Nagyon drámai – bólintott Patrick. – Nem csodálom, hogy kiborultál. Azt hiszem, ti magyarok nagyon szerethetitek az országotokat.

Átnyúlt az asztalon. Réka alsókarja a dolgozaton nyugodott. Patrick a mutatójja hegyével finoman megsimította a lány kézfejét. Réka egész testén végigrohant valami izgalmasan jóleső borzongás, elállt a lélegzete, tekintetének megindult kifejezését nem tudta elrejtteni. Nem értette, miért válaszol a teste ilyen hevesen egyetlen könnyed érintésre. Patrick a kezéről az arcára emelte a tekintetét. A szemében semmi gúny nem volt most, sőt mintha... kedvesség? Megértés? Vagy csak szeretethiány? Valami olyan különös volt benne, amit a lány még nem látott, és szeretetreméltóvá tette az arcát.

– Hozzád értem. Most mi lesz? – kérdezte, és a csúfondáros kifejezés megint ott ült a szemében, de most vidáman, szinte simogatóan. A lányból elszállt az ellenállás.

– Patrick, ne haragudj azért, amit mondtam rád. Lehet, hogy az a bajod, hogy eddig még nem szerettek téged. Mondd, szeretett téged valaki életedben? Mondjuk, ha azt a lányt leszámítjuk, akiben csalódtál.

A fiú meghökkent, ma már nem először.

– Miket kérdezel? Te nagyon különös lány vagy.

– Tehát nem. Anyád? Nagymamád? Senki?

Patrick félrenézett, aztán behunyta a szemét. Arcvonásai ellazultak, félelmetes intellektusának gögből és gúnyból alkotott kemény maszkja eltűnt, védtelennek látszott. Réka egyre nagyobb részvétet érzett iránta. Ennyire kell gondolkodnia, ki szerette őt?

– Georgia néni – szólalt meg Patrick. – És Brandon bácsi. Évente egyszer-kétszer látogattuk meg őket, de volt, hogy szinte az egész nyarat náluk töltöttem. Brandon bácsi a dédanyám bátyja volt, Georgia néni az ő felesége. Nagyon szerettem náluk lenni. Tíz éve lehet, hogy meghaltak mind a ketten. És Anne néni. Ő már megvan vagy ezeréves. Sosem mutatta ki úgy a szeretetét, de mostanában derült ki, hogy nagyon ragaszkodik hozzám. Azt mondja, pontosan olyan vagyok, mint a bátyja, az én dédapám. Legutóbb azt pötytyentette el nagy titokzatosan, hogy tervei vannak velem. El nem tudom képzelni, ugyan mit akarhat tőlem az öreglány – kissé elgondolkodott, visszakérdezett. – És te? Téged ki szeretett?

– Ó, engem sokan. Az egész családom, de leginkább a nagymamám. Vele nagyon bizalmas kapcsolatban vagyok. Van egy barátnóm is, akivel mindent megbeszélünk. És azt hiszem, Norbi is szeretett, legalább egy darabig. Jaj – nézett az órájára – ne haragudj, mennem kell. Mindjárt kezdődik az edzés, így is futnom kell – kapkodott, rohant. Mielőtt a táskáját a vállára dobta volna, még valami az eszébe villant.

– Meddig álltál a zuhany alatt?

– Én? Mikor? Miért? – Patrick számára ez a meghökkenések napja volt.

– A múlt héten. Miután megmentetted annak a kisklapecnek az életét, és közben úgy megfürödtél a pocsolójában, mint az egyszeri malac.

– Hm... – Patrick jólesően simult bele abba a meleg áramlatba, ami a lánytól indulva körbeölelte őt – sokáig.

A gázolaj szaga sehogy se akart kijönni a hajamból.

Réka elmosolyodott, elindult. Az ajtóból még visszanezített, s a tekintetével megsimogatta a fiút.

– Kösz, Patrick, szia.

*

Réka sokat gondolkozott Patrick Wheeleren és a kettőjük között lezajlott hosszú, bensőséges beszélgetésen. Miért ilyen ellentmondásos személyiség? Melyik a valódi arca? Hogyan lehetséges, hogy nagyképű, lekezelő, erőszakos és durva, miközben pedig megértő, kedves, érzékeny, sőt empatikus? Sosem találkozott még ilyen emberrel, aki ennyire ellentétes tulajdonságokat hordozott volna magában. Egyben szinte bizonyos volt: a két oldal közül az egyik nem lehet igaz. De melyik?

*

Rékának este nyolcra ígérte Sarah, hogy addigra végez a számítógépen. Háromnegyed nyolckor tehát elindult a harmadik emeleti tanuló felé. Meglepetésére John Lennon hangja szűrődött ki az ajtón, a Yesterday-t énekelte. Aztán rájött, hogy ez nem az a kíséret. Ez csak egy szál gitár. És nem is John Lennon. Nagyon halkan benyitott. Patrick ült középen, tíz-tizenkét lány és fiú körében, gitározott és énekelt. Selyemfényű, hajlékony hangja csakugyan emlékeztetett Lennonéra. Réka a falnak támaszkodott az ajtó mellett, hallgatta. Patrick csak egy pillantást vetett rá, amikor belépett, aztán nem törődött vele. A többiek sem. Réka nagyon halkán dúdolta vele a dallamot. A többiek vagy nem ismerték a számot, vagy nem tudtak énekelni, mert csak hallgatták. Elhalt az utolsó akkord is.

– Még valamit! Légy-szi, Patrick! – követelték a lányok.

– Szerintem ezt sem ismeritek – mondta Patrick. Belefogott Simon és Garfunkeltől a Csend hangjaiba. Réka ismerte. Az apjának megvolt ősöreg bakelitlemezen, néha feltette a lemezgyalura, ahogy a harmincéves lemezjátszót hívta. Aztán, amikor Réka gitározni tanult, megtanulta az egész számot, persze angolul, és volt rá példa, hogy az apjával két szólamban énekelték. Arról a lemezről több számot is tudott. A második versszaknál bekapcsolódott, halkán alátercelt. Patrick rábámult, miközben tovább énekelt. Bólintott, a szemében elismerés villant, Réka felbátorodott. Végigénekelték két szólamban a dalt, Patrick fényes tenorján és Réka lágy mezzoszopránján. Nagyon szép volt: összeillett, összesimult a hangjuk. A közönségnek is egyértelműen tetszett. Réka közelebb ment, a fiúk helyet adtak neki.

– Mit tudsz még? – kérdezte Patrick.

– Erről a lemezről pár számot.

– El Condor Pasa?

– Jöhet.

Jött. Aztán a Scarborough Fair; Az 59. utca lámpájának dala.

– Gitározni is tudsz? – kérdezte Patrick.

– Egy kicsit. De fél éve nem volt a kezemben – mondta a lány. Patrick feléje nyújtotta a hangszeret.

– Akkor te következel.

Réka rögtön zavarba jött. Kiment a fejéből minden, amit tudott. Végigpengette a gitárt, próbálgatta, fogott néhány akkordot. Zengő, érces hangú klasszikus gitár volt. Aztán beugrott neki: ha Patrick ismeri a Yesterday-t, akkor biztosan a Let it be-t is. Ismerte. Megint két szólamban énekelték. Aztán Réka gondolt egy nagyot.

– Magyar népdal – jelentette be, és belekezdett:

Tavaszi szél vizet áraszt. Visszagondolt, visszatekintett az otthonra. Megállt az idő, kitágult, mélyült a tér, csak a hangok kanyarogtak egymás után, egyszerűen, tisztán, derűsen, mint a tavaszi szél. Amikor befejezte, nagy csend volt. A varázslat körülöttük rengedezett, a lélegzetekben rezdült megakadva, a szemekben rezzent meghitten. Felemelte a fejét. Visszaadta a gitárt Patricknek.

– Te jössz – mondta.

– Micsoda hangulatot tudsz teremteni – csóválta a fejét elképedve Patrick.

Vagy egy óra hosszat zenéltek, két-három számonként visszaadva a hangszert a másiknak, „te következel” felszólítással. Szerencsére Ró zenei ízlésébe annakidején bőven belefértek a spirituálék, gospelek és country dallamok, úgyhogy a tanítványa, Réka, brillírozhatott a sikerben sütkérezve: több olyan eredeti amerikai dalt is elő tudott vezetni, amit többen ismertek. Aztán a hallgatóság megmozdult.

– Bocs, de nekem mennem kell – mondta az egyik fiú.

– Jaj, nekem is millió dolgom van. De olyan jó volt benneteket hallgatni – mondta egy elsőéves, nagyon magas lány.

– Sarah, készen vagy már? – érdeklődött Réka.

– Ó, ne haragudj, de amikor Patrick bejött a gitárral, még nem voltam kész, és aztán teljesen el lettem varázsolva, el is felejtkeztem – mondta feltűnően kevés bűnbánattal Sarah.

– És akkor mikor leszel készen?

– Hát, még egy óra legalább.

– A többi gépen is dolgozik valaki? – kérdezte fennhangon Réka.

– Igen, persze, dolgozom – jöttek a válaszok egymás után.

– Akkor egy óra múlva visszajöhettek? – fordult ismét Sarah-hoz Réka.

– Jó, gyere. Addig igyekszem végezni.

– Kösz, sziasztok – búcsúzott mindenkitől Réka. El tudja ő addig foglalni magát. Otthagyta a társaságot. Már a szobája ajtaját nyitotta, amikor Patrick néhány fiú és lány kíséretében kijött a tanulóból.

*

Patrick leült Réka mellé az előadóteremben. Két notebook volt a kezében, az egyiket a lány elé, a másikat maga elé tette.

– Tessék, ajándék – mondta egyszerűen.

– Nekem?

– Neked.

– Mi ez? – kérdezte, holott látta. Nem nyúlt hozzá, csak nézte, és nem hitt a szemének.

– Notebook.

– Miért?

– Úgy láttam, nincs neked, és szükséged van rá. Folyton órákat kell sorban állnod, hogy számítógéphez jussál. Ez leegyszerűsíti a munkádat.

– De miért? Miért vettél nekem számítógépet?

– Most mondom. Úgy láttam, szükséged van rá.

– És ha úgy látod, hogy elefántra vagy villanyoszlopra van szükségem, akkor azt veszel?

Kissé értetlenül felhúzta a szemöldökét, de bólintott.

– De miért nekem? Sarah-nak sincs számítógépe. Vanessának sincs. Ők is mindig sorban állnak, hogy géphez jussanak. Miért nem nekik vettél?

A fiú sóhajtott.

– Na, jó, ha egyszer majd jókedvemben találunk, lehet, hogy nekik is veszek.

– De Patrick... – a szemében együtt ült a meglepetés öröme és az óvakodó bizalmatlanság. – Kedves vagy, de ezt én nem fogadhatom el.

A fiú arca hirtelen zárkózott lett.

– Nem kérek érte semmit.

– Semmi hátsó szándék? Szex? Randi? Később behajtandó tartozás? Valami engedménynek a megvásárlása?

Patrick vállat vont. Kissé üresen csengett a hangja.

– Csak örömet akartam szerezni.

A lány meglepett hitetlenkedéssel nézett a fiúra. Még mindig ellentmondásos érzésekkel küzdött. Nocsak. Patrick örömet akart neki szerezni. Ezért elgondolkodott, mi az, amire szüksége volna, és jól ki tudná használni. Időt áldozott rá, igen sok pénzt, és ami még fontosabb: odafigyelést, és talán, ki merje mondani? Nem, azt azért nem meri kimondani. A szeretet valahogy nem passzol Patrick jelleméhez. Hát, nagy hülyeség nem elfogadni. És mégsem teheti meg. Nem akar a lekötelezettje lenni. És ez neki kifizethetetlenül drága dolog. Hogyan viszonyozhatná? Sehogyan sem tudná. Igen, ez a fő ok.

– Patrick, kérlek, ne haragudj, nem akarlak megbántani a visszautasítással. De ez annyira drága dolog, hogy illet én sosem tudnék megvásárolni.

– De nem is kell megvásárolnod. Mondom, hogy ajándék.

– Borzasztóan sajnálom – gyötrődött, rosszul érezte magát. Hálás volt és fájdalmat kellett okoznia. – Tudom, hogy sok pénzt áldoztál erre. Szükségem is lenne rá, igazad van. Elhiszem, hogy tényleg nincs vele hátsó szándékod. Azt érzem, hogy örömet akartál szerezni. Örülök is neki, igen. De még inkább annak örülök, hogy

figyelmet szenteltél rám. És mégsem fogadhatom el, amiatt, hogy túl drága.

Patrick összehúzott szemmel kutatta a lány boldogtalan arcát. Egy kis csönd volt.

– Nem gondoltam, hogy ilyen nehéz téged megajándékozni. De akkor mondjuk... kölcsönbe elfogadod? Év végéig használok, aztán, ha hazamész, visszaadod.

Az új lehetőség megcsillantotta Réka szemében a reményt.

– Kölcsönbe? Azt talán...

– No. Megvan a megoldás – mondta elégedetten, és hátradőlt a széken. Réka megérintette a gép csomagolását, az elegáns bőrtáskát. Végighúzta rajta az ujjait. Aztán a fiúhoz hajolt, csillogott a szeme.

– Köszönöm – súgta a fülébe, és egy szelíd puszt adott a füle mellé az arcára. Patrick arcvonásai megenyhültek, megint valami új dolog költözött a tekintetébe: meghatottság? Réka kissé nehezen igazodott el a fiú új arckifejezésein. Sehogy sem tudta hozzáilleszteni ezeket ahhoz a személyiséghez, amit eddig megismert. De ez a tekintet megszólalásig hasonlított arra a tekintetre, ahogy a kis néger babára nézett Patrick, akinek megmentette az életét. Patrick keze felemelkedett, majdnem hozzáért a lány hajához, aztán visszahullott.

– Feloldod-e a megérintésedre vonatkozó tilalmat?

– Miért?

– Szeretnék megérinteni.

– Milyen módon?

– Hm... nem durva módon.

– Nem – körbenézett. – Itt nagyon sokan vannak. Hú, és legalább százan minket néznek – nevetett fel zavartan. Most valahogy, nem tudta, miért, nagyon feszélyezte volna, ha mások látják, amint Patrick hozzáér,

amíg nem tudja, mit akar a fiú: megcsípni az arcát, vagy meghúzni a haját, vagy megsimogatni.

– Sose törődj velük. Közönséges szemét seggnyaló majmok.

– Nem jól gondolkozol, Patrick. Emberek, akikkel együtt kell élned. És nekem is.

És most vajon milyenféle lenyomatot hagytam rajta ezzel a puszival, tűnődött, míg felnyitotta a gép tetejét, és birtokba vette a kölcsöntárgyat.

*

Kedden délelőtt Patrick leadta Forester professzornak a közös dolgozatot. Amikor a helyére indult, derűsen ráhunyorított Rékára. Réka elmosolyodott, és a szemével követte a fiút, amíg visszatért a helyére.

Réka kedden és pénteken este járt tornázni. Jól tudta, hogy kedden a szomszédos tornateremben kung-fu edzés folyik, ami egy negyedórával hamarabb véget ér, mint a lányok tornája, és Patrick mindig ott található. Amikor felöltözve kilépett az öltöző ajtaján, meglepetésére Patrick ott állt a folyosón. Szeme félreérthetetlenül Rékát kereste a lányok között.

– Hello, Réka. Beszélni szeretnék veled.

Réka elengedte a tömeget. A lányok összenéztek, némi elfojtott kuncogás, pukkadozás is hallható volt. Lassan elindultak kettesben a parkon keresztül a kollégium felé. Kellemes tavaszi este volt, pedig még csak február végét írtak. Langyos, földillatú szellő fúj. Réka türelemmel várta, hogy a fiú majd hozzákezd ahhoz, amit akar. Csendesesen ballagtak, már majdnem a néptelen park közepén jártak.

Két lámpa között, ahol nem érte őket annyira a fény, egy bokor mellett megálltak. Patrick szembefordult a lánnyal.

– Itt nincs senki. Most már hozzád érhetek?

Réka nagyot lélegzett. Tehát ez a mondanivalója. Belül megrettent, mert igaz ugyan, hogy jót beszélgetett Patrickkel, de még mindig tartott tőle: nagyon is elevenen élt benne a megaláztatás emléke. Ám most elszánta magát, hogy szembenéz azzal, amit tenni akar vele a fiú. Nos, legfeljebb visszaüt. Bár nem sok esélye van a nála fél fejjel magasabb, kisportolt férfival szemben. Viszont Patrick nem olyan képet vágott, mint aki durvaságra készül. A lány bólintott. De csupa görcs lett a belseje egy pillanat alatt.

– Jöjjön, aminek jönnie kell.

Patrick a fejét csóválta. Jól látta a fellobbanó félelmet és az azt nyomban követő elszántságot a lány szemében.

– Nem foglak bántani, ne félj.

– Hiszem, ha látom.

Patrick öt ujjával óvatosan beletúrt Réka hajába, hátrarendezte. Réka hunyorogva megrebbent, amint a fiú hozzáért a halántékához. Patrick tekintetében az a gyengéd szánakozás jelent meg, amellyel egy sérült kis állatra néz az ember, akinek a sorsáért felelősnek érzi magát. Lassan, nagyon lassan végigcirógatta a lány fülét, nyakát, vállát, karját, aztán a nyitott dzsekije alá nyúlt és a derekára tette a kezét, de nem húzta közelebb.

– Most te – mondta, és még a szemével is simogatott. – Érints meg.

– Jó. De csukd be a szemed.

Réka felemelte a kezét. Ujjai hátával megcirógatta a fiú arcát, nyakát. Pontosan tudta már, miről van szó. Jesszusom, de hülye vagyok, gondolta közben. Miért kell nekem ebbe belemennem? Nem vagyok normális. Mi lesz ennek a vége? Ebből bizony nagy pofára esés lesz. Életem legjelentősebb, kapitális, bődületes nagy pofára esése.

Hótt hülye vagyok. De amikor olyan jó... Patrick behunyt szemén, ellazult arcán látszott, hogy élvezi a simogatást. Réka keze finoman mozdult, beszélgetett a fiú hajával, bőrével. Közelebb húzódott, aztán az arcát is hozzásimította a fiúéhoz.

– Most te jössz – súgta.

Patrick belecsókolt a nyakába. Érzéken, lassan mozgatva a száját, előbb lefelé, hátrafelé, aztán feljebb haladt, hogy Réka bőrén borzongás borzongás után futott végig, és fokozatosan kiengedett a feszültsége. Patrick elidőzött a fülénél, majd széles járomcsontja és lehunyt szeme következett. Közben egyre közelebb simogatta magához a lányt.

– Ó, Patrick – lehelte Réka teljesen elvarázsoltnan. Ellenkezése feloldódott, olyan érzések rohanták meg, amiket eddig csak álmában, vagy néhány romantikus regény olvasásakor élt át. Az a valami, ami a testének vagy lelkének a legmélyében lakott, és annál az első rossz emléké csóknál felébredt álmából, most új életre éledve, felélenkülve, belső borzongásként, sóváran végigkanyargott, körbetekeredett benne. Igaza volt Sarah-nak, gondolta. Patrick aztán tudja, mitől döglik a légy. Még hogy nekem van varázslatos érintésem! Amit ez a fiú tud... Patrick keze, szája megállt.

– Megint te jössz – mondta halkán. Réka ajka, alig érintve, kutatni kezdett a fiú arcán, keze a vállán, tarkóján és hosszú haján. Vékony pulóverének nyaka alatt lapos arany- vagy ezüstláncot tapintott ki. Végighaladt a szájával az állkapcsán, belelélegzett a fülébe, aztán fel a halántékához, onnan lefelé az arcán. A fiúnak meglepően finom bőre volt, jó volt az ajkával hozzáérni. Közeli látta hosszú, dohányszínű szempilláit, beszívta tiszta férfi-illatát, ami nem egyértelműen csak dezodortól származott, a ruhája és a teste illata is közé keveredett;

és megnyugtatóan kellemesnek találta. Aztán megcsókolta, nem a száját, éppen nem. Csak majdnem. Szorosan ölelkeztek, testük összesimult.

– Te következel – suttogott, és elakadt a lélegzete. Most következik *A Csók*, tudta. Várta, vágyta, akarta.

Patrick körbecsókolgatta a száját, finoman, lassan, igézően. És következett. Ha eddig csodálatos volt, most aztán döbbenetes. Réka szinte szédült, mintha körbefordult volna vele a világ. Patrick elhaló morranása és még erősebben köré fonódó ölelése jelezte, hogy neki is ugyancsak kedvére van a dolog: a lány önmagát nyújtó, odaadó játéka egybecsengő, összehangzó húrokat szólaltatott meg benne. Az ajkuk, nyelvük ismerkedett egymással, és önfeledve, önfeladva feledkeztek egymásba. Réka az ajkával, a nyelvével kívánta, még és még mindig, sosem akarta abbahagyni.

De Patrick teste megfeszült, karja kőkeménnyé vált. Elvonta a száját és felnézett. Rékának borzasztóan rosszul esett, de aztán ő is meghallotta. Lépések csikordultak a kavicsos úton és megálltak mögötte.

– Na, Patrick Wheeler, most elkaptalak – szólt egy behízselgően simulékony hang. – Felelj csak a kérdésemre! Mit tettél a húgoddal? – Réka ismerte a fiút. Csoporttársának, a latin származású Edita Sancheznek volt a bátyja, nem járt az egyetemre, de néhányszor megfordult a húga környezetében.

– Én aztán semmit – mondta halálosan nyugodtan Patrick.

– Mégis terhes tőled!

– Ez éppolyan lehetetlen, mint az, hogy te egyszer megtanulj olvasni – mondta, és a lekezelő gúny már ott villogott a tekintetében. – Lehet, hogy lefeküdtem veled. De én *mindig* óvszert használok. Igaz, szivi? – fordult Rékához.

– Ó, hát persze. Ezt a fél egyetem tudja. Editának lehetett volna jobb ötlete, mint hogy Patrickre fogja a saját ügyetlenségét – közölte Réka kapásból az elszántnak látszó Marcóval.

– Neked meg – mordult fel Marco, Réka felé is lóve egyet – lehetett volna jobb ötleted, mint ezzel a szoknyapecérrel összeállni. Majd téged is felcsinál, aztán mehetsz ríni anyádhoz.

– Azt hiszem, pénzről van szó – mondta eltűnődve Réka, látszólag figyelmen kívül hagyva a durva sértést. De nem ő lett volna, ha nem ló vissza, gondosan a középpontba célozva. – Edita kinézte magának, ki az, aki el tudná tartani a gyereket. De Marco, gondolkozz. Manapság nagyon egyszerű vizsgálattal ki lehet deríteni, hogy valaki a gyerek apja-e, vagy sem. És Patrickről nem tudom elképzelni, még ha tényleg le is feküdt Editával. Ő ehhez túlságosan elővigyázatos. Nézz szét másfelé. Tudod, kivel láttam párszor a húgodat? Azzal a vékony, nagyorrú gyerekkel, azt hiszem, kémikus, piercing van a szemöldökében, mindig ugyanabban az egy piros pólóban jár, hogy is hívják?

– Gerald Brown? – segítette ki Patrick.

– Igen, igen. Persze nem biztos, hogy ő a befutó – mondta Réka – de sokkal inkább esélyes, mint Patrick. Akadj le róla, Marco.

– Oké – Marco hirtelen lelombozódott. – Utánanézek. De ha mégis te voltál, Wheeler, számíts a gyerektartásra.

Marco elhúzott a balfenéken. Patrick valami hitetlenkedő csodálkozással a szemében nézte a lányt. Még azóta is átölelve tartotta, a két kezét hátul összekulcsolva derekán.

– Köszönöm, Réka. Ha nem vagy itt, azt hiszem, el kellett volna kennem ennek a tökfilkónak a száját. De te

úgy lyukat beszéltél a hasába, hogy eszébe sem jutott elővenni a kését.

– Kés volt nála?

– Nem figyelted, hogy a jobb keze végig a zsebében volt? – Réka elhúlten a fejét ingatta. – Nem hittem volna, hogy egyszer egy ilyen helyzetben egy lány véd meg. Felfogadlak testőrömnek. Okos vagy és bátor.

– A bátor, az te vagy. Vagyis inkább vakmerő. Hogy jutott eszedbe így rám ijeszteni? „Igaz, szivi?” – idézte. – És ha ijedtemben bevallom, hogy mit tudom én, hogy használsz-e óvszert, mert én ezt nem mondhatom tapasztalatból? Vagy ha netán éppen azt találom mondani, hogy velem sosem szoktál használni?

– Ez volt a rizikófaktor. De átmentél a vizsgán.

– Mi? – a lélegzete is elakadt. A karjával eltolta magát a fiútól, eltávolodott tőle a felsőtestével. De Patrick nem engedte el. – Ez vizsga volt? Azt ne mondd, hogy megbeszélted Marcóval, hogy idejön letámadni, hogy lásd, hogyan reagálok.

– Nem, dehogy, ne bonyolítsd túl a dolgot. Ez számomra is meglepetésszerű volt. A vizsgán átmenés azt jelenti, hogy egy váratlan helyzetben nagyon pozitívan reagáltál. De halljam csak, mi az, hogy a fél egyetem tudja, hogy én óvszert használok?

Réka ravaszul hümmögött.

– Én sem tőled tudom.

– Közszájon forog a nemi életem? – kérdezte meghökkenve.

– Hát, *szivi* – hangsúlyozta ki csipkelődve – aki ennyire exponálja magát, mint te, az számítson a következményekre. A legbensőbb titkaidat is ismerem. A leggyengédebbeket is és a legdurvábbakat is.

Úgy tűnt, Patrick magába szállt egy pillanatra.

– Hm... nem gondoltam, hogy ennyire reflektorfényben vagyok. És te, mindennek tudatában, mégis belementél, hogy megcsókoljalak?

Bólintott.

– Le is hülyéztem magam kellőképpen miatta. De egy csók, az még csak egy csók – vontta meg a vállát.

– Lesz még más is – közölte magabiztosan.

– Igen? – szűkülte össze a macskaszem. Még a pupillája is mintha függőleges csíkká keskenyedett volna.

– És ahhoz már nem kéred a beleegyezésemet?

Patrick megsimogatta a lány arcát. Komolyan, gyengéden megcsókolta az ajkát.

– Szeretném, ha beleegyeznél. Szeretném, ha akarnád.

Réka hirtelen lemerevedett. Eszébe villant, mi várható *utána*.

– Nem. Illetve... már látom, hogy úgyis az lesz a vége, de ne még, kérlek – meleg bársonnyá vált a hangja, a pillantása. – Olyan jó most veled. Kedves vagy, szeretetreméltó, teljesen elhagytad a kellemetlen tulajdonságaidat. Hadd élvezzem ki, hogy előnyödre változtál.

Patrick nézte a lány arcát. Egy kis csönd volt. Aztán egy kis torokköszörülés.

– Azt hiszed, hogy visszaváltozom kellemetlenné a szeretkezés után?

– Azt hallottam, és úgy is láttam, hogy egyetlen alkalomra szól mindegyik örök szerelmed. És utána nem az udvariasság és visszafogottság jellemez, amikor lapátra teszed a hölgyet.

– Az tényleg igaz, hogy kihajítottam már pár lányt. De azok nem ütötték meg azt a szintet.

– Milyen szintet? Honnan tudjam, hogy én meg fogom-e ütni? Mi okom van rá, hogy bízzak benne, hogy másnap nem taposol bele a betonba?

– Szerintem prímán meg tudod magad védeni. Volt már egy-két asszónk, tapasztalatból beszélek. Csak nehogy én legyek az, aki másnap nem tud kikecmeregni a betonból. Mit is jelent a *szemét bunkó*? – fordította magyarra a szót, az egyetlenre, amit ismert.

– Maradj meg édes tudatlanságodban – mosolygott titokzatosan.

– Nagyon ordenáré kifejezés lehet, ha ennyire nem mered lefordítani – ingatta a fejét rosszállóan. – Ejnye-bejnye, ilyen édes szép ifjú leányzó szájából ily csúf szót hallani... tudod, miért vagy különleges? El sem tudod képzelni, hogy meglepődtem a múltkor, amikor a *szemét bunkó* mondtad... amikor John beugratott, hogy megcsókoljalak, mert aztán elárulta, hogy csak bosszút akart állni rajtad a penge szöveged miatt; és akkor te meg ahelyett, hogy sírva fakadtál vagy képen töröltél volna, villámzó szemekkel megszólaltál magyarul. De az arckifejezésed volt a legmeghökkenőbb: mintha biztosra vennéd, hogy értem, mit mondasz. Azután az is elég mellbevágó volt, amikor közölted velem, hogy nekem mindig minden sikerült, de azért egy nagy nulla vagyok. Te vagy az első, aki nem fél tőlem, aki nem alázkodik meg előttem. Aki vissza mert szólni nekem.

– Ne mondd már, hogy azért szállt el úgy az agyad, mert senki sem mert visszaszólni!

– Hogy érted, hogy elszállt az agyam?

– Az arrogáns, fölényes, lekezelő stílusodra gondolok, amivel magad alá pozicionálsz mindenkit.

– Kell némi egészséges arrogancia, hogy az ember távol tartsa a sok hajbókoló semmirekellőt.

– Az nem lehet, hogy azért hajbókolnak, mert te

annyira arrogánsan távol tartod őket? Ha változtatnál a stílusodon, egy kicsit közelebb engednél magadhoz az embereket, lehet, hogy nem volnál olyan egyedül.

Patrick elgondolkodott.

– Az előbb mondtál valamit, amivel megsimogattál. Annyira ritkán hallok ilyesmit, hogy szeretném, ha megismételnéd.

Réka visszagondolt. Mit is mondott? Elmosolyodott, már tudta. Kimondta újból, simogatott vele.

– Jó veled lenni, Patrick. Azóta jó, amióta a múltkor elkezdtem bőgni azon a magyar versen, és olyan emberi hangon szóltál hozzám. Amióta emberként kezelsz. Szeretetreméltó vagy és szerethető. Engedd, hogy szeressenek – hozzásimult a testével, megcsókolta a szája szélét, és elengedte azt a forró energiafelhőt, ami körbevette a felsőtestét, és most a fiú felé akart távozni tőle. – És engedd meg magadnak is a szeretetet.

– Mit teszel velem? Alapjaiban mozdítod meg a világot – mondta halkán és most következett *A Csók* ikertestvére. És ezúttal senki sem zavarta meg őket.

*

Kézen fogva sétáltak be a kollégiumba. A földszinten Patrick megállt.

– Nem? – kérdezte.

– Még nem – rázta meg a fejét Réka.

– És azt megengeded, hogy felkísérjelek?

Réka úgy tett, mint aki gondolkodik a kérdésen.

– Na, jó, de csak ha tisztességesek a szándékaid.

– Roppantul tisztességesek. Le akarok veled feküdni, ez a szándékom.

– Még szerencse, hogy ilyen tisztességesen

megmondtad. Itt állnék a legnagyobb bizonytalanságban, azon gondolkozva, mit is tartasz te tisztességesnek.

Felértek a harmadik emeletre. Réka szobája előtt megálltak, szembe fordultak, összesimultak, nézték egymást.

– Oké – törte darabokra Patrick az idilli csöndet – idegesítően türelmes leszek. Egy darabig. De tudj róla, hogy a testem erőteljesen követelődzik, és nem tudom, meddig leszek képes visszafogni.

– Ezt vehetem fenyegetésnek? – Réka szeme színe hideg tengerzöldre váltott. – Számítsak rá, hogy előbb-utóbb megerőszakolsz?

Patrick méltatlankodva tiltakozni kezdett volna, aztán mást gondolt. Jobbjával fogva Réka jobb kezét, hátrált egy lépést, meghajolt, lekapta nem létező tollas kalpagját, egy cikornyás mozdulatot tett vele, a szívéhez szorította, majd fél térdre ereszkedett. Hangok közeledtek a lépcső felől. Három ismerős lány bukkant ki a lépcsőfordulón.

– Megengedi, hogy ajkammal illessem szűzi kacsójának hófehér bőrét, szépséges királykisasszony?

Réka szeme villant egyet. Összecsippentette abroncsos rokolyáját, pukedlizett, aztán félig elfordult, kézfejét kecsesen a homlokához emelte. Sűrűn verdesett a pilláival. A három lány éppen elhaladt mellettük.

– Ah, hercegem... nem is tudom... vajh megtehetjük-é... – Patricknek a keze felé közelítő ajka megállt. Fél szemmel felsandított a lányra. – Ó, igen, igen... – fél másodperc alatt tizenhat csókot kapott a kezére. El akarta rántani, de a fiú szorosan fogta. – De csak egyszer! Na, mindegy, majd meggyónom...

A lányokból kipukkant a vihogás. Réka közel hajolt a fiúhoz.

– És utána vegyen hideg ülőfürdőt, pár mázsa

jéggel, hercegem – tette még hozzá gonoszul, de sűgva, hogy a lányok, akik éppen bementek a szobájukba, nem hallhatták a saját vihogásuktól. Még a csukott ajtó mögöl is hallatszott visítózó jókedvük.

Patrick felállt. Réka két kezét hátra fogva átölelte a lányt és nekidöntötte a falnak. Réka így kiszolgáltatottnak érezte magát, de már nem bánta.

– Galád nőszemély – húzódoott a herceg szája bosszúszomjas vigyorra. – Pontosán tudod, milyen túrhetoetlen állapotban vagyok, és erre te ülőfürdőt javasolsz? Ezért meglakolsz.

Keményen csókolta a lányt, hátra feszítve a karját. Réka igyekezett szóhoz jutni, megszeppentre állítva a hangszínet és az arckifejezését.

– Na és mikor fogok meglakolni?

– Hát például most. Nem veszed észre, hogy nem simogathatsz?

– Ja? Azt hittem, az neked büntetés.

– Nem; olyan rendkívuili kegy, amit most nem kapsz meg, mert haragszom rád. És tudd meg, hogy szörnyen haragtartó vagyok. Holnap is irgalmatlanul meg fogsz lakolni, és holnapután is.

– Jó – bólintott lelkesen – de én még most is egy kicsit szeretnék...

Megkapta, amit kért. Meglakolt, irgalmatlanul. Aztán Patrick felsőhajtott.

– Hol az a jeges kád? Vagy egy gleccser? Vagy inkább az Északi Jeges-tenger? Itt hagylak, amíg súlyos dolgokra nem ragadtatom magam.

*

Réka becsukta az ajtót, belülről nekidőlt és lehunyta a szemét. Állt, várta, hogy lecsillapodjék egy

kissé. Sóhajtott, aztán elandalgott az ágyáig és elterült rajta.

– Ennyire fárasztó volt a torna? – érdeklődött Emese.

– Nem igazán – felkönyökölt. – Lányok, ezennel bejelentem, hogy ritka nagy hülye vagyok – ismét eldőlt.

– De olyan jó...

– Na, mi van?

– El se tudjátok képzelni, mi történt.

– De – Olga hirtelen nekilelkessedt – Emese, ez behapsizott.

– Aha – Réka somolygott Olga éleslátásán. Persze, ha valakinek mindig csak arra az egy vágányra jár az agya, nem csoda, ha néha ráhibáz az ilyesmire. Ismét felkönyökölt, hogy lássa az arcukon a hatást, és leplezetlen élvezettel sütötte el a nagyagyút:

– Összejöttem Patrick Wheelerrel.

Olga szeme kistányér nagyságúra tágult, Emese arcán inkább aggodás tükröződött.

– Hogyhogy összejöttél? Lefeküdtél vele? – kérdezte mohón Olga.

– Azt még nem. Csak csókolóztunk.

– Szinte éreztem, hogy abból, hogy együtt dolgoztatok, még lesz valami. De Réka, vigyázz. Te is tudod, mi lesz ennek a vége – féltette Emese.

– Jaj, hát persze, hogy tudom. Páros lábbal fog kirúgni. De higgyétek el, én már megértem azt a rengeteg lányt, aki ezt tudva mégis belemegy a szexkapcsolatba vele. Olyan, mint... á, dehogyan. Még sokkal olyanabb.

Nagy vonalakban elmesélte, mi történt ma este. Olga a részletekre volt behatóan kíváncsi, Emese próbálta visszafogni Rékát, ne élje bele magát.

– Réka, nehogy félreérts, nem bántásból mondom, vagy ilyesmi, de én attól tartok, rossz vége lesz. Neki csak

egy célra kell a nő, és csak egy alkalomra. Láttam már egy-két lányt, akit lefektetett és utána nagyon csúnyán bánt vele.

– Tudom, én is láttam már párat.

– És nem félsz?

– Nem.

– Azt hiszed, téged nem rúg ki?

– Dehogynem rúg ki. Csak mivel én rákészülök lelkileg, engem nem fog úgy összetörni.

– Jaj, Réka, ne mondd, hogy megéri.

Réka eddig lezseren, vállát vonogatva válaszolgatott Emesének. Most elkomorodott.

– Ne félj, Emese, tudom, mire számíthatok – közölte szárazon.

Emese csak nézte kételkedve, majd lemondóan legyintett. Olgát már kis híján szétfeszítette a kérdezhetnék.

– Nem volt szó együtt járásról, Réka?

– Még csak érintőlegesen sem. Csak lefekvésről.

– Azta... ezt nem gondoltam volna rólad. Miért csinálod? Szerelmes vagy belé?

– Jaj, dehogyis vagyok. Nem bolondultam meg, Patrick Wheelerbe beleszeretni. Egyelőre körbejárjuk egymást, tapogatózunk.

– Akkor miért kezdesz vele? Azért az egy éjszakáért?

– Nem. *Most* nagyon jó vele lenni. Száznolcvan fokot fordult. Mintha egy teljesen másik ember lenne. Ezt az időszakot szeretném minél jobban elnyújtani – sóhajtott.

– Hát, ha hagyja – mondta Emese. – Szerintem csak ripsz-ropsz ágynak akar dönteni, végigcsörtet rajtad, aztán benne hagy a cserben – észlelte Réka fancsali képét. – Na, jól van, leszálok rólad.

- Nyugodtan maradhatsz...
- És mit gondolsz – Olgát az élet szappanopera-jellegű fordulatai izgatták – Edita tényleg terhes tőle?
 - Hát én azt honnan tudjam? Ketten voltak ott, és Edita állítja, hogy igen, Patrick meg tagadja. Hogyan dönthetném én el?
 - Mindenesetre elég gázos helyzet – mondta Emese. –December közepe táján lehetett, amikor Edita ordítva veszekedett vele a folyosón, te nem hallottad?
 - Ebből kimaradtam szerencsére.
 - Hú, pedig iszonyú botrány volt. Én pont belecsöppentem a közepébe. Azt nem hallottam, Patrick miket mond, mert szinte suttogva beszélt, de Edita rikácsolását szerintem még Kanadában is hallották.
 - Miket mondott? – kérdezte Olga a pletykára éhesen.
 - Mit tudom én már.. hogy elcsábítottál, gazember, most meg mit tettél velem... kötelességed feleségül venni, meg ilyen marhaságokat.
 - Ez várható volt Editától, az ő latin temperamentumával. Sajnálom szegényt, mert a családja biztos kitagadja, ha terhesen hazamegy, és nincs apja a gyerekeknek – morfondírozott Réka. – De aztán Edita igen hirtelen rácuppant Gerald Brownra. Karácsony előtt már együtt voltak. Én ezt a részét láttam a dolognak: valahogy mindig úgy helyezkedtek csókolózás közben, hogy bármerre mentem, mindenütt rajtuk kellett keresztülesni. Még olyan érzésem is volt, hogy Edita túljátssza a dolgot, mert olyan elánnal nyalta-falta Geraldot, mintha demonstrálni akarná előtte, vagy valaki más előtt az ő igaz nagy szerelmét. Hát, nem tudom. Mert aztán januárban már egyedül mászkált Edita. Vajon miért?

*

Március

Másnap a második óra utáni szünetben Réka a folyosón baktatva érezte, hogy egy kéz a háta mögül utánanyúlva megfogja a kezét. Tudta, ki az. Csak egyvalaki lehetett, mert felismerte azt az érzést a zsigereiben vagy a gerincében, ami tegnap este szólalt meg benne másodszer. Örömeiben felsóhajtott, lehunyta a szemét, és így fordult oda, az ajkát nyújtva a fiúnak, a teljes bizalom bizonyosságával, a karját tévedhetetlen biztonsággal Patrick nyakába fonva. Patrick közben a saját derekára húzta a lány másik kezét, átölelte, egy pillanatra megindult hitetlenkedéssel nézte Réka lehunytt szemű, határtalan hitében földöntúlivá szépült arcát – majd nem tudott tovább ellenállni a kényszerítő készletnek: ráhajolt, megcsókolta. Összefonódtak, összeolvadtak az őket kikerülgető, előadásokra igyekvő tömegben.

– Na, megvan az újabb áldozat – szólt csípősen egy női hang Réka háta mögül, de nem tudta, ki volt az. Nem is törődött vele.

– Mit csináltál volna, ha nem én fogom meg a kezedet, hanem másvalaki? – kérdezte később Patrick. – A nyakába ugrasz, vakon?

Réka tudta, amit tudott. A fejét rázta.

– Az lehetetlen. Felismertelek.

Együtt mentek be a szociolingvisztika előadásra, és Réka most nem a szokott helyére ült le, az első sorba, hanem hátra ment Patrick mellé a terem végébe. Alig tudott figyelni. Az előadást zavaró, de kellemesen zavaró körülményként hatott számára Patrick közelsége, a karja, ami Réka székének támláján nyugodott, és néha megsimította vele a hátát, a haját. Az óra után szétváltak,

az ebédnél újra találkoztak, és megbeszélték, hogy mivel Patrick nem a menzán szokott vacsorázni, külön vacsoráznak, aztán elmennek sétálni.

Nem nagyon akart gondolkozni róla, mi ez, amibe belekezdett, mégis folyton az eszében járt. Akár Patrick a megjósolt bika, akár nem, gondolta, az biztos, hogy amióta ilyen nagyot változott, nagyon kellemes vele együtt lenni, kár lenne kihagyni ezt a kalandot.

Este hétkor Réka leszaladt a harmadikról, Patrick lent várta, és elindultak, csak úgy cél nélkül. Bekóborolták a környék kis utcáit, felfedeztek egy magyar éttermet, amiről Réka nem is tudott.

– Nem akarsz bemenni? – kérdezte Patrick. – Szétnéznénk, megállapítanád, mennyire autentikus, közben meginnánk valamit.

Bementek, Réka megállapította, hogy kismértékben autentikus a hely. A kalocsai motívumok keverve voltak a matyó mintákkal, és bár harsogóan csicsás, azért tiszta és elég hangulatos volt a helyiség. A cigányzene hitelességét Patrick meglepetésére Réka nem tudta megítélni, ő ezt a fajta zenét otthon sem kedvelte. A tokaji aszú viszont valódi volt. Patricknek nagyon ízlett, azt mondta, ilyen erős, sűrű, különleges bort még sohasem ivott.

Aztán sétáltak, valamennyit beszélgettek, többet hallgattak, sokat csókolóztak, tokaji aszú ízű volt a csókjuk. Tizenegy óra felé értek vissza a kollégiumba. A földszinten Patrick kérdően a lányra nézett. Réka megrázta a fejét.

– Réka, nem akarlak sürgetni, de nem értelek. Csupa forró tűz a szád, az egész tested, és nem a bortól. Kívánsz engem, mint én téged. Miért tartod vissza magad?

Nem mondhatsz ki mindent, hallotta Mama hangját. Mit nem mondhatok ki vajon? Hiszen tegnap már

megmondtam neki, miért tartom vissza magam: mert most jó vele, de tartok tőle, hogy a *másnapról*/kezdve nem lehetek vele többé, és szeretném még egy kicsit meghosszabbítani a vele töltött időt. Vagy nem fogta fel, vagy meg sem hallotta. Akkor viszont olyan, mintha nem is mondtam volna.

– Ördög, ne csábíts. Abból baj nem lehet, ha az ember uralkodik az ösztönein.

– Mondd meg nyugodtan. Szűz vagy? Biztosíthatlak, hogy...

– Jaj, nem, nem, Patrick, félreértesz – Réka valamiért szokatlanul zavarba jött, de pár pillanat alatt kilábalt belőle. – Nem Szűz vagyok, hanem Mérleg. Tudod, három gyerek után már nagyon nehéz szűznek maradni. Bizony, bizony, három gyereket hagytam otthon... a kis Johnnyt nem is tudtam megszámolni, mert folyton hintázott... három férjet nyűttem el, most vadászok az ötödikre... vagyis a hatodikra...

– Mi? – nézett nagyot Patrick. Elképedt arcáról lefoszlott a feszes önuralom: hirtelen tónustalanná válása olyan komikus volt, hogy Réka kinevette. Nevetve rázta meg a fejét.

– Jól van, csak vicceltem. Csak arról van szó, Patrick, hogy most, így, nagyon jól érzem magam veled.

Patrick egy kis fejcsóválással túltette magát a férjgyűjtemény és a sorozat gyerek problémáján.

– Akkor meg női gondjaid vannak?

– Jajj, Patrick... nem tudod elképzelni, hogy ezen kívül más okom is lehet? Várd ki sorodat.

– Miért, hányan állnak sorban előttem?

Réka elővette az ujjait, kisiskolásan számolgatni kezdett. Mikor végigért mindkét kezén, bizonytalanul a lábára nézett.

– Jól van, nem kell lehúznod a cipődet is, ennyi elég. Úgy látom, matematikából nem voltál jeles. Akkor felkísérlek, jó?

– Jó hát.

– Bejössz hozzánk? – kérdezte az ajtó előtt Réka.

– Minek?

– Bemutatnálak a lányoknak.

– Nem igazán vagyok kíváncsi a szobatársaidra.

Ahhoz sincs kedvem, hogy most előttük viselkedjek meg jópofizzak.

– Kár – mondta Réka, kissé elkedvetlenedve. – Akkor szia.

Csütörtök délelőtt is megfogta valaki Réka kezét a folyosón, a háta mögül utánanyúlva. Réka idegenkedve elhúzta a kezét és zavartan odafordult. John Mahoney hunyorított rá vígan nagy kampós orra fölött. Réka feszélyezetten, tétován bámult rá.

– Hello, John. Akarsz valamit?

A másik oldalról Patrick ölelte át a vállát. Parancsolóan intett a szemével Johnnak, aki jó lakájként, kissé meghajolva elvigyorodott, biccentett és lemaradt mögöttük.

– Mi volt ez, Patrick? – vonta kérdőre a lány.

– Mármint micsoda?

– Valami beugratós játékot játszottatok velem?

– Dehogyan. Csak láttam, hogy meg akarja fogni a kezedet, és jeleztem neki, hogy foglalt vagy.

Réka kételkedve hümmögött.

Hasonlóképpen zajlott a napjuk, mint tegnap, azzal a különbséggel, hogy Patricknek kung-fu edzése volt, és csak utána mentek sétálni. Amíg Réka várakozott a fiúra a portás pultja mellett, az örökké morcos öreg néger megszólította:

– Vigyázzon vele, Miss Véler – intett a fejével Patrick szobája felé. – Nagy lóköető a fiú.
– Köszönöm, Mr. Johnston, tudom – mondta Réka egy kis fintorral. – Nem várok túl sokat tőle.
– Feltett szándékom, hogy elcsábítalak – mondta Patrick, mikor visszafelé bandukoltak. – Meghívlak vacsorázni, jó? Van valami estélyi ruhád?
– Nagyesztélyire gondolsz? Mert az nincs.
– Nem baj, ha nem nagy. Jó a kicsi is.
– Van egy túrhetően elegáns ruhám, ami eddig ér – húzott egy vízszintes vonalat a kezével a combján. – Annál flancosabban nem tudok szolgálni.
– Tökéletes lesz. Szombat este lesz a csábítás napja, úgy készülj.

*

Másnap Patrick megérintette John Mahoney vállát.
– Kösz, John.
John megfordult, cinkosul elvigyorodott.
– Ezt vártad?
– Nem – rázta a fejét Patrick. – De így a jó. Örülök, hogy elutasított téged.
– Én meg sajnálom – vigyorgott John továbbra is.
– Bírtam volna, ha lendületből rám tapad a csaj.
– Most már állj le – utasította szárazon Patrick. – Ennyi elég, oké?
– Pedig azt gondoltam, tesztek még egy-két kísérletet, hátha egyszer bejön – duruzsolta bizalmasan.
Patrick megfogta John karját. John nem jaidult fel, igyekezett uralkodni magán, de a gallérjáig elsápadt.
– Nem nyúlsz hozzá, világos? – susogta Patrick vészjóslóan az arcába. – A lány foglalt.
John kényszeredetten bólintott.

Miután így tisztázták az erőviszonyokat, Patrick elengedte az alattvalóját.

– Nem is most gondoltam – tette hozzá gyorsan John. A szájával még mindig mosolygott, bár kissé ferdén.
– Hanem majd ha neked már nem kell.

Patrick hátrahúzódott, egy pillanatig összeszűkülte szemmel, hidegen nézte.

– Azt javaslom neked barátilag, mondj le róla, de tüstént. Azonkívül – mosolyodott el fanyarul – a saját érdekedben is jobban teszed, ha nem közelítesz hozzá. Nem bírál el vele, nem vagytok egy súlycsoportban. Ledumálná a fejedet a helyéről, mint a múltkor.

*

Hát akkor vegyük elő a kis feketét, dúdolgatta magában. Egyetlen alkalmi ruhája testhez simuló, vékony, sima sztreccsanyagból készült. Nem fekete, inkább antracitszürke volt, szép ívű mély kivágással, ami kiemelte a vállát, nyakát, dekoltázsát. Könyök alá és combközépig ért. Az ujjából a vállánál hiányzott egy darabka, lehet, hogy éppen azt a darabot pótolták be a könyöke alá, hogy egy kissé kiszélesedett. Réka nem igazán szerette, mert úgy érezte, túlságosan kidomborítja az idomait, kicsi pocakját és úszógumiját feltűnőnek érezte benne. De ha már csak ez a lehetőség van, akkor ezt kell felvenni. Felpróbálta. Ej, de furcsán áll ez rajtam, ütődött meg. Több helyen ráncot vetett, lötyögött rajta. Mi történt ezzel? Vagyishogy mivel mi történt? Azt hiszem, kifogytam belőle, szörnyülködött. Ugyan mennyit fogyhattam? Ezt a fürdőszoba kis tükrekből nem tudhatta meg. Kiment a folyosóra, és a lépcsőház üvegajtájában nézte meg a tükörképét. Bár ez halvány volt, a sziluettje kitűnően látszott. Bizony, hogy sokat fogyott, nem is gondolta

volna. A sportcipő-farmer-póló-pulóver összeállításban fel se tűnt neki, bár a nadrágjait már csak úgy kézzel be kellett varrnia oldalt, régóta lötyögtek rajta. A dereka karcsú, pocakja sehol. Az úszógumi... hát, még van, de jelentéktelen. A lába sosem volt ilyen vékony és formás. Itt viszont, hm... már nem oly egyértelműen *bögyös*, de szerencsére nem lappedt össze túlságosan. Nem mondhatni, hogy túbé lehetne fűzni, vagy pláne, hogy keszeg lenne, de csinosabb, mint valaha. Ez eddig a jó hír. A rossz hír pedig, hogy a ruhát így nem lehet fölvenni, mert vagy két mérettel nagyobb a kelleténél.

Hátra húzta a derekánál. Mi lenne, ha gyorsan bevinné kétoldalt? Ez sajnos technikailag megoldhatatlan. Egyrészt varrógép nélkül ezt az anyagot nem tudja szépen megvarrni, másrészt a finom jersey-n a bevett csík is kidomborodna. Ide-oda húzkodta az anyagot, milyen megoldást lehetne találni. Összemarkolta a derekánál baloldalt. Ez jó: még direkt mutatós is, hogy ráncot vet. Ha ezt így összehúzza, pár öltéssel megfogja, akkor a ruhának érdekes lesz a szabása, de itt lesz egy csomó. Majd kitalál rá valamit. Teszek rá egy nagy piros műanyag rózsát, gondolta, és felnevetett, mert ez még ötletnek is rikító volt. Bement a szobába, szétnézett a szekrényben. Tudta, hogy van egy kis zöldes-szürkés selyemkendője, alig nagyobb, mint egy férfizsebkendő, meg is találta. Hozzáfogta a csomóhoz. Nem rossz. Fekete cérnával összeöltötte magán a csomót, kiszaladt a folyosóra, megnézte. Kicsit rövidebb lett a ruha, nem baj. Elégedett volt. A csomó felől sugárirányban indultak ki a ráncok, bárki azt hihette, a tervezőnek egy heti álmatlan éjszakájába került ezt így kiagyalni. Bement, levette a ruhát, és addig helyezgette, csomózgatta rajta a kendőt, amíg meg nem találta a tökéletes állást: akkor rávarrta. Kész. Jöhet a szépitkezés.

Legelőször is elővette az inkvizíciót: a gyantát és a hozzávaló textilcsíkokat. Rékának sűrű, erős, sötét szőr nőtt a karján és a lábán, és ez manapság sajnos nem divatos dolog. Dús, erős haja és hatalmas szempillája itt bosszulta meg magát. Úgyesen leszórtelenítette a karját, a lábszárát és a combját elöl, sőt a fogát összeszorítva és szikrázó szemmel a bikinivonalat is. Viszont a combja hátsó oldalát egyedül nem tudta lekopaszítani. Szerencsére éppen megérkezett Emese.

– Segíts már, légy szíves, nyúzzál meg – kérte Réka, mint máskor. Emese szívesen segített. Rá voltak szorulva egymásra, és csak úgy volt lehetséges együtt élniük, hogy mindenben segítették egymást.

Réka előbb letusolt és haját mosott, utána kente be magát a gyulladáscsökkentő testápolóval. Egy kis hab segítségével beszárította a haját. Kiszedte a szemöldökét, no nem vékonyra, isten ments, hogy buta babaarcot kreáljon magának a vékony szemöldökkel, csak éppen egy kicsit elkeskenyítette a végét, hogy ne legyen annyira szanaszéjjel. Világos gyöngyházás-opálos lakkal kifestette a körmét, aztán hozzáfogott a sminkhez. Alapozó, púder, arcpirosító, szemceruza, kétfajta árnyalatú, selyemfényű mohazöld szemhéjfesték, a szemöldök alá még egy kis ezüstös csillogás is. Hosszú szempilláit még hosszabbra húzta ki. Még két milliméter, és rálépek, de se baj, gondolta. Meleg barna szájkontúr, barnás-sötétrózsaszín rúzs. Parfüm: könnyed, virágos-szellős illat. Patrick még talán nem is látta kisminkelve. Azért az nagy igazság, mondta a tükörnek, hogy bárki több fokozattal szebb lehet egy megfelelő sminkkel. Nem tudta, hogy a smink csak egy többletadalek ahhoz a belső ragyogáshoz, ami néhány nap óta sugárzik belőle. Meg volt magával elégedve.

– Egy a baj – jegyezte meg Emese felé – így nem lehet csókolózni. Szétmázolódna az egész művészi festmény.

– Szaladj el, ha meg akar csókolni – javasolta Emese roppant életszerűen.

– Akar a fene elszaladni. De egyébként se tudnék. Tűsarkúban?!

– Akkor mondd neki, hogy bocs, előbb lesminkelek.

– Aha. Biztos nagyon feldobná. Direkt az a típus, aki lesütött szemmel, a szék szélére ülve, türelmesen megvárja, amíg a nő lepacsmagolja magát, és csak másfél óra múlva kérdezi meg nagy félénken: drágám, mikor leszel készen?

– Na és Réka – kérdezte az örök kíváncsi Olga, aki közben szintén befutott, és leste a készülődést – hagyod-e magad elcsábítani?

– Azt mondta, feltett szándéka, hogy elcsábítson. Nekem meg feltett szándékom, hogy ma hagyom magam. Úgyhogy – tette hozzá könnyedén – ne várjatok, ma nem nektek mondok esti mesét.

*

Réka lesietett a lépcsőn. Patrick már ott állt a portás pultjának támaszkodva, atyavilág, szmokingban. Azt a lezser eleganciát! Réka el volt bűvölve. Elbűvölődését szemernyit sem rejtegette, nevető szemmel adta tudtul, sőt elismerően hümmelve még bólintott is egyet a fiú felé. Patrick elvette a lány karjáról a kabátot, mutatójával tett egy kört, jelezvén, Réka forduljon körbe, hogy megtekinthesse. Réka pördült egyet, várakozó tekintettel, karját eltartva magától és könnyökben

felfelé hajlítva, mint az egyiptomi falfestmények alakjai. Patrick a szemével mosolygott, bólintott.

– Megütöm *azt a színtet*, hogy veled mehessek? – kérdezte csak egy egész pici éllel Réka.

– Átugrottad a lécet – bólintott ismét Patrick.

– Nagyon csinos ma, Miss Véler – bólogatott Mr. Johnston is vigyorogva. Mostanában Rékára mindig barátságosan vigyorgott, és előzékenyen előre köszönt neki. Senki mással nem tett ilyet.

– Köszönöm, Mr. Johnston – villantott rá Réka egy sziporkázó mosolyt.

– Ma *is* – javította ki Patrick az öreget.

– Köszöni – mondta, és Patrickre is ráragyogott az öröme.

Patrick felsegítette a lányra a kabátot, udvariasan. Kinyitotta az ajtót, udvariasan. A kollégium előtt egy krémszínű, metálfényű kétülékes sportkocsi parkolt, amit Réka már látott egyszer-kétszer. Tudta is róla, hogy a Patrické, látott is már benne egy-egy önelégült leányzót. Igazi csajozós kocsi volt, az a fajta, amelynek a megpillantása egyes lányokból tipikus reakciót vált ki: előbb mosolyogni kezdenek vagy kacarászni, miközben szemléletesen kidomborítják előnyeiket-hátrányaikat, majd utolérhetetlenül messzire hajítják a bugyogójukat. Csak az autó színe nem az erre a célra szokásos tűzpiros, hanem alkalmazkodik Patrick szolid színvilágához: minden ruhadarabján, amit Réka eddig látott rajta, a szürke, drapp, krémszín vagy a fakókék árnyalatai játszottak főszerepet. Patrick kinyitotta az ajtót előtte, udvariasan, és megvárta, míg beszáll. Megkerülte a kocsit, beült, indított. Nagyon sportosan, mégis biztonságosan vezetett. Nem törtetett erőszakosan, de minden kínálkozó lehetőséget észrevett és kihasznált. Rékának tetszett a vezetési stílusa.

– Hová megyünk? – kérdezte, mert még mindig nem tudta.

– A Hiltonba – válaszolt Patrick, és ránézett. Réka valami ilyesmire számított, úgyhogy nem esett le az álla. Rámosolygott a fiúra, aki visszamosolygott. Na, eddig jó, gondolta Réka. De nem tudta, nem fog-e kisírni abból a környezetből. Fogja-e tudni kezelni a huszonhárom pár kést és villát? Tud-e illő, kellő előkelőséggel viselkedni? Majd figyelem Patricket, határozta el, ő bizonyára otthon van ebben a világban.

A Hilton előtt megálltak. Egy egyenruhás, komor tekintetű, merev mozgású úriember cerberusként őrt állt a kocsni mellett, amíg Patrick kiszállt és megkerülte a kocsit. Majd kinyitotta Réka ajtaját és félreállt, hogy Patrick kisegíthesse a lányt. Patrick egy szintén egyenruhás fiatalembernek adta át a kocsikulcsot, aztán a karját nyújtotta.

– Jöjjön, hölgyem.

– Igen, uram.

– De megnőttél – nézett rá a fiú.

– Aha. Tegnap este kiálltam egy kicsit az esőre – a túsarkú cipő mintegy tizenkét centivel megemelte a sarkát, de azért így sem érte el Patrick magasságát. Praktikus egy ilyen jó magas pasi, gondolta elégedetten, mert egy villanásra feltűnt előtte Norbi képe. Az ember bármilyen cipőhöz viselheti.

Besétáltak. Patrick lesegítette Réka kabátját és egy újabb ajtónállóra bízta, aki elvitte. Egy még újabb ajtónálló a helyükre vezette őket. Mikor Réka leült, betolták alá a széket. Minő flanc, gondolta. A pincér meggyújtotta az asztalon álló gyertyát. Gyertyafényes vacsora, csak úgy hömpölyög a romantika, húha. Kapott egy étlapot, végigolvasta, de nem lett okosabb. Csupa fantáziánév volt kiírva normális ételnevek helyett.

– Mit szeretnél? – kérdezte Patrick.

– Fogalmam sincs. Válassz te inkább.

Patrick hosszadalmasan rendelt, azután a lányhoz fordult.

– Van kedve táncolni, hölgyem?

Réka bólintott. Jól van, csináljunk végig mindent, ahogy a nagykönyvben meg van írva.

– Ó, hogyne, uram.

Táncoltak, kellemes, lassú zenére. Patrick úgy vezette őt is, mint a kocsit: határozottan, biztonságosan, jó volt rábízni magát. Jó volt hozzábújni. Egy kis időre el is felejtette, hol vannak, csak a férfi ölelését, illatát, ringatását érzékelte behunyt szemmel.

– Finom az illatod – súgta Patrick, és meg is csókolta a fülét.

– A tiéd is – mondta Réka, de nem csókolta meg. Még csak az kéne, hogy rúzsos maradjon. Pedig most nagyon szívesen megcsókolta volna, nem csak a fülét, ott a legelegánsabb, legdrágább szálloda exkluzív éttermének tükörfényes táncparkettjén. – Jó veled lenni, Patrick.

A fiú nem válaszolt, de egy lehetélnyivel erősebben magához szorította, és egy hosszút sóhajtott a nyakába. Táncoltak, sokáig. Élvezettel magukba lélegezték egymás érzékletesen ébredő érzékiségét, és ettől egyre súlytalanabbnak érezték magukat.

Azután visszatértek az asztalhoz. Három pincér sürgölődött körülöttük, és egyik sem unatkozott, keményen és szorgalmasan megdolgoztak a pénzükért. Flanc hátán flanc, gondolta Réka, és elég jól szórakozott.

Aperitif. Előétel, utána fehér bor. Kis várakozás.

– Mesélj Magyarországról – kérte Patrick, hogy ne legyen csend.

– Mit meséljek?

– Semmit sem tudok róla. Bármit mesélhetsz.

– Nagyon szép hely. A külföldiek azért jönnek hozzánk, hogy a szép tájakat és a történelmi városokat megnézzék, meg hogy élvezzék a híres vendéglátást. Nagyon sok minden elpusztult az évszázadok során, mert olyan szempontból rossz helyen vagyunk Európa kellős közepén, hogy minden háború rajtunk söpört végig, minden Ázsiából jött hadinép nálunk állt meg. De vannak azért több száz éves műemlékeink.

Réka vázlatosan elmesélte a magyarok kalandos és küzdelmes történelmét az őslegendáktól, Hunortól és Magyartól kezdve. Patricket érdekelte a történelemóra, beleszólt, kérdéseket tett fel. Míg kihozták és felszolgálták a felismerhetetlenül dekoratív főételt, Réka befejezte az Árpád-ház históriáját. Nem hagyta ki a kunok letelepítését sem, akiktől ő maga antropológiailag bizonyíthatóan származik – hívta fel Patrick figyelmét sötét hajára és kiálló járomcsontjára.

– És a szemed – vetette közbe Patrick – melyik nép antropológiai lenyomatát viseli magán?

– Hát, azt nem tudom – vont vállat Réka. – Senkinek sincs ilyen a családban. Nyilván egy macskától örököltem.

Mire befejezték a vacsorát, túljutottak a legviharosabb évszázadokon, a török és labanc uralmon, a negyvennyolcas forradalmon, már Trianonnál jártak. Száraz vörösbor következett.

– Huh, el vagyok szokva az ilyen bőséges lakomáktól – pihegte Réka elpilledten. – A menzacoszt talán egy pindurkával szerényebb.

– Táncoljuk le – javasolta Patrick. – Még a desszertnek is el kell férnie.

Ismét táncoltak, egymáshoz bújva, egymásra figyelve, egymást érezve. Ma este tényleg meg kell

történnie, gondolta Réka. Összhangban van a testünk. Kíván engem, érzem. És én is akarom.

Leültek, s hiába állt közöttük az asztal, a kapcsolat megmaradt: meleg energiafelhő kötötte össze, burkolta be őket. Réka továbbra is érezte a férfi karját a dereka körül, illatát az orrában. Hozták a desszertet, nagy kehely gyümölcsös-habos valamit. Réka nekilátott, de már nem bírta megenni.

– Mit csináljak, nem fér – mentegetőzött. – Pedig nagyon finom.

Jött a pezsgő. A pincérek egymás körül keringve kitöltötték, aztán végre magukra hagyták őket. Patrick a belső zsebébe nyúlt és elővett egy hosszúkás kis dobozt.

– Van egy kis meglepetésem – mondta, és felnyitotta a dobozját. Arany karkötő simult rá a vörös bársonyra a belsejében. Megfogta a lány jobb kezét. Réka lesápadt, megdermedt, mintha jeges szél süvöltött volna az arcába.

– De Patrick...

– Mondjuk, hogy születésnapod van. Boldog születésnapot.

Réka nem tudta, mit tegyen. Sosem volt még ilyen helyzetben. Hogyan utasítson vissza egy ilyen ajándékot? Patrick fel se fogná, miért tartja borzalmasan sértőnek. És ha vissza is utasítja, azzal nem teszi meg nem törtéنتté a bántó, megalázó gesztust, amivel Patrick előre bebiztosította magát: előleget adott a ma esti szolgálataira. Amíg határozatlankodott, Patrick kivette a karkötőt és a csuklójára csatolta. Szó se róla, nagyon szép karkötő volt. Nem hivalkodó, de biztosan értékes. Hét-nyolc milliméter széles, finom kidolgozású, szép formájú, tömör láncszemekből állt. Minek néz ez engem, gondolta Réka elkeseredetten. Ócska ringyónak látszom, akit így kell megvásárolni? Mindegy, minek látszom: ő annak tart,

és akként is kezel. Nem pénzzel fizet ki, mert végül is nem az utcasarkon szedett fel, és az nem egy ilyen úrhoz méltó, meg túlságosan is egyértelmű lenne, hanem ékszerrel. Na, éppenséggel ez is egyértelmű. Szóval olyasminek nézek ki, aminek ez az ára?

Nagyon keserű lett a szája íze. Tessék, gondolta, itt van a gigantikus pofára esés, amire már az első percben számítottam. És egy égetően fájdalmas villanás, szinte a testén keresztül, hogy majdnem felzokogott tőle: *nem ő a Bika.*

– Jól áll az arany a bőröd színéhez. Többet kellene hordanod.

– Lehet.

– És a szemedben fénylő arany pöttyökhöz is jól illik.

– Igen?

Patrick most észlelte, hogy megfagyott a levegő. Nem értette. Mi történhetett? Eddig olyan jól ment minden. Nagyon is úgy tűnt, a lány jól érzi magát. Sőt, tánc közben olyan odaadóan, valósággal szerelmesen bújt hozzá, hogy az már nem is tánc volt, felért egy előjátékkal. A szeme is, mikor ránézett, tágra nyitva ragyogott, sötétzöld volt és mélységes, mint a tenger este, s a kis arany pontocskák, mint a csillagok, vibrálva, villódzva világítottak az óriásira nőtt pupillája körül. Még azt is mondta, azon a meghitt hangon, hogy valami átmelegedett tőle a fiú mellkasában: jó veled lenni. Most meg ül, lemerevedve, keze az ölében és maga elé néz. Azt a fényt, ami az imént még a szeméből sugárzott, s mintha körbe derengte volna az egész alakját, most mintha kioltották volna. Mi az ördögtől változott meg egy pillanat alatt? Olyan jól kitervelte, hogy amikor majd átadja az ékszert, az lesz a megkoronázása az egész szép estének. Előre élvezte, hogy fog majd örülni a lány, mennyire meg

lesz hatódva. Ezzel szemben éppen most rontott el valamit borzalmasan. De hogyan? Miért?

– Valami baj van?

Réka teljesen le volt bénulva. Nem volt lelkiereje hozzá, hogy felvilágosítsa a fiút, mekkorát hibázott. És a döbbenet percei alatt elmúlt az a pillanat, amikor még, stricinek nevezve őt, a képébe vághatta volna a kefézés bérét, vagy, diszkrétebben, kimondhatta volna, hogy vedd vissza az ajándékokat, én nem ennyit érek: ingyen, szívből szívesen veled mentem volna. A karkötő húsítetteperzselte a csuklóját. Szomorúan, reményvesztetten ingatta a fejét.

– Menjünk haza, kérek.

*

A földszinten megálltak.

– Bejössz hozzám? – kérdezte Patrick.

Végül is megvásároltál, gondolta Réka, undorodva magától. Essünk túl rajta. Csináljuk végig, ahogy a nagykönyvben meg van írva. Biccentett egy aprót.

Beléptek a szentélybe, ahová már annyi lány lépett be hiú reményekkel, és találta meg az egyetlen éjszakai röpke boldogságot. Egy kattintás, fényárban úszik a szoba. Egy gombnyomás a távirányítón, és máris halk, lassú, *családalapító* zene úszik elő valahonnan a falakból.

– Iszol valamit?

Réka ismét aprót biccentett.

Bal felé indultak, ahol egy kis konyhafülke volt, bárpulttal.

– Foglalj helyet – mutatta a bárszéket Patrick. Réka felkászálódott. Hát igen, ez nem olyan, mint a lányok kollégiumi szobája. Már a mérete is háromszor akkora. Csúcsfelszerelés és high-tech; minimál stílus. Semmi

fölösleges díszítés, csak szigorúan a funkció. Sok fém és üveg. Patrick tónusai, a krémszín, csontszín, fehér, és a szürke árnyalatai. A bejárati ajtóval majdnem szemben egy nagy ablak. Balra a főzőfülke, egyterű a szoba többi részével, kicsi, de ebben aztán minden van, főként egy böhöm nagy hűtőszekrény. Magas pult választja el a szobától. Mellette egy ajtó, valószínűleg a fürdőszobáé. A szoba közepén jókora, tágas, üres tér. Jobbra egy óriási franciaágy az ablak mellett, körbe véve ujjnyi hosszú szőrű szőnyeggel. Az ágyból lehet nézni az ajtó melletti falon függő plazmatévét, ami akkora, mint egy mozivászon. A bejárati ajtó és a tévé között nagy íróasztal számítógéppel. Hangfalak, igen nagyok. A jobb oldali falon a padlótól a plafonig szekrény és könyvespolc. A sarokba támasztva a gitár. Az egyetlen dekoráció a szobában az ablakpárkányon álló két kis cserép kaktusz.

Ettől is hasra kellene esnem, gondolta Réka. Tudod mit, Patrick Wheeler, nem esem hasra a gazdagságod előtt. Még a stílusérzéked előtt sem: könnyen meglehet, hogy lakberendező tervezte meg a kollégiumi szobádat.

Patrick a bárpult másik oldalán kevert valamit, aztán Réka elé tett egy poharat és maga is a kezébe fogott egyet.

– Köszönöm a meghívást – mondta Réka – nagyon szép este volt. De... – nem tudta folytatni.

– De nem tudtalak elcsábítani velem – állapította meg a fiú halkán, keserűen.

Réka kedvetlenül bólintott.

– Ez nem az én világom, Patrick. Lehet, hogy bele tudnék tanulni. Nagyon szép, érdekes, csillogó, elegáns. De... – megint megállt.

– De nem érezted jól magad.

– De igen, jól éreztem magam eleinte. Csak most...

– Látom, hogy szörnyen lehangolt vagy. Nem tudom, mi történt, de azt látom, hogy valami nagy baj van. Így nekem sem jó. Nem esne jól. Merev vagy és feszélyezett. Tudsz most beszélni róla, hogy... hogy miért?

Réka megrázta lehajtott fejét.

– Akkor... legjobb, ha most elmész, Réka. Majd később megbeszéljük.

Réka meglepve feltekintett. Eddig mindketten a kezükben forgatott érintetlen poharat bámulták. Patrick mellette könyökölt a pult másik oldalán. A lány lecsusszant a bárszékről. Kioldotta a karkötőt és letette. Ez a bűnös mindenért, szó sem lehet róla, hogy megtartsa. A láncszemek halk surranó hangot adtak a márványon. A kezét rátette a fiú kézfejére.

– Köszönöm, Patrick. Férfi vagy.

Patrick váratlanul megragadta a másik kezével a lány kezét. Nem nézett fel, valahova maga mellé nézett nagyon is mereven, csak megszorította a tenyerével, aztán vonakodva elengedte. Réka lassan elhúzta a kezét. Elment, halkan becsukta maga mögött az ajtót. Mr. Johnston aggódalmasan, fejcsóválva nézett utána, ahogy lassan, letörten vánszorgott felfelé a lépcsőn.

Patrick hirtelen felhajtotta az italát, az egészet egyszerre. Keményen lekoppantotta a pultra a poharat. Aztán egy rövid kiáltással tiszta erőből a falhoz vágta, hogy atomjaira bomlott.

Felemelte a karkötőt, leengedte, nézte, ahogy a láncszemek egymás után lecsorognak a márványra. Ujra hallotta a halk surranó hangot. Aztán a karkötő is követte a poharat ugyanazon a röppályán, az ütés erejétől mélyedést vájva a falba.

*

Réka lelombozódva nyitott be az ajtaján. Emese lefekvéshez készült, Olga már le is feküdt, de még olvasott. Hökkenten meredtek rá.

– Mi van, Réka?

– Á, nem jött össze. Kitört a mosolyszünet.

– Hogyhogy nem jött össze?

Réka leült az ágya szélére, a kabátját még mindig a kezében fogva. Dióhéjban elmesélte az egész estét.

– Ilyen bolondot – szörnyülködött Olga. – Legalább a karkötőt megtartottad volna.

– És milyen jogon? Azt azért kaptam, hogy feküdjek le vele.

– De ő küldött el, nem te mondtál nemet. Vagy nem jól értettem?

– De igen. De azért küldött el, mert én olyan letargiába estem, mintha nemet mondtam volna: ő is belátta, így maximum megerőszkolni tudna, és úgy látszik, ez nem profilja. Szerencsémre, és az ő szerencséjére – ma este másodszor jutott eszébe Norbi egy villanásnyi időre, összehasonlításképpen. Ám az nem tűnt fel neki, hogy az összehasonlítás most is Patrick javára zárult. – De arra nem jött rá szerintem, hogy a karkötőt nem kellett volna. Én meg nem mondtam meg neki. Ha nincs az a hülye karkötő, most alighanem az ágyában lennék. Hát, úgy látszik, eddig tartott. Kész, vége. Na, különben – érezte, hogy most igazságtalan lesz – elég is Patrick Wheelerből ennyi.

– De hiszen azt mondta, hogy még megbeszélitek

– Emese eszerint figyelmesen hallgatta a történetet.

Réka megdermedt.

– Én már ezek után nem akarok vele megbeszélni semmit.

– Megértelek – bólogatott Emese.

Réka sóhajtott egy mélyet.

– A macska rúgja meg, miért van az, hogy én mindig kikapom az ilyen nehéz eseteket? Norbi se volt kutya, hajjaj. Éppenséggel Ró sem. De Patrick Wheeler mindegyiken túlsz. Ezek után egyszer már vígan megérdemelnék egy habkönnyű, problémamentes kapcsolatot.

Másnap, vasárnap Réka egész nap tanult, szinte ki sem mozdult a szobából, csak a menzára ment le, és nem találkozott Patrickkel. Hétfőn csak egy előadás volt, ami közös volt kettőjüknek. Patrick, ezt a lány jól tudta, mindig az előadóterem bal hátsó sarkában, a sor szélére ült le. Réka megvárta a folyosó végén, amíg a tanár bemegy, akkor lépett be ő is, és szét se nézve leült az ő régi szokott helyére, az első sor jobb szélére. Az előadás végén gyorsan összekapta a holmiját, és kirohant. Ezt a taktikát követte kedden is. Ha a folyosón vagy a menzán messziről meglátta a fiút, kitért előle és eliszkolt. Tornázni sem ment, hogy ne adjon lehetőséget a találkozásra, inkább Olgával és Bogyával foglalkozott, átvett velük jó néhány előadást. Szerdán, a közös nyelvészeti órájukon meglepetés érte: Patrick az első sorban ült, mellette egy üres szék. Réka rábámult, egy pillanatra megállt, aztán tovább akart haladni, hogy hátrébb keressen magának helyet. Patrick kinyúlt és megfogta a karját.

– Most nem szöksz meg – súgta. Réka kelleetlenül leült mellé, nem akart feltűnést kelteni. Patrick át akarta ölelni, de Réka elhúzódtott, és olyan elutasító tekintetet vetett rá, hogy Patrick nem tehetett mást: kényszeredetten visszakoznia kellett.

– Miért menekülsz előlem? – kérdezte súgva Patrick.

– Nem tudod? – rökönyödött meg Réka. A fiú csak a fejét ingatta. – Akkor majd felvilágosítalak.

– Miss Véler – szólította meg az előadó – szeretném megtartani az előadásomat. Vagy megtartja ön helyettem?

– Elnézést – vetette oda Réka, és megpróbált figyelni. Lewis Hodges óráján nem lehetett megszólalni, ezt már tudta, miután egy-két csoporttársát a tanár még a tanév elején igen bántó módon, gorombán rendreutasította. Patrick eleinte békén hagyta. Az óra vége felé viszont már megállás nélkül, suttogva beszélt hozzá, de Réka nem válaszolt. Tekintetét az előadóra függesztette, és szorgalmasan jegyzetelt a Patricktól kapott notebookba. Érdekes módon az előadót Patrick suttogása nem zavarta. Egyszer-egyszer odanézett, de nem szólt.

– És a bungee jumpinghoz mit szólnál? Nincs kedved kipróbálni?

– Nincs – szólalt meg most először Réka.

– Miért? Ilyen bátor lánynak, mint amilyen te vagy, biztos tetszene.

– Azért, mert tőled nem félek, már bátor vagyok? Na, jó, lehet, hogy bátor vagyok, de nem hülye. Nem kockáztatom a drága életemet ok nélkül.

– Ismételen felhívom a figyelmét, kedves Miss Véler – mondta szarkasztikusan a tanár – hogy az előadást én szeretném megtartani.

– Elnézést – mondta Réka, de sajnálkozás helyett inkább csodálkozás volt a hangjában.

– Talán tegye hozzá, hogy elnézést, Mr. Hodges, többé nem fordul elő.

– Elnézést, Mr. Hodges, többé nem fordul elő – mondta Réka ismét csak sajnálkozás nélkül, és elképedése ellenére kezdett nagyon jól szórakozni. Micsoda hiú, ugyanakkor beszari majom ez a Hodges, gondolta. Engem egy mondat miatt kipellengérez, de

Patrickre nem mer rászólni. Patrick biztos valamivel a markában tartja. Vagy a zsebében.

– Több megbánást szeretnék hallani a hangjában.

Réka most már teljesen el volt képedve.

– Elnézést... Mr. Hodges... többé nem fordul... elő

– mondta tragikusan fel-felzokogva. Színhátéka hiteles és valószínű volt, a csoporttársak közül többen elhitték, hogy tényleg sír, egészen addig, amíg a mondat befejezése után, minden átmenet nélkül, barátságosan rá nem mosolygott a tanárra. – Így jó lesz, Mr. Hodges?

A teremben végighullámzott a derűtség. Patrick elfordult, lehajolt az asztal alá, mintha keresne valamit, és rázkódott a válla a röhögéstől.

– Találkozunk még, Miss Véler. Fog még nálam vizsgázni – mondta Hodges egy megsemmisítő pillantással, majd ingerülten csapkodva összedobálta a holmiját, és az orrát a magasba emelve kiment.

– Azt tudod, hogy egy életre elvágta magát Hodges papánál – vigyorgott még mindig az asztal alól előkerült Patrick.

– Azt nem értem, hogy te miért nem. Annyit dumáltál, hogy lefáradtam tőled. Én meg egy szót szoltam, és máris én voltam a fekete bárány.

– Hm, hm. Mindennek megvan a maga oka – emelte meg a szemöldökét titokzatosan Patrick. – Most pedig tisztázhatod magaddal, mi a különbség bátorság és hülyeség között.

Többen odamentek, gratulálni Rékának, akik a bátorságát tartották szembeötlőbbnek. Hodgest elég sokan utálták, a hallgatókat rendszeresen, rosszindulatúan megszegényítő, gúnyolódó természete miatt. Réka úgy döntött, hogy nem bánja meg, azért sem, amit tett. Úgysem csinálhatja már vissza.

– Most hol lesz órád? – kérdezte Patrick.

– A másodikon, a kétszázhármás előadóban.
– Nekem is a másodikon, a kis számítógépteremben.
Elindultak a lépcső felé, egymás mellett. Patrick újra kezdte.

– Mondd csak, miért menekülsz előlem?

– Patrick, te látod annak értelmét, hogy ezt folytassuk? – kérdezett vissza Réka lehangoltan.

– Hogyhogy folytassuk? Mit folytassunk? Még el se kezdtük.

– Akárhogy nevezed, én nem érzem, hogy volna értelme a dolognak. Nagyon különbözünk egymástól. Én is egy olyan kultúrát hoztam magammal, ami itt különösnek számít, te is egy teljesen más világból jöttél.

– Szerintem ez a szexben egyáltalán nem számít.

Réka hirtelen megértette a fiú gondolkodását. Hát persze, őt csak az vezérli, hogy feldöntse, aztán elhajítsa a lányt, és kész, meg se ismerje többé. Végigömlött rajta a harag, a felháborodás, és a megtorlás féktelen, gyilkos vágya. Döfni akart, szúrni, beleket ontani, megsemmisítő csapással összezúzni. Felértek a lépcsőn, megállt.

– Hát az biztos, hogy fizikailag eléggé vonzó vagy – mérte végig kissé felhúzott szemöldökkel, és csak egy egészen kicsit lebiggyesztett ajakkal a fiút – csak tudod, nekem ezen kívül más is kell a szexhez, ami sajnos nincs meg benned. Szia.

Hátat fordított és elvitorlázott. Tudta, hogy most nagyot ütött. *Ennek* a fiúnak *ez* a mondat nagyon fájhatott, legalábbis nagyon akarta, hogy fájjon. Most bosszulta meg magát igazából azért az első megalázó csókért. És a karkötőért, pláne. Komor elégtétellel ült be a következő órára, de furcsamód sehogyan sem tudott figyelni.

Patrick csak állt sóbálvánnyá váltan. Így még egyetlen nő sem mert beszélni vele, és így, ilyen

leereszkedően, lekicsinylően még soha senki sem mérte végig, mint egy rossz lovat a hozzáértő vevő, akinek eszébe sincs ilyen hitvány gebét vásárolni. Így ő szokott végignézni azokon a lányokon, akiket nem tartott elég csinosnak ahhoz, hogy akár csak hozzájuk is szóljon. Most, életében először, viszolygató mélyen átélte, hogy óvatlanul kiszolgáltatta magát a nőnek, a nő ítéletet alkotott fölötte, és az ítélet letaglózó volt. És vajon mi lehet az a más, ami őbenne nincs meg? Akármennyit gondolkozott, csak arra jutott, hogy Réka vagy tévedett, vagy blöffölt, mert vitán felül áll, hogy benne minden megvan, ami a szexhez kell. Ezt a lányok igen-igen hosszú sora bizonyíthatja, sőt maga Réka is: még a karkötő előtt minden csókja a vágyáról árulkodott. De azért a tüske mégis benne maradt. Mégis mi lehet az a dolog, ami Rékának kell, és benne nincs olyan?

Rékát csak este, lefekvés után kezdte bántani a lelkiismerete. Végül is, az első pillanattól kezdve hajszálpontosan tudta, mit akar Patrick. Patrick sem tagadta, egy percig sem. Mit akar többet? Miért akarna romantikus szerelmet, ünnepi érzelmeket attól, aki erre nem képes, nem alkalmas, hiányzik belőle még a hajlam is, sőt akár csak a lehetősége is annak, hogy megélje? Ez olyan lenne, mint egy analfabétát felkérni, ugyan olvassa már fel az Encyclopedia Britannicát. Ha képtelen rá, hát képtelen. Patrick nem ilyen, és kész.

*

Patrick egyet tudott bizonyosan: ezt a nőt neki meg kell szereznie, akár megvan benne az a bizonyos dolog hozzá, akár nincs. A lány nem először gázolt a lelkébe, és ütött nagyot rajta, de érdekes módon ez soha nem a bosszúvágyat váltotta ki belőle, hanem az

érdeklődést, talán azért, mert Réka, ha az egyik kezével ütött is, a másikkal általában simogatott. Mondott valamit, amivel szíven találta, és rögtön utána, vagy éppenséggel előtte valami mást, amivel a lelkét cirógatta. Már a sakkversenyen felfigyelt a lányra, aki egyszerre vonzotta és taszította, még hozzá egyforma erősen, és ijesztően feltörő szokatlan érzéseit egyféleképpen tudta elfojtani: küzdeni kezdett Réka ellen, meg akarta félemlíteni. Ám ez nemhogy nem sikerült neki, de kis híján a lány félemlítette meg őt. A sakkpartiban pedig ellenállt neki és nem hagyta magát könnyen legyőzni: ebben sem hódolt be neki. De mivel Patricket váratlan hideg zuhanyként érte a lány merészsége, amivel visszavágott, és amivel elevenébe vágott, tanácstalanul állt a helyzet előtt, nem tudta a lányt hova tenni. És bár feltűnt neki különleges metszésű szeme, érzéki szája, Réka akkor még *kövér* volt, tehát a testalkata miatt Patrick fanyalogva nézett rá: nem jöhetett számításba partnerként. És volt nála csinosabb, no meg könnyebben megszerezhető préda elég. Ám a csinos és könnyen megszerzett lányok mellől többnyire undorodva és csömörrel eltelve kelt fel másnap reggel.

Az eltelt néhány nap alatt, amíg nem érhetett hozzá Rékához, óriási változás zajlott le benne. A háttérben olyan energiák működtek, amelyek nem tudatosultak benne, de a hatásukat érezte, és engedelmeskednie kellett nekik. Szó sem volt már taszításról: az az erő, ami nem csupán mélyen a tudatalattijában dolgozott, hanem az őt körül övező környezet energiáit is radikálisan átváltoztatta, most már csak vonzotta Rékához. Ő ezt úgy okoskodta ki magának, hogy a teste kívánja a lány testét, de ez valójában már a következmény volt.

A beszélgetésük óta kívánta a lányt, nem csak akkor, amikor mellette volt, és érezte a kisugárzását,

hanem éjjel is néha arra ébredt, hogy az ürességet öleli, amit Réka testével szeretne betölteni. De fogalma sem volt róla, miért, egyáltalán nem úgy közelített hozzá, mint a szexuális céltárgyként kiszemelt lányokhoz: azoknál legkésőbb az ötödik percben konkrétan a tárgyra tért, míg Réka körül, bár persze szóba hozta a dolgot, folyamatosan rótt a köröket. Réka érdekelte: első durva és közönséges csókjuk óta izgatta, mint nő, mert látta, hogy nem tartozik a percek alatt feldönthető portékák sorába, és különösen azóta vonzotta, mint ember, hogy abban a hosszú beszélgetésben a lány kinyitotta vele a lelkét, amit azelőtt soha senkinek nem tett meg.

A beszélgetésük óta hetek teltek el, és bár ez nagy időnek számított nála, ez idő alatt mégsem keresett újabb zsákmányt, sőt két önként felkínálkozó alkalmat is visszautasított, ráadásul az egyiket többször is: egyetlen szép lány sem tudta érdekelni. Első igazi csókjuk óta azt képzelte, sínen van, melyen simán az ágyába fog siklani a lány. Megpróbálta megvásárolni, kétszer is, mert sok lánynál ez a módszer jól bevált: előbb a notebook-kal, aztán a fényes vacsorával és a fényes karkötővel. Be kellett látnia, hogy ezzel a módszerrel nem jut semmire, sőt, pontosan az ellenkező hatást válthatja ki: Réka nem megvásárolható. Ki kell találnia, hogyan hajlítsa magához. Akár kerülő úton is, akár azon az áron is, hogy a lány nem azonnal ugrik a karjaiba. Valami mást kell kieszelnie. Valami Rékásat: valami szépet, valami érdekeset.

*

– Gyönyörű időt ígértek a hét végére. Nem volna kedved kirándulni?

– Nem. Ne haragudj, Patrick, de nagyon sok a tanulnivalóm – a lány kényszeredetten húzódozott. A

cipője orrát nézte, amivel a folyosó követ csuszolgatta. Nem akart Patrickkel kirándulni. Semmi mást sem akart Patrickkel. A fiú nem mert, nem tudott hozzáérni. Rékát egy olyan védő, elhárító mező vette körül, amely nem engedte, hogy Patrick megérintse.

– Van itt a közelben az unokatesóméknak egy farmjuk. Nagyon szép hely. Van egy csomó lovuk is. Ültél már lovon?

– Ne viccelj, Patrick. Magyarországon több mint ezer éves hagyománya van a lovas kultúrának. Ez persze nem azt jelenti, hogy mindenki tud lovagolni, de épp azon a vidéken, ahol én lakom, van egy nagyon híres ménes, és sokan tartanak lovakat. A nagyapámnak is mindig volt lova, amióta az eszemet tudom, és én sokat lovagoltam kiskorom óta. Most is van neki négy lova.

– Négy?

– Miért, kevesled? Mi nem vagyunk gazdagok, Patrick. A lovak tartása sokba kerül. A papám abból él, amióta nyugdíjas, hogy nyáron turistákat lovagoltat.

– Ez nagyon szuper, hogy tudsz lovagolni. Így még jobban élveznéd. Kiválaszthatnál magadnak egy szimpatikus lovat, van választék bőven, Oliver lótenyésztéssel foglalkozik, és körbejárhatnánk a környéket. Igazi jó kirándulóhely – látta a lány elmerülő tekintetét, oldódó ellenállását. Két kezét felemelve, tenyerét felmutatva hozzátette, hogy végképp meggyőzze, mert hallott valamit a testbeszédéről. – Minden kötelezettség nélkül, Réka.

– Ezt hogy érted?

– Nem kell semmit sem csinálnod, amit nem akarsz. Nem akarlak mindenáron ágyba dönteni. Csak egy kellemes kirándulásról van szó.

Nem akar mindenáron ágyba dönteni. Nocsak. Elhiggyem? Casanova, amint barátkozik? Ja persze, tudom már, mi van mögötte.

– Nem muszáj ágyban, jó neked a fűvön is?

Patrick szája mellett egy kelletlen fintor jelent meg. Ő annyira teljesen roppantul fölöttébb rendkívül és nagyon őszinte volt, igazán nem tehetett arról, hogy a lány olyasmit vélt kihallani a szavaiból, ami szerinte nem volt bennük.

– Most mondom, hogy kötelezettség nélkül. Ha akarsz, úgy fogalmazok, hogy hozzád sem érek.

Ezt egyszer már betartotta. És mindenestre a lovaglás eléggé vonzó. Sőt, nagyon is...

– Szombaton?

– Szombaton, de ha van kedved, vasárnapra is maradhatunk.

– Na, jó. Szombaton elmehetünk. Egy napra.

Ez én voltam? – kérdezte magát hüledezve. Már megint mibe megyek bele? Mire lesz ez jó? Minek ezt folytatni? Annyira nagyon különbözünk egymástól, minek a nem létező közös pontokat keresgélni, ha egyszer nincsenek? De vannak, tette hozzá igazságosan. Volt már egy-két pillanat, amikor összezsengett a lelkünk. Amikor együtt énekeltünk. Amikor beszélgettünk, és megnyíltunk egymás előtt. Amikor megcsókolt, és testem-lelkem őt akarta.

Patrick komoly erőfeszítéseket tett, hogy uralkodjon az arcvonásain.

– Akkor szólok Olivernek, hogy számítsanak ránk. Korán indulunk, jó?

*

Réka felvette a legkényelmesebb nadrágját. Sportcipőt, hosszú pólót, hosszú pulóvert húzott, nem túl vastagot, mivel jó időt ígért a meteorológia. A vékonyabbik dzsekit vette rá, és kész is. Patrick felhívta a figyelmét, hogy útlevélen kívül nem kell hoznia semmit sem, de azért egy övtáskába bepakolta még a női túlélő-felszerelést: körömrészelt, papír zsebkendőt, egy-két apróságot.

Patrick lezseren támaszkodott a portás pultjának, cowboyszerelésben. Hímzett westerncsizma, bőrbetétes farmernadrág, kockás ing, bőrmellény, Stetson-kalap. Még a bőrdzsekije is illett ehhez a jelmezhez. Ennek a csirkefogónak minden jól áll, akármit aggat magára, bámulta meg Réka, és szürke kisegérnek érezte magát a kiöltözött fiú mellett.

A krémmetál sportkocsi ott állt a kollégium előtt. Patrick becsukta a lány melletti ajtót, majd egy laza mozdulattal, tenyerével letámaszkodva, amúgy legényesen átszökkent a motorház fölé. Réka még akkor sem gyanakodott, amikor meglátta, hogy a repülőté felé hajtanak. De amikor Patrick beállt a bejárat előtt sorakozó kocsik közé, megkapaszkodott.

– Patrick, minek jöttünk ide?

– Még messzire kell mennünk. Helikopterrel megyünk tovább, mert kocsival túl sokáig tartana.

– Heli... kopterrel? – a hangmagassága, helikopterként, felszáguldott a felhők közé és ott elcsuklott. A szeme kitágult, az arca lesápadt. Kapaszkodott, ahogy csak bírta.

– Mi a baj? Nem bírod a helikoptert?

– Honnan tudjam, még sosem ültem benne. De gondolom, olyan, mint a repülő. Akkor pedig baj van.

Patrick aggódva nézte a megmerevedett, begörcsölt lányt.

– Hogy jöttél át Európából, ha ennyire nem bírod a repülést?

– Nehezen. Végig nagyon rosszul voltam.

– Pánikroham? Ájulás? Hányás?

– Az nem, csak émelygés. De az borzalmas.

– Akkor most mi legyen? Kocsival csak délutánra érünk oda.

– Várj egy kicsit. Megpróbálok hozzászokni a gondolathoz. Ha előbb mondd, lehet, hogy jobban veszem az akadályt.

Hátradőlt az ülésen, behunyta a szemét. Érezte, hogy Patrick megfogja a kezét. Semmi mást nem tett, még csak meg sem simogatta. Pár pillanat múlva Réka valami különöset érzett: mintha Patrick vagy a saját szívdobbanásait érezné a kezében, lüktetve, forró hullámokban. A hullámok a kezén keresztül végigáradtak az egész testén, csodálatos megnyugvást és békességet hagyva maguk után. Vagy öt percig ültek így, aztán Réka kinyitotta a szemét. Elkapta Patrick meghitt pillantását. A fiú azóta is őt nézte, most vette észre. Réka félelme elmúlt. Élménye annyira friss és új volt, hogy nem tudta megfogalmazni. Mást mondott inkább helyette.

– Jól van, menjünk. Van azon a helikopteren elegendő zacskó és papír zsebkendő?

Ahogy kiszálltak a kocsiból, Réka a kezét nyújtotta. Patricknek megint komoly igyekezetébe került, hogy féken tartsa kitörni készülő örömét. Kézen fogva mentek a pulthoz, ahol kiderült, hogy Patricknek van ugyan saját helikoptere, de az éppen otthon van Nevadában, és most bérelt egyet, azzal fognak repülni.

Patrick, mikor már magasan fent jártak, próbálta elterelni a lány figyelmét a zsigeri problémáiról.

– Nálunk a családban mindenki tud helikoptert meg repülőt vezetni. Nagyok a távolságok, néha muszáj a

levegőben közlekedni. Anne néni, aki olyan öreg, hogy már menni se tud, úgy elvezeti mind a kettőt, mint a pinty. Az ő férje vette az első repülőt a családban, még a második világháború előtt. Szenzációs az öreglány, meg kellene ismerned. Olyan legendák keringenek róla, hogy el se hiszed. Fiatal korában állítólag úgy verekedett, hogy már nem volt, aki ki mert volna állni vele. Még a grizzlyt is pofon hajította.

– Annyira erős volt?

– Nem. Most kis, töpörödött anyóka, de fiatal korában jó alakú, szép arcú lány volt. Láttam róla fényképet.

– Hogy verekedett, ha nem volt erős?

– Ésszel. Azonkívül iszonyú gyors és pontos volt. Engem is megtanított egy-két trükkre. Tíz évvel ezelőtt még úgy mozgott, hogy nem tudtam legyőzni. Volt, hogy igen keményen elbánt velem, amikor erősködni akartam. De most már csak üldögél.

Átrepültek egy kisebb hegyláncon.

– Látod? – kérdezte Patrick. – Kocsival arra kellett volna megkerülnünk ezt a hegyet.

*

Tágas sík térség közepén több épület állt: egy lakóház, egy istálló, és más, Réka előtt ismeretlen célú építmények. Patrick a ház előtt, de kissé messzebb tette le a helikoptert.

– Úgy látom, elég jól kibírtad – állapította meg.

– Igen, innen közelről láttam a tájat, és ez jó volt. Meg az is, hogy beszélgettünk közben. Még most is van egy kis émelygésem, de nem vészes – összerosolyogtak. Patrick felszedte a hátizsákját és kiszálltak a gépből. Egy férfi közeledett a ház felől. Patricknél egy hajszállal

alacsonyabb, de kétszer olyan széles, nem a kövérségtől, hanem a rémisztő mennyiségű izomtól. Szép fekete szemű, sötét hajú óriás. Nevetve ölelgették meg egymást.

– Bemutatom az unokabátyámat. Oliver Carey – mondta Patrick. – Ő pedig Réka Véler.

Kezet fogtak, kölcsönösen végigmérve egymást, és kölcsönösen szimpatikusnak találva a másikat.

– Gyertek be. Elaine már nagyon vár – mondta Oliver. Végigsétáltak a ház előtti füves térségen, beléptek a házba. Egyterű hall-nappali-ebédlő-konyha helyiségbe érkeztek, ami minden vízszintes felületen tele volt rakva kisebbfajta szobrokkal, gyertyatartókkal, különböző kőidomokkal, és ahol egy picike, gömbölyű nő sürgölődött. Fekete, hosszú, csigákba göndörödő haja alól fekete, boszorkányos szeme villogott.

– Na, csakhogy itt vagytok. Ugye éhesek vagytok? Üljetek asztalhoz, de gyorsan.

– De jó téged látni, Elaine. Minden alkalommal egyre szebb vagy. Mindig egyre jobban haragszom erre a vademberre, hogy elhappolt előlem – udvarolt Patrick vígan.

– Ugyan már, Patrick, végre bemutatasz nekünk egy barátnőt, és akkor előtte teszed nekem a szépet? – nevetett az asszony, és a kezében levő törőlkendővel meglegyintette, de látszott rajta, hogy jólesett neki a bók. – Egyébként meg – szólt halkán, figyelmesen végigmérve Rékát – ő az. Róla beszéltem.

Patrick az ajkára tette az ujját, csendre intve az asszonyt, aztán bemutatta a két nőt egymásnak. Réka egyre jobban érezte magát. Cseppet sem zavarta Patrick és Elaine flörtölése, az egésznek valami meleg, családi hangulata volt. Elaine ragyogó, szinte szikrázó légkört teremtett maga körül, és aki belépett ebbe a bűvkörbe, ellenállás nélkül a hatása alá került. Persze Réka

meghallotta, amit Elaine és Patrick halkan beszéltek. Az érthetetlen volt számára, hogyan beszélhetett ő róla a fiúnak Elaine, amikor most látták egymást először, de nem akart a kérdéssel Elaine-nek nekiesni, úgy gondolta, később majd megkérdezi Patricktól. Elaine-nek még egy érdekes megnyilvánulása volt: amikor kezét fogtak, nem engedte el Réka kezét, hanem tüzetesen szemügyre vette nőiesen párnás kézfejét, domború körmeit, finoman elkeskenyedő ujjhegyeit, és bólintott, mint aki igazolva látja előzetes feltevését.

– Mit látsz a kezemen? – kérdezte Réka.

– Semmit – mosolyodott el Elaine. – Csak pontosan ilyennek képzeltelek el.

– Hát az aprónép hol van? – érdeklődött Patrick.

– Elbújt. Meg kell keresned. Nem mondom meg, hogy a kanapé alatt van.

– Vajon hol lehet a félelmetes indián törzsfőnök, a nagy Matthew Carey? – kérdezte fennhangon Patrick, és a plafont nézegetve elindult a kanapé felé. Kuncogás hallatszott, majd egy három év körüli kisfiú rontott ki a kanapé alól, és Patrick térdét megtámadva szilaj lövöldözésbe kezdett műanyag gépfegyverével. Patrick feltartotta a kezét és leült.

– Megadom magam. Ilyen túlerő ellen értelmetlen a harc.

Az ifjú túlerő nevetgélve Patrick ölébe mászott és ott kényelmesen elhelyezkedett. Látszott, hogy szívesen teszi, és nem először.

– Nézd, Patrick, milyen géppisztolyt kaptam nagyapától.

Patrick kellőképpen, minden oldalról megcsodálta. Ki is próbálta: ízzé-porrá lőtte vele a csillárt, és szilánkokká az ablakot.

– Hiába mondom, hogy olyan játékokat hozzon, amiknek alacsonyabb a zajsintjük – jegyezte meg Elaine – az öreget nem érdekli, mert nem ő hallgatja egész nap.

– Ez talán csöndesebb – mosolygott Elaine-re bocsánatkérően Patrick, és előhúzott a hátizsákjából egy autót, amit megpillantván Matt menten elhajította a géppisztolyt.

Réka csak ült, és el volt bűvölve. Nagyon tetszett most neki Patrick, ahogy a kicsivel bánt, ahogy a házaspárral beszélt. Nagyon tetszett neki ez a szeretetteljes család. Patrick, úgy látszott, hazaérkezett.

*

Bőségesen megreggeliztek, aztán Oliverrel kimentek az istállóba. Réka meglepetésére egész furcsa lóneveket talált a bokszokban felírva.

– Neo? Trinity? Brown ügynök?

– Itt az egész Mátrix – bólintott vidámsággal a szemében Oliver. – Nagyon bírom azt a filmet.

– Meg az egész amerikai autóiipar – tette hozzá Patrick. – Itt az én régi jó barátom, Chrysler. Most is őt viszem, jó, Oliver? – Oliver bólintott, majd Réka felé fordult.

– Melyik tetszik?

– Nagyon szépek. Melyiket javaslod?

– Attól függ, mennyire tudsz lovagolni.

– Túrhetően. Az utóbbi tizenöt évben viszonylag ritkán estem le lóról.

– A „túrhetően” azt jelenti Rékánál, hogy nagyon jól – vetette közbe Patrick jól értesülten, míg Chryslert üdvözölte.

– Hát akkor itt van például Trinity. Olyan, mint a filmben. Gyönyörű, karcsú, villámgyors, nagyon okos és

nagyon nyugodt. Illene hozzád – vetett egy különös pillantást a lányra fekete szemöldöke alól. – Vagy itt van Gandalf. Megállapodott, öreg varázsló, de meglepődnél, milyen rejtett tartalékai vannak. Vagy...

Réka már Trinityvel ismerkedett. Oliver éppen a megfelelő húrokat pendítette meg benne. Rokonszenvesnek találta a lovat, és úgy nézett ki, az is őt. Simogatta a finom bársonyt az orrán, és beszélt hozzá, magyarul. Trinity tökéletesen értette.

*

– Patrick, nézd! – Megakadt. – Hát az meg hogy lehet, hogy én nem tudom a pitypang angol nevét? Az én szókincsemmel?!

– Hogy mondtad? Pit... ezt nem tudom kimondani.

– Pitypang. Azt könnyebben ki tudod mondani, hogy gyermekláncfű?

Patrick kísérletezett. Réka kinevette.

– Mifelénk csorbókának is hívják.

– Csorbóka, ez jó, ez könnyű. Ennyi neve van ennek az egy növénynek?

– Még kutyatejnek is mondják. Ez szó szerinti fordításban dog's milk. Sőt ilyet hallottam egyszer, ami nagyon tetszett, hogy pimpimparé. De angolul nem tudom.

– Dandelion. Tényleg ennyiféleképpen hívják?

– Dandelion – tanulta meg a kifejezést Réka. – Szerintem a magyar nyelvnek ez a nehézsége. Ami a szépsége is: a rendkívül bő szókincs. Nem csak a kiejtés meg a ragozás miatt tudják a külföldiek nehezen megtanulni. Amire sok más nyelvben csak egy szó van, vagy legfeljebb három-négy, arra nekünk nemritkán tizenöt-húsz is.

– És honnan tudjátok, mikor melyiket kell mondani?

– Vannak árnyalatnyi különbségek, amiket mi jól érzékelünk. Különbösen ti is ki tudjátok fejezni ugyanezeket az árnyalatokat, csak általában több szóval. Másrészt például a sokféle növénynevet nem használja mindenki: a csorbóka, úgy tudom, csak a mi vidékünkön használatos – nézte a sárga napocskát és a fehér bóbítát a zöld fű között. – Nagyon korán nyílik itt a pitypang. Nálunk otthon még szakad a hó, most írták.

Odanyújtotta a szárat Patricknek, és leszállt a lováról. A pitypang egy árok meredek oldalán nőtt. Óvatosan lefelé lépdelt, kinyújtotta a kezét, hogy leszakítsa. Aztán megcsúszott egy fűcsomón, fenékre ült és leszánkázott az árok aljára. Ijedtében sikkantott egyet, de rögtön felállt. Nem látta, hogy Patrick szemében rémült féltés villan, és félig már le is szállt a lóról, mire ő végigsiklott rövid pályáján. Amikor viszont a lány könnyedén felállt, újból átvette a lábát a lovon, és mire Réka megfordult, már csúfondáros képet öltött.

– Ha tudtam volna, hogy öngyilkos akarsz lenni, mutattam volna egy nagyobb gödröt. A Grand Canyon nem jobb lenne erre a célra?

A lány megpróbált lesújtóan rátekinteni, de kissé nehezen ment, mert alig bírta visszafojtani a nevetést.

– Tudom, drágám, hogy te mindig mellettem állsz – szólt, igyekezően magára ölteni a teátrális komolyság arckifejezését. – Hogy könnyebben bele tudj lökni a szakadékba.

Kimászott az árokból, útközben óvatosan leszakítva a két szál pitypangot. Patrick felé fújta a fehér pihéket. Patrick hadonászott. A lány felült a lovára, leszedte a pitypang fejét, összedugta az üreges szárat, és a két szárból két összekapcsolódó láncszemet készített.

– Ismered ezt a játékot? Mi sokat játszottuk. Hosszú láncokat készítettünk, amikor virágzott a pitypang, és a nyakunkba tettük.

Odanyújtotta a láncszemeket a fiúnak. Patrick elvette, valamiért meghatottság látszott a szemében egy pillanatig. Az egyik szembe belefűzte összeérintett hüvelyk- és mutatóujját, a másikba a másikat, így négy láncszemet hozott létre. Felmutatta a lánynak.

– Igen, így gondoltam.

Patrick az inge zsebébe tette a két láncszemet. Előremutatott.

– Látod azt a hegyet? Menjünk el arra, nagyon szép a táj. Tó is van, meg vízesés is.

– Vágtassunk! – kiáltott Réka, és megugrasztotta a lovát. Patrick hamar utolérte.

– Addig a fáig versenyezzünk! – mutatta a lánynak jókedvűen.

A fa még elég messzire állt. Réka jól előrehajolva hajtotta a lovát, de a fiú lépést tartott vele. Összenevettek.

– Úgyis én győzök! Gyerünk, Trinity! – lelkesedett a lány.

Elérték a fát. Réka egy orrhosszal győzött, de nem volt meggyőződve róla, hogy Patrick nem fogta-e vissza a lovát az utolsó métereknél. Lelassítottak, egymásra nevettek.

– Mit kap a vesztes fájdalomdíjként? – kérdezte Patrick, és a kezét nyújtotta. Összekulcsolták a kezüket. Patrick egy kissé meghúzta a lány kezét, hogy közelebb hajoljon. Réka közelebb hajolt, némi késsedelemmel Patrick is. Találkozott az ajkuk egy pillanatra. Aztán a lovak eltértek egymástól, szét kellett válniuk, de ami a szemükben fellobbant, az elárulta őket egymásnak. Réka előre nézett. Tudtam, előre tudtam, hogy ez lesz,

hajtogatta magában. Tudtam, hogy nem bírok neki ellenállni. Csak megfogja a kezemet, rám néz, épphogy egy kicsit magához húz, és én máris nyújtogatom a nyakamat meg a számat. Vonz, mint a mágnes. Taszít, mint a mágnes. Nem, ez már nem igaz. Már nem taszít, csak vonz. És micsoda energiák keringenek közöttünk! Az az áramütés, ami akkor ér, amikor megérint... a testem azt mondja, ő a Bika. Szeretném, hogy ő legyen az. De hol a bizonyíték, ami kétségtelenné teszi?

Lépésben haladtak, szó nélkül, sokáig. A kezüket nem engedték el. Enyhén lankás, füves tájon poroszkáltak. Patrick kétszer gyengén megszorította a lány kezét. Réka ránézett. A fiú az összefogott kezükkel mutatott előre, jobb felé.

– Nézd!

– Mi az? Mosómedve! – ismerte fel örömmel. – Jaj, de jópofa!

Ahogy közelebb értek, előkerült még egy. Aztán az egész kolónia kibontakozott a vegetációból: lehettek hatan. Motoztak, keresgéltek a fűben és a kövek között. Réka átadta a szarát a fiúnak.

– Fogd meg, légy szíves. Milyen enivalót hoztunk?

– Nézz bele a nyeregtáskába. Nem tudom, mit csomagolt Elaine.

Réka belenézett. Elővett két szendvicsnek látszó tárgyat, felfegyverkezett velük, aztán lecsusszant a nyeregből.

– Réka, ezek vadak. Nem tudod megsimogatni őket, mint a kismacskákat.

– Fogadjunk?

Réka óvatosan, lassan megközelítette az állatkákat. Azok felfigyeltek rá, szétrebbentek. Réka kibontotta az egyik szendvics csomagolását, szétválasztotta a két kenyeret. Az egyik felét a

mosómedvék felé dobta, nem túl messzire, a másikat letette, és kissé eltávolodott. Lassú mozdulattal törökülésben leült a földre. Várt. Aztán kibontotta a másik szendvicset is, és jóízűen nyámmogva, csámcsogva, fölöttébb zajosan falatozni kezdett. A mosómedvék érdeklődést tanúsítottak. A legbátrabb közelebb óvakodott, oda se nézve, szinte fütyörészve: á, én csak véletlenül épp erre sétáltam, tulajdonképpen nem is terveztem semmi különöset, igaz, Micimackó? De minél közelebb ért, annál erősebben mozgott az orra. Oldalazva, bizalmatlanul közeledett, mögötte ugyanúgy a többi. Aztán az állatok ellopták előbb az egyik, majd a másik fél kenyeret. Réka a másik szendvicset, amibe már beleharapott egyet, kettéválasztotta, az egyik felét letette, karját jól kinyújtva, maga elé. Felnézett. Patrick a lovon ülve egy kicsit közelebb jött, kis kamera volt a kezében, a lányra irányítva. Filmezett. Réka megemelte a szemöldökét. Aztán a kezét: számárfület mutatott, ujjait billegtetve, és kinyújtotta a nyelvét, valamint kancsalított, igen erősen.

– Infarktust kapnak tőled a mosómedvék – mondta Patrick kajánul vigyorogva, de a kamerát nem fordította el.

Az állatok éhesek voltak és izgatottak. A kenyér elfogyott, többen is elmartak egy-egy falatot belőle, és rögtön kíváncsiak lettek, van-e még. Volt, és Réka ezt kézben fogva leeresztette a fűbe. Nem kellett túl sokáig várnia, jött a legbátrabb, és el akarta orozni, de Réka nem eresztette el, erősen tartotta. A mackó óvatosan, mégis határozottan húzgálta. Egy falatot tudott lecsípni, azt gyorsan, csámcsogva lenyelte, és újból nagyot harapott, Réka alig tudta megmenteni az ujját a tűhegyes fogaktól. Az utolsó falatka maradt a kezében, azt látványosan a térdére helyezte. A mosómaci szaglászott, szaglászott,

majd egyik lábával feltámaszkodott Réka térdére, és elkapta a kenyérdarabkát.

Már mind a hat mosómedve ott sürgölődött Réka körül, és izgatottan szimatolgattak, kurkásztak a fűben. Réka felnézett.

– Kérek még egyet – súgta félhangosan. Patrick belenyúlt a saját nyeregtáskájába, kivett egy szendvicset, és a lány felé dobta. Réka ügyesen elkapta, de az állatok megijedtek a hirtelen mozdulattól, szétszaladtak. Ám most már bátrabban visszatértek. Réka kis falatkákra törte a kenyeret, hogy mindegyiknek jusson, és körberakta magát velük. A mosómedvék pillanatok múlva ott nyüzsögtek körülötte, és ő hol az egyiknek, hol a másinak simította meg a hátát, csíkos farkát, álarcos fejét. Derűsen felnézett Patrickre. A fiú az egész jelenetet felvette.

Réka lassan felállt, otthagya a rajongóit. Szegények ottmaradtak egy szál autogram nélkül. Felült a lovára és tovább indultak, vissza-visszanézve a továbbra is izgatottan keresgélő állatkákra.

Megközelítették az imént még távoli hegyet. Emelkedő ösvényen kaptattak felfelé. Egy meredek, szürke sziklafal előtt álltak meg.

– Másszunk fel oda! – javasolta Patrick, és már le is szökkent a lováról.

– Minek? – kérdezte bizalmatlanul Réka.

Patrick felnézett rá. Biztatást sugárzott az egész lénye.

– Nagyon szép onnan a kilátás. Majd meglátod.

– De Patrick... én még sosem másztam hegyet – még mindig nem tett egy mozdulatot sem, amivel kifejezte volna, hogy le akar szállni a lóról.

– Nem nehéz terep. Nem is magas, huszonöt méter sincs. Nyolcvan foknál sehol sem meredekebb. És sok kapaszkodó van. Első próbálkozásra éppen alkalmas.

– De miért kell felmászni?

– Én szeretek hegyet mászni. És szeretném neked megmutatni, hogy miért – megfogta a lány kezét, és bátorítóan bólintott. Réka hagyta, hogy magával ragadja a férfiből sugárzó meggyőző erő. Még egy szkeptikus pillantást vetett a föléje tornyosuló sziklafalra, aztán lemondóan sóhajtott, és leugrott a lóról.

– Mutasd a cipődet – kérte Patrick. A lány felemelte az egyik lábát. Patrick megvizsgálta a kínai sportcipő eléggé elkopott talpát, meg is tapintotta.

– Hát, ez nem pont a legjobb hegymászáshoz. Vigyáznod kell majd, mert megcsúszhat.

Réka vállat vont. Ha előre megmondja, hogy hegyet fognak mászni, ő akkor sem tudott volna ennél alkalmasabb cipőt előteremteni.

Megkötötték Chryslert és Trinityt. Patrick leakasztotta a nyeregről a hátizsákját, amiben, mint most kiderült, hegymászó felszerelés csörgött: kötelek, kampók, kalapács. Magasított sarkú csizmáját lecserélte cipőre. Elmagyarázta a lánynak az alapvető tudnivalókat. Egymáshoz kötötték magukat, és Patrick megindult fölfelé. Nemsokára leszólt.

– Gyere, Réka.

Réka is elindult, nagyon pontosan ugyanott, ahol a fiú ment előtte. Szép lassan kapaszkodtak. Réka érezte, hogy Patrick sokkal gyorsabban is tudna haladni, mert több helyen is megállt és bevárta a lányt, aki kezdte élvezni. Láttá, hogy tényleg nem túl nehéz, és bár magától sohasem jutott volna eszébe, hogy nekivágjon, most kezdte felfedezni a szépségét: a gravitáció, a saját teste és a hegy ellenállásának legyőzését.

Már az út háromnegyedét is megtették. Patrick egy cipőtalpnyi széles, tehát kényelmesnek számító, és mintegy másfél méter hosszú párkányon állt, Réka

ugyanabban a magasságban, de még két lépés távolságban. Patrick a kezét nyújtotta. Réka épp elérte az ujjai hegyével. Az a kicsi perem, amelyre a testsúlyát áthelyezte, minden bizonnyal akkor is letört volna a talpa alatt, ha nem néz a fiú szemébe. Elvesztette az egyensúlyát, a másik lába is lecsúszott, zuhanás közben a jobb kezével kétségbeesetten kapkodott kapaszkodó után, de nem talált. Ám Patrick fogta a bal kezét, és tudta, hogy a kötél is tartja a derekánál. Tizennyolc méteres mélység fölött lengett, de érezte, hogy a derekán feszül a biztosítókötél, és bár a karja majdnem kiszakad, a fiú már emeli is felfelé. Felnézett rá.

– Semmi baj, Réka. Felhúzlak.

Pár pillanat múlva már ott állt a fiú mellett a sziklapárkányon. Jobb kezével talált egy kampót, azt jól megfogta, a kőre hajtotta a homlokát, behunyta a szemét és nagyokat lélegzett. Tetőtől talpig remegett. Érezte, hogy Patrick emeli az ő bal kezét, aztán lágyan megcsókolja az ujjait. Ránézett. Most vette észre, hogy még mindig elfehérülő ujjakkal, görcsösen szorítja a fiú kezét. Sóhajtott egyet és kibontogatta az ujjait, aztán megint behunyta a szemét, mert még meg kellett nyugodnia. Patrick a saját vállán helyezte el Réka kezét és átölelte a derekát, biztonságosan tartva a testét. A lány nagyon hálás volt neki, hogy nem szól egy szót sem, hagyja megnyugodni. Jesszusom, micsoda egy Grállovag, gondolta közben meghatottan, nem találok szavakat. Ahelyett, hogy szétfeszegette volna az ujjaimat, ahogy nyilván fájdalmasan szorítottam, vagy rám szólt volna, hogy most már hagyjam békén és ereszem el, megcsókolja a kezem. Nahát...

Vadul kalimpáló szíve és izmainak-idegeinek remegése lecsillapodott, még sóhajtott egy mélyet, és

kinyitotta a szemét. Patrick őt nézte, erő és nyugalom áradt a pillantásából.

– Maradj itt, Réka. Ez jó biztonságos hely, kapaszkodni is tudsz. Felmegyek és felhúzlak kötélén.

– Nem – rázta meg a fejét. – Ha már elkezdtem, végigcsinálom. Menjünk úgy, ahogy eddig.

Patrick szemében az a meghatottság jelent meg, ami eddig csak igen ritka pillanatokban volt látható. Elengedte Réka derekát és végigsimította a hátát, vállát, ahogy a kezét emelte, végül a hüvelykujjával finoman megcirógatta az arcát. Álltak a keskeny párkányon, csaknem húszméteres magasságban és nézték egymást. Az energia, amit, ha meg kellett volna nevezni, Patrick féltő, óvó gondoskodásnak hívott volna magában, Réka pedig hálás, örömteli békességnek, lüktetve áradt, melegen összekapcsolta a tekintetüket, majd bensőségesen, biztonságosan körbefolyta és körülfogta őket. Sütött a márciusi nap. A szél mindkettejük hátrafogott, hosszú hajából elcibált pár szálát, és borzolgatva lengette ide-oda.

Patrick végül elfordult és nekiindult. Réka most vette észre, hogy milyen meggondolatlan ígéretet tett: néhány lépés után ismét megállíthatatlanul vibrálni kezdett a keze és a lába, alig tudott kapaszkodni és megállni. De nem szólt. Összeszorította a fogát és ment. Nem sok volt már hátra, és szerencsére az is elég könnyű szakasz volt: közel voltak egymáshoz a kapaszkodók, és kevésbé volt meredek. Végre fent volt. Szét se nézett, csak gyorsan leült, felhúzta a térdét, átkarolta és ráhajtotta a fejét. Várta, hogy elmúljon a remegés, ami lassacskán csillapodott. Aztán felfigyelt rá, hogy annyira kiszáradt a szája, a torka, talán még a nyelőcsőve is gyomorszájig, hogy nyelni sem tud. Felemelte a fejét.

– Van nálad víz, Patrick? – szárazon, rekedten fulladt el a hangja.

Patrick belekotort a hátizsákjába és átadott egy literes palackot. A lány csak ivott és ivott, nem bírta elvenni a szájától. Végül, amikor sikerült, már alig lötyögött egy kevés az üveg alján.

– Jó huzatod van – mosolyodott el Patrick. – A whisky is így lecsúszik?

– Á, dehogya a whisky – Réka lélekjelenlétének visszatértét mutatta, hogy kapott az alkalmon: megint ugrathatja Patricket. – Ittál te már házi körtepalinkát? Hajaj, az ám a valami! Mintha egy egész erdőút futna végig a nyelőcsőveden! – meglötyögtette a palack alján a vizet. Bocsánatkérően a fiúra mosolygott. – Bocs, neked alig hagytam.

– Semmi baj – mondta, és megitta azt a kicsit. – Nagyon megijedtél, ugye? – kérdezte.

– Igen, amikor megcsúsztam, megijedtem. Nagyon rossz volt leesni – és kirázta a hideg, ahogy visszagondolt.

– Nagyon méltányolom, hogy nem pánikoltál be. Nem kezdted el sikítani vagy dobálni magad. Láttam, ahogy szándékosan horzsolva a kőhöz a karodat és lábadat, próbálsz csökkenteni a kilengés erejét.

– Még esés közben eszembe jutott, hogy a kötélnek meg kell tartania, és éreztem, hogy fogod a kezem. És attól kezdve biztonságban éreztem magam, és tudtam, hogy nem lehet bajom.

Patrick elfordult, a lány nem láthatta a szemét. Elrakta az üres palackot a zsákjába. Aztán felállt.

– Megnézed a kilátást?

Álltak egymás mellett és nézték az eléjük terülő panorámát. Látták azt a lankás vidéket, amelyen keresztül idejöttek, nagyon messze a távolban még a farm épületei

is látszottak. Megfordultak: hegyek, alacsonyabbak-magasabbak, kopasz sziklák, vagy másfelé rügyező, zöldülő erdővel vagy fenyvessel borítottak. Alattuk türelmesen álldogált a két ló.

– Látod, ezért érdemes feljönni ide.

– Igazad van – szólt Réka áhítattal. – Ez gyönyörű.

Patrick felhúzta a kötelet, összetekerte és a hátizsákba rakta. A lány furcsállta.

– Nem ugyanott megyünk vissza?

– Arrafelé – mutatott Patrick a másik irányba – egész kényelmes ösvény van, amihez nem kell hegymászó-felszerelés.

– Mi? – rökönödött meg Réka. – Akkor miért nem ott jöttünk fel? Mi a csudának kellett megmászni ezt a toronymagas sziklát, ha kényelmesen felsétálhattunk volna?

– Ha van egy kitűzött célod – mondta nyugodtan a fiú, és közben pakolászott – mindig van előtted többféle út is, amelyen elérheted. És könnyen meglehet, hogy az egyértelmű, egyenes, kényelmes út helyett a nehéz, nyaktörő ösvényt kell felvállalnod, vagy éppen óriási kerülőt kell tenned, hogy a célodat elérjed.

– Hm – mondta Réka, és most jól megnézte magának ezt a fiút. – Ez úgy hangzott, mint valami ősi kínai bölcsesség.

– Biztos, hogy más is rájött már erre, mert eléggé kardinális tény. De én a magam erejéből következtettem ki, és nem is olyan régen. Viszont hozzáteszem – tette még hozzá elgondolkodva – az igazsága még nem száz százalékgig bizonyított előttem.

Patrick a hátára vette a zsákot, és elindultak lefelé. Nem volt éppen egy kitaposott út, amin lejutottak, de csakugyan nem kellett hozzá hegymászó-felszerelés.

Mentek tovább. Felültek a lovakra, és a hegyek között vezető úttalan ösvényen jó messzire eltávolodtak a meghódított sziklától. Ekkor elkezdett mocomogni Réka fülében egy különlegesen szép dallam: a Ghymes együttestől a Szerelmes dal. Elkezdte dúdolni, aztán elénekelte. Patrick vájt füllel hallgatta, elisméltette. Előkapta a kamerát, felvette, ahogy Réka énekel a ló hátán, lágy, szárnyaló hangján, szélborzolta, szárnyaló hajjal. Patrick meg is tanulta a dallamot, de a szöveggel nem jutott tovább az első versszaknál, pedig Réka szerint a dallama jóval nehezebb, mint a szövege, de ebben a fiú nem értett egyet vele. Meglehetősen meglepődött, amikor a fordítását meghallotta: „jól rávigyázz, Varga Ferenc, hogy meg ne csaljjon, mézes-mázos pálinkába mérget ne adjon”.

– Te megtennéd-e? – kérdezte Patrick, mert nem tudott napirendre térni a fájdalmas-gyönyörű dallam és a könnyörtelen szöveg ellentéte fölött.

– Mit?

– Megmérgeznéd-e, akiből elegend van?

Réka elgondolkozott.

– Á, nem hiszem. Van nekem hatékonyabb fegyverem: a nyelvem. Inkább addig ugratnám, cukkolnám, szurkapiszkálnám, amíg el nem érném a kívánt szörnyűséges hatást. Meg aztán, ha az ember megmérgez valakit, annak pár perc alatt vége, kész. Szöveggel viszont – és élvezettel felcsillant a szeme – hosszú-hosszú ideig, akár évekig is lehet gyötörni a kiszemelt áldozatot, mire beadja a kulcsot, vagy teljesen megfélemlítve elmenekül – mivel Patrick igencsak ferdére húzta a szemöldökét és a száját, elnevette magát. – Jól van, na, csak vicceltem.

– Jó kis gonosz vicceid vannak – jegyezte meg Patrick. Neked is, gondolta Réka, visszagondolva első csókjukra, de nem mondta ki.

Énekeltek több dalt is: Réka Ghymes-napot tartott. Mesélt is a szlovákiai, nyitrai magyar együttesről, a Szarka testvérekről, akik a hajuk száláig tiszta zenéből állnak. Meg kellett ígérnie Patricknek, hogy megszerzi neki ezeket a zenéket. Otthon megvolt neki az összes CD, majd megkéri a kistesóit, hogy küldjék el neki e-mailben.

Egy patak mellé értek.

– A folyást fogjuk követni felfelé – mondta Patrick.

– És akkor mi lesz? – érdeklődött a lány.

– Majd meglátod.

Meglátta, és elállt a lélegzete. Hegyek, sziklafalak által körülfogva, mint egy tengerszem, kis tó állt mozdulatlanul, mégis zúgott a víz: jobb felől vagy öt-hat méter magasról vékony vízesés zuhogott bele.

– Ó, de szép. De biztos nagyon hideg – leguggolt, a kezével pancsolt benne egy kicsit. – Milyen mély ez?

– Lehet benne úszni. De nem most, hanem nyáron. Eljössz velem nyáron is, hogy ússzunk benne egyet?

– Eljöhetek – nézett rá meglepve Réka.

– Akkor... – a zsebébe nyúlt, elővett egy tízcentest.

Réka nyitott tenyerébe tette. – Dobjuk be együtt.

A lány kézfejét fogva meglendítette a kezét. A pénzdarab elszállt és halk csobbanással a tóba esett. Összemosolyogtak.

Patrick elővett egy takarót, leterítette a földre a tóparton. Kihalászták a nyeregtáskából a mosómedvék által megkímélt szendvicseket, megosztottak rajtuk. Vízet ittak rá. Volt némi gyümölcs: szőlő, banán, néhány alma, ez utóbbiból kaptak a lovak is. Aztán Réka hanyatt dőlt a takarón, a feje fölé tette a karját, behunyta a szemét és sóhajtott.

– De jól érzem magam...

Sejtette, hallotta, hogy Patrick is végigheveredik mellette. Úgy érezte, hogy most a fiú meg fogja csókolni. Várta a csókot.

A csók késett.

Réka némileg csalódottan és értetlenül kinyitotta a szemét, oldalt sandított. A fejét is felemelte kissé.

Még ilyet! Patrick hanyatt fekszik mellette, két keze a tarkója alatt, és behunyt szemmel napozik. Nahát!

Ekkor visszajejtette a fejét, mert felfogta.

Patrick nem fogja megcsókolni, és nem fog közeledni, amíg ő maga nem közeledik. Hiszen kihangsúlyozta: „minden kötelezettség nélkül. Ha akarod, úgy fogalmazok, hogy hozzád sem érek”. És kiváltképpen nem fogja letámadni, vagy megerőszkolni, mint tette volt azt Norbi, mivel kicsivel magasabban hordja a vezérlését, mint elődje: úgy egy méterrel, agytájékon. Ami érintés történt közöttük a mai napon, annak egyik része az ő, Réka akaratából is történt: az a vágta utáni, leheletnyi csók – a másik részének pedig nem volt semmi szexuális tartalma, tisztán *emberi* volt: amikor a kocsiiban, a helikopterút előtt Patrick megfogta a kezét, és erőt öntött belé, majd a sziklán, a zuhanás után megcsókolta az ujjait, aztán átölelte, hogy megtartsa a testét.

Micsoda végtelenül megnyugtató, biztonságos dolog egy ilyen csúcsszuper megbízható pasi mellett feküdni ugyanazon a takarón, gondolta. Aki egyébként, amint azt tapasztalatból tudhatjuk ugyebár, egyáltalán nincs fából, valamint nem is lekvár folyik az ereiben.

Úgy megnyugodott, hogy elaludt.

*

Több órát aludt, mélyen, egészségesen. Mikor felébredt, első pillanatban nem tudta, hol van; majd

nyugodtan, kellemesen nyújtózott egyet. Nem fázott, pedig már hűvös volt. Patrick betakarta a pokróc másik felével, amin előzőleg ő feküdt. De még valami volt rajta a takaró alatt: Patrick bőrdzsekije. Jó Patrick-illata volt, magához ölelte, beledugta az orrát. Aztán felkelt. Patrick kissé távolabb ült a tóparton, térdét átkarolva, félig elfordulva.

– Köszönöm – mondta csendesen a lány, és ráterítette a fiú vállára a dzsekijét. Leült mellé.

– Jót aludtál?

– Nagyon. Átaludtam a kirándulást, ne haragudj. Elnyomott a levegő. Hónapok óta nem voltam a szabadban, csak a négy fal között.

Patrick ingerkedve vigyorgott.

– Akkor azért horkoltál olyan hangosan, hogy kis híján elfújtad a hegyet.

– Nem is horkoltam.

– Honnan tudod? Te aludtál közben.

– De én nem... tényleg horkoltam, Patrick?

Patrick kaján vigyora megszelídült. A szeme simogatott.

– Csak szuszogtál, mint egy cica.

– És te mit csináltál közben?

– Leültem ide és nézelődtem.

Réka nézte a tó vizét.

– Hány óra lehet? Nem kellene már mennünk?

– De. Most már lassan elindulhatnánk, mert ránk sötétedik.

– Jó. Csak kimosom az álommorzsat a szememből.

Elővett pár papír zsebkendőt, megmosta az arcát a tóban, megtörölte és útra kész volt. Eloldozták a lovakat és elindultak.

*

Visszafelé poroszkáltak. Kezdet alkonyodni, rózsaszín felhők vették körül a lenyugvó napot. Egyre közelebb értek a házhoz.

– Patrick, hogyan beszélhetett rólam Elaine neked, amikor nem is ismer?

– De, ismer. Elaine nagyon különleges nő. Álmai vannak, amik gyakran be is teljesülnek. Megálmodott téged.

– Igen? – kérdezte meglepve Réka. – És hogyan? Patrick nem rögtön válaszolt.

– Leírta nekem, hogy nézel ki.

Réka érezte, hogy ez nem a teljes igazság.

– És még?

– Azt is mondta, hogy messziről jöttél, a tengerentúlról. Hogy egy idős asszony védelme alatt állsz. És hogy ide foglak hozni téged, hozzájuk.

– Hát ez mind igaz – mondta elgondolkodva Réka.

– És mikor beszéltetek erről?

– Tegnapelőtt, amikor felhívtam, hogy jövünk.

– Mást nem mondott?

Patrick egy pillanatot késett a válasszal.

– Nem akarok hazudni neked. De nem akarom még elmondani.

Réka ránézett.

– Nem akarlak faggatni. De lesz olyan, hogy elmondod?

– Csak akkor, ha beteljesül.

Csöndben poroszkáltak.

– És azt jól láttam, hogy Elaine terhes? – kérdezte Réka.

– Jól. Négy-öt hónapos körül lehet. Nagyon boldogok, mert azt mondták az ultrahangon, hogy kislány

lesz. Éppen így szerették volna. Előbb egy fiú, aztán egy lány.

– Az én apám is így szeretete volna. Mikor megszülettem, és elkövettem azt a hibát, hogy elsőszülöttként csak lány lettem, eléggé csalódott volt. Aztán mikor hétéves voltam, egy öcsém és egy húgom született, ikrek. Egyik barátja megveregette apám vállát: na, látod, van már fiad! Mire ő savanyúan: de lett mellé egy lány is.

– Ennyire patriarchális szemlélet megy nálatok?

– Nem mindenhol, és nem mindenkinél. Én pont kikaptam egy ilyen apát. Neked van testvéred?

– Nincs. Amikor apám meghalt, anyám még egypárszor férjhez ment, de utána már kínosan vigyázott rá, nehogy még egy gyereke legyen.

Rékát szíven ütötte a keserűség, ami a fiú hangjából kicsendült. Halkan, gyengéden szólt hozzá.

– Szerettél volna testvért?

– Szerettem volna bárkit, aki kedvesen szól hozzám – és elfordította a fejét.

Rékát felzaklatta a fiú lefojtottságában is heves fájdalma. Nézte elfordított arcát, összeszorított ajkait, mellkasa árulkodó emelkedését-süllyedését. Megmozdult a keze, ujjai hátával megsimította Patrick kézfejét. Egymásra találtak a tekintetükben. Felbolydult körülöttük a levegő, megrezdült az egész világ. Réka, ha akart volna, sem tudott volna ellenállni annak a leküzdhetetlen vonzásnak, amely egybeforrasztotta kettőjük egygé olvadó, egyesülő energiáit. De nem is akart. Belekulcsolta a kezét a fiúéba és a saját derekára húzta. Az érintéstől újra feltámadt benne az a felkavaró borzongás, amit eddig csak Patrickkel élt át, és ami arra készítette, hogy még közelebb, még közelebb húzódjon. Átölelte a nyakát és megcsókolta. Patrick szinte felhőrdült, amint hirtelen

szabadjára engedte mostanáig erővel féken tartott, forrongva kavargó vágyát, és olyan vadul csókolta a lányt, hogy az csak szédült, mintha örvény kapta volna el, s engedte magát sodortatni az áradó, ellenállhatatlan erővel. A két ló, úgy látszik, nem szeretett szorosan egymás mellett haladni, mert Réka érezte, hogy mindjárt kizuhan a nyeregből. Kiakasztotta a lábát a kengyelből, belekapaszkodott a férfiba a kezével, a szájával, és a szemét behunyva teljes bizalommal engedte el magát, rábízva testét az erős karokra. Patrick már fogta és tartotta is a derekánál, fordított rajta egyet, féloldalasan maga elé ültette és magához szorította. Kíéhezetten falták egymást; hiszen egy hete éheztek magukat. Közeledve a házhoz sem bírták abbahagyni, csak egymásra néztek és megint újra és újra kellett kezdeniük, pedig már fáj az ajkuk, a nyelvük.

A kicsi Matt a kanapé tetején állva megbűvölten bámult ki az ablakon.

– Anya, nézd! Miért világít Patrick?

Elaine odanézett.

– Azt a szerelmet! – kiáltott fel álmélkodva. A gyerekre meredt. – Te is látod?

Matt örömeiben ugrálni kezdett a kanapé tetején, s közben izgatottan nevetve bólogatott.

– Olyan szépen világítanak, mint amikor a ház mögött tábortüzet raktunk.

– Odanézz, Oliver. Úgy lobog az aurájuk, szinte szikrázik. És már Matt is látja, és igaza van: óriási és gyönyörű, mint a tábortűz.

Oliver otthagyta a focimeccset a tévében, hátulról átölelte az ablaknál álló asszonyát.

– Szépen vagyunk, ha ezentúl már Matt-tel ketten varázsoltok. De tudod, hogy én hiába nézem, ezt nem

látom, kis boszorkányom. Viszont annyit én is meg tudok állapítani, hogy jól sikerült a kirándulás.

– Igen. Igazából egymáshoz valók. Azt hiszem, Patrick megtalálta a párját. Csak most már becsülje is meg.

– És nehogy bemutassa Allannek – fintorodott el Oliver.

*

Olyan szorosan ölelték egymást, amíg belovagoltak az istállóba, mintha attól félnének, a másik elrepülhet. Réka a férfi vállára hajtotta a fejét, behunyta a szemét és nem tudott betelni azzal a boldog meghittséggel, ami meleg takaróként körbeburkolta kettőjüket. A ló megállt. Patrick megcirógatta a lány arcát. Réka felnézett.

– Már itt is vagyunk?

Szétbontakoztak, Patrick leugrott a lóról és a kezét nyújtotta. Réka belesiklott az ölelésbe, amely ismét azonnal összezárult körülötte.

– Mr. Wheeler, elvihetem a lovakat? – kérdezte valaki, de Mr. Wheeler nem figyelt, mert fontosabb dolga volt. Nagy sokára Réka halkán megkérdezte:

– Nem kellene bemennünk?

Patrick saját magának sem merte szavakba önteni, ennél fogva nem is mondhatta ki, amit a legszívesebben tett volna: nem, így akarlak a karomban tartani, és soha többé el nem eresztani. Nem könnyű egy férfi számára a saját érzéseit megfogalmazni. Ha egy nő érez valamit, azt azonnal, teljes bizonyossággal *tudja*; ha egy férfi érez valamit, elbizonytalanodik, *tudni akar*, ezért elkezd gondolkodni, és a nagy eszével vagy jut valamire, vagy nem. De nem az IQ mennyiségétől függ, hogy tévútra

vezeti-e a racionalitása, vagy pedig felismeri vele a valóságot. Patrick tehát most is megfogalmazatlanul hagyta a benne viharzó erőket. Inkább sóhajtott egyet.

– Jól van, menjünk.

A lovaktól még elbúcsúztak. Patrick elővette az utolsó almát, két keze között ellentétes irányban megcsavarta, és az alma kettévált. Az egyik felét Rékának adta, a másikat Chryslernek. Réka is megvendégelte Trinityt a fél almával. Aztán a türelmesen várakozó legény gondjaira bízták a két lovat, és ők átsétáltak a házba.

Az ajtó előtt megálltak. Patrick még egyszer átölelte a lányt.

– Hú, de régen csókoltalak meg.

– Két perce – mosolygott Réka, és nyújtotta az ajkát.

– Előtte meg egy hétig hozzád sem mertem érn.

Ha igazságosan elosztjuk a mai adagot, az derül ki, hogy legalább öt napja nem csókolóztunk. Máris súlyos elvonási tüneteim vannak – és sürgősen pótolta a tűrhetetlen hiányosságot. Aztán halkán megkérdezte:

– Akarod, hogy itt aludjunk?

Réka belegondolt. Mindenképpen Patrickkel alszik ma, már amennyiben egyáltalán aludni fognak valamennyit, ez eldöntött tény, ezt tovább halogatni már nem lehet. De nem itt. Oliver és Elaine nagyon kedvesek és szimpatikusak; épp ezért nem akarta kitenni őket annak a jelenetnek, aminek Patrick fogja kitenni őt holnap reggel. Hogyan néz majd a szemükbe, ha Patrick elkezd durvaskodni vele? Hiszen a fiú pontosan ugyanúgy fog bánni vele is, mint az összes többi lánnyal, akik eddig megfordultak az ágyában. Távoli szomorúság jelent meg a szemében. Elfordította a fejét.

– Menjünk haza, kérlek.

Patricket mintha fejbe ütötték volna. Teljesen értetlenül állt a lány hirtelen hangulatváltozása előtt. Ő, akinek a képzelete sohasem működött jól abban az irányban, hogy mi járhat a másik ember fejében, aki nem látta előre saját tettei következményeit sem, nem érthette meg, milyen félelmek gyötrik Rékát. A gyomorszájától, mint egy nehéz, sötét csomó, kúszott fölfelé a pánik: megint valami hibát követett el, ami elriasztja tőle a lányt, ami miatt megint elveszíti. Az egész gyönyörű nap, az egész jól sikerült kirándulás, az összes belefektetett energia elvész egy rosszkor, vagy rosszul kimondott mondat miatt. Tudni akarta, mi az oka. Behajlított mutatóujjával a lány álla alá nyúlt és visszafordította a fejét.

– Mi baj van?

– Semmi – Réka gyorsan elfordult, hátha a fiú még nem látta meg gyülekező könnyeit. Bekopogott az ajtón, már a kilincsen volt a keze. De Patrick nem engedte, hogy benyisson, két kézzel megragadta a vállát és elkeseredetten szorította. A pánik, amely az imént még a mellkasában kúszott felfelé, már a szemében feszült.

– Réka, Réka, kérlek, mondd meg. Mit mondtam? Mit csináltam rosszul? Tudnom kell!

Réka látta a feldúlt arcot. Az az egy könnycsepp legördült a szeméből. *Nem mondhat sz ki mindent előtte*, visszhangzottak Mama szavai a fejében. De hogyan is mondhatná meg éppen neki, hogy rettegve félti éppen tőle azt a csodát, ami közöttük kibontakozott? Megsimogatta a fiú arcát.

– Ne aggódj, Patrick. Neked nincs okod az aggodalomra. Holnap reggel megmondom, ígérem – holnap reggel, ha még kíváncsi leszel rá, tette hozzá magában.

Patrick csak markolta a lány vállát, és nem vette észre, milyen erősen szorítja. Aztán kétségbeesett

tehetetlenségében heves mozdulattal magához ölelte, a karjával szorította, hogy a testüket egyé olvassa, mintha a távolságot ezzel csökkenteni tudná közöttük.

*

A hazamenés nem volt olyan egyszerű. Elaine terített asztallal várta őket. Vacsora közben beszélgettek Oliver lovairól, Patrick nagyon jól ismerte őket, és a kirándulásról, merre jártak, mi történt. Közben kissé mindketten megnyugodtak. Patrick aztán megemlítette:

– Készítettem pár felvételt. Megnézitek?

– Meg, meg. Itt a számítógép, töltsd rá.

Egy, a nappaliból nyíló szobába ültek be mind. Patrick valamit búvölt a kamerával és a számítógéppel. Amikor megjelent a monitoron Réka a földön ülve, és a még távoli mosómedvék, az ölébe ültette a mellette álló Rékát, átkarolta. A kicsi Matt melljük állt, megrázogatta Réka karját.

– Az az én helyem – jelentette ki ellentmondást nem tűrően.

– Hoppá – jegyezte meg Réka, és Patrickre nézett. De Patrick tekintetén látszott, hogy nem tudja eldönteni, mi ilyenkor a teendő. Szívesen az ölében tartotta volna Rékát, de a kisfiút sem akarta megbántani. Így aztán Rékának kellett megoldania a problémáját: felállt, és egy királyi gesztussal a férfit mutatott.

– Parancsolj, Matt. Egy vak lóért sem tennélek féltékennyé.

– Kösz – vetette oda Matt leereszkedően és felmászott. Patrick a gyerek feje fölött vidáman Rékára hunyorított. Oliver és Elaine csendesen nevetgéltek, egymást átölelve.

A mosómedvék közelítettek, szendvicset loptak, marakodtak, faltak, egyre közelebb a türelmesen üldögélő lányhoz, aki, miután letett maga elé egy kenyeret, egyszer csak belenézett a kamerába, kissé meglepődött, majd számárfület mutatott, nyelvet nyújtott és megnézte a saját orrát. Matt megfordult, felnézett és alaposan megbámulta a lányt, aki szinte zavarba jött a felnőttesen vizslató tekintettől, vállat vont és elmosolyodott.

– Nem lehet igaz – mondta Oliver, amikor a mosómedve Réka kezéből vette el a falatot. – Ezek nyilván ismerik az embert. Lehet, hogy amolyan kitett állatok.

– Hogy érted, hogy kitett állatok? – kérdezte Réka.

– Sokan vesznek mosómedvét a gyerekeknek születésnapra, karácsonyra, mert nagyon aranyos, amíg kicsi. De a felnőtt mosómedvével már nehéz bánni: nagy életteret igényel, mindent felborogat, összepiszkol, megrág, nem olyan nyugodt, mint az idomítható kutyák, például. Nagyon terhes tud lenni egy lakásban a jelenlétük. Amikor megunják őket, kiteszik. Némelyik város körül már egész nagy kolóniák élnek a szemétből. Pedig amúgy vadon többnyire magányos állatok: ez valószínűleg egy anya volt a kölykeivel. Az, hogy nappal kerestek élelmet, az is erre utalhat, amit mondtam, mert többnyire éjszakai életmódot folytatnak.

– Szerintem meg – jegyezte meg Patrick – inkább az lehet, hogy Réka képes bármit és bárkit megszelídíteni. Én vagyok rá a legjobb példa. Nyugodtan be merném engedni egy kiéhezett oroszlánokkal teli ketrecbe is.

A következő kép: Réka a hegytetőn, lábát átölelve, fejét ráhajtva. Körkép a kilátásról. Réka, ahogy énekel, ezt Patrick még külön felhangosította.

– Nagyon szép dal – jegyezte meg Elaine.

Aztán megint körkép, de most a tó környékéről. Réka alszik a takarón, a kép közeledik, egész közel a

békésen pihenő arca, az arca mellett nyugvó keze, a keze alatt kanyargó hajtincsei.

– Oké – mászott le Matt Patrick öléből – nem bánom, ha akarsz, ideülhetsz.

Réka meghatódott. Elfoglalta Matt előbbi helyét, aztán megfogta a kisfiú kezét. Bólintott, mosolygott. Matt felnyújtotta a karját, Réka az ölébe vette. Patrick átölelte mindkettőjüket. Nyugodt, csendes békesség ölelte át mindhármukat.

– A mosómedvéset akarom nézni még egyszer – közölte Matt, és Patrick beállította neki. Megnézték még egyszer. Aztán Elaine megkérdezte:

– Késő van már, rátok sötétedett. Nem akartok itt aludni?

Patrick egy pillanatra a lányra nézett.

– Azt ígértem Rékának, hogy hazaviszem.

*

A helikopterben és aztán az autóban nagyon csöndesek voltak. Mindketten el voltak foglalva a saját gondolataikkal, aggodalmaikkal. Réka, bár minden sejtjével kívánta Patrick ölelését, mégis félt az egyenes következménytől; Patrick pedig tökéletesen elképedve állt a lány titokzatos átfordulása előtt.

A földszinten Patrick megállt egy pillanatra, de nem jött ki hang a torkán, pedig szívesen megkérdezett volna valamit. Réka kézen fogta, és húzta magával a földszinti szobák felé. Tudta, merre kell menni, volt már a fiúnál. Tudta, mit akar kérdezni, és nem akarta, hogy megkérdezze. Menet közben átölelték egymás derekát. Mr. Johnston, a portás, kissé kihajolva a pultja mögül utánuk nézett. Némi tamaskodással megcsóválta a fejét.

Beléptek, Patrick felgyújtotta a villanyt, bezárta az ajtót. Már is az ágy felé irányította a lányt, de ő elvonta magát.

– Megfürödhettek nálad? Borzasztóan megizzadtam. Nem akarom így...

Patrick elmosolyodott, megszagolta a lány nyakát.

– Nincs rossz szagod. De fürödj meg, ha akarsz.

Réka elindult a fürdőszoba felé.

– Találsz tiszta törölközőt a szekrényben. És van ott egy köntös is, azt felveheted.

Réka szétnézett a fürdőszobájában. Funkcionalitás itt is, mint mindenhol. Precíz rend, patikatisztaság. Annyira nincs semmi fölösleges, hogy még csak két dezodorja sincs. Nézzük a szekrényt. Hát itt vannak a rejtett tartalékok. Másod- harmadpéldány a dezodorból, tusfürdőből, és így tovább. És egy női tusfürdő. Ez jó lesz, bár, fúj, már valaki használta, mert nincs tele. Ez a hölgyvendégek tusfürdője, fúj és még egyszer fúj. Hát nem. Inkább a fiús illat, mint ez a *használt*. Nem lesz furcsa Patricknek, hogy férfias illatot érez majd az ő bőrén, hiszen ő is ezzel fürdik. A törölközők egymáson, elvágólag, fehér, krémszínű, drapp. Hú, de pedáns a fiú. Az egyetlen almazöld a legalsó, ezt biztos nem szereti, akkor ez jó lesz. Van kád is és zuhanyfülke is, ezeregy bugyogtató-zubogtató, masszírozó-dögönyöző, élvezet- és kellemfokozó funkcióval. A zuhany csapján, ni csak, milyen mókás, egy műanyag hajvédő zuhanysapka. Hát persze, Patricknek is hosszú haja van, és nyilván nem szokta minden nap megmosni. Ezt is használatba vesszük.

Letusolt, megtörölközött, felvette a krémszínű köntöst. Szétrázta a haját, mezítláb kísétált. Patrick a főzőfülkében valami italt kevert, rögtön a kezébe is adta.

– Foglald el magad – mutatott szét egy széles mozdulattal. – Most már én is megfürdöm – felemelte a mutatóujját. – Meg ne szökj.

Réka elmosolyodott.

– Úgy nézek ki, mint aki meg akar szökni?

Patrick adott egy hevenyészett csókot és eltűnt a fürdőszobában. Réka fogta az italát és leült az íróasztal előtti forgószékre. Ez az egy szék volt az egész szobában, nem számítva a pultnál álló kakasülőket. Az íróasztalon egy fölösleges porszem sem volt. Volt ellenben másvalami, amitől Réka szíve megdobbant, a torka összeszorult az örömtől. A jobb sarkában, a fal elé tolva egy fehér márvány gyertyatartó, nagyon egyszerű, lapos henger, három centinél nem magasabb, mintegy tizenkét centiméter átmérőjű, a teteje enyhe bemélyedéssé formálva, hogy a gyertyaviasz ne csorogjon szét. A mélyedés közepén, a gyertya helyén pedig egy mézeskalács szív, tarkabarka cukorgönggyel körbedíszítve. Az a szív, amit Mama küldött karácsony előtt, és amit Patrick úgy vett ki a dobozból, hogy közben Réka szemét fürkészte. Réka meghatottan megérintette. Sosem gondolta volna, hogy Patrick ekkora becsben tartja az ő ajándékát.

Bekapcsolta a számítógépet, elvégre azt mondta Patrick, hogy foglalja el magát. A gép hangjelzés nélkül jelentkezett be. Nézzük, mi van rajta, az ikonok között böngészett. Például fotók. Milyen fotói vannak Patricknek? Megnyitotta az ablakot. A fájlcímek: család, sakk, hegyek, sport, természet, lovak, egyetem és Réka. Rékának elállt a lélegzete. Tessék? Még a helyesírása is jó: az amerikaiak képtelenek megérteni, mi az az é betű. Patrick ezt is tudja. Gyorsan belenézett. Hát ez ő maga. Az aulában, az előadóteremben, a menzán, a parkban, rengeteg fotó. Némelyik közel hozva, a szeme, a szája, a keze, sőt a

melle vagy a fenéke kinagyítva. Egyikről sem tudott eddig. Egy-egy arckép különleges hátterek elé téve, ahol sohasem járt. Művészi aktfotók, másvalaki testével, az ő arcával. Hogyan készíthetett ennyi képet? Valószínűleg telefontal. A kis paparazzo.

Hallani lehetett, hogy Patrick elzárta a zuhany csapját, tehát mindjárt kész. Réka gyorsan kilépett a számítógépből, ki is kapcsolta. De még mindig nem tért magához a meglepetésből. Tehát Patrick régóta figyel, fotózza, foglalkozik vele. A fájlok között nem volt más női név, tehát ez nem azt jelenti, hogy minden nővel, vagy akár csak néhány nővel törődne ilyen szinten. Csak vele. Ez aztán a meglepetés. De mi a célja ezzel? Eltette magának az információt későbbre.

Kifelé fordult a forgószékkal, kezébe fogta a poharát, bele is ivott. Hm, ravasz ital. Édes, könnyű, de az alkoholtartalma is jelentős. Patrick kilépett a fürdőszobából, csak egy dereka köré csavart törölköző volt rajta. Ez igen, gondolta Réka. Kockás has, deltás váll, karcsú derék. Nagyon szép férfi, a teste is, az arca is. És most egy, csak egyetlen éjszakára az övé. De ne foglalkozunk a jövővel, olyan messze van még a holnap reggel, itt a jelen. És a jelen leült mellé a földre, elvette a poharát, belekortyolt és visszaadta. Réka letette az asztalra, ez már nem volt fontos. Összemosolyogtak. Réka ekkor meglátta, milyen medál függ a lapos aranyláncon, ami mindig Patrick nyakában volt, de a végét a medállal még sohasem láthatta, mert mindig a pulóver vagy a póló alatt rejtőzött.

Egy bika.

Egy enyhén stilizált, lendületes vonalakkal megrajzolt, fejét leszegő bika. Rékának elakadt a lélegzete, egy óriásit dobbant s egy pillanatra leállt a

szíve, majd vadul dobogni kezdett, a lélegzete felgyorsult. Elindult a keze és megigézve megérintette a medált.

Ó az. A Bika.

De hát hogy lesz ez? Hiszen Patricknek ő csak egy éjszakára kell.

Patrick megsimította a lány keresztbe tett lábát, a felsőt, végig a lábszárát. Meg is csókolta, nem egyszer. Cirógatni kezdte bokától térdig. A lány nézte, minden idegszálával érzekelte és máris borzongott. Elhessegette a holnap reggelre vonatkozó rémképeit. Most csak a Most van: ki kell élveznie ennek a csodálatosnak ígérkező éjszakának minden pillanatát.

– Kibonthatom a hajadat? – kérdezte halkán. Patrick úgy fordult, hogy a lánynak kezére essen a hajával foglalkozni, és amíg Réka vigyázva kihúzta belőle a gumit, tovább simogatta a lány lábát, lesimogatta a combjáról a köntöst. Réka végigsimította az izmos vállat, és meghatottan figyelt fel a tökéletes test egyetlen hibájára: halvány, apró szeplők szóródtak szét a bársonyos, finom bőrön. Szétbontotta a fiú vékony szálú, de sűrű, súlyos, egyenes haját, ujjával fésülgette, játszott vele.

– Még a hajad is szép – súgta magyarul. És magyarul folytatta: – Kívánlak, Patrick. Sosem kívántam még férfit ennyire.

Patrick felnézett. Összehúzott szemmel nézte a lányt, és megértette, mit mondott, érzéki hangsúlyából, félig lehunytt szeméből, melyből süttött a vágy. Az ő tekintetében is hevesen fellobbant valami; hirtelen feltérdelt, a derekát átkapva magához rántotta Rékát, akinek le kellett hozzá térdelnie a földre, és féktelenül csókolták egymást. Patrick egy mozdulattal hátralökte a lány válláról a köntöst, és az ajkával becézgette nyakának és vállának forró, vékony bőrét, tenyerébe vette és csókolta a mellét, amíg már majdnem eldőlték ott a

szőnyegen. Patrick megállt, rámosolygott Rékára.

– Itt a jó kényelmes ágy egy lépésre, mi meg a földön észszerűtlenkedünk.

Felállt, ölbe vette a bódult, magát elhagyó lányt és az ágyra fektette. Fogta a távirányítót és az erős világítást jóval halványabbra állította.

– Így jó lesz. Látni akarlak.

Bekapcsolta a családalapító zenét. A zene attól családalapító, hogy ha felteszik a magnóra, kellő hangulatot teremt, és az ember máris indíttatást érez, hogy családot alapítson a másik nem jelen lévő képviselőjével. Rékát mégis zavarta.

– Én meg érezni. Kapcsold le a zenét, légy szíves.

Egy gombnyomás és elhallgatott a zene. Patrick valahová lerakta a távirányítót, és már csak a lánnyal foglalkozott, gyengéden, hozzáértően. Nem sietett: meg akart adni neki mindent, amit kíván, és ő is ki akart élvezni minden apró részletet. Tapasztalatból tudta, hogy neki is akkor jó, ha el tudja érni, hogy a vele lévő lány nagyon jól érezze magát, ezért igyekezett mindig a lehető legteljesebb élményt nyújtani mindkettőjüknek. Kibontotta az övet és lehajtotta a köntöst róla, egyik oldalt, másik oldalt. Végignézte, mutatóujjával megcirógatta a meztelen testet. Réka egy kis drukkal gondolta: most eldől, hogy tetszem-e neki. Most meglátom a szemében. És meglátta.

– Szép a tested – súgta Patrick elégedett derűvel és megcsókolta. A nyakában függő medál előre hullva megcsiklandozta Réka állát. Réka úgy érezte, egy mágikus mozdulatot meg kell tennie. Bal tenyerébe fogta a láncon függő bikát és rázárta az ujjait. A medál átforrósodott és lüktetni kezdett, mint egy kicsiny szív. Patrick felemelte a fejét. Ekkor Réka az ajkához emelte és megcsókolta a bikát.

– Ezt miért tetted? – kérdezte Patrick a szemével mosolyogva.

– Mert te vagy a Bika – és most a fiút csókolta meg, tiszta szívből, boldogan.

Patrick csókolta és simogatta a lányt, és engedte, hogy a lány csókolja és simogassa őt. Réka engedte, hogy a férfi csókolja és simogassa, és engedte, hogy elszabaduljon a vágya. A kezükkel, szájukkal, bőrükkel kérdezték egymást és a testük válaszolt a kérdésekre.

És kiderült, hogy Patrick tényleg óvszert használ. Ez egy kicsit kizökkentette Rékát, de aztán már nem törődött semmivel. Patrick a testével kitöltötte a testében *azt az úrt*, és alig mozdultak néhányszor, amikor valami új, soha nem tapasztalt érzés rohant végig rajta hullámokban, hogy ívben megfeszült a gerince és halkán kiáltania kellett. És mikor fölemelte megtört tekintetét, észrevette, hogy Patrick gyönyörködve lesi az arcát. Aztán összevissza csókolta. Hát igen, ez az, gondolta Réka kimerülten és bágyadtan visszaadva a csókokat a férfinak, aki ehhez a szédítő élményhez juttatta. Igaza volt Dettinek, amikor egyszer megpróbálta körülírni, nem sikerült neki, és aztán röviden csak annyit mondott: fel fogom ismerni. Felismertem. *Ez az.*

*

Réka felébredt. Felemelte a fejét, megnézte az éjjeliszekrényen a világító számlapú órát. 5:25. Még utoljára meghatottan ránézett a fiúra. Istenem, de szép. Hanyatt fekvé alszik, a párnája valószínűleg a földön, a karját a homlokán nyugtatja. A hajnali derengésben látszik kemény vonású, férfias arca, hullámos szája. Még a könyöke is gyönyörű. Vagy csak én látom annak? Na, jó. Eddig tartott. Szép volt, mese volt, vége volt. A jóképű,

gazdag királyfi/földbirtokos/bankigazgató nem fogja elragadtatva feleségül venni a rangban és vagyonban mélységes mezaliansznak számító Hamupipókét/csárdásénekesnőt/stemplizókisasszonyt, sőt, hamarosan kérelhetetlenül kipenderíti, mégpedig rövid úton. Pedig... ha hihetne a megérzéseinek, amik mélyen, a középpontban azt mondják, a mesének folytatódnia kellene, mert az éjszaka gyönyörű volt: amikor másodszor is jött mindent elborító hullámaival az az érzés, és önmaguk gyönyörében az egymásét is átélve egyé váltak egymással, utána Patrick nem húzódott el fáradtan és megundorodva, hogy hátat fordítva horkolni kezdjen, hanem tovább ölelte, simogatta, míg végül összebújva, egymás karjában aludtak el.

– *Az ő balkeze az én fejem alatt van, és jobbkezevel megölel engem*¹ – suttozta Réka félálomban, bódult boldogságban.

De ennek már több órája. Jobb, ha reálisan nézi a lehetőségeket: nem hihet a csodában. Keljünk fel és osonjunk el, amíg csendben lehet, hiszen másnap reggel van, gondolta a józan eszét elővéve. Nem várja meg, amíg a fiú tekintetében ismét feléled az a kegyetlenül szűrő fény, ami a találkozásuk legelején. Igaz, hogy valószínűleg meg tudná magát védeni, ahogy egyszer Patrick mondta; de régen rossz, ha meg kell védenie magát. Ám akármilyen vadállattá változik is Patrick, megérte. Most már pontosan tudja, mi az, amit mostantól kezdve keresni fog a kapcsolataiban; és mi az, amiért érdemes egy szeretkezésbe belefogni. Isten áldjon, Patrick, köszönöm neked. Te voltál az első *férfi* az életemben, és ezért most akkor is hálás vagyok, ha

¹ Énekek Éneke, 2,6. 8,3.

ezentúl csak sértéseket és durvaságot kapok tőled. Óvatosan mozdulva ült ki az ágy szélére, Patrick mégis felébredt.

– Hová indultál? – érdeklődött álmosan.

– Jobb nekem, ha magamtól megyek el.

– Mi? – máris éber volt, s mintha riadalom rezdült volna a hangjában. – Ne menj el, Réka.

– Várjam meg, amíg kirúgsz?

– Semmi kirúgás. Maradj még – az ágy szélén ülő lány köré gömbölyödött a testével, a hasánál átkarolta a derekát.

– Hát így tényleg nem tudok elmenni.

– Azon az ajtón nem mehetsz ki – mutatta a bejárati ajtót – csak azon – és a fürdőszobára mutatott.

– A fürdőszobaablakon szökjek ki?

– Ostoba nőszemély. Most mondom, hogy ne menj el.

– De miért?

– Azt szeretném, ha maradnál. Ma estére is, és holnapra is, és holnaputánra is. Miért akarsz elmenni?

Egy kis csend volt. Réka emésztgette a hallottakat. Nehezen hitte el, nem ezt várta, nem erre volt beállítódva, egészen másra volt felkészülve. Kutatta a fiú szemében a választ.

– Miért akarod, hogy maradjak?

– Jó volt veled. És meg akarom ismételni még egypárszor. Ne mondd, hogy neked nem volt jó. Tudom, hogy jó volt.

Réka elfordította a fejét. Most minek hazudjon? Megmondja és kész. De eltelt pár pillanat, mire ki tudta mondani, egészen halkán.

– Nekem még sohasem volt ilyen, Patrick.

Patrick felkönyökölt. Öröm csillant a szemében. Megcirógatta a lány karját.

– Tényleg, Réka? Velem volt először orgazmusod?

Így, nyíltan kimondva egy kicsit furán hangzott. A lány egy pillanatra ránézett, megint elfordította a fejét. Bólintott.

– És mindjárt kettő? – öröm csillant a hangjában is.

Még mindig nem nézett rá. Patrick, úgy tűnik, mindent tud. Hát hogyne: láthatta, hallhatta, érezhette is. Megint bólintott.

– Még egy ok, hogy maradj. Ezt most már mindennapossá kell tennünk – beljebb gurult az ágy közepe felé, de húzta magával a lányt. Meg akarta csókolni.

– Még nem mostam fogat – mosolygott rá Réka, és olyan boldog volt, hogy kaparták a torkát a könnyek.

– Én sem. Próbáljuk ki.

Kipróbálták.

– Semmi baj – mondta elégedetten a fiú. Beletúrt Réka hajába, végigsimította a nyakát, vállát. – Finom a szád. Így is ízlik.

– Nekem is a tiéd – sóhajtotta a lány – de van egy súlyos probléma, ami miatt mégis mennem kell. A fürdőszobáig – tette hozzá az összehúzódó szemöldök láttán.

– Kapsz másfél percet. És utána – a mutatóujjával megjelölte a helyet maga mellett az ágyon – ide jössz vissza.

– Igenis, főnök, értettem – Réka repült. A testével is, a lelkével is.

*

Feküdtek, egymás testével ismét jóllakottan, bizsergő, könnyűvé vált és mégis nehezen mozduló testtel. Patrick a hátán, a lány az oldalához bújva, a vállát kispárnának használva, karjával-lábával ölelve. Már

majdnem elaludt, amikor Patrick megszólalt:

– Most pedig mesélj.

– Hm? – kérdezte álmosan.

– Azt ígérted, ma reggel elmondod. Mi volt az, tegnap este Oliverék ajtaja előtt, amivel halálra ijesztettél?

Réka elmosolyodott, felnézett.

– Halálra ijesztettelek?

– Eléggé halálra ijesztettél – a fiú komolyan beszélt, Réka is elkomolyodott. – Csak annyit kérdeztem, hogy akarsz-e ott aludni, és egy pillanat alatt fényévekre távolodtál, pedig a karomban tartottalak. Szörnyű volt.

– Ó, Patrick... – visszahajtotta a fejét a fiú vállára – félttem. Olyan csodálatos volt az egész tegnapi nap veled, olyan volt, mint egy álomszép álom... és tudtam, hogy nem lehet más vége, csak az, hogy együtt töltjük az éjszakát. És... – elhallgatott. Vajon mennyi az, amennyit elmondhat úgy, hogy ne mondjon ki mindent, de azért meg is magyarázza azt, amit kell?

– A szeretkezéstől féltél? Te? Azzal a szenvedéllyel, ami benned izzik? Mást mondj, mert ezt nem hiszem el.

– Nem, Patrick, nem attól. Én azóta kívántalak, amióta először hozzám értél, pedig az nagyon gyalázatos dolog volt. És mégis, valami mélyen bennem, amit igyekeztem erővel visszafojtani, követelőzött, nyaggatott, hogy ismerjelek meg jobban, mert éreztem, hogy az az arcod, amit akkor mutattál, nem te vagy. Tudtam, hogy a szeretkezésnek is olyannak kell lennie, mint amennyire kívánom, pedig arra nem is számítottam, milyen varázslatot fogok átélni veled. De olyan kapcsolatot éreztem köztünk, mint még soha senkivel: hihetetlen energiák áramlanak kettőnk között. Csak megfogod a kezem... ó, nem is kell, hogy megfogd, elég, ha rám nézel, és érzem a lüktetését. Te is érzed, Patrick?

– Igen – mondta csendesen.

– Szóval... én attól féltem, Patrick, aminek utána kellett volna következnie, ma reggel, ha te azt teszed, amit én elképzeltem rólad. Életem legnagyobb meglepetése vagy. Nem mondtad egyetlen szóval sem, mi a szándékod velem. Nem mondtad, hogy bármi különbséget érzek köztem és a... többiek között. Azt gondoltam, hogy engem is csak felhasználsz az érzelemmentes szexhez. Hogy ugyanolyan kíméletlenül fogsz engem is kiselejtezni, mint a többi lányt, akiket vörösre sírt szemmel, megnémulva vagy éppen zokogva láttam azután, hogy együtt voltatok. Es nem akartam, hogy mindezt Oliverék végignézzék. Úgy gondoltam, jobb, ha ennek nincs tanúja, épp elég nekem szembenézniem vele. Ezért mondtam, hogy menjünk haza – csönd volt. Réka nem láthatta a fiú fájdalommal összeszorított szemét, száját. Még hozzátette. – Beláthatod, hogy ezzel nem rohanhattalak le tegnap este.

Mindezt Patrick mellkasának mondta el, ujjával a fiú bőrére rajzolgatva, meg-megsimítva a megtalált *jelképet*, az arany bikát a nyakláncon. Patrick szelíden letolta magáról a lány testét, oldalt fordult, így szembe kerültek. Most a fiú rajzolgatott az ujjával a lány ajka köré.

– Olyanok az érzéseid és a gondolataid, mint te magad: őszinték, igazak, szépek. Nem tudtam, hogy ilyen félelmek laknak benned. De most már sajnálom, hogy nem beszélünk róla, mert én már régen tudtam, hogy meg akarlak tartani. Azt hittem, te is érzed azt a minőségi különbséget, amit én. Illetve... nem is gondolkoztam rajta, hogy te mit élhetsz át, csak elfogadtam olyannak a kapcsolatunkat, amilyen: érdekesnek, kivételesnek. Megnyugtat, ha azt mondom: ragaszkodom hozzád, és megígérem, hogy nem foglak bántani? Akkor sem, ha egyszer vége lesz. De most nem akarom, hogy vége

legyen, mert jó veled szeretkezni, sőt: csodálatos élmény. Jó volt tegnap egész nap veled lenni, sőt: szívesen megismételném minden nap. Beszélgetni is mindig jó veled: ebben is *partner* vagy. Ha te is akarsz... – ahogy egymással szemben feküdtek, hosszú hajuk, a sima szőke és a hullámos barna tincsek összekeveredtek közöttük a párnán. Patrick az ujjával fésülgetni kezdte, összekeverte a kétféle színű hajszájakat, összesímitotta őket. – Én így akarok veled lenni.

– *Tégy engem, mintegy pecsétet a te szívedre, mintegy pecsétet a te karodra*² – szavalta Réka magyarul, elbűvölt gyönyörűségében. Egymásra néztek meghatottan, szeretettel, és kivételes, áthatóan igaz pillanatot éltek át – az ölelés simogatássá oldódott, a szemhéjak lehunyódtak, a lélegzet felsóhajtott, az ajkak találkoztak, érintkeztek, elvesztek egymásban.

Később kitárgyalták a karkötőt is. Patrick kérdezett rá; most már mindent tudni akart, ami eddig közöttük történt. Dermedten hallgatta Réka szavait.

– Nem tudom, itt hogy szokás, Patrick, de nálunk vagy házastársnak vesznek ilyen ajándékot, vagy olyan nőnek, akinek a szex-szolgálatait akarják így honorálni. Aki éppenséggel nem utcai prostituált, de pénzért teszi. De csak úgy, ajándékba, azt nem.

– Gondoltam, utólag, hogy ilyesmiről van szó. Most már értem. Teljesen értem a reakciódat. Illetve nem értem. Hogyhogy nem vágtad hozzám?

– Annyira döbbsent voltam, csak ültem bénán, mintha elhalt volna az egész testem. Akkorát csalódtam az után a szép este után, mintha kirántottad volna alólam

² Énekek Éneke, 8. 6.

az egész világot. Nem tudtam megmondani neked, mert nagyon fájt.

– Réka, elhiszed, hogy sem megsérteni nem akartalak, sem kifizetni? Nem volt ilyen szándékom. Elhiszed, hogy csak egy szép ajándékot akartam neked adni?

– Igen. Most igen. De akkor... nagyon rosszul esett. Csöndben feküdtek.

– Patrick... megmondod, mi lett a karkötő sorsa? – tette fel Réka a nagyon tipikusan női kérdést.

– Miért? Most már elfogadnád?

– Nem. Azt a karkötőt soha. Csak... kiköltekeztlé miattam fölöslegesen és... tudtál vele valamit csinálni?

– Ez aggaszt téged, hogy én kiköltekeztem? Hm – Patrick hangjából érződött, hogy kissé fönnakadt a dolgon. – Nos, visszavittem az ékszerboltba. Vissza is vették, de csak az eredeti értékének a húsz százalékáért.

– Miért olyan olcsón?

– Mert egy kis baleset történt veled. Eltört a csatja, és néhány láncszem is megsérült, amikor a falhoz vágtam. Réka felnézett, hitetlenkedve.

– A falhoz vágtad? Annyira, hogy összetört? Dühödben, hogy nem fogadtam el?

– Dühömben, hogy nem tudtalak elcsábítani.

– Patrick... itt vagyok veled. Elcsábítva.

– És csábítóan.

Egymásra mosolyogtak a szemükkel, egész lényükkel.

– Még a következő alapvetően fontos kérdést kell megbeszelnünk, ami jelentősen meghatározza a közös közeljövönket – mondta Patrick, igen komolyra fordítva a szót. – Ki megy előbb fürödni?

Réka nyújtózott egy jó nagyot.

– Menj te, én még lustizok egyet.

Belealudt a lustizásba. A kávé- és süteményillatra ébredt.

– Hmm, mi ez a finom illat?

Patrick tálcával a kezében ült az ágy szélén.

– Hölgyem, a reggeli előállt.

– Ezt nevezem kiszolgálásnak – jelentette ki elégedetten, és nekiláttak a frissen sült croissant-nak. – Ezt hogy csináltad?

– Szoktam venni ilyen süteményféléket, lefagyasztom, aztán amikor kell, mikróban átsütöm. Jó, nem?

– Mmm. De még milyen jó.

Reggeli után Réka is megfürdött. Felvette a tegnapi ruháját.

– Felmegyek a szobámba, mert a lányok azt hiszik, elvesztem. Meg át is kell öltöznöm.

– Mikor mész ebédelni?

– Egy óra körül szoktam.

– Menjünk együtt, jó?

– Jó – megcsókolta a fiút és ment.

Alig bírt felmászni a lépcsőn a harmadik emeletre. Semmi erő nem volt a lábában. Ami eddig sosem fordult elő: kétszer is meg kellett állnia pihenni. Hű, ha ez ilyen lesz, holnapután egy kiskanalat sem fogok tudni felemelni, gondolta, de cseppet sem bánta.

Olga épp reggelizett, Emese már tanult, amikor Réka beszélgetett a szobába. Végigvetette magát az ágyán.

– Na, mi van? – kérdezte Emese igencsak kíváncsian.

– Hát, lányok – kezdte Réka – történelmi események zajlottak le tegnap és ma.

Mesélt és mesélt. Oliver családját, a lovaglás élményét, a mosómedvéket, a hegymászást, a tavat,

Elaine álmát, a saját érzelmeit, gondolatait. A ma reggeli sorsfordító fejleményeket.

– És akkor most együtt maradtok? – kérdezte Olga nagyon elképedve.

– Úgy néz ki. Valameddig. Rajtam nem múlik, mert én szívesen vagyok vele.

– De Réka – kérdezte Olga, és majd kiesett nagy kék szemén a kíváncsiságtól – ez az egyik legjobb pasas az egész egyetemen. Irtó gazdag is. Azonkívül ismerjük a múltját. Mégis mivel fogtad meg?

Réka elgondolkozott. Megvonta a vállát.

– Nem tudom. Nem *akartam* megfogni. De talán az őszinteségemmel. Azzal, hogy nem féltem tőle, mint nagyon sokan, és ezt éreztettem is vele: az első perctől kezdve be mertem szólani neki. Sosem alázkodtam meg. Nem tudom, figyeltétek-e, de rengetegen csúsznak-másznak előtte. Én mindig egyenrangúként kezeltem, ez fel is tűnt neki, sőt, respektálta. És bár sokszor elég sarkítottan fogalmaztam, durva sosem voltam vele, sőt többször is mondtam neki olyasmit, hogy mit találok szimpatikusnak benne. Egyáltalán, az is különös lehetett neki, hogy beszélgettem vele, mert nagyon magányos. És talán a külsőm is közrejátszott: kétszer is mondta, hogy szép vagyok. Az persze rettentően szubjektív dolog, hogy ki mit tart szépnek, de neki tetszem, és ez a lényeg.

– És még most sem vagy szerelmes belé?

Réka a bal lába mellett bámult valami kis piszkot a földön.

– Szerelmes... mit tudom én? Nagyon szeretek vele lenni, de azt hiszem, korai még szerelemről beszélni.

Egyet nem mondott el a lányoknak: Mama beteljesült jóslatát, a Bikát. Ezt a titkot elzárta lelkének legmélyére, hogy rejtve, magában tudjon örvendezni neki.

Réka nem tudott már tanulni aznap délelőtt. Tartotta a könyvet maga előtt, de szerteszét szaladt a figyelme. Ahogy haladt az idő, valami névtelen, kimondatlan szorongás, bizonytalanság kezdett eluralkodni rajta. Mi van, ha Patrick meggondolja magát? Mi van, ha valamit nem jól értett? Mi van, ha... a mélyben tudta, hogy erről szó sincs, mégis sikerült alaposan felzaklatnia magát.

Egy órákor begyűjtötték a két fiút, Danit és Neilt, majd így öten lementek ebédelni. Boga nem velük járt már régóta, hanem Sarah-val. Patrick hanyagul támaszkodott a portás pultjának, figyelte a lefelé jövőket. Réka, ahogy a lépcsőn lefelé haladtában meglátta a feléje közeledő és a kezét nyújtó fiút, egy rövid, zokogásszerű hang szakadt ki belőle, majd az utolsó néhány lépcsőfokot átrepülve révbe ért az ölelésben. Halk, hosszú sóhaj szabadult el inkább a lelkéből, mint a tüdejéből. Szorították egymást, hiszen kibíráhatatlanul régen találkoztak. Így volt igaz, mert így érezték. A mellettük elhaladó fiúk, lányok között meglehetősen feltűnést keltettek. Többen visszafordulva megbámulták őket, összesúgtak.

– Mi a baj? – kérdezte Patrick.

– Semmi. Most már semmi – már tudott a fiú szemébe nézni is, és mosolyogni is.

– Éhes vagyok – súgta Patrick két csók között.

– Én is.

– De én rád.

– Hmm... azért előtte ebédeljünk meg, jó?

Előtte megebédeltek. *Utána* Réka felvászorgott a harmadikra, és megpróbált tanulni. Shakespeare-nek a Hamletben és a Lear királyban előforduló metaforáinak összehasonlító elemzéséről kellett egy kiváló dolgozatot összehoznia csütörtökre. És a Lear királyt angolul még

nem is olvasta, Arany János műfordításával pedig nem hozakodhat elő Willis tanárnőnek. Patrickkel úgy beszéltek meg, hogy mivel a fiú sosem vacsorázik a menzán, külön esznek, majd este kilenc vagy tíz óra felé Patrick felmegy érte, és akkor együtt lemennek, hogy együtt töltsék az éjszakát.

– Abban biztos lehetsz – mondta neki nyomatékosan Réka – hogy én soha nem fogok bekopogtatni az ajtódon, hogy engedj be. Ha látni akarsz, gyere fel értem.

Patrick már fél kilenckor felkereste Rékát. Úgy tűnt, kissé kényelmetlenül érzi magát az idegen szobában, pedig már bemutatkozott a lányoknak és a hozzájuk tartozó fiúknak ebéd közben. Réka gyorsan elkészült: fogat mosott, letisztította és bekrémezte az arcát, mert nem akart magával vinni semmit. Lementek.

Ahogy összekapaszkodva andalogtak a földszinti szobák felé, nem láthatták, amint a hátuk mögött Edita Sanchez hosszan utánuk nézett. Gyanakvó, gonosz, kárörvendő várakozás lapult a tekintetében.

*

A hétfői általános nyelvészeti órára besétálva Edita meglátta kettejüket hátul, bizalmasan sugdolózva. Patrick a karjával birtokba vette Réka vállát, majd, miután Réka mondott neki valamit, rámosolygott, szelíden a másik tenyerébe fogta az arcát és megcsókolta. Editának földbe gyökerezett a lába és egy ideig nem tudta becsukni a száját. Úgy hasított bele a féltékenység, mint a villám, végigsebezve az egész belsejét: *engem sose csókolt meg így, ilyen gyengéden, ilyen... szerelmesen.* Vanessa, akivel együtt jött, és már elhaladt mellette, visszalépett. Edita

merev, döbbsent arcát látva abba az irányba nézett, és ő is kővé dermedt. Egymásra bámultak.

– Azt mondtad, tegnap este együtt mentek Patrick szobája felé – suttogta Vanessa.

– Láttam őket. Úgy igaz, mint ahogy itt állok. Nem vártam meg, amíg bemennek, de Patrick már nyitotta az ajtót.

– Hihetetlen. Vajon mi történhetett?

– Fúj, micsoda émelyítő giccs – utálkozott látványosan Edita, erőltetetten túlzó mimikával. – Láttad? Úgy nézett Patrickre, mint egy bagzó macska.

– Hát... – Vanessa határozatlanul vállat vont. Még el kellett gondolkoznia Edita véleményén, és azon, amit látott.

A csók közben Rékának valamiért felpattant a szeme, és az eléje behajoló Patrick feje fölött meglátta a két lányt, ahogy bénultan részegezik a tekintetüket. Nem volt kellemes érzés, be is hunyta a szemét és még közelebb húzta magához Patricket. Erre a lányok megmozdultak, leültek a padsor szélére, és suttogva beszélgetni kezdtek.

Mintegy burokban léteztek, csak a saját boldogságukat érezve, nem érzelve az idő múlását, pedig közben megtelt a terem a hallgatókkal.

– Nem bírom ki estig. Szeretkezzünk most – súgta Patrick lehunyva szemmel, bódultan, homlokát Réka homlokához támasztva.

– De hát tegnap este is... meg éjszaka is felkeltettél, meg hajnalban is...

– Mert az orrom alá dugtad azt a finom nyakadat. Muszáj volt összecsókolnom. És utána már nem létezett megállás.

– Persze. Álmomban véletlenül úgy fordultam, hogy neked szájra esett a nyakam. Én vagyok a hibás,

amiért nem tudsz egy nyakcsóknál megállni? – súgta derűsen Réka, és az ujját végighúzta Patrick orrán és száján.

– Azt még nem tudom, hogy ez hiba-e – egy futó csókot adott Réka ujjára. – De hogy te okozod, az biztos. Azt hiszem, az utóbbi három évben összesen nem csókolóztam annyit, mint mostanáig veled. És azelőtt én nem voltam ilyen szexőrült. Sőt, az utóbbi időben nem volt olyan lány, akit másodszer is megkívántam volna. Inkább egypár napra még a kedvem is elment az egésztől. Nem tudom, mit tettél velem: elvarázsoltál, megbűvöltél... megkötöttél, és nem tudok szabadulni. De most nem is akarok. Folyton kívánlak. Minden szeretkezés külön új élmény veled. Minden alkalommal új oldaladat mutatod meg.

– Ami azt illeti – mosolyodott el kissé szégyenlősen Réka – te is eléggé kreatív vagy.

– Ó, te... gyere, menjünk.

– Nem lehet – súgta vissza Réka, némiképp kijózanodva, mert elcsendesedett a terem, és erre felnézett. – Most jött be Richards.

– Mm – mondta kelletlenül Patrick, és hátrahúzódott.

Ez a nyelvészeti előadás nem az angol nyelvben előforduló latin eredetű szavak gyakoriságáról szólt kettőjük számára. Alig hallották az előadót. Patrick szoroson ölelte Rékát, és hiába volt előtte a nyitott notebook, csak egy-egy szót írt be bal kézzel, érdektelenül. Réka nem is nagyon próbált jegyzetelni, előtte is haszontalanul állt most a Patricktól kapott notebook, amit pedig az utóbbi időben már nagyon megszokott, és nagy gyorsasággal tudott gépelni, az előadást szinte szó szerint követve. Egymáshoz simultak, s kizárva a külvilágot egymás testmelegére, illatára, lélegzetére figyeltek. John Mahoney, aki a leggyakrabban

Patrick mellett ült a legutóbbi időkig, mert kegyetlen tréfáikkal kiválóan tudták szórakoztatni egymást, most kényszerűségből Réka szomszédságába szorult. Előbb gúnyosan, majd megütközve, végül zavartan nézett néha kettősükre. Ők senkivel és semmivel nem törődtek, csak egymással, és bár nem csókolóztak és nem simogatták egymást az előadás alatt, egy láthatatlan erőter borult fölējük, mely nem engedett a közelükbe sem szót, sem pillantást. John egy kis idő után, maga sem tudta, miért, elengedte magát, kellemes hangulatba került, nyugalom töltötte el: akaratlanul is megérintette a közvetlen közeléből intenzíven sugárzó boldogság.

Patrick alig várta, hogy kimenjen az előadó, ráhajolt a lány szájára.

– Menjünk vissza a kollégiumba – súgta aztán. – Szeretkezni akarok veled.

– Menjünk – súgta Réka szédülten. Azután kissé magához tért. – Á, nem lehet – mondta kedvetlenül. – Nortonnal lesz órám, és ő nagyon szigorúan veszi a hiányzást.

– Mm – mondta Patrick, *ugyan már* hangsúllyal, és megint megcsókolta.

– Nem érdekel Norton – mondta Réka kicsit később. Patrick szeme felvillant. Egyforma mozdulattal csapták le a két notebook tetejét, pillanatok alatt összepakoltak, és egymást kézen fogva, szinte futva indultak vissza a kollégiumba.

– Hát ezek meg hova rohannak? – nézett utánuk csodálkozva Vanessa.

– Dugni – sziszegte Edita tehetetlen dühvel, és olyan erővel vágta bele a tollát a táskájába, hogy széthasította vele a bélést.

*

Réka csak hétfő este fért hozzá a tanulóban a számítógéphez, hogy Dettinek és Mamának elújságolja a nagy hírt. Internetezni továbbra is a tanulóba járt, mivel a Patricktól kapott gép nem volt rákötve a hálóra: megírta rajta a leveleit, lemezre vette, így a tanulóban azonnal küldeni is tudta, letöltötte a postáját, lemezre vette, és a notebookon elolvasta. Így bárki szívesen hozzáengedte a géphez, mert öt perc alatt végzett. Megírta a Bikát, megírta az egész hosszú történetet, még a mézeskalács szívet is a gyertyatartóban.

*

– Az elmúlt két hétben – kezdte öblös orgánumán Forester professzor úr – szinte semmi mással nem foglalkoztam, csak az önök dolgozataival. Éjt nappalá téve a monitort lestem. Örömmel jelenthetem, hogy kész, elolvastam mindegyiket, és ezért most értékelni is tudom őket. Névsorban fogok haladni, de azt megmondom előre, hogy bár volt néhány egészen kiváló munka, melyeknek olvasása nagy örömet okozott nekem, mert azt példázzák, hogy remek képességű ifjú emberekkel vagyok körülvéve, akik számára nem csak az általam leadott tananyag nem pusztába kiáltott szó, hanem az sem volt hiábavaló, hogy mindig is önálló és igényes munkára ösztönöztem önöket; ám egyetlen olyan dolgozat volt, amit kiemelkedő kvalitásai és újszerű mondanivalója miatt publikációra szeretnék javasolni az Angol Nyelvőrben, amely, mint tudják, a nyelvészeti szakfolyóiratunk. Phillis Adler és Alice Casey dolgozata azonban, így mindjárt elsőnek, sajnos még a jó szintet sem üti meg. Mondják, hölgyeim, hogy lehet összekeverni a lexikálist a textuálissal?

Forester minden dolgozatról ejtett pár szót. A

hallgatóság feszülten figyelt, és minden pár, amikor bement a nevüket, lélegzetvisszafojtva várta, vajon az ő dolgozatát javasolja-e publikációra. De már majdnem a névsor végén tartott, és még mindig nem mondta egyikre sem, hogy ez lenne az. Sarah Tayler és Mark Tennessee dolgozatát nagyon megdicsérte, és ekkor Réka már tudta.

– Hölgyeim és uraim, elérkeztünk az utolsó párhoz, Réka Véler és Patrick Wheeler dolgozatához. Gondolom, izgatottan várták, melyik dolgozatot emelem ki publikációra javasoltként. Nos, ezt – felemelt egy floppyt.

– Ez a munka oly igen magas színvonalat üt meg, amely színvonal méltóvá teszi arra, hogy nyomtatásban is olvashassuk. Utólagos engedelmükkel, Miss Véler és Mr. Wheeler, ezt a dolgozatot én már elküldtem az Angol Nyelvőrnek, és a főszerkesztő úr információja szerint a nyomdai átfutási időt is beleszámítva négy hónap múlva meg is jelenik. Megkérhetem önöket, hogy részesítsenek bennünket abban a megtiszteltetésben, hogy egyikük felolvassa ezt a csoportnak?

– Te – Patrick egy felsegítő mozdulatot tett Réka felé. Biztatóan ráhunyorított, míg Réka, némiképp zavartan, felemelkedett. – Szebb hangod van, mint nekem.

– Nem is igaz – súgta Réka, míg kievickélt a sorból. – De feláldozom magam, nyugodj meg, nem neked kell a rivaldafénybe állnod.

*

– Hello, lányok – köszönt Patrick, és leült Réka mellé az ágyra. – Gyere le hozzám – súgta a fülébe.

– Holnap zárthelyit írunk ebből, és Hodges eléggé akadémikusodó, hogy belekössön abba is, amit tudok. De még el se olvastam a...

– Majd elolvasod később. Úgyis edzésre kell mennem hatra.

– Nekem is. Te már megtanultad?

– Elolvastam.

– El? Egyszer?

– Elég az.

– Hát nekem nem. Nekem legalább kétszer vagy háromszor el kell olvasnom. Első olvasásra addig jutok el, hogy nagyjából megértem. Le kell fordítanom magyarra.

– Pedig jól beszélsz angolul.

– Kösz, de nem az anyanyelvem.

– Nem; de az a kis édes akcentusod a zárthelyi írásakor nem tűnik ki.

– Nekem *nincs* akcentusom.

– De van.

– De nincs.

– Bocs, de ezt én jobban meg tudom ítélni. Van. És szörnyen kívánlak, az akcentusoddal együtt. Ha nem jössz le, én itt helyben a lányok előtt meg...

– Ki ne mondd! Jól van, jól van, inkább lemegyek. Pedig még előttünk az éjszaka is – felálltak. – Mindjárt jövök – jelentette be a szobatársainak.

– Csak azt akartam mondani, hogy meg... csókollak – súgta kaján vigyorral a fiú.

– Hazudós – közölte Réka nyugodtan a véleményét. A folyosón hozzátette: – Kapsz egy órát.

– Mi? Egy órát? Akkor fussunk – rohanni kezdett lefelé a lépcsőn, a lányt kézen fogva húzva magával. – Minden másodpercet ki kell használnunk.

– Láttad, hogy nézett rá? – kérdezte Olga Emesét.

– Kicsoda kire?

– Na, mit gondolsz? Hát Patrick Rékára – nevetett fel.

– Hát persze hogy láttam. Totál puhára van főzve a srác.

*

Feltétlenül kérdezd meg Patricktól, írta Mama lelkesülten, honnan származik a gyertyatartója. Mert ha netán esetleg carrarai márvány, akkor a lehető leghatékonyabb szerelemvarázslatot hajtotta végre, föltehetőleg úgy, hogy fogalma sem volt, mit tesz. A hely ugyanis, ahová a gyertyatartót és benne a szívet tette, a legalkalmasabb a szerelem kibontakozásához. Ha a Feng Shui szabályai szerint (meséltem már neked róla, mi az) kilenc egyenlő részre osztunk egy alapterületet, mondjuk egy lakás, vagy esetünkben Patrick íróasztalának területét, a jobb felső sarok bizony semmi más, mint a szerelem és házasság területe. Ide tette ő azt a szívet, amit tőled kapott, és ami eleve megvarázsolt tárgy volt, hiszen tudod, milyen kísérszöveggel küldtem. Az sem véletlen (véletlenek nincsenek), hogy éppen egy szívet választott, hogy az akadt a kezébe. Vezetett volna éppúgy egy repülőt is: akkor valószínűleg elutaztatok volna együtt valahová, és lehet, hogy akkor is kialakult volna köztetek valami, de semmiképpen sem ugyanaz, mint ami így kialakult. Ha a gyertyatartó csak egyszerű fehér márvány, az már maga is kellően pozitív, de ha még ráadásul carrarai is, ami a Földön létező egyik legpozitívabb kisugárzású anyag, akkor a hatóerők olyan koncentráltságát sugározta feléd, saját maga és a kettőtök kapcsolata felé, ami bizonyossá tette, hogy összekerültök, és ilyen módon kerültök össze. Pedig, ahogy írtad, jól elrontotta a jól induló viszonyotokat a karkötővel: de a szív és a gyertyatartó együttes energiája tovább működött, és Patrick kénytelen volt alávetni magát azoknak a feltartóztathatatlan erőknek, amiket ő maga indított el azzal, hogy a szívet arra az egy helyre rakta, ahová kellett. A színes cukorgyöngynek is szerepe van:

tudod, küldtem egyszínű fehér, piros, sárga stb. színekkel díszített szíveket is. A színesség itt a kapcsolatokat sokszínűségét jelképezi.

Még mindig vigyáznod kell a szavaiddal: nem mondhatsz ki mindent előtte, amit gondolsz, mert esetleg olyan hatásokat indítasz velük újtjukra, amik nem kedvezőek neked. Tudod, hogy néha könnyen eljár a szád: hát vigyázz vele, kicsi Rékám. Bizonyosan lesz olyan idő is, amikor majd elmondhatod neki, amit most elhallgatsz; de most még várj vele.

*

Réka elgondolkodva lépdelt felfelé a kollégium lépcsőjén. Épp elhagyta a második emeleti lépcsőfordulót, amikor nyílt a folyosóra vezető üvegajtó, és sietős léptek hallatszottak mögötte. Hosszú körmű, keskeny, barna kéz markolt fájdalmasan a karjába. Felszisszent, kirántotta a karját a szorításból, megfordult, és hátrahőkölt a gyűlölettől izzó fekete szempár láttán.

– Szállj le Patrick Wheelerről, ha jót akarsz magadnak – suttogetta fojtottan Edita.

– Miért?

– Mert ő az enyém. A gyermekem apja.

– Patrick azt mondja, hogy ez lehetetlen – mondta Réka sajnálkozva.

– Nem. Ez így van. És el fogja tartani a gyerekét, ha beledöglük is.

– És hogy akarod rávenni, hogy elismerje a gyereket, ha nem is az övé?

– Az övé! – kiáltotta Edita, és toppantott hozzá. – És nem fogom túrni, hogy ilyen jöttment kínaiak, mint te, elvegyék őt tőlem.

– Rám mondtad, hogy kínai vagyok? – pislogott Réka.

– Rád, ferdeszemű. És azt ajánlom, többé ne találkozz velem, mert rosszul jársz.

– Most ebbe ne menjünk bele, hogy én honnan származom, mert nem kezdek neked kiselőadást tartani Európa történelméről, de abban biztos lehetsz, Edita, hogy fogok veled találkozni. Én vagyok az egyetlen az utóbbi években, akivel napok óta együtt van, és nem te leszel az, aki szétválaszt minket. Együtt fogunk maradni.

– Majd én megmutatom neked, hogy nem sokáig.

– Edita, vedd észre magad. Ha én lemondanék róla, te akkor sem kellenél neki. Semmi esélyed Patricknél.

Editának elakadt a lélegzete, hátralépett a találat erejétől. De aztán gyűlölete újult tűzzel lobbant fel.

– Azt én jobban tudom, hogy milyen esélyem van nála. El fogom venni tőled.

– Próbáld meg, Edita – mondta Réka nagyon nyugodtan, fensőbbségének biztos tudatában. – Ha el tudod venni tőlem, neked adom.

– El is veszem. Már az is elég utolsó dolog volt, amikor Marcót ráuszítottad Gerald Brownra, hogy kérdezősködjön nála, de most túlmész minden határon.

– Ne mondd, hogy nem jártál Geraldal. Én úgy láttam, nagyon is jóban vagytok.

– Az az én dolgom, hogy kivel vagyok jóban és kivel nem. De te jegyezd meg, amit mondok: utol fog érni a bosszúm – sziszegte Edita gyilkos tekintettel.

*

Rékát még egy meglepetés érte ezen a héten. Patrick íróasztala mellett elsétálva észrevett valamit a fehér márvány gyertyatartón, a mézeskalács szívre téve. Először nem tudta kivenni, mi lehet az a karika formájú, szikkadt fűszálakhoz hasonló dolog, nézegette egy kis

ideig, mire felismerte a pitypangszárból fűzött láncot. Ő készítette még szombaton, és Patrick az inge zsebében, a szíve fölött hozta haza, aztán nem felejtkezett el róla, sőt megbecsült helyre tette. Réka meghatódott. Ki gondolta volna, hogy Patrick ilyesmire gondot fordít?

– Patrick – jutott eszébe Mama kérdése – miből van a gyertyatartó?

– Márványból.

– Igen, azt látom. De milyen márvány?

– Nem tudom. Elaine nem mondta, de ha fontos, megkérdezhetem.

– Elaine-től kaptad?

– Igen. Biztos figyelted, tele van az egész házuk mindenféle kőholmival. Elaine szobrászművész, de iparművészeti tárgyakat is készít, például gyertyatartót, tálakat, ilyesmit. A gyertyatartó az ő karácsonyi ajándéka. Összesen két ajándékot kaptam az elmúlt karácsonyon, és gondoltam, összerakom őket. A másik tőled való.

Réka elhűlt.

– Senki mástól nem kaptál ajándékot?

– Nem.

– Édesanyádtól miért nem?

– Pár év óta kihagyjuk a karácsonyt, mert csak alkalom az összeveszésre. Mindkettőnknek rá kellett már döbbernünk, hogy jobb, ha néhány ezer kilométer választ el bennünket. Egy rövid, minél rövidebb telefonnal elintézzük és kész.

– De miért?

– Nem tudunk kijönni egymással.

– Hm. És ezt – felemelte a pitypangláncot – miért tetted ide?

– Azt akartam, hogy együtt legyen a két ajándék, amit tőled kaptam.

– De hát ez nem ajándék.

Patrick hozzálépett, átölelte. Nagyon titokzatosan somolygott.

– De igen. Jelképez valamit, ami igen fontos és értékes a számomra.

– Mit?

– Majd egyszer elmondom.

– Akkor, amikor Elaine álmát?

Patrick meghökkent. Összehúzott szemmel nézte.

– Miből gondolod, hogy a kettő összefügg?

– Csak női megézés – a fejét csóválta. – De úgy látszik, beletrafáltam. Nem fogom elfelejteni. Behajtom rajtad.

*

Patrick minden este megjelent a lányok szobájában. Kézen fogta Rékát és vitte le magával a földszintre. Réka az éjszakákat a fiúnál töltötte, reggel letusolt, felment a harmadikra és átöltözött. Még egy fogkefét vagy bugyit sem vitt magával, szándékosan: ne érezze az agglegény, hogy be akar tolni. Péntek reggel nagyon nehezen váltak el. Álltak az ajtóban, egymást átölelve. Nézték egymást. Patrick lassan beletúrt a lány hajába, végigsimította a fülét, nyakát, vállát. Aurájuk egyesült, színei egymásba olvadtak, eggyé váltak, rezgéseik ugyanazon a hullámhosszon egymásba simultak. Réka a fiú vállára hajtotta a fejét.

– Mennem kell – suttogta, de nem mozdult.

– Menj – súgta Patrick, és szorosán ölelte.

Este Patrick leültette maga mellé Rékát a franciaágy szélére. Nagyon titokzatos képet vágott. Megfogta a lány csuklóját és a másik kezével beletett valami hűvös tárgyat a nyitott tenyerébe. Eltakarta a saját tenyerével. Réka aggálytalanul fürkészte az arcát.

– Mi ez?

– Azt mondtad, sohasem fogsz bekopogni az ajtómon, hogy engedjelek be. Én meg nem akarok többé felmászni érted a harmadikra.

Réka megmerevedett. Most rúgja ki. Kész, vége.

Patrick elvette a kezét. Réka tenyerében egy kulcs feküdt.

– Szeretnék egész nap veled lenni. Költözz ide hozzám. Kérlek.

Réka az első pillanatban meg sem értette, annyira eluralkodott már rajta a világvége-hangulat. Lassan, nagyon lassan derült fel az arca. És azután mélyen átélte az örömet. Behunyta a szemét, hogy akadály nélkül bejuthasson a boldogság abba a belső magba, ahonnan azután kiragyogott, amikor felnyitotta a szemét. A kulcsot még mindig a nyitott tenyerében tartotta. Óvatosan ráhelyezte a másik kezét, mintha egy pillangót fogna benne, ami elrepülhet. Megcsókolta a fiú ajkát.

– Patrick... köszönöm.

– Örülsz?

– Igen. Igen. Nagyon.

– Az előbb azt hittem, nem örülsz neki.

– Mert azt hittem... úgy kezdted, hogy nem akarsz felmászni többé értem. Azt hittem...

Patrick hirtelen megértette és átölelte.

– Kis buta. Mikor költözől?

– Mikor költözhetek?

– Most. Segítek, jó?

*

– Szóval itt hagysz minket – mondta egy kis sóhajással Emese.

– Azért ne áruljátok ki az ágyamat – mondta

pakolás közben Réka. – Nem tudom, meddig tart, de ha vége lesz, nem szeretném, ha nem volna hova visszajönnöm.

– Hiányozni fogsz – sóhajtott megint. Réka ránézett. Mély bánat sötétlett Emese szemében. Réka hozzálépett, leült mellé, átölelte.

– Nem a világ végére megyek – mondta vigasztalóan. – Egyébként is az inkvizíciót itt hagyom. Majd néha feljövök, és megnyúzom magam, te meg segítesz, jó? Meg majd befestem a hajadat, ahogy eddig, megmasszírozom a fejedet is, ha fáj, és...

Most figyelt fel a szoba másik végéből hallható szipogásra. Olga ült az ágyán a sarokba húzódva, a lábát felhúzva és átölelve, és éppen megtörölte a szemét a kézfejjével.

– Ó, ne csináljátok már ezt velem – mondta Réka, és nála is eltörött a mécses. – Olga, fel fogok jönni időnként, és tanulunk tovább, nem hagylak magadra.

– Nem a tanulás – szepegett Olga, aztán hangosan felzokogott. – Soha életemben nem volt még ilyen jó barátóm, mint te, Réka. Nagyon... nagyon sokat jelentesz nekem.

Patrick ekkor kopogott, majd belépett két üres táskával. Felhúzta a szemöldökét a siratóasszony-kórus láttán, majd szó nélkül letette a táskákat, és ki akart fordulni az ajtón.

– Nem kell elmenned, Patrick – szólta utána Emese. – Csak az történt, hogy rájöttünk, mennyire szeretjük Rékát. És hogy nagyon fog hiányozni nekünk.

– Nem börtönbe viszem – mondta Patrick. – Attól, hogy megkértem, töltsön velem több időt, még ő oda megy, és akkor, ahova, és amikor akar.

Annak ellenére, hogy Réka is tudta: nem börtönbe megy, a búcsúzkodás igencsak pityergősre sikeredett.

Réka átölelte Emesét, aztán Olgát, aztán megint Emesét és megint Olgát, és összepuszilgatták egymást. Végül Patrick kezébe csúsztotta a kezét, és megindultak közös otthonuk felé az utolsó táskával.

*

Az együttlakás számos érdekességgel, kényelmetlenséggel és problémával is járt. Arra nagyon hamar rájöttek, hogy együtt tusolni nem tudnak: Patrick az egészen halovány langyos vizet szerette, amire Réka rögtön ráfogta, hogy valamije be fog fagyni alatta, és, tette hozzá önkritikusan, Patrick még akkor jár jól, ha csak a szája. Réka pedig olyan forró vízzel zuhanyozott, amire viszont Patrick a „forró vizet a kopaszra” mesét emlegette.

– Milyen kopaszra? – érdeklődött Réka.

Patrick most adta először tanújelét, hogy felfigyelt a Rékán testszerte sűrűn burjánzó és szaporán irtott bozontra. A kezével végigsimította Réka lábszárát, alulról felfelé. Réka odakapott, megismételte a mozdulatot. Helyenként bizony szurkálták a kezét a négy napja történt gyantázás óta vígan kizsendült tüskék.

– Jól van – mormogott zavartan – mindjárt legyantázom.

Patrick a lány ajkára tette az ujját.

– Nyugi. Csak ha téged zavar. Én el tudlak fogadni ilyennek. Ha ez hozzátartozik a szenvedélyedhez, az őszinteségedhez, a bátorságodhoz – és a testedhez, aminél izgatóbbat elképzelni sem tudok, akkor így vagy teljes egész, ezzel együtt.

Patrick azt sem értette, miért kell Rékának legalább négyféle tusfürdőt a zuhanyozó mellé készítenie.

– Mert egy estére kell, a relaxáló. Egy reggelre kell, az élénkítő. És van, amikor egyikhez sincs kedvem, hanem

inkább a romantikus-virágos, vagy a frissítő-tengeri illatot részesítem előnyben. Beláthatod, hogy mindegyikre szükségem van.

Patrick megértően (vagy elnézően) belátta. De aztán felfigyelt még valamire, a szekrényben.

– Nem tetszik neked ennek a tusfürdőnek az illata?
– kukkantott ki a fürdőszobaajtón a konyhában uborkát hámozó lányra, és megbillegtetette az ujjai közt a kérdéses darabot. – Látom, nem használod. Pedig a zuhanyfülke melletti polc roskadozik a tusfürdőidtől.

– Nem az a baj – Réka kissé zavarban volt. – Ezt már mások is használták előttem, itt nálad. Nem akartam a nyomdokaikba lépni.

– Hm – rámeredt a flakonra. – De még milyen igazad van. Nyisd csak ki azt a mosogató alatti ajtót.

Könnyed ívben, csont nélkül a szemetesben landolt a tusfürdő.

– Új életet kezdünk. Új élet, új tusfürdő.

Azután az is kiderült, hogy Réka bizony roppantul rendetlennek számít Patrickhez képest. Széthagyogatta a holmijait, amiket Patrick időnként szó nélkül összeszedgetett, a fehérneműket berakta a szennyestartóba, a ruhákat szépen összehajtogatva a szekrénybe, a könyveket a könyvespolcra. Réka sóhajtott, és megpróbált maga után legalább néha nagyobb rendet hagyni.

Patrick reggeli edzései nem nagyon zavarták Rékát, hamar hozzászokott, hogy a fiú korán kel, és fél-háromnegyed óra hosszat erősít és formagyakorlatokat végez. Ettől ő nyugodtan tovább tudott aludni, ha akart, vagy az ágyból nézte Patricket és gyönyörködött kidolgozott izmaiban, harmonikus mozdulataiban. A kung-fuhoz volt szükség a szoba közepén a mintegy négyszer négy méteres szabad térségre.

Réka már hétfőn megismerkedett Sammyvel. Elmaradt az első órája, így amikor Patrick magára hagyta, még szándékában állt szundítani egyet. De nyolc órákor óriási csörömpölés-csörgés-zörgés kíséretében egy néger fiú nyitott be az ajtón, porszívóval és egyéb takarítóeszközökkel felszerelve. Hökkenten egymásra meredtek. A fiú kihátrált az ajtón, és még egyszer megnézte a szobaszámot, jó helyen jár-e.

– Bocsánat, nem tudtam, hogy Mr. Wheelernek vendége van – mondta az ajtón kívülről.

– Én meg nem tudtam, hogy... – motyogta Réka zavarban. Még szerencse, hogy éppen be volt takarózva. Mindig meztelenül aludtak. – Megtennéd, hogy visszajössz tíz perc múlva? Addig igyekszem elkészülni.

– Mindig ilyenkor jössz? – kérdezte Réka később, már a kávéja mögül.

– Hétfőn, szerdán és pénteken, nyolcra – bólintott a fiú. – Tíz óra-fél tizenegy között szoktam végezni. Mr. Wheeler nem mondta?

– Biztos elfelejtette.

– Én kis naiv – mondta este Réka Patricknek. – Azt képzeltem, ezt a csodálatos patikarendet te tartod a szobában.

– Nem vagyok nagyon megijedve, ha kifolyik a tej, vagy szétfröccsen a víz a fürdőszobában, és fel kell törölni – válaszolt Patrick. – De minek foglalkozzam olyasmivel, ami nem érdekel, amikor van helyette olyan tevékenység, amit szívesen végzek? Amellett Sammy meg örül neki, hogy van munkája.

Patricknek komoly gyűjteménye volt DVD-n jó és kevésbé jó filmekből: különösen a westernfilm és rajzfilm archívuma volt figyelemre méltó.

– Össze kellene téged kötni az öcsémrel – jegyezte meg Réka, mikor a fiú önfeledten szórakozott egy

Tom és Jerry rajzfilmen. – Ugyanazt az elhülyült arckifejezést tudja belőletek kiváltani bármelyik idióta rajzfilm.

– Nagyon szimpatikus ember az öcséd, így látatlanban – válaszolt Patrick jelentőségteljesen. – Felismeri a minőséget.

De este, amikor Patrick válla volt Réka kispárnája, és Réka karja és lába Patrick takarója, Réka rádöbbsent valamire, és így fogalmazta meg, magyarul:

– Lenolaj.

– Fogadjunk, hogy ezt sem mondom meg, mit jelent – dörmögte Patrick.

– Ha megkérdezel egy magyart, azt fogja mondani: linseed oil. De tartozik hozzá egy történet, amit kevesen ismernek. Egy magyar nyelvészeti anekdota, ami azzal kapcsolatos, hogy a hangzása szerint ez a létező legszebb magyar szó. És ez a mögöttes jelentés a lényeg.

*

Patrick néhány tehetséges tanítványát kísérte kung-fu-versenyre, így Réka kivételesen egyedül ült be Lewis Hodges szociolingvisztika előadására. Réka már tudta, hogy nem Patricknek tartják a kung-fu-edzést: Patrick tartja 12-20 éves fiúknak és egy-két lánynak, mint háromdanos feketeöves mester.

– Kijavítottam a múlt heti zárthelyi dolgozatokat – csikorogta Hodges.

– Ó, köszönjük, tanár úr, igazán nem kellett volna – suttogott elhalóan egy szóke cicahang Réka háta mögött. Hodges, a suttogó szerencséjére, nem hallotta meg.

– Komoly szellemi erőfeszítésembe és fizikai fáradságomba került. Ilyen gyatra dolgozatokat már régen

láttam. Van egy-két kivétel, például Miss Tayler dolgozata – szemével megkereste Sarah-t és biccentett feléje. – Vagy Mr. Wheeler – szétnézett – nincs itt? – ördögi mosolyra húzódott az arca. – Ahá, látom, Miss Véler ismét egyedül van – Réka igencsak sokallta, és érthetetlennek találta a hangjából kiloccsanó rosszindulat mennyiségét. – Megkérem Miss Taylert és Miss Casey-t, hogy osszák ki a dolgozatokat.

A két lány körbejárva szétosztotta a dolgozatokat. Réka nagyot nézett. A dolgozatán csak D betű csúfoskodott, és nem értette, miért: ez egyenértékű a magyar kettessel. Igaz ugyan, hogy más jellegű elfoglaltsága miatt nem tudott úgy felkészülni, mint ahogy elvárta magától, de azt azért mégsem gondolta, hogy ennyire rosszul írta volna meg. Feltette a kezét.

– Tessék, Miss Véler – mondta a tanár gúnyos udvariassággal.

– Mr. Hodges – tudatosan és szándékoltan nagyon udvarias és tiszteletteljes hangot ütött meg – ön nem írt a dolgozatomra semmilyen bírálatot, csak a D osztályzatot. Kérem, indokolja meg a minősítésemet.

– Jól hallom? Ön felülbírálja az én döntésemet? – Hodges hangjában bugyogott, fortyogott a rosszindulat.

– Szó sincs róla, Mr. Hodges – mondta békítőleg. – Csak érteni szeretném, mi az oka.

– Szóval érteni szeretné – mondta gúnyosan Hodges. – Szóval nem érti, miért adtam D-t a harmatgyenge dolgozatára, és most azt követeli, revideáljam a döntésemet.

– Mr. Hodges – Réka teljesen értetlenül állt a tanár gúnyosan támadó viselkedése előtt – nem követelek semmit. Kérek, udvariasan. Azt kérem, magyarázza meg, mit rontottam el a dolgozatban, hogy okuljak belőle.

– És utána javítsam ki a minősítését legalább B-

re?! Vagy még inkább A-ra?! – Hodges egyre inkább belelovalta magát a méregbe.

– Nem kértem ilyesmit, bár megteheti, Mr. Hodges, ha indokoltnak látja. En csak magyarázatot kértem, és nem értem, miért nem kapom meg.

– Nem kapott magyarázatot! – Hodges levegőért kapkodott, izzani kezdett körülötte a levegő. – Hová jutunk, ha már mindenki magyarázatot követelhetne minden rossz minősítésért!

Réka szeme, pupillája összeszűkül, jégcsapok csörrentek a hangjában.

– Én elfogadnám ezt a minősítést, amennyiben a tanár úr meg tudná indokolni. Tehát értsem úgy, Mr. Hodges, hogy nem tudhatom meg, miért minősítette a valós értéke alá a dolgozatomat?

– Ahá! – csapott az asztalra. – Tehát azt gondolja, hogy a valós értéke annál magasabb, mint ahogy én minősítettem?! Tehát mégiscsak felülbírálja az én döntésemet! Adjak magának jobb minősítést, nem azért, mert megérdemli, hanem mert követeli?! Most megtetézi a múltkori impertinens fellépését az agresszív követelődésével?!

– Értem már – Réka lassan és nyugodtnak tűnő hangon beszélt, pedig nagyon felzaklatta a tanár érthetetlen gyűlölködése. – A neheztelő tanár nemes bosszújáról van szó: ön, kimagasló pozícióját kihasználva könnyedén elbánhat azokkal a hallgatókkal, akiknek a véleménye esetleg nem egyezik az önével, és emiatt alsóbbrendűnek számítanak az ön szemében.

– Ez már! A maga viselkedése, Miss Véler – Hodges lihegett az indulattól, és egyre pirosabb lett – egyenes út a bukott vizsgáig!

Réka viszolyogva nézte.

– Ha szabad érdeklődnöm, Mr. Hodges – folytatta

jeges hangon – ön miért ment tanárnak? Az én szüleim pedagógusok, és én mindkettőjüktől azt a példát láttam egész életemben, hogy ha kérdeztek tőlük valamit, hát válaszoltak. Ön vajon mennyire tiszteli a saját pedagógusi hivatását, ha a tanítványának egyetlen jogos és észszerű kérdésére nem akar választ adni? Vagy netán... nem tud?

Hodges rámeredt, nem kapott levegőt. A nyakán kidagadtak az erek, az arca paprikapiros színt öltött, a szeme vérben forgott. Olyan erővel verte az asztalt a tenyerével, hogy a dossziéja minden egyes ütésnél arrébb ugrott.

– Azért sem fogom felidegesíteni magam maga miatt! – üvöltötte.

– Pukkancs – morogta maga elé Réka magyarul, félhangosan.

– Hogy merészel engem örülnék nevezni?! Nem vagyok hajlandó tovább elviselni a viselkedését! Egy ilyennek, aki... aki... megkérdőjelezi az én pedagógusi hivatástudatomat! Takarodjon kifelé az előadóból!

Réka felállt, becsukta a notebookot, összenyalábolta a holmiját. Az előadóteremben mozdulatlanul, némán állt az elszörnyedt csend, csak Hodges nehéz, sípoló légzése hallatszott, és Réka neszezése. Elindult kifelé, az ajtóban megállt. Gonosz mosolya nem sok jót ígért. A hangja jeges szélként söpört végig a termen, és taszította mellbe a tanárt.

– Amit én mondtam az imént, magyar nyelven, azt ön, Mr. Hodges, nem érthette örülnék angolul, csak ha akarta. Valami belső, mély oka volt rá, hogy a magyar pukkancs szót, ami kicsit sem hasonlít az angol crazy szóra, így értette. Nem véletlenül az, hogy ön annak tartja saját magát? – gyorsan kilépett az ajtón. Nem akarta látni, amint Hodges gutaütést kap.

*

Délután elmesélte Patricknek a kalandját. Patrick láthatóan nagyon jól szórakozott rajta.

– Most csak az a baj – mondta Réka – hogy nem tudom, be merjek-e ülni még az előadásaira. Mert sajnós, szakmailag nagyon érdekel ez a téma, és meg kell hagyni, hogy érdekes és jó előadásokat tart, kár lenne elmulasztani amiatt, hogy egyébként meg egy lüke paprikajancsi.

– Szerintem nyugodtan beülhetsz, ha érdekel – mondta Patrick. – Alszik egyet rá, és nem lesz semmi baj. Meg majd én is veled megyek, és megfricskázom az orrát, ha kötekedik veled.

– Na, jó, megpróbálhatom. De egy biztos – tette hozzá Réka savanyúan. – Egy fix bukott vizsgám máris van.

*

– Elfogyott a samponom – jelentette be Patrick. – Meg a mirelit pizza is. A kondomról nem is beszélve, ha nem veszek sürgősen, már ma éjszaka cölibátusba kell vonulnom, téged meg apácának adlak. Eljössz velem vásárolni?

Patrick kocsijában elhajtottak a város túlsó végén levő bevásárlóközpontba. Először kézen fogva bejárták az emeleten sorakozó kis butikokat. Réka csodálkozására Patrick megcélozta az első nőiruha-boltot.

– Patrick, nem akarok ruhát venni – húzódozott Réka.

Patrick máris lekapott a fogasról egy zöld, csillogó betűkkel díszített topot. Hozzámérte Rékához, és láthatólag kedvére való volt a látvány.

– Szerintem ez jól állna neked – mondta.

– Lehet, de most nincs rá pénzem – és kedvetlenül elfordult.

Patrick megfogta a vállát. Rábeszélő volt a hangja.

– Réka, kérlek. Szeretném ezt neked megvenni. Vagy másvalamit. Válassz te, ha ez nem tetszik.

Réka nyelt egyet. Megfogta Patrick kezét. Kivette belőle a topot és visszatette a fogasra.

– Nagyon kérlek, Patrick – mondta halkán – ne vegyél nekem semmi ilyesmit. Semmit.

– De hát... – Patrick sehogy sem értette. – Miért? Ez olyan apróság. Sőt, semmiség, tehát megvehetem.

– Nem – mondta most már határozottan Réka, és elindult kifelé.

– Hát én ilyet még életemben nem láttam – mondta később Patrick, amikor tovább sétálva nézegették a kirakatokat. – Ha nem magyarázod el, jövő ilyenkorra sem fogom megérteni, miért nem fogadtad el.

Réka zavarban volt. Hogyan mondja meg neki? Hát egyenesen, az a tiszta ügy.

– Patrick, ez ugyanaz, mint a karkötő. Megalázol vele, ha kitarzott nőként kezelsz. Elfogadok tőled minden olyasmit, amit például közösen megeszünk vacsorára, de azt is úgy, hogy időnként majd én is főzök vagy készítek valamit neked. Elfogadok olyasmit, amit közösen használunk, és egyébként is megvennéd, például CD-ket, DVD-ket, könyveket. De mindent, amire nekem van szükségem, én fogok magamnak megvenni: ruhát, cipőt, kozmetikai szereket.

– Hm – mondta Patrick, szembe fordult a lánnyal.

– Jól van, értem. De ne így fogd fel, Réka. Próbáld megérteni, hogy szeretnék gondoskodni rólad, mert együtt élünk. Nem volt semmi sértő szándékom.

– Tudom, hogy nem volt – suttogetta lehunytt szemmel. – Ne haragudj rám, amiért ilyen vaskalapos

vagyok. Ha gondoskodni akarsz rólam, ha adni akarsz nekem valamit, csak annyit kérek, hogy...

– Mit?

– Engedd, hogy hozzád bújjak. És ölelj át ilyenkor. Csak ennyit.

– Így?

– Így...

Patrickkel vásárolni eleinte mulatságos és érdekes, egy idő után pedig rettentően fárasztó volt. A négyzetkilométer nagyságú szupermarket első sorában megkezdte, és módszeresen végigtolta a bevásárlókocsit az összes soron, méterenként megállva, levéve valamit a polcról, kézbe fogva, elolvassa a ráírt szöveget, majd többnyire visszatéve a helyére. Réka csak az első látogatása alkalmával járta be az egész szupermarketet, még szeptemberben, amikor megjegyezte, hogy mi hol található, aztán mindig célzottan odaigyekezett, ahol valamit venni akart, levette a polcról és betette a kocsiba.

– Nem tudod, mit akarsz venni? – kérdezte a fiút, amikor már kezdte unni a járkálást.

– Körülbelül tudom. De adok esélyt a többi árucikknek is, hogy felhívják magukra a figyelmemet.

Meg is pakolta a kocsit alaposan. Réka dezodorja és hajformázó habja az egyik sarokba szorult. A pénztárnál Réka akkurátusan félrerakta, és külön kifizette. Patrick a fejét csóválta, de nem szólt.

*

Olgát a Rékától és Emesétől kapott részletes és alapos informatikai kiképzés következtében gyakran le sem lehetett imádkozni a tanulóbeli számítógépek valamelyikéről. A létező összes csevegővonalon rajta voltak Ivánnal, hol az egyiken, hol a másikon társalogtak,

hol hosszú e-maileket küldözgettek egymásnak. Olga minden nap boldogan jelentette Rékának, hogy halálosan szerelmes Ivánba, Iván is belé, és hogy Iván milyen hálás, hogy ilyen szorosán tartják a kapcsolatot, sokkal könnyebb neki talpon maradni és betartani az elvonókúra szigorúságát, mivel érzi, hogy Olga mellette áll.

Az angoltanulásba is betört a technika: amióta Rékának notebookja volt, az előadásokon már nem kézírással jegyzetelt. A jegyzeteit kinyomtatta a tanulóban, és így adta át Olgának és Bogyának. Most viszont, hogy elköltözött, új ötlete támadt. Rábeszélte Olgát, hogy vegyen magának egy notebookot. Ez Olgának nem jelentett anyagi problémát, kellő mennyiségű apanázst kapott mindig otthonról. Mobilinternetet is kötöttek rá. Ezután Réka az előadások jegyzeteit eleinte lemezre, majd, amikor Olga beszerzett egyet, pendrive-ra véve adta át Olgának. Olga pedig leszokott a tanulóról: ezután már a szobájában verte a billentyűket.

Réka nem felejtkezett el Daniról: továbbra is kitartóan kísérgette ebédelni. Közben sokat beszélgettek. Dani folyamatosan tartotta a kapcsolatot Réka nagymamájával. Időnként mesélt Rékának arról, milyen sokat tanult tőle. Olykor hármásban ebédeltek, Patrick, Réka és Dani. Patricknek nagyon jó véleménye volt a magyar fiúról. Szimpatikusnak, értelmesnek tartotta, a visszahúzó módora nem zavarta, sőt egész könnyen teremtett vele kontaktust. Dani eleinte feszélyezetten viselkedett Patrick közelében, de aztán egyszer négy szemközt bevallotta Rékának, hogy kellemesen csalódott Patrickben, és a kezdeti rossz véleménye megváltozott.

– Én is így vagyok vele – nevetett fel Réka.

*

Patrick ismételt rábeszélésére Réka sóhajtott egy nagyot, és beült Patrick mellé Hodges következő előadására.

– Nagyon kínos lesz, ha megint kizavar – húzódozott.

– Ha kizavar, veled megyek. És menet közben én is elmondom neki a véleményemet, amit várhatóan nemigen tesz ki az ablakba.

Patrick abban a pillanatban ölelte át Rékát, húzta maga elé és kezdte csókolni, amikor Hodges belépett az ajtón. Csak akkor engedte el, de a vállát továbbra is átkarolva tartotta, amikor Hodges krákogni kezdett. Így Réka nem láthatta, amint a tanár szétpakolta a jegyzeteit az asztalon, feltekintett és meglátta őket összehajolva; lemerevedett, leesett az álla, majd sűrűn pislogni kezdett és remegő kézzel megigazította a szemüvegét. Aztán egy darabig harákolnia kellett. Réka ránézett, majd Patrickre, és nagyon különösnek tartotta Patrick kemény, parancsoló tekintetét, mellyel egyenesen a tanárra nézett, feszült arcizmait, összeszorított ajkát. Megint Hodgesre pillantott, aki döbbszent állapotában még mindig nem tudott megszólalni, és időhúzásképpen lehajtott fejjel rendezgetni kezdte a papírjait. Beletelt egy kis időbe, amire meg tudta kezdeni az előadását, de eleinte nagyon szétszórtnak tűnt. Réka nem akart az óra alatt megszólalni, nehogy túlfeszítse a húrt a tanárnál, tehát akkor tette fel a kérdést, amikor Hodges kiment.

– Mi volt ez, Patrick?

– Előadás – nézett rá Patrick, megjátszva a nehézfejt.

– Nem úgy értem. Tudod te, mire gondolok.

– Fogalmam sincs – húzta fel a szemöldökét Patrick, de a szeme vidáman csillant.

– Valami különös kapcsolat van közted meg Hodges között, igaz?

- Különös nincs. De kapcsolat van, és egyszer el is fogom mondani, milyen.
- Most nem?
- Most nem.
- Roppantul titokzatos vagy. De addig úgysem hagylak békén, amíg ezt is, meg a többi titkodat is ki nem derítem.
- Állok elébe – vigyorgott vígan Patrick.

*

Réka előbb örömmel, aztán meghökkenve olvasta Detti e-mailjét.

Sok szeretettel meghívlak az esküvőmre! Milánnal, tudod, már régóta terveztük, de most lehetőségünk is van rá, hogy összeköltözzünk: Milán szülei örökölték egy lakást a Belvárosban, és nekünk adják. Küldök rendes meghívót is, de az sokára ér oda, és azt akartam, hogy minél hamarabb tudjál róla! Július 8-án, 15 órakor lesz a lovaskői apátsági templomban. Nagyon remélem, hogy addigra hazaérsz, mert Milán már májusban szerette volna megtartani, de én azt mondtam, hogy neked is ott kell lenned! A polgári esküvőből nem csinálunk túl nagy felhajtást, az az előző szombaton lesz, csak a tanúkkal.

Más hír: Ildivel találkoztam ma délelőtt, tudod, a Farkas Tamás barátnőjével. Júliusban lesz a lagzijuk, a miénk után egy héttel! De a lényeg: Norbiról nagyon furcsa híreket mondott, amikről neked feltétlenül tudnod kell. Még novemberben, részegen, kölcsönkérte Tamás motorját. Tamás nem akarta odaadni, de Norbi nagyon erőszakos volt, lökdösni és ütögetni kezdte Tamást, aki, hogy szabaduljon tőle, inkább engedett. De Norbi száz métert sem tett meg a motorral, kb. 60 km-es sebességgel nekirohant egy villanyoszlopnak. Nagyon

összetörte magát is, a motort is. Hónapokig kórházban feküdt, többször műtötték, napokig kómában is volt. És amióta kijött a kórházból, nagyon furcsán viselkedik. Eddig is elég hirtelen természetű volt, de most aztán! Többnyire úgy tűnik, mint aki mélyen a gondolataiba merül, nem reagál semmire, de ha hozzászólnak, néha, mint a derült égből a villám, elborul az agya, és bárkinek ok nélkül nekitámad. És folyton arra célozgat, hogy mi lesz, ha te, Réka, hazajössz. Ilyeneket szól be a barátai előtt: „azért is Réka volt a hibás, hogy lefejeltem a lámpaoszlopot” meg „csak jöjjön haza Réka, majd adok én neki meg az amerikai milliomosának”. Ildi nagyon örült, hogy véletlenül összefutott velem, mert valahogyan mindenképpen értesíteni akart téged, hogy készülj fel Norbival kapcsolatban némi kellemetlenségre. Ildi szerint te le tudnád szerelni Norbit, de jobb, ha rákészülsz: lesz vele egy kis gond.

Kis gond?! – szörnyülködött Réka. Ha Norbinak teljesen előzőnli az agyát a bogár, az csak kis gond? Némi kellemetlenség? Jesszusom, mivel kell szembenéznem, ha hazamegyek?

*

Réka éppen sajtot tett egy szelet mogoróvajás kenyérré a konyhában, mikor Patrick belépett. Megállt a lány mellett, a két öklével a munkapultra támaszkodott. Réka már az imént köszönt, nem köszönt vissza. Réka meghökkenve nézett rá.

– Mi történt, Patrick?

– Azt én kérdezhetném, hogy mi történt – felnézett. Dermesztő volt a tekintete. Réka megdermedt.

– Egy dolgot nem tehetsz meg, amíg velem vagy, mert akkor nagyon valószínűen megöllek – a szavai

súlyosan hullottak le, mint a kövek. A tekintete, mint a szürke márvány, hideg és kemény. – Nem csalhatsz meg.

Rékát fagyos nyugalom árasztotta el.

– Akkor rendben van, mert semmi ilyesmi nem történt.

– Nem?

– Még gondolatban sem, Patrick.

– És akkor kívül csókolóztál ma délelőtt a C épület mögött? – úgy tűnt, nagyon keményen fegyelmezi magát, de mindjárt robban. A pultra támaszkodó karja megremegett a visszafojtott indulattól.

– Senkivel – közölte Réka továbbra is mereven, de nyugodtan.

– Danival sem?

Réka hirtelen elernyed, majdnem elnevette magát, pedig kicsit sem volt mulatságos, amit mondani akart.

– Ó, Patrick... meghalt a nagypapája. Most mondták neki telefonon. És az arcára adtam két puszit – Patrick tekintete fenyegetővé vált, a válla megmozdult. – Jaj, nem csókoltam meg! Jaj, Patrick... nálatok is szokás puszit adni, de a mi kultúránkhoz hozzátartozik, hogy az emberek sokféle élethelyzetben arcon csókolják egymást. És Daninak most halt meg a nagyapja, és nem tud hazamenni a temetésére sem. Annyira szomorú volt. Megpróbáltam kifejezni felé, hogy együtt érzek vele. Ő annyira nagyon gyerek: tudod, Emesével ketten gondoskodunk róla, mert szörnyen élhetetlen. És nem csak ez... de azt nem mondhatom el, amit ő mondott, ne haragudj, nem adhatom ki az ő problémáját, még neked sem, mert nem lenne tisztességes vele szemben. Mondtam neki, hogy őszinte részvétem, de nem csókoltam meg, hanem két puszit adtam az arcára. Sőt, még át is öleltem egy pillanatra, és utána még a karját is

megsimogattam. Hogy ez messziről minek látszhatott – tűnődött el – nem tudom, de szinte biztos, hogy nem csóknak. És ha te ott állsz mellettem, és fogod a kezem – most minden szavát nyomatékosan kihangsúlyozta – akkor is ugyanezt teszem.

Patrick továbbra is öklével a pultra támaszkodott és maga elé nézett.

– Tehát pusztit adtál az arcára, hogy a részvétedet kifejezd, mert meghalt a nagyapja – foglalta össze.

– Igen. És figyelj meg, hogy minden magyar, aki megtudja, ugyanúgy két pusztit fog adni neki, a fiúk is. És ennek nagyon nincs semmi köze a csókolózáshoz.

– Akkor nem csaltál meg – állapította meg még mindig maga elé nézve.

Rékának kiegyenesedett a dereka, hátrahúzódott a válla. Megfogta Patrick állát, és maga felé fordította az arcát, hogy a szemébe nézhessen. Nem emelte fel a hangját, de a tekintete szikrákat szórt.

– Jegyezd meg magadnak erre az életre, Patrick Wheeler – mondta felindult méltósággal – hogy ha én egyszer majd véget akarok vetni a kapcsolatunknak, akkor azt legelőször veled fogom közölni. Szemtől szembe. Úgy, mint most. És ennyit tőled is elvárok.

Patrick tekintetében a fenyegető hideget szétoszlatta a helyébe gyülemelő fájdalom.

– Nekem azt mondták, hogy ölelkeztetek és csókolóztatok Danival.

Réka félelem nélkül kutatta a tekintetét.

– És te kinek hiszel?

Patricknek vissza kellett fordítania a fejét.

– Bocsáss meg – suttogta.

– Nézz a szemembe.

– Nem tudok a szemedbe nézni. Úristen, mekkora ökör vagyok. Legszívesebben leköpném magam. Hogy a fenébe hitettem el?

– Kinek? Ki volt ez a kis kígyó?

– Vanessa.

– Ja, a kis Edita testi-lelki barátnője? Már értem. Edita beígérte nekem, hogy bosszút áll. Tessék, itt van.

– Már miért állna bosszút?

– Ó, Patrick, kisfiam. Az IQ-d a csillagokat verdesi, de az emberismereted a nullával egyenlő. Nem emlékszel az első... illetve a második csókunkra, amit Marco megzavart?

– Emlékszem.

– És emlékszel, mit mondott?

– Hogy Edita terhes tőlem. De nem az.

– De, terhes, Patrick. Vagy tőled, vagy mástól. És én azt mondtam Marcónak, hogy szálljon le rólad, sőt tanácsot is adtam neki, hogy hol keresse a lehetséges apát. Edita nagyon haragszik rám, amiért akkor közbeszóltam, azért meg főleg, hogy nem vagyok hajlandó egy nemes gesztussal lemondani rólad a javára. Meg is fenyegetett, hogy utolér a bosszúja. Ez várható volt: az ő kultúrájukban meg ez a szokás, ezt nekem fel kellett vállalnom, amikor beleavatkoztam a dologba. Na, és Gerald Brownnak csak addig kellett Edita, amíg néhányszor együtt voltak, aztán dobta a lányt. Nem akarja elvállalni az apaságot. Azonfelül, még ha el is vállalná, szegény, mint a templom egere. Edita pedig ragaszkodna hozzád, mert úgy képzeled, hogy te el tudnád tartani őt is meg a gyerekét is. És kifundálták Vanessával, hogy az első adandó alkalommal összeveszítenek téged velem, hátha akkor esélye lehetne nálad.

– Kell a fenének az a hisztis kakadu.

– Márpedig azért vádolt be, hogy csókolóztam,

mert tudja, hogy ez az egyetlen dolog, amire érzékeny vagy; ami miatt nekem ugrasz, kihajítasz engem és akkor majd ő jól megvigasztal téged.

– Megyek és megfojtom mind a kettőt – csakugyan nekilódult, vészterhes tekintettel és egy pillanatig úgy tűnt, megállíthatatlanul. Réka megfogta a karját.

– Dehogy mész te, sehova sem mész. Hát még mindig nem érted, mire megy ki a játék?

– De, már értem. A két libának az volt a célja, hogy rád támadjak. El is érték a céljukat, mert hülye ló vagyok, még szerencse, hogy te tiszta vagy. De most felpofozom őket.

– Patrick, ha visszamész, és szóba állsz Editával, máris azt hiszi, nyert ügye van. Az alkalmat keresi, és most úgy hiszi, meg is teremtette, hiszen ezt akarja, beszélni veled. Mivel te azóta nem álltál szóba vele, amióta együtt voltatok és te kivetted a szűrét, azt gondolja, hogy elég, ha odamész hozzá, ő megértően rád mosolyog, mondván, hű, az az álnok Réka, hát nem megcsalt, te szegény? Borulj a keblemre, hadd vigasztaljalak meg. És akkor újra a karjaidba dőlhet. És keresztül is viszi a tervét, el van rá szánva. Beveti az összes női trükköt, hogy megint lefeküdjél vele, a rezgő szempilláktól elkezdve a véletlenszerűen a karodhoz dörgölőző mellekig, sőt akár a teljes feltárulkozásig. Tényleg, nem próbálkozott még? Csodálkoznék, ha nem tett volna már egy-két kísérletet.

Patrick meglehetősen nehezen mondta ki a választ.

– De, kísérleteztem. De elhajtottam a francba.

– Gondoltam. De ha mégis bedőlnél neki, mondhatná, hogy lám, a gyermeke apja ismét összejött vele.

– Eszemben sincs. Hát nem tudja, hogy hetek óta együtt vagyok veled?

– Tudja, nagyon is jól. De vagy nem tulajdonít neki nagy jelentőséget, vagy azt gondolja, mivel egyszer már sikerült téged elcsábítania, van neki is annyi vonzereje, hogy engem kitúrjon, és ő üljön a helyembe. Vagy nagyon el van keseredve, és nem válogat az eszközökben. Hát mit gondolsz, beletörődik abba, hogy mi ketten együtt legyünk és ő meg hoppon maradjon?

– Jobb lesz neki, ha beletörődik, mert különben tényleg felpofozom.

– Mit érnél el vele? Már látom, miért volt szükséged arra a lekezelő, mindenkivel szemben gúnyos fölé állásra. Nem ismered az embereket, Patrick. Nem kellett azon gondolkoznod, melyik ember mit gondol, melyik hogyan fog reagálni arra, amit teszel. Egyszerű volt az életed: mindenki szemét volt, csak te voltál a király. Magányosan, büszkén a hegy tetején, sértetten, egyedül. De az emberek különbözőek, Patrick. Könnyen meglehet, hogy tíz ember ugyanabban az élethelyzetben tízféleképpen viselkedik. Engem ez szórakoztat és élvezettel figyelem, mint egy színelőadást; téged megdöbrent, elriaszt és visszahúzódnóvá tesz. És egyféle kontaktust tudsz elképzelni a barlangodból: a támadást. Pedig te nagyon jó ember vagy, csak nem mered kimutatni. Azt képzeled, az már a gyengeség jele, ha valakit egyenrangúként kezelsz, nem a magasból, fölényesen, leereszkedően. Én most inkább azt javaslom neked, hogy ülj le szép nyugodtan a fenekedre, ne csinálj semmit. Tedd el ezt a tudást magadnak, amit most megszerezteél. Most már tudod, hogyan fogadj minden információt, ami abból a baráti körből jön: fenntartással. Idézd fel magadban Vanessa arcát, amikor előadta neked a nagy újságot. El tudom képzelni azt az álszomorúságot, azt a lapos pillantást, a műlelkendezést.

És ha legközelebb próbálkoznak, mert biztos vagyok benne, hogy Edita ebbe nem nyugszik bele, ismerd fel a megjátszott mimikát, tudj róla, hogy hazudnak, és csak annyit mondj: nem igaz. És kész.

Óvatosan, szelíden rátette a kezét Patrick keményen összeszorított öklére. Találkozott a tekintetük. A lány szemében megértés csillant és szeretet, a fiúéban fájdalom és önvád sötétlett.

– Honnan tudsz te ilyeneket? Honnan tudsz Edita káromhoz nyomkodott melléről? Honnan tudod, milyen volt Vanessa arca?

– Még a hangját is hallom. A fojtott suttogást. „Ó, Patrick, nem is tudom, hogy el merjem-e mondani... na, jó, ha te ennyire akarod...” Nagyon értékes tudás, Patrick, ha az ember el tudja képzelni, milyen lehet a másik ember viselkedése egy-egy bizonyos helyzetben.

Patrick hirtelen átölelte a lányt, magához szorította, csókolta a haját, homlokát, fülét.

– Megbántottalak... – suttogta.

– Nem, Patrick. Nem bántottál meg. Én tudom, hogy miért történhetett ez meg. Hogy miért tudtak téged behúzni a csőbe. Azért – magyarul fejezte be, mert még mindig élt a tiltás: *nem mondhatsz ki mindent*, és már kétség nélkül tudta, hogy pontosan ez az, amit nem mondhat ki: – mert szeretsz engem.

– Mert szeretsz engem – ismételte Patrick. Egymásra néztek. Réka elmosolyodott.

– Igen, így is igaz.

– Fordítsd le.

– Nem. Nem vagy rá felkészülve. Ó, Patrick, olyan jó, hogy mindent kibeszélhetek magamból, mindketten tudjuk, hogy kimondtam, és mégsem érted azt, amit nem értenél meg. Így nem szorul belém a mondanivalóm.

Egymást csókolva, simogatva valahogy elszédelegtek az ágyig.

A pulton árválkodó kenyér tetején a sajt széle lassan felpöndörödött az éjszakában.

*

Edita pontosan az ellenkezőjét érte el, mint amit akart: a kapcsolatuk elmélyült. Patrick megértette, hogy Réka veszélyben van mellette. Bármennyire lekicsinyelte Réka az emberismeretét, azt ő is briliánsan ki tudta következtetni, hogy Edita Sanchez és rokoni-baráti köre még más, és esetleg másféle lépésre is ragadtathatja magát.

*

Patrick nyöszörgésre ébredt.

– Patrick, segíts... Patrick... gyere vissza...

Patrick csak a saját nevét értette, mert Réka magyarul álmodott, de érezte, hogy nagy baj van. Átölelte, simogatta az álmában síró lányt, csitítóan beszélt hozzá, és Réka lassan kinyitotta a szemét.

– Rosszat álmodtál?

– Nagyon... nagyon rosszat... ó, istenem, Patrick, ne hagyj el, ne hagyj el, ne hagyj el... – rázta a testét a zokogás.

– Nem hagylak el – ölelte megrendülten. – Dehogy hagylak.

Réka kapkodó lélegzete lassan kezdett egyenletessé válni.

– Ilyen szörnyűt még soha... jaj, még mindig a hatása alatt vagyok. Ugy dobog a szívem, mintha futottam volna. Kérek egy zsepit. Bocs, Patrick. Már magamhoz

tértem – kissé már restelkedett a hatalmas érzelemvihar miatt, amit a fiú nyakába zúdított. Patrick az éjjeliszekrény fiókjába nyúlt, adott a lánynak egy papír zsebkendőt.

– Elmondod? Vagy nem akarod?

– Egy repülőtéren voltunk... azt hiszem, együtt akartunk menni valahová. Aztán jött egy nagy fekete macska, és megtámadott engem. Nem emlékszem, féltem-e valaha ennyire valamitől, pedig amúgy szeretem a macskákat. Keringett körülöttem, aztán megkarmolta a karomat, így keresztben, ferdén, olyan éles karma volt, mint a borotva, felszakította az ereket, és ömlött a vér... rohantam, nekimentem egy üvegfalnak, te mögötte voltál, és minden csupa vér volt. Szóltam neked, hogy segíts, de nem tudtál... elestem, és éreztem, hogy elfolyik az összes vérem, és meg fogok halni.

Patrick a két karjával próbált erőt adni a lánynak.

– Réka, kedves. Ha rajtam múlik, biztos, hogy megvédelek mindentől.

– Tudom... olyan biztonságban érzem magam melletted... olyan jó veled, Patrick... miért álmodtam ilyen szörnyűt?

– Nem tudom. Nyugodj meg, kedves. Nyugodj meg. Itt vagyok veled.

Ölelte, simogatta, vigasztalta a lányt. Patrick máris kész volt a szeretkezésre, de nem kezdeményezett. Érezte, hogy Rékának most nem ez kell: többet jelent neki, hogy megnyugodhat az ő karjai között.

*

Sarah-ról már messziről látszott, hogy Rékát keresi, és mondanivalója van.

– Réka, figyelj... egy nagy kérésem van.

– Elő vele.

– Tudod, arról van szó, hogy az egyetemi újság a csőd szélén áll. Nem tudtunk elég szponzort szerezni, és hiába van nagy sikere, olyan olcsón adjuk, ami nem fedezi az előállítási költségeket. És arra gondoltam, hogy te megkérhetnéd Patricket, hogy támogasson minket párszáz dollárral.

– Nem vállalom.

– De Réka, te olyan jó hatással vagy rá. Tisztára megváltozott, amióta együtt vagytok. Hátha ezt is el tudnád intézni... nem kellene sok, igazán...

– Azért, mert véletlenül pár hete együtt vagyunk, azért ő még mindig ugyanaz az önfejű, konok számár, mint azelőtt. Nem tudom, meddig leszünk együtt. Érted, Sarah? Nem vagyok bebetonozva. Nem akarom elveszíteni egy ilyesmi miatt. Nem vállalom. Sajnálom.

Réka érezte, hogy Sarah nem fogja annyiban hagyni.

– Réka, te egy ilyen apró kérés miatt nem fogod elveszíteni Patricket. Te nem látod, hogy néz rád? Én azt hiszem, hogy igenis bebetonozott helyed van nála. És vagyunk néhányan, akik drukkolunk neked. Ne törődj az irigyekkel, akik mindenfélét beszélnek össze-vissza.

– Mármit mit? – hökkent meg Réka. Aztán kapcsolt. – Ja, biztos azt hiszik, hogy a pénzére hajtok – mondta savanyúan.

Sarah csak félszegen biccentett.

– Rám ne haragudj, én ilyet nem mondtam. De van, aki folyton terjeszti.

– Sarah, ezt csak neked mondom, ne add tovább. Viszont én szeretnék hinni abban: vagyunk olyan viszonyban, hogy elhiszed, amit mondok. Még semmit sem fogadtam el Patricktől, csak néhány közös vacsorát, és nem is fogok.

Sarah húzkodta a vállát, és a Réka kezében tartott notebookra vetett egy egyértelműen elkapott tekintetet.

– Ja persze, mindenki látta, amikor ezt nekem adta, de én csak kölcsönbe fogadtam el. A tanév végén vissza fogom adni neki. Hát – vont a vállát – vagy elhiszed, vagy nem – valami az eszébe villant. – Bogya nem segít? Lehet, hogy ő is van olyan gazdag, mint Patrick. És vele jársz.

Sarah nagyot sóhajtott.

– Bogdán imád engem. Már vagy fél kiló ékszer vett nekem. Ruhákat, parfümököt, telefont, számítógépet, amit akarsz. De az újságra haragszik. Azt mondja, túl sok időt és energiát áldozok rá, ahelyett, hogy velem foglalkoznék. Meg hogy minek fektessen pénzt olyasmibe, ami elvon engem tőle. Megkérdeztem, már kétszer is, de mereven elzárkózott a szponzorálástól.

Sarah tekintete Réka háta mögé irányult.

– Kérlek, próbáld meg – súgta izgatottan.

Patrick ölelte át Réka vállát. Adott egy puszit a fülére.

– Miről folyt a szó, lányok?

Sarah a tekintetével noszogatta Rékát. Réka alig észrevehetően a fejét rázta. Sarah vett egy nagy levegőt, és belevágott, egy megrovó pillantást vetve Rékára.

– Arra akartam megkérni Rékát, hogy segítsen. De nem akar. Nem hajlandó közbenjárni.

– Mennyi kell? – sóhajtott Patrick.

Sarah-nak máris fülig szaladt a szája.

– Hét-nyolcszáz dollár elég lenne az év végéig. Aztán jövőre már úgymint más bajlódik az újsággal, mert én befejezem az egyetemem.

– Holnap megkapod – biccentett engedékenyen Patrick.

– Köszike, Patrick, angyal vagy! – Sarah elrepült, legalább tíz centivel a folyosó kövezete fölött.

– Nem akartál közbenjárni? – fordult Patrick Rékához.

– Nem – rázta a fejét Réka. – Hülyén jönne ki, hogy miközben semmit nem fogadok el tőled, másnak a részére meg koldulok. Olyan lenne, mintha mégiscsak a magam számára kunyerálnék pénzt.

– Hm – csak ennyi volt Patrick hozzáfűzni valója, és megcirógatta a lány arcát.

*

Április

Patrick kedden és pénteken mindig megvárta Rékát az edzés után. Ahová csak lehetett, elkísérte, mert érezte, hogy Edita miatt Réka nincs biztonságban. Egyik este nagy kerülőt tettek a park másik oldala felé, mert amerre rendszerint járnak szoktak, a bokrok és fák között, Patrick valami gyülekező, várakozó csoportot pillantott meg messziről, legalább hat-nyolc embert.

– Nem biztos, hogy ránk várnak, de jobb, ha megelőzzük a bajt.

Egy szerdai este kiléptek a kis görög étterem ajtaján, ahol már néhányszor vacsoráztak. Pár lépés után Réka megállt, levette magáról a pulóverét és a derekára kötötte. Ugy ítélte meg a hőmérsékletet, hogy elég lesz a rövid ujjú póló: az étteremben hűvösebb volt, mint kint a szabadban.

– Mehetünk? – kérdezte Patrick.

– Nem.

Belekapaszzkodott a fiú nyakába, megcsókolta. Rá is jöttek nyomban mindketten, hogy majdnem elmulasztottak valami fontosat: roppant sürgős csókolózni valójuk támadt. Bele is feledkeztek alaposan. Lassan, aprólékosan, önfeledten járták be egymás ismerős és még felderítetlennek vélt ízeit. Eltelt néhány perc, mire szétbontakoztak.

– Most már mehetünk – mondta Réka elégedetten.

– De igen gyorsan – tette hozzá Patrick. – Nagy bajok lesznek, ha másodperceken belül nem találunk egy ágyat.

– Juj, juj – ijedezett Réka átélten – milyen nagy bajok?

– Borzalmasan nagy bajok. Kénytelen leszel elszenvedni, hogy egy bokor vagy egy kapu alatt a kedvemet töltszem rajtad.

– Hát, lehet azért, hogy nem szenvednék olyan nagyon...

Átölelték egymás derekát és még egy röpke csókkal indultak el, szeretettel egymásra mosolyogva. Kis játékaik, melyeket a *fecsegő felszínen* játszottak, a megértés, a teljes bizalom és az egymás iránti szeretet *hallgatag, mélységes*³ óceánján ringatóztak. Réka ezt értette és tudta; Patrick „csak” érezte és élte.

– Egyet nem értek – mondta Réka elgondolkozva, míg a szűk kis utcákon ballagtak az egyetemváros felé. – Ha jól olvastam ki a sorok közül, Gerald dobta Editát, és nem fordítva. Gerald végül is nem egy nagy szám, akár férfiként nézi az ember, akár emberként. Elég gusztustalan figura. Annyira ápolatlan, hogy szaga van, hol a füléből áll ki a szőr, hol az orrából, a fogsora meg

³ József Attila után

egyenesen borzalmas. Sőt, hallottam róla, hogy lopott egyszer valamit egy boltból. Edita meg, igaz, hogy meglehetősen hisztis, de azt meg kell hagyni, hogy kifejezetten nagyon szép nő. Miért nem kellett Geraldnak Edita?

– Megmondjam? – kérdezte Patrick olyan tekintettel, mintha a szemüvege fölött lesne. Réka várakozóan nézett vissza. – Edita olyan az ágyban, mint egy darab fa. Ennek a cipőmnek a talpa eleve több nála, mert legalább hajlik. Olyan vele lenni, mint egy merevre hűlt döglött hallal. Tiszta nekrofilia.

– Huh – döbbsent meg Réka a kíméletlen férfikritikán. Pislogott párat, mert ez azért erős volt. – Pedig azt hinné az ember, hogy egy ilyen latin széplány tüzes, mint egy jó bor. Ahogy Geraldra is rámászott karácsony táján... bárki azt gondolhatta, az érzelmei diktálják, hogy rácsavarodjon, mint a szőlőinda.

– Egészen más az, és más érzéseket kelt a férfiban, ha valaki érzi, vagy ha úgy tesz, mintha érezné. Nem biztos, hogy tudatosul; de a hangulat, amit az egyik is, másik is kelt, majd utána megmarad, az nagyon kettő ám.

– Igen, ez így lehet, te ezt jobban látod. De Patrick... biztos vagy benne, hogy akkor, amikor együtt voltál vele, nem történt baleset?

– Milyenféle balesetre gondolsz?

– Hát, hogy nem sérült-e meg az óvszer... vagy nem csúszott-e le idő előtt, vagy mit tudom én... mert különben mire alapozná Edita a vádjait?

– Biztos, hogy nem. Ez olyan rendellenes dolog lett volna, amit akkor észrevettem volna, most pedig emlékeznék rá.

– Hát akkor nem értem. Miért akaszkodik ennyire rád? Ha biztos, hogy nem lehetsz a gyereke apja, akkor mit akar?

– Pénzt.

– De hogy akar pénzhez jutni, ha a követelésének nincs valóságalapja? Hiszen egy szimpla vizsgálattal pillanatok alatt ki lehet deríteni, ki az apa.

– Nem tudom, mire számít. Számomra is érthetetlen...

Egy sötét kapualj alól négy alak nyomult ki, elállva az útkukát. Patrick egy mozdulattal megfordította Rékát, és lökött rajta egyet visszafelé.

– Fuss!

A keskeny utca másik oldalán levő kapualjból másik négy alak sorakozott fel mögöttük, elzárva az utat a másik irányba is. Réka egyenesen nekiódult az egyik férfinak. Ketten ragadták meg a karját, és hiába próbálta kitépni, szorosan markolták.

– Elkaptuk a lányt! – kiáltotta az egyik.

– Engedjétek el – szólt Patrick vészjóslóan. Réka döbbenetesen ismerte fel az őt fogva tartó spanyolos vonású férfiak mellett csoporttársait, Vanessa Martinezt és Edita Sanchezt.

– Vanessa, Edita, mit csináltok? – kérdezte. – Elment az eszetek?

– Nyugodj meg, Réka, nem lesz semmi baj – Vanessa markáns arcán ideges kis mosolyszerű rángás futott át. – Patrick aláír egy kis papírt, és mehettek.

Patrick közelebb jött a négy férfi által körbe véve. Őt nem fogták le, de fenyegető közelségben, harcra készen álltak körülötte.

– Azonnal engedjétek el Rékát – Patrick hangja, mint az ugrásra kész ragadozóé, halk és feszült volt.

– Ő a túsunk – szólalt meg Edita. – Miután aláírtad a nyilatkozatot, elengedjük.

– Milyen nyilatkozatot? – kérdezte Réka.

– Hogy vállalja a születendő gyerekéről való

gondoskodást – fordult Réka felé ördögien diadalmas mosollyal Edita. – Arról a gyerekről fog gondoskodni felnőtt koráig, akit december óta a szívem alatt hordok.

– Az lehetetlen – mondta Patrick jéghideg, megvető gúnnyal. – Neked nincs szíved, Edita, tehát nem is hordhatsz alatta semmit.

– Tagadod, hogy decemberben elcsábítottál és szexuális kapcsolatot létesítettél velem? – kérdezte Edita indulatosan Patricktől.

– Miért tagadnám? Engem is át lehet verni egyszer. De abból a kapcsolatból nem születhet gyermek, mivel én százszázalékos biztonsággal védekeztem ellene.

– Hogyan? – kérdezte mély hangon az egyik férfi, aki Réka karját fogta.

– Kondomot használtam. A kondom pedig a tudomány mai állása szerint a legteljesebb biztonságot nyújtja.

– És ha elszakadt? – kérdezte a férfi.

– Nem szakadt el, és nem esett le idő előtt – válaszolt Patrick. – Biztos, hogy a sperma nem juthatott Edita testébe, semmilyen módon. A gyerek mástól van.

– Hazudik – mondta Edita fojtott ingerültséggel. – Igenis, hogy elszakadt. Kilyukadt.

– Megjegyzem – szólt közbe Réka – Patrick, mint mindenből, kondomból is mindig a legjobb minőségűt használja, ami sohasem szakad el.

Edita, mint a kobra, fordult Réka felé.

– Te hallgass! – a kezében rugós bicska csattant, penge villant. – Mert rendes metszésűre alakítom a kínai szemedet! – a bicskával két vízszintes mozdulatot tett Réka arca előtt. Réka megijedt. Edita még véletlenül is megsebesítheti azzal a késsel. Amennyire lehetett, hátrahúzta a fejét.

– Edita, erről nem volt szó! – Vanessa hangjából kirezgett a félelem.

Patrick egyetlen ugrással, szinte a levegőben úszva tette meg a háromméteres távolságot Editáig, felütötte a kezét, a kés a magasba röpült, majd csörrenve a kövezetre hullott a közelben.

– Fogjátok le! – sikított Edita. – Miért nem fogtátok már le? Mondtam, hogy veszélyes!

A férfiak, akiknek eddig Patricket kellett volna őrizniük, most támadásba lendültek.

– De ne bántsátok! – utasította őket Edita, mohó csillogással a szemében, aztán megnyalta a szája szélét. – Még kell nekem.

Patrick némán ütött és rúgott. A rátörő férfiak gyűrűje egyre tágult. Végül lihegve megálltak Patricket továbbra is körbe véve. Egyikük a vérző orrát törölgette, egy másik a földön feküdt. Patrick laza, támadásra kész tartásban állt meg, éberén figyelve minden irányba.

– Engedjete el minket – szólt feszült hangon. Zárt fogsora mögül alig lehetett érteni a szavait. – Edita hazudik, nem én vagyok a gyereke apja.

– De igen! – Edita visítása fülhasogató volt. – Írd alá! Marco, hol van a papír? Írasd alá vele!

Marco elővett egy papírt a zsebéből, kiteregette, Patrick orra alá tartotta. Elővett egy tollat is. Patrick az utcai lámpa fényénél átfutotta az írást.

– Nem írom alá. Ez hazugság. Miért ismerném el más gyerekét? Miért tartanám el? Ráadásul ennyiért? Ez egy vagyon.

– Mert a tiéd, te kétszínű, link nőcsábász! – Edita magánkívül visított. – Mit tettél velem, mi? Amíg nem engedtem neked, olyan szépeket mondtál, hogy el kellett olvadni tőle! Másnap meg goromba voltál, mint egy pokróc! Majd én megmutatom, hogy aláírod! – Felkapta

az elejtett bicskát a földről, hirtelen mozdulattal Rékához fordult, akinek a karját még mindig szorosan fogták két oldalról. A nyakához tette a kés élét.

– Aláírod, vagy elvágom a torkát?!

– Tedd le azt a kést – Patrick hangja még halkabb, súlyos és fenyegető volt.

– Fogjátok le! Most fogjátok le! – sikított Edita. – Patrick, add meg magad, mert különben tényleg belevágok!

Patrick feltartotta a kezét. Ketten azonnal megfogták, és hátra csavarták a karját.

– Oké, Edita, aláírom. Tedd le a kést. Nem az enyém a gyerek, de aláírom, ha leteszed.

Marco gyorsan Patrick elé tartotta a papírt, elengedték a jobb kezét, és Patrick aláírkantotta a nevét.

Edita Patricket nézte, lihegett. Lassan elvette a kést Réka nyakától, Patrickhez lépett.

– Tudtam, hogy még mindig szeretsz – búgta neki.

– Belül még mindig azt érzed irántam, amit akkor...

Réka viszolyogva nézte, és közben felfogta.

Editának nem Patrick pénze kell, Editának Patrick kell. Szerelmes Patrickbe, eszehagyottan, örülten szerelmes, ezért mozgat meg minden követ, ezért nyúl egyre aljasabb, alantasabb eszközökhöz, hogy valamiképpen magához láncolja, visszaszerezze azt, ami soha nem volt az övé egy pillanatig sem, csak a saját vágyai és szenvedélye teremtették meg az alap nélküli légvárat, hogy Patrick vonzódik hozzá. Réka nem tudta, hogy Edita nem csak egyszer próbálkozott, Edita majdnem minden nap próbálkozott Patricknél, és egyre ridegebb, egyre durvább visszautasításban volt része, de mintha meg sem hallotta volna: egyre elszántabban, egyre fanatikusabban, egyre elkeseredettebben kapaszkodott, kapkodott a semmibe.

Most Patrick nyakába fonta a karjait, csókolgatta, míg Patrick, akinek a két karját ismét ketten tartották hátracsavarva, egyenesen, kőmereven, kőridegen állt, a felsőtestével feszesen hátrébb hajolva, hideg pillantását Editára szegezve. A lány a csípőjével erotikusnak szánt mozdulatokat tett Patrick hasán. Ha sokáig dörgölőzöl hozzá, Edita, egy hétre lehervasztod a döglöttthal-szenvedélyeddel, gondolta Réka egyre inkább undorodva.

– Edita – szólalt meg Vanessa döbbszó hangon. – Hát nem látod? Patrick nem akar téged.

– Te is ellenem vagy? – Edita most Vanessa felé fordult heves mozdulattal.

– Te azt mondtad minden nap, hogy csak egy kicsit húzódozik, mert nem tud dönteni, de valójában téged szeret. Geraldal is csak azért feküdtél le, hogy Patricket féltékennyé tegyed. Én meg elhittem...

– Kár volt, Vanessa – szólalt meg Réka. – Elég lett volna kinyitni a szemedet, és láthattad volna, mi az igazság.

– Most már aztán elég! Ne pofázz bele megint! Nem veszed el őt tőlem, te cafat! – Edita Réka előtt termett, a kezében villant a késpenge. Magasra emelt kezét Vanessa félreütötte, így nem találta el Réka torkát. Réka rettegve figyelte Editát, de képtelen volt mozdulni, erősen tartották. Patrick robbanásszerűen támadott, Réka nem látta, mert nem merte levenni a szemét Editáról és az ijesztően feléje mozduló pengéről, de az ütések zaját hallotta. Edita hangosan lihegve újra szúrta.

– Edita, állj már le! – a Réka bal oldalán álló férfi megmozdult, meglazult a szorítása, egy háritó mozdulatot tett Edita felé. Réka félrefordult, hogy ne a felsőtestét találja el, így a bal karjának belső oldalán szaladt végig a kés éle, ferde, hosszú vágást hagyva maga után, keresztülhasítva az ereket. Spricelt a vér.

– Edita! – kiáltotta Vanessa. Edita hátrált egy lépést. A szemében a tébolyt felváltotta a rémület. Ismét hátrált egy lépést.

– Húzzunk innen – szólalt meg az egyik férfi. – Hülye liba, ha kinyírod, te fogsz ülni miatta.

A hat férfi otthagya őket, elfutott. Marco a kezénél fogva húzta Editát magával.

– Vanessa! – sikoltott Edita.

Vanessa némán, lassan a fejét ingatva nézett a barátnőjére, és nem mozdult. Réka a jobb kezével próbálta befogni a lüktető véráramot. Patrick már ott volt mellette. Erősen megfogta Réka karját a vérző seb fölött, összeszorította. Fél kézzel leoldotta Réka derekáról a pulóvert, és az ujjával szorosán megkötötte a seb fölött. Belenyúlt a kés által szétvágott nyílásba, hüvelyk- és mutatóujjával keményen összecsípte a pulzáló artériát.

– Feküdj le a földre, Réka – mondta feszült hangon, mégis biztonságot árasztva, határozottan és összeszedetten. Réka végigfeküdt a hideg kövön. – A kezedet emeld magasra.

– Nem akarok meghalni, Patrick – rettegés ült Réka szemében.

Patrick csak egy pillanatra nézett rá.

– Nem fogsz meghalni.

Baljával elővette a telefonját és mentőt hívott.

– De azonnal! – rivallt a telefonba olyan hangon, amelyet Réka még nem hallott tőle. – Egy perc, és elvérzik! A kezemmel fogom be a nyitott ütőerét!

Vanessa izgatottan, tehetetlenül téblábolt körülöttük.

– Réka, kérlek, ne haragudj. Nem tudtam. Nem tudtam. Ne haragudj.

– Vanessa, te nem tehetsz róla – mondta Réka.

– Gyere ide, Vanessa – mondta Patrick. – Fogd te is.

Vanessa letérdelt, és az ujjával, tenyerével szorította Réka karját.

Múltak a percek. Réka karjából egyre erőtlenebbül lüktetett a vér. Hiába próbálták elzárni mindketten minden erejükkel, nem tudták teljesen elszorítani. A vörös, nedves tócsa egyre növekedett körülöttük. Réka érezte, ahogy folyik ki belőle az erő és az élet. Lehűlt a teste, fázni kezdett, elsötétedett előtte a világ. Meg akarta mondani Patricknek, hogy szereti, hiszen ezt Patrick nem tudhatta; el akart búcsúzni tőle, de már nem volt rá ideje. Az ajka még mozdult, ám a hangja már elmosódott, elveszett – és Réka átlépett egy másik világba. Fehér fény vonzotta magához, amelyből lassan kibontakozott egy fenséges alak, aki maga volt a Szeretet.

Végül szirénázó mentőautó érkezett. Rékát hordágyra tették, újraélesztették, s ő egy nehéz, fájó zökkenéssel visszatért. Ellátták a sebét. A kórházban azonnal megműtötték, összevarrták az átmetszett ereket. Vért is kapott. Patrick külön szobát intézett neki, és külön nővért.

Másnap reggel megjelentek a rendőrök. Már az éjjel ki szerették volna hallgatni Rékát, de Patrick, s így az orvos is, ragaszkodott hozzá, hogy Réka nincs kihallgatható állapotban.

– Véletlen volt – hangoztatta Réka. – Persze Edita meg akart fenyegetni, hiszen Patrick nem akarta aláírni a nyilatkozatot. De olyan stresszes állapotban volt, hogy maga sem tudta, mit csinál. Elkezdett hadonászni azzal a késsel, és véletlenül megsebesített.

– Nem tesz feljelentést?

Réka gondolkozott.

– Nem – rázta a fejét.

Délelőtt beállítottak az ismerősök. Emese Neil-lel, Bogya Sarah-val, Olga és Dani.

– Nagy a felháborodás Edita ellen – mesélte Olga.
– Vanessa képes volt nyakig véresen végigjárni az egész kollégiumot, és mindenkinek elmesélte, mi történt az éjjel. Ne tudd meg, hogy nézett ki a te véredtől. Komolyan mondom, mintha egy csicsogósabb horrorfilmből lépett volna ki. Amikor bejött hozzánk, és megmondta, hogy ez, ami rajta van, nem dekoráció, hanem szó szerint véresen komoly dolog, Emese szabályosan elájult, úgy élesztgettük Vanessával. És akkor még nem is tudtuk, hogy mi van veled, túléled-e, mert Vanessa csak annyit tudott, hogy elvesztetted az eszméletedet. Majd megőrültünk az aggodalomtól, tízpercenként hívtuk a kórházat. A koliban is folyton kérdegetnek minket, meg Patricket, hogy vagy. Editát teljesen kiközösítették. Feltűnően elfordulnak, ha közeledik, megjegyzéseket tesznek rá.

Két napig valóságos búcsújárás volt Réka szobájában. Nem is gondolta, hogy ennyi embernek hiányzik. Még John Mahoney is meglátogatta, zavartan a sarokba húzódott, Mark Tennessee mellé, aki egy hosszú orchideacsokor mögül pislogott nő- és férfibolondító szép kék szemével. A második nap délutánján ismét összegyűlt egy nagyobb társaság. Ekkor érkezett Vanessa, óriási bonbonosdobozzal.

– Edita elköltözik – újságolta. – Nem bírja elviselni, hogy kiutálják. Még az államból is elmegy, azt mondta. A nyugati parton vannak valami rokonai, akik befogadják. Azt sem tudja lenyelni, hogy én ellene fordultam. De én nem tudtam mást tenni, csak amit a lelkiismeretem diktál. Rám is támadt, ököllel, de hát én jóval erősebb vagyok, elég könnyen le tudtam szerelni. És – tette hozzá – nem bírja elviselni azt a tudatot sem, hogy nem jelentetted fel, Réka. Nem érti, és megállás nélkül bög, de nem csak a kiközösítés miatt, hanem főleg azért, mert most tartozik

neked. És még – férfias arcát kislányos mosoly szépítette meg – hoztam egy meglepetést.

A táskájába kotort, és elővett egy összehajtogatott, viharvert, meggyűródött papírt. Ünnepestyos mozdulattal átnyújtotta Rékának. Réka kinyitotta, és megkönnyebbülten felsóhajtott. Patricknek adta. Patrick megnyugodva bólíntott.

– Köszönöm, Vanessa.

– Mi az, mi az? – izgult Olga.

– Az a papír, ami miatt megtámadtak minket – mondta Réka. – Hogy szerezted meg, Vanessa?

– Megszereztem és kész – tett a kezével egy vízszintes mozdulatot Vanessa. – Ezzel csak az én lelkiismeretem felé van elszámolni valóm. Végül is, Edita éveken keresztül nagyon jó barátnőm volt. De most már meggyőződésém, hogy tényleg nem te vagy a gyerek apja, Patrick.

– Mivel tartozom érte? – kérdezte Patrick.

– Semmivel – nézett rá megütközve Vanessa. – Csak vigyázz Rékára.

Vanessát két nap múlva, amikor Edita már elköltözött, nagy meglepetés érte: a boyszolgálat kopogott az ajtaján, és két óriási kosarat hozott. Az egyikben művészien elrendezett, különleges virágcsokor volt, a másikban bonbonok, kávé, italok, rengeteg nyalánkság-finomság. Az egyik bonbonosdobozra tűzve pedig egy boríték, benne egy csekk, Vanessa nevére: pontosan akkora összeg volt feltüntetve rajta, mint amennyit Edita követelt az első évre, gyermektartás gyanánt.

*

Réka egészséges, fiatal szervezete gyorsan kiheverte a sokkot, hamar elengedték a kórházból. Csak a bal karját átszelő hosszú, ferde, piros heg, amit eleinte még kötés takart, emlékeztette a véres éjszakára. Patrick hazavitte, kinyitotta és belökte előtte az ajtót. Gyengéden megasztította a derekánál, hogy beljebb lépjen. Réka egyet lépett, és megbúvólten legyökerezett. Patrick szobája úgy festett, mint egy virágkereskedés. Hatalmas rózsacsokrok kosárban, egyben csak egyfajta színű, de mindegyik kosárban másféle, a hófehértől a sárgán és a rózsaszínen keresztül a mély bordóig. Virágzó rododendronbokrok, leanderek dézsában, és olyan virágok, amelyeket Réka még sohasem látott. Körbenézett, döbönt, kerek szemmel, elnyílt szájjal – majd hirtelen mozdulattal Patrick felé fordult, átölelte nyakát, és a vállába fúrta a fejét. Nem tudott szólni sokáig. Aztán sikerült megfogalmaznia.

– Nagy játékos vagy – mondta, belenevetve a könnyeibe. – Végül mégiscsak megtrükköztél: elhalmoztál ajándékokkal, amiket lehetetlenség visszautasítani – a fülébe súgva tette hozzá: – köszönöm – és egy szelíd puszit adott a füle mellé az arcára. Egymás szemébe néztek, megindultan, a lány gyönyörűséggel, a fiú gyönyörködve. Aurájuk nagyot lobbanva ragyogott fel körülöttük, fényárba borítva az egész szobát, és a nyitott ajtón át a fél folyosót. A csókjuk egymásnak szólt, önmagukról; és maguknak, egymásról.

*

Teltek a napok, csöndben, nyugalomban. Előadásra jártak, délután tanultak, Patrick a szakdolgozatát írta, néha sakkoztak, néha gitározta és énekeltek. Patrick napközben és sokszor az éjszaka

jelentős részében is a számítógépe előtt ült, Réka nem mindig tudta követni, mit csinál. Olykor úgy elmerült a munkájában, hogy meg sem hallotta, ha Réka hozzászólt. Elmélyülten, nagy odafigyeléssel, precízen és pontosan végzett mindent, amihez hozzáfogott.

Filmeket néztek, vagy zenét hallgattak: mindketten szerették a mély mondanivalójú, elgondolkodtató filmeket és a különleges, igényes zenéket. Ang Lee friss Oscar-díjas filmjét, a Brokeback Mountaint például mindketten a legnagyobb filmélményeik közé sorolták.

– Én eddig mindig viszolyogtam a melegektől, lenéztem őket – foglalta össze Patrick. – De most, azt hiszem, megértettem valamit: az érzelmeket vissza lehet fojtani, el lehet titkolni, de ha oda kerül a sor, akkor bizony robbannak.

– Nagyon örülök, hogy ezt felismerted, mivel te éppen ilyen vagy – mondta Réka.

– Én? Meleg? – döbönt meg Patrick.

– Érdekes, hogy ezt mondd – nézett rá a lány kissé furcsállva. – Én nem arra értettem. Emberfeletti önfegyelemmel uralkodsz magadon, az érzelmeiden, titkolod őket magad előtt, aztán te vagy a legjobban meglepődve, amikor robbannak. És éppen azért robbannak akkorát, mert túl sokáig elfojtod őket. Milyen fura, ez is arra vall, amit mondtam: inkább felvállaltad azt, hogy melegnek tartsalak, mint hogy bevalld magadnak, mennyire hártod az érzelmeket.

Patrick egy kissé maga elé nézett. Próbálta megemészteni az új információt a saját személyiségéről.

– De nekem más is lejött a filmből – tette hozzá Réka. – Ha két embert, mindegy, milyen neműek, a szerelem köt össze, a kapocs szétbonthatatlan.

Patrick lebeszélte Rékát arról, hogy a menzán

vacsorázzon: esténként vagy kis éttermekbe jártak, vagy félkész ételeket melegítettek, olykor Réka megpróbált alkotni valamit a konyhában, több-kevesebb sikerrel. Lassan összezsizsolódtak, összeszoktak, békés harmónia csendült közöttük minden szavukból, mozdulatukból. Halk, derűs beszélgetéseik alatt egyre jobban megértették egymást. Patrick élvezettel helyezkedett bele a Réka által teremtett kiegyensúlyozott, megnyugtató milióbe. Szüntelenül, lenyűgözve figyelte a lányt, és olyat tett, amit még soha: alkalmazkodott. Nem esett nehezére, sőt, örömét lelte benne – ismerte fel meglepődve saját magán a változást.

Réka megint bevette a kedvenc farmerját. Mindkét oldalát már bő hat-hét centivel szűkebbre kellett vennie. Felpróbálta, jó szűk lett.

– Most már ne fogyjál tovább – jegyezte meg Patrick, míg egy szakértő tekintetet vetett a lányra. Az ágyon ült, a hátát a támlának támasztva és olvasott.

– Miért? Már egész jól belejöttem a fogyásba. Úgy saccolom, körülbelül mínusz tíz kilónál, vagy kicsit többenél tarthatok.

– Ha még két-három kilót fogysz, sovány kóró leszel. A melled is elveszíti a tartását. Száz méterről meg lehet majd hallani, ha közeledsz, úgy fognak zörögni a csontjaid. Nem kell bekopognod az ajtón, elég, ha megriszárod a csípődöt. És akkor hízókérdésre foglak, mint egy malacot.

– Ami azt illeti – jegyezte meg – amióta együtt lakunk, nemigen fogytam. Folyton etetsz.

Ahogy hátul felhúzta a nadrágot majdnem a derekáig, nagyot reccsent, és a zsebe sarkánál szélesen, hosszán, rojtosan szétszakadt az anyag.

– Hijnye, a fene egyen meg – szaladt ki a száján magyarul.

– Ez olyasmi, mint a szemét bunkó? – nézett fel megint a könyvéből vigyorogva Patrick.

– Aha. Teljesen olyasmi. Nézd meg, szétment a nadrágom. – Levette, megnézte. – Talán még össze tudom húzni, de nagyon látszani fog a varrás. De ha taktikai álcázást alkalmazok egy hosszú pólóval, ami takarja...

– Ha már egyáltalán nem lesz mit felvenned, mert minden rongyokban szakad le rólad, akkor elfogadod a segítségemet? Vagy most eljössz velem, és veszünk neked egypár ruhát? Réka, kérlek. Szeretnék olyan szép ruhákba öltöztetni, amik méltók hozzád.

– Nem tetszenek neked a ruháim? – kérdezte kissé megbántódva.

– Az ízléssel semmi baj sincs. De nem gondolod, hogy nem ártana egy-két új darab?

Réka leült az ágy szélére, az ölébe fogta a nadrágot. Maga elé nézett. Tényleg nagyon kínos, ahogy kinéznek a ruhái. Mindenből kifogyott, és ez a lezser pólóknál és a pulóvereknél még nem olyan nagy baj, de a többször beszűkített testhezálló nadrágok oldalvarrásai bizony domborodnak. Tavaly nyár óta, amióta itt van Amerikában, nem vett magának semmi újat, mert sajnálta rá a pénzt. Nem mintha annyira igénytelen lett volna, mert otthon azért mindig kisírta magának azokat a ruhákat, amik megtetszettek neki, bár a drága, márkás cuccokat szinte sosem tudták megvenni a szülei. De itt fontosabbnak tartotta a könyvek és CD-k vásárlását. Viszonylag kevés ruhával jött át, és persze volt olyan is, ami jó állapotban maradt, de azok, amik eredetileg sem voltak újak, kikoptak, megnyúltak, kibolyhosodtak, elvesztették színüket az örökös mosástól. Patrick biztosan szégyenkezik miatta. Kényelmetlen lehet neki így mutatkozni vele, ilyen szegényesen, szinte rongyosan.

Viszont... az lehetetlen, hogy ilyesmit elfogadjon tőle. Mennyi pénzem is van, gondolkozott. Ha ebben a hónapban már nem veszek több könyvet, meg még annak a CD-nek a megvételét is áttoljuk a következő ösztöndíjra, meg az ajándékokra szánt pénzhez sem teszek hozzá most, akkor tudok venni pár holmit magamnak. Ha muszáj, muszáj.

– Nos? – kérdezte közelebb húzódva a fiú.

– Van annyi pénzem, hogy vegyek egy nadrágot. Meg még egy-két pólót is. Jó. Holnap elmegyek és megveszem.

Patrick visszahúzódott. A fejét csóválta, nem szólt. Ismét belemélyedt a könyvébe, de a koncentrációval egy kis problémája lehetett, mert még percek múlva is meg-megcsóválta a fejét.

*

Réka betartotta az ígéretét: majdnem minden délután együtt tanult Olgával. Ez persze neki is jó volt, hiszen átismételte az anyagot. A kortárs amerikai irodalom aznapi előadását nézték át, amíg Emese randira készült.

– Döntöttetek-e már, hogyan lesz tovább, a tanév vége után? – kérdezte Emese Rékától.

– Hát nem. Patrick nem beszél róla, én meg nem merem megkérdezni.

– Hogy lehet az, hogy van olyan kérdés, amit te nem mersz feltenni? – képedt el Olga.

– Ezt a kérdést nem merem – húzta el a száját Réka. – Nem tudom, miért, de súlyos gátlásaim vannak. Na és ti, Emese?

– Ó, Neil olyan határozatlan... ő ebben a kérdésben nem fog dönteni, ezt már előre látom. Képzeld, Réka, nemrég elmondta nekem, hogyan indult a kapcsolatunk.

– Hogyan indult? – kérdezte Olga felvillanyozva, hogy új pletykát hallhat. – Van valami, amit én nem tudok?

– Ha Réka nem mondja meg neki karácsony előtt, hogy ő tetszik nekem, és kezdeményezzen bátran, még mindig ott ül, és azon lógatja az orrát, hogy lecsúszott rólad – fordult Olga felé. – Ebből, meg az utóbbi néhány hónap során leszűrt tapasztalataimból nyilvánvaló lett számomra, hogy Neilnek meg kell mondani, mit tegyen, és akkor azt teszi. Úgyhogy már tudom is, mit csinálok – nyitotta az ajtót.

– Mit? – szólt utána Réka.

Emese visszaneézett.

– Most megyek, és megkérem a kezét.

*

Alec Plassey beszélgetett Patrickkel a folyosón. Réka hátulról közelített Patrickhez, és még a fiú hátán is érzekelte az ellenséges idegenkedést. Belecsúsztatta a kezét a kezébe. Alec félbeharpata a szót. Patrick Rékára nézett, aztán megint Alecre.

– Folytasd, hadd hallja Réka is – mondta jéghidegen.

– Előtte? – ütközött meg Alec. – Nem mondd komolyan?! Mert ez nem olyan téma... – habozott kínban.

– Nincs olyan velem kapcsolatos téma, amit Réka ne hallhatna.

– De ezt azért mégsem...

– Alec egy tesztvizsgálatban kéri a segítségemet – fordult Réka felé Patrick, nem törődve Alec rémült, tehetetlen idegességével. – Megbízik a korrekt és lelkiismeretes döntéshozó- és ítélőképességemben. Kurvákat kellene kipróbálni – Alec borzadva felnyögött, de

Patrick egy könyörtelen pillantással elnémította. – Friss húsok, most hozták őket Oroszországból és Lengyelországból. A tesztelés célja az, hogy szét kell válogatni a lányokat a felső tízezer magas igényeinek is megfelelő luxuscsoportra, és azokra, akik aztán csak az utcára lesznek jók. Nem csak hogy ingyen megkapnám a lányokat, hanem a megfelelő és kielégítő osztályozás megtörténte után még fizetést is kapnék, nem keveset.

Réka nem kapott levegőt. Nem tudott megszólalni sem, csak nézett Patrickre nagy rémült szemekkel. Eltántorodott Patrick mellől, el akart menni, maga sem tudta, hová, csak el innen, messzire. De Patrick erősen fogta a kezét, és egy erélyes mozdulattal visszahúzta.

– Azt akarom, hogy halld, mit válaszolok erre – nézett keményen a lány szemébe. Alec felé fordult. – Utolsó alkalommal akartál rávenni a bűzös kis üzleteid valamelyikére. Ez mocskosabb, mint a telekvásárlás, mocskosabb, mint a mulatóüzemeltetés, mert nem csak a pénzemet, hanem a testemet-lelkemet is beszennyeznéd. Ha a jövőben hozzám szólsz, vagy akár csak rám nézel, azonnal emelem a telefont és hívom a rendőrséget.

– Oké, oké. Ne kapd fel úgy a vizet – Alec görcsbe torzult arccal biccentett, a válla közé húzta a nyakát és eliramodott. Patrick Réka sápadt, dermedt arcát nézte.

– Jól vagy?

– Nem vagyok jól – hebegte Réka tétován. – Ez borzasztó, Patrick. Miért... miért akart Alec belekevernöd téged ebbe?

– Mert egyszer sikerült neki belerángatnia engem egy ügybe, és azt hitte, máskor is hajlandó vagyok részt venni az aljasságaiban. Az én pénzemet használta fel egy telekvásárlási ügylethez. Egy folyó árterületén kellett megvennem egy nagy területet, amit aztán felparcelláltak és kiosztottak kispénzű embereknek. De sem én, sem a

felvásárlók nem tudtuk, hogy a folyó minden tavasszal méteres vízzel borítja a földeket. Kis híján börtönbe kerültem miatta. Nemrég, karácsony előtt meg egy bejáratott mulatót akart velem megvásároltatni, ahogy kell: szerencsejátékkal, prostikkal, drogkereskedelemmel, és nagyon meglepődött, amikor nemet mondtam rá.

Rékában emléknymok idéződtek fel egy ebédlőbeli beszélgetésről Patrick és Alec között, amikor is ő azt hitte, hogy Patrick goromba természetéről kapott hitelesen megrajzolt képet. Úgy látszik, gondolta, egyre több dolog más megvilágításba kerül, ahogy jobban megismerem Patricket.

– Most pedig – tette hozzá Patrick egy undorodó fintorral – azzal indított, hogy ez egy olyan munka lesz, amiben élvezetemet fogom lelni. Olyan, ami fekszik nekem, jól értek hozzá és nagy tapasztalatom van benne. Réka – kérdezte keserűen – tényleg ilyennek látszom? Mert akár igen, akár nem, ez övön aluli ütés volt az élettől.

– Ó, Patrick – Réka torkát fojtogatta valami – az emberek félreismernek téged. Én is félreismertelek eleinte. Mást mutatsz kívül és más vagy belül. De ahogy egyre jobban kinyílsz előttem, egyre inkább meggyőződésemmé válik, hogy a legjobb ember vagy, akit valaha ismertem. És az utóbbi időben a kifelé mutatott éned is alaposan megváltozott.

– Megváltozott?

– Mégpedig nem kicsit.

– Milyen értelemben?

– Pozitív értelemben. Nem csak nekem tűnt fel, többen is szóltak.

– Hm. Én is észrevettem magamon, hogy kicsit mintha másképp viszonyulnék az emberekhez. Sőt, észrevettem, hogy mostanában többen is valahogy barátságosabban szólnak hozzám.

– Az biztos, hogy ha azt szeretnéd, hogy téged elfogadjon valaki, akkor mindenképpen neked kell először nyitnod feléje. Ha morózus vagy és goromba, mindenki morózus és goromba lesz veled. De te megtanultál mosolyogni és barátságosnak lenni, és az emberek, mint a tükör, ugyanúgy mosolyognak rád és barátságosak hozzád. Én – tette hozzá halkan – nagyon örülök ennek, mert borzasztóan sajnáltalak, amiért olyan magányos vagy. Előnyödre változtál, és ez előnyödre vált.

– Szerintem ezért a változásért egyetlen mondat okolható, és az a te szádból hangzott el, mégpedig kétszer is, mert nem akartam hinni a fülemnek, és elisméltettem veled. Azt mondtad nekem akkor, hogy szeretnivaló vagyok és szerethető. Erre én azt feleltem, hogy ritkán hallok ilyesmit. Nos, annyira ritkán, hogy soha. Réka, soha senki nem mondott még nekem ilyet.

– És a változás – Réka már mosolygott – annak köszönhető, hogy te megpróbáltál megfelelni az elvárásaimnak?

– Hát hogyne – Patrick beletemette az arcát Réka hajába, és a fülébe suttogott, de olyan halkán, hogy Réka a felét sem hallotta. – Meg akarok felelni minden elvárásodnak, minden kérdésednek és minden kívánságodnak.

– Tessék? – kérdezte Réka, mert tényleg nem értette. De Patrick nem válaszolt, inkább csak mosolygott egyet, és húzta maga után az előadóterembe, mert már bement a tanár.

*

Május

Réka úgy tett, mintha bemenne az egyetemre, aztán a közelebbi bevásárlóközpont felé vette az irányt. A részleteiben előre gondosan eltervezett akciót percről percre kidolgozottan valósította meg. Alaposan bevásárolt, de mivel tokaji aszút nem kapott, még a magyar étterembe is elment, ahol horrorisztikus összegért beszerzett egy üveggel. Gyalog hazavitte a szatyrokat.

Kutakodni kezdett a konyhaszekrényben. Meg is találta. Miért éppen tortaformája ne lett volna Patricknek? Kikente, kilisztezte. Figyelmesen elolvasta a dobozra írt szöveget, összerakta a hozzávalókat, felverte, beleöntötte a formába, betette a sütőbe, beállította a hőfokot, az időt és magára hagyta, hadd gondolkodjon el a sorsán. Megtisztította és lecukrozta az epret. Elővette három pólóját, egy pirosat, egy fehérét és egy zöldet, és sajnálkozás nélkül szétszabdalta őket. Nyirkált, szabott, varrt. A fehér anyagra ruhafilccel kalocsai mintákat rajzolt. Közben a torta már eleget gondolkodott, ki is sütötte magát. Réka megvárta, míg egy kicsit lehűl, közben felöltöztette a tokaji aszús üveget magyar kislánynak. Elrejtette a konyhaszekrényben. Aztán a tortát gondosan felvágta középen, a nyelvét kissé kidugva a koncentrációtól. Felverte a hozzávaló krémet. Úgyesen szétkente az alsó rétegnek szánt tésztán, majd bőségesen megrakta eperrel. Az eper levét szétlocsolta a felső tésztán, amit aztán ráborított az alsóra. Elővette a három marcipántömböt. Egy kis porcukron, kreatívan egy címkéjétől megfosztott borosüveget alkalmazva nyújtófának, kinyújtotta a fehérét, rátette a tortaformát, és jó három centis ráhagyással körbevágta késsel. Ráhelyezte a torta tetejére. A maradékot, a leeső

darabokat falánkul befalta. Kinyújtotta a zöld marcipánt. Az alját egyenesre vágta, majd egy öt centis csíkot vágott belőle, aminek a felső szélét szépen kicakkozta. Körbevette vele a torta oldalát. Majd kinyújtotta a piros marcipánt is, keskenyebb csíkokat vágott belőle, és egyenként kiszabta a betűket. Szépen a torta közepére rakosgatta: HAPPY BIRTHDAY PATRICK! Hiszen Patrick ezért Bika: a Bika jegyében született. A gyertyákat összenyomta a talpukkal, mind a huszonhárom darabot, de nem állította még a tortára, nehogy eldőljenek. Berakta a tortát a hűtőbe. Elrohant ebédelni. A menzán futott össze Patrickkel.

– Hol voltál? Egész nap kerestelek, és senki sem látott, az előadásokon sem.

– Hm, hm – húzta fel a szemöldökét titokzatosan – titkos küldetésben voltam.

– Milyen titkos küldetésben?

– Ha elmondanám, már nem lenne titkos.

Patrick különös tekintetet vetett rá.

– Titkaid vannak előttem?

Réka kuncogott.

– Ajaj, de még mennyi. Meg is tartom őket. Viszont – emelte fel a mutatóujját – még mindig nagyságrendekkel kevesebb, mint neked énelőttem.

– Na tessék, ezt jól megkaptam – morogta Patrick.

– De különben nem jogosan. Mit is jelent például, amit ma reggel mondtál nekem – magyarul folytatta – a „mesebeli hercegem”?

Réka rámeredt, egy kicsit el is pirult, zavarba jött.

– Hú, ez borzasztóan pornografikus kifejezés – mondta gyorsan. – Felejtsd el tüstént. Kisfiúknak nem illik ilyen nagyon csúnyát mondani.

Együtt léptek a szobába.

– Ide ülj le – utasította Réka a fiút határozottan, és a számítógép előtti székhez irányította. – Fordulj arra, és csukd be a szemedet.

– Mindegyiket?

– Az összeset, amennyi csak van. De ne kukucskálj!

Elővette a hűtőből a tortát, ráállította a gyertyákat, szépen, körben. Elővette a felöltöztetett borosüveget is, és a pult márványára állította.

– Meddig kell még hunynom?

– Amíg jól el nem bújok – vágta rá.

– És hova fogsz bújni?

– Nem mondom meg. Neked is lehet valami dolgod, nem?

A ma vásárolt öngyújtóval meggyújtotta a gyertyákat, és a lángoló tortát az üveg mellé állította. A fiú elé állt, és átölelte a nyakát.

– Most nyisd ki a szemed.

– Hú, de jól elbújtál – mosolygott fel rá Patrick.

Réka két keze közé fogta, a pulton világító torta, és a mellette álló felöltöztetett üveg felé fordította a fiú arcát.

– Boldog születésnapot, Patrick.

Patrick csak nézett, és nem tudott szólni. Réka attól tartott, hogy a kis tortagyertyák túlságosan elolvadnak.

– Gyere, fújd el – kézen fogta, és a tortához húzta. Patrick állt, és még mindig nem szólt.

– Fújd el gyorsan – sürgette. – De kívánj előtte valamit.

Patrick végre ránézett, köszörült egy keveset a torkán.

– Honnan tudtad, hogy születésnapom van? – a hangja, a köszörülés ellenére, halk, némiképp rekedtes volt.

– Egyszer megkérdeztem, még régen. Nem emlékszel?

– De igen. De nem gondoltam, hogy észben tartod – a tortára nézett. A kis gyertyák kezdtek vészesen fogyni és csöpögni. – Kívánjak valamit?

– Mhm – bólintott.

– Meg is mondjam, mit kívánok?

– Azt nem szabad. Tartsd meg magadnak, csak akkor teljesül.

Patrick a lányra nézett. Réka rémülten látta, hogy a mindig higgadt, erős férfi szemében valami furcsa csillogás szaporodik, és körülötte kipirosodik az érzékeny, fehér bőr. El is fordult Rékától, teletöltötte a tüdejét, és egy levegővel elfújta a gyertyákat. A mutatóujjával megemelte a felöltött borosüveg szoknyáját, és alákémelet, hogy el tudja olvasni a címkét.

– Ezt honnan szerezted? – a hangja még mindig rekedtes volt.

– Vettem. De csupasznak találtam, és felöltöttem. Ez a ruha magyar népviselet akar lenni, vagy legalábbis nagyon hasonlít hozzá.

– Honnan volt ilyen anyagod?

– Találtam.

– Ez a zöld... ez nagyon hasonlít a félvállas zöld pólód színére.

– Most, hogy mondod – csodálkozott, véleménye szerint nagyon hihetően – nahát, tényleg hasonlít.

– Hm. És a torta honnan van?

– Én sütöttem most délelőtt. Hát – vont a vállát kissé zavartan – majd kiderül, hogy hogy sikerült.

Patrick a két tenyerébe fogta Réka arcát, és megcsókolta, gyengéden, csak az ajkát kóstolgatva. Átölelte. A tenyerével a saját vállára hajtotta a lány fejét, hogy a fülébe tudjon suttogni. Mélyről küzdötte fel magát

a szó, és nehezen zuhant ki a napvilágra.

– Nagyon ritkán volt életemben ilyen ünnepi a születésnapom. Talán sosem... ó, Réka...

*

– Miért pont nyelvészeti témából írod a szakdolgozatodat? – tette fel a kérdést Réka este, amikor csendesülő szívveréssel, ellazuló testtel, békében összebújtak a takaró alatt.

– Én magam is elcsodálkoztam magamon. A digitális fotótechnika lehetőségei mindig is jobban érdekelték, abban is van néhány olyan újszerű elgondolásom, amik legalább egy szakdolgozatot megérdemelnének. De egyszer csak egy hirtelen ötletnek engedve ezt a témát jelöltem meg. Azt hiszem, azért kellett így döntenem, hogy mi ketten találkozhatunk. Hogyan jöttünk volna össze, ha Forester nem kényszerít rá a közös munkára?

– Azt nem tudom. De valahogyan biztosan összejöttünk volna, hiszen én ezért jöttem Amerikába. És mihez kezdesz, ha elvégzed az egyetemet?

– Van egy farmunk Evenhome-ban. Azt gondoltam, hogy odaköltözöm, és segítek a nagyanyámnak vezetni.

– Miért nem számítógépes munkát vállalasz? Minek végezted el az egyetemet, ha nem akarsz azzal foglalkozni, amire éveken keresztül felkészültél?

– A számítógép megmarad, azt nem dobom el. De nem tudnám elképzelni, hogy egy cégnél gürcöljek, egy pribék főnökkel a nyakamban, és az ő utasításait teljesítem nap mint nap. Én ennél szabadabban szeretek dolgozni. Ha eszembe jut egy téma, azt kidolgozom akkor is, ha nem parancsra teszem.

– Jó, ne dolgozzál egy cégnél. De az nem jutott eszedbe, hogy saját céget hozz létre?

– Nem látom értelmét. Nem motivál, hogy én legyek a pribék mások nyakában. Meg aztán mindig is szerettem a farmot. Érték is hozzá, de nem jár annyi munkával, hogy mellette ne tudjak dolgozni a számítógépen – Patrick, úgy látszik, már nem találta elég érdekesnek a témát, mert simogatni kezdte Réka arcát, haját. – Szeretem, hogy nem fested a hajadat. Nincs piercinged, tetoválásod, szilikonmelled. Úgy vagy természetes, ahogy a jóisten megteremtett, és mindenben ilyen természetes vagy, nem csak a külsőségekben.

Rékának feltűnt a hirtelen váltás, de túl lusta és álmos volt már ahhoz, hogy tovább forszírozza az eredeti témát, és végül rátérjen arra, ami igazán érdekelte: hogy Patrick tervez-e közös jövőt kettőjük számára azon az Evenhome-i farmon.

– Próbálkoztam pár hajszínnel még régebben, de beláttam, hogy nem passzol az egyéniségemhez egyik sem. És ez nekem is feltűnt rajtad, rögtön az első pillanatban. Csak ez a világos csík van a hajadban.

– Ezt a nap melírozza bele nyáron. Nálunk igen magas a napsütéses órák száma. Vagyis örökké forróság van, alig esik az eső. Mindig kivilágosodik a hajam a nyári szünetben.

– Pedig én azt hittem, ez a fodrászod műve. És tudod, mit díjazok még benned? Hogy attól, hogy gazdag vagy és bármit megtehetsz, nem lettél sem alkoholista, sem drogos, sem bűnöző... hogy jódolgodban nem ment el az eszed. Teljesen természetesen, normálisan gondolkodsz. Sportolsz, szereted a természetet, és bár mindig mindenből csak a legjobb minőséget vásárolod meg, nem halmozol fel ész nélkül használati tárgyakat.

– Tudod, Réka... rám nagy hatással volt gyerekkoromban Brandon bácsi és a családja, és Anne néni, aki öregasszony létére gyakran vitt el magával lovas túrákra, vadászni, és megtanított egypár olyan dologra, ami aztán szerintem a gondolkodásomat is befolyásolta. Azt mondta, őt az apja tanította meg a természettel együtt élni, és ha az én apám élne, akkor ő adta volna át nekem ezt a fajta tudást. Az apámat, kiskorában, még Anne néni apja tanította, aki pedig akkor már nagyon öreg volt. Neki kellett felnevelnie nem csak a gyerekeit, hanem az unokáját és a dédunokáját is. A dédunokája az én apám volt. Én már nem ismertem, pedig szerettem volna. Nagyon tiszteletre méltó ember lehetett. De ilyen volt Brandon bácsi is: igazi pátriárka. Neki rengeteg gyereke volt, nagyon népes a családja. Például Oliver, akit ismersz, az ő unokája, vagy nem is tudom, inkább a dédunokája – felkelt az ágyból. – Iszom egy kis vizet. Kérsz te is?

– Nem kérek, köszi. Akkor fél éjszaka csak járkalhatok – nagyot nyújtózott, és úgy maradt, félig kitakarva.

Patrick visszatért a vízivásból. Kedvtelve végignézett Réka csípőtől felfelé meztelen testén.

– Lefényképezhetlek?

– Így, meztelenül?

– Aha.

– Nem – Réka hirtelen összekuporodott és magára rántotta a takarót. – Meg ne próbáld, mert soha többé nem látsz.

– Na – mondta kissé fanyarul Patrick – még szerencse, hogy megkérdeztem.

– Hogy *ezt legalább* megkérdezted – javította ki Réka, nyomatékosan hangsúlyozva.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Patrick.

– Láttam, többször, hogy lefényképezel.

– Láttad? – kérdezte furcsállva.

– Mondjuk, hogy láttam. Vagy úgy is mondhatjuk, hogy tudok róla.

Patrick egy darabig nem szólt. Réka arcát fürkészte.

– Honnan?

Réka már teljesen felélénkült. Visszaemlékezett a róla készített képekre, amelyeket csak egyszer látott, Patrick tudomása nélkül, a kirándulás napján, amíg a fiú zuhanyozott. Később, amikor már összeköltöztek, és szabad bejárása volt az asztali számítógépbe, hiába kereste, nem találta: Patrick letörölte, vagy nagyon elrejtette a képeket.

– Ha megmondom, megmutatod?

– Mit?

– Azokat a képeket, amiket rólam készítettél. Még régebben.

– Mesélj.

– Szóval, az úgy volt – kezdte Réka egy kicsit zavarban – hogy egyszer belenéztem a gépedbe.

– Mikor?

– Aznap este, amikor kirándultunk. Te elmentél tusolni, de előtte azt mondtad, foglaljam el magam. Mivel az ágyra nem akartam leülni, csak a számítógép előtti székre ülhettem. Mindjárt adódott, hogy bekapcsoljam és belenézzek. Minden hátsó szándék nélkül tettem ezt, csak kíváncsiságból, mondhatnám, véletlenül. Fogalmam se volt, hogy mit fogok találni, és titkokat kurkászni meg aztán egyáltalán nem akartam. De mintha valaki vezette volna a kezemet, egyből odaklikkeltem, és megláttam. Nagyon szép képek, Patrick. Nagyon tetszettek.

Patrick hallgatott. Réka kezdte megbánni, hogy szóba hozta.

– Haragszol?

Patrick nagyot lélegzett.

– Összesen, ha három percet töltöttem akkor a fürdőszobában. Ennyi idő alatt bekapcsoltad a gépet, megkerested a megfelelő fájlt, letöltötted a képeket, kiléptél és kikapcsoltad a gépet.

– Hát, nem is sokat láttam belőlük. Biztos, hogy nem mindet.

Patrick még egy mélyet lélegzett.

– És milyen következtetést vontál le abból, hogy lefényképeztelek?

– Akkor csak különösnek tartottam, hogy ennyit foglalkozol velem. Nem is volt rá időm, hogy elgondolkozzam rajta. A következtetést utólag vontam le.

– Mégpedig?

– Nagyon jólesett, hogy figyelsz rám, keresed bennem a szépet. Hogy érdeklődve, odafigyelve és titokban próbálsz az utat keresni hozzám. Örömet szerezteél vele, Patrick – meghatottan elmosolyodott. – Mint ahogy mindennel, amit február óta velem kapcsolatban tettél.

Patrick mozdulatlan arccal nézte még egy pillanatig a lányt, aztán elfordult, bekapcsolta a számítógépet. Végigfuttatta az ujját a több száz rekeszes CD-állványon, és pontosan azt a CD-t vette ki, tévedés nélkül, amire szükség volt. Még elfordulva, miközben beállította a gépet, halkán megkérdezte:

– Emlékszel, mi volt a legelső mondat, amit hozzám intéztél?

– Mikor is, a sakkversenyen?

– Igen.

– Pontosán nem emlékszem, csak arra, hogy éppen úgy reagáltál, mint ahogy vártam.

– Nos, én emlékszem, szóról szóra. Ezt mondtad: nem tudod te azt előre, hogy én hol fogok rést találni a

védelmesen, amin beférkőzhetek és felmorzsolom a belső ellenállásodat – megfordult, a lányra nézett. – Megtaláltad a rést – elmosolyodott, a kezét nyújtotta a lány felé. – Gyere. Itt vannak a képek.

*

Réka egyik délután meglátta, hogy a két, ablakpárkányon álló kaktusz közül a kisebbik hosszú bimbója már kinyílás előtti állapotban van: két-három csészelevelével már kezdett lekunkorodni a szíromlevelekről.

– Patrick, nézd, nemsokára kinyílik.

Patrick rápillantott.

– Aha, este háromnegyed nyolckor ki fog nyílni.

Réka nem tudta, hogy bolondot akar-e csinálni belőle a fiú, vagy komolyan beszél.

– Hülyéskedsz?

– Ülj előtte és figyelj. Háromnegyed nyolckor elkezd felpattanni, nyolcra teljesen kibomlik.

Réka nem ült azért előtte, de figyelt. Szinte percenként ránézett a kaktuszra. Mégis elmulasztotta az első pillanatokat: háromnegyed nyolc után öt perccel nézett oda, és akkorra a bimbó már szűk kis tölcsérré változott, egy szívószál átmérőjű lyuk keletkezett a szirmok között. Nyolc előtt két perccel a virág teljes pompájában virított. Halvány krémszínű, egymásra fekvő rengeteg szirma között sárgás porzók tömege állt. Réka közel hajolt, megszagolta. Nagyon gyenge, vaníliára emlékeztető illata volt.

– Olyan vagy, mint a kaktuszod – mondta halkan, a virágra irányítva a pillantását. – Mindenki csak a rengeteg tüskédet látja. Szúrsz, böksz velük, támadva védekezel. Nem lehet közel férkőzni hozzád, nem engeded. De ha valaki elég türelmes és kitartó – magyarul

fejezte be, mint mindig, ha meghitt, titkos dolog jutott eszébe – valami rendkívüli csodába pillanthat bele.

– Meglátja, hogy kivirágzom? – fejezte be a mondatot Patrick a maga feje szerint. – Majd odafigyelek már, nem kezd-e rügyezni a fülem.

– Sokat gondolkoztam, miért mutatsz kétféle arcot, miért vagy tüskés, agresszív, ellenséges, máskor meg szelíd, készséges, melegszívű. És már régen rájöttem, melyik a te valódi arcod. A valódi, amit nem mutatsz meg mindenkinek, a belső. A külső csak felvett. És bár mostanában sokat szelídültél, még mindig nem értem, miért volt rá szükséged. Miért kellett támadnod? Miért volt szükséged a tüskékre? Mit védtél velük?

*

Az utolsó klasszikus angol irodalom órára igyekeztek a parkon keresztül. Ezen az órán Daninak kellett felolvasnia a dolgozatát Swiftről és koráról. Dani megfogta Réka karját, és hátrahúzta, hogy lemaradjon kissé.

– Réka, meghalt a nagymamám – mondta sápadtan.

Réka döbbenten nézte.

– Szóltak?

– Még nem.

– Jesszusom... – Réka visszaemlékezett arra a megrázó beszélgetésre, amit Danival folytatott három hónappal ezelőtt, amikor meghalt a nagyapja. – Ugyanúgy megjelent neked, mint a nagypapád?

– Nem ugyanúgy, de megjelent. Most nem kellett kimennem a parkba hajnali ötkor. Egyszerűen ott állt az ágyam mellett. Elbúcsúzott tőlem.

Réka csak nézte a fiút némán, megrendülten.

– Most várom, hogy szóljanak – sóhajtott leverten Dani.

– Meg tudod tartani az előadásodat? – terelte a szót gyakorlatias mederbe Réka.

– Nem tudom. Felkészültem, de nem tudom, hogy ez a dolog... mennyire fog megzavarni.

Rékának támadt egy ötlete.

– Gyere, üljünk le erre a padra.

Leültek, Réka mindkét kezével megfogta a fiú két kezét. Ellentétes irányban helyezte el a kezüket, neki a bal volt felül, a tenyere lefelé fordítva Dani jobb tenyerében, és a jobb alul, melyre felülről Dani balja simult.

– Hunyd be a szemed. Lazíts, engedd el magad.

Néhány pillanat múlva Réka ahhoz hasonló energiaáramlást érzett, mint amiben egyszer már volt része, amikor Patrick a helikopterút előtt megfogta a kezét. De ez most erősebb volt, és Réka nem kapta, hanem adta az erőt. Kissé meg is szédült, de nem olyan komolyan, hogy megszüntesse a kapcsolatot. Érezte, ahogy a bal tenyeréből szinte kiömlik, és a jobb kezén, Dani felől gyengébben visszatér a folyam.

– Mi ez? – suttogott Dani elhalóan.

– Energia. Arra használod, amire akarsz.

Jó pár perc eltelt, mire Réka azt érezte, hogy gyengül az áramlat, már nem tud többet adni. Kinyitotta a szemét. Megsimogatta a fiú kezét.

– Dani – szólította meg – gyere, menjünk.

Dani rányitotta a szemét. Megbékélten, de lenyűgözve nézett a lány szemébe.

– Most értettem meg, mit írt a nagymamád a varázslatos kezetről. Azt hiszem, nem lesz gond az előadással. Kösz.

*

Június

Patrick nem várta meg, amíg Hodges kiszól, hogy szabad; két rövid koppantás után azonnal belépett az ajtón. Hodges az íróasztala mögött ülve felnézett a számítógépről. Kapkodva kattintgatni kezdett az egérrel.

– Hello, Patrick – mondta kényszeredett vigyorral.

– Hello, Lewis – köszönt vissza Patrick. Nyugodtan közelebb jött, mint aki birtokon belül van. – Hagyd csak, nem érdekel, milyen pornóoldalakat nézegettél, és a lovitippek sem.

– Mi szél hozott? Foglalj helyet – mutatta feszélyezetten az íróasztal előtti széket.

– Kösz, nem – két öklével az asztalra támaszkodott, közel hajolva Hodgeshez. – Közlöm veled, hogy Réka Véler hozzám tartozik, a barátnőm. Felkészülten fogja megírni a vizsgadolgozatodat, és értelmes lány, úgyhogy észszerű az igényem: nem buktatod meg amiatt, hogy hülyét csinált belőled. Amit egyébként vitathatatlanul meg is érdemeltél. De tudnod kell róla: a veled szembeni bátorsága nem abból fakad, hogy engem a háttérben érez. Ő egyelőre semmit sem tud a mi kettőnk viszonyáról, sem a rokoni, sem az anyagi oldaláról, tehát amit tőle kaptál, arra egyszerűen rászolgáltál. Amennyiben a valós tudásszintjénél rosszabb minősítést mersz neki adni, Jessica egy órán belül tudni fog a kis dolgaidról.

Hodges nem válaszolt. Tudta, nagyon is jól, hogy Patricknek ugyan számos hibája van, de a hazudozás, a kétszínűség nem tartozik ezek közé. Ha Patrick azt mondta, hogy Réka nem tud a kettejük kapcsolatáról, akkor nem tud. És ha azt mondta, hogy kiadja a titkait

Jessicának, akkor ki fogja adni. A szemét Patrickre függesztve, torz arccal biccentett.

Patrick is biccentett, a pillantása kemény volt. Az ajtóból még visszaszólt.

– Ja, és merem remélni, hogy ezt nem az évfolyam többi tagján fogod megtorolni.

– Hogy érted?

– Ismerem a pitiáner bosszúálló természetedet.

Reális minősítéseket fogsz adni, oké? Nehogy kitűnjön, hogy mindenki megbukik, csak Réka kap jobb jegyet.

*

Réka éjjel fél kettőkor ébredt. Csak úgy felébredt, nem tudta, mire. Rögtön a közeli elválás jutott eszébe. Patrick még mindig nem hozta szóba, mi lesz velük három hét múlva, ha az utolsó vizsgájukat is leteszik; Réka pedig még mindig nem merte ráterelni a szót. Napok óta tartotta magát, de most eleredtek a könnyei. Mielőtt elkezdett volna szipogni és hüppögni, kiosont a fürdőszobába. A villanyt sem gyújtotta fel, tud ő sírni sötétben is. Szakított egy hosszú vécépapírt zsebkendő helyett, leült a kád szélére, és sírt és sírt, halkán, szinte suttogva, hogy ne zavarja fel vele Patricket.

Nyílt az ajtó. Felnézett. Patrick megállt az ajtóban, nem kérdezett semmit. Felkapcsolta a villanyt, gyenge fényerőre állítva. Közelebb jött, leült a lány mellé, átölelte a vállát, magához húzta. Réka hálásan hozzábújt.

– Mi a baj? – kérdezte halkán a fiú.

– Ó, Patrick... már mindegy, nem bírom tovább, egyszer ki kell mondanom: annyira szeretlek... miért kell elválnunk? Soha életemben nem vártam kevésbé a tanév végét, mint most. Mi lesz velünk? Megyünk haza, én keletre, te nyugatra, és kész, vége? Vége életem

legcsodálatosabb kapcsolatának? Életem legszebb szerelmének? Az egész földgolyó fog elválasztani tőled. Olyan lesz, mintha meghalnánk egymás számára. Vagy mintha a testem felét és a lelkem felét szakítanák le rólam. Nem akarok elmenni innen. Nem akarok hazamenni. Miért nem maradhatok itt veled? Vagy gyere el te hozzánk, Magyarországra. Oly mindegy, hol vagyunk, csak együtt lehessünk. Boldog vagyok veled. Boldoggá teszel a szerelmeddel, azzal, ahogy rám nézel, ahogy hozzám szólsz, ahogy megérintesz. Testestül-lelkestül szerelmes vagyok beléd: igen, ez az, amit így hívnak. Veled szeretnék élni. Gyönyörű gyerekeket szeretnék neked szülni, és veled szeretnék megöregedni. Tudod, mit mondott Salamon király Szulamitnak?

*Tégy engem, mintegy pecsétet a te szívedre,
mintegy pecsétet a te karodra,
mert erős a szeretet, mint a halál,
kemény, mint a sír a buzgó szerelem;
lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángjai.⁴*

Pecsét vagyok a karodon és te az enyémen; pecsét vagyok a szíveden és te az enyémen. Ennek a pecsétnek a lenyomatával jelöltük meg egymást már az első érintéssel, ez az, ami örökre összeköt és egyesít minket. Mégis el kell válnunk... pedig tudom, hogy te is szeretsz engem, bár sosem mondtad ki, valószínűleg te magad sem tudod: de érzem, látom a simogató szerelmes tekintetedből, a gyengéd hangodból, a mozdulataidból. Patrick, kedvesem, szerelmem, életem, nem fogom kibírni nélküled. Mi lesz velem otthon egyedül? Mi értelme lesz az életemnek, ha nem beszélhetek veled? Ha nem nézhetlek, nem gyönyörködhetek benned? Ha nem nézel

⁴ Énekek Éneke, 8,6.

rám vágyakozva, éhesen, úgy, hogy mindenem beleborzong és máris a karodba kívánkozom? Ha nem érinthetlek meg, ha nem ölelhetlek meg soha többé? Ha nem beszélgethet a szemem a szemeddel, a bőröm a bőröddel, a testem a testeddel? Ha többé nem fészülöd össze az ujjaiddal a hajunkat a párnán?

De Patrick egyetlen kérdésére sem tudott válaszolni, mert Réka végig magyarul beszélt, jajongott, zokogott Patrick vállán.

Azt viszont Réka nem vette észre, hogy a fiú bevitte magával a telefonját. Lehet, hogy ő maga sem tudta, minek vitte éjjel a fürdőszobába, bár tulajdonképpen régóta készült rá, hogy egyszer felveszi, amikor Réka magyarul szólal meg. Lehet, hogy az elfojtott sírást meghallva számított rá, hogy a lány magyarul fog beszélni: Réka mindig is magyarul mondott ki minden lényegeset. Már az első szavak után a háta mögött hangfelvételre állította, és felvette vele az első egy-két mondat kivételével Réka egész siratóénekét.

Másnap Patrick megkereste Emesét. Félrehúzta egy üres tanterembe, hogy négy szemközt tudjanak beszélni.

– Mutatok egy magyar hangfelvételt. Le kellene fordítani. Meg tudod állni, hogy soha senkinek nem mondd el, mi van rajta?

– Miért nem Rékával fordíttatod le?

– Mert ez az ő hangja. Nem tudja, hogy felvettem.

– Jaj, ne, Patrick. Mibe akarsz belerángatni?

– Honnan tudjam? Majd te megmondod. Kérlek, hallgasd meg.

Emese vonakodásával nem törődve bekapcsolta a telefont. Emese szeme már az elején furcsán kezdett csillogni, aztán kibuggyantak a könnyei, és mire a felvételt végighallgatta, a második papír zsebkendőt is elhasználta.

Csend volt, csak a lány szipogása hallatszott. Patrick halkan megszólalt.

– Gyerünk. Ne kímélj. Fel vagyok készülve bármire. Szó szerint fordítsd, légy szíves.

– Hát, Patrick – vezette be Emese egy nagyobbacska levegővétellel – azt gondoltam, meghallgatom, aztán majd eldöntöm, lefordítom-e egyáltalán. De ez olyan téma, ami... amiről nem csak, hogy tudhatsz, hanem szerintem tudnod is kell.

Újból elindították, Emese eleinte szinkronban tolmácsolta, de elcsuklott a hangja és attól kezdve mondatonként fordította, folyton a szemét törölgetve. Patrick maga elé nézett, aztán a térdére könyökölt és a tenyerébe temette az arcát. Vége lett. Ültek tovább ugyanabban a pózban, megrendülten, sokáig. Aztán Patrick felnézett. Valahogy mintha piros lett volna a szeme.

– Egy hangot se, senkinek. Ha tudsz titkot tartani, kapsz érte valamit.

– Ó, hagyd már, Patrick. Szívesen megteszem máskor is. Nem is tudom, mikor bőgtem ilyen jót.

*

Réka épp Olgának magyarázta az igék harmadik alakjának használatát, amikor megszólalt a telefonja. Elképedve meresztette a szemét a kijelzőre.

– Norbi?!

– Igen, én vagyok. Szia. Hogy vagy?

– Köszönöm, jól... nagyon megleptél. És te?

– Én is jól vagyok. Mikor jössz haza?

– Nem tudom pontosan. Még van néhány vizsgám.

– Réka... várlak haza. Nagyon szeretnék találkozni veled.

– Még csak pár hét múlva megyek. Miért akarsz találkozni velem?

– Hát, tudod... biztos emlékszel, egy évvel ezelőtt azt mondtad, hogy haza akarsz jönni hozzám. Hát ezért.

Csend. Réka meglepetésében és döbbenetében nem tudott megszólalni. Norbi ekkor kimondta a varázsszót:

– Szeretlek, Réka, és nagyon hiányzol.

Réka most már végképp nem tudta, mit válaszoljon. Norbi gyanúsnak találta a csendet.

– Vagy van valakid?

Réka fejében izgágán izegtek-mozogtak Detti szavai: *elborul az agya, és bárkinek ok nélkül nekitámad... csak jöjjön haza Réka, majd adok én neki meg az amerikás milliomosának...*

– Majd megbeszéljük otthon. De Norbi, én nagyon... megváltoztam. Nem hiszem, hogy így is, hát... tetszenék neked.

– Miért? Nagyon meghíztál?

– Azt nem. Másfajta változásról van szó.

– Szemüveges lettél? Amputálták a lábadat? Plasztikáztattad a melledet?

– Nem, egyik sem. Lelki változásra gondolj.

– Beléptél valami szektába? Leszbikus lettél?

– Jaj, nem, dehogy. Most nem tudom elmondani.

Majd megbeszéljük otthon. De Norbi... biztos vagy benne, hogy folytatni akarod?

– Annyira biztos, hogy ha nemet mondasz, előre megmondom, nagy baj lesz, Réka.

– Mi? Hogy érted ezt?

– Majd meglátod. De számíts rá, hogy bármire képes vagyok érted. Hogy együtt éljünk. Senki mással nem lehetsz soha többé, érted? Sőt, a szád se járhat: még feleségül is veszek. Na? Vettem egy lakást a lakótelepen,

majd meglátod, kicsi, de nagyon jó. Ott fogunk lakni.

Réka nemhogy szóhoz, már levegőhöz is alig jutott.

– Norbi, hogy jutott ez eszedbe? Ez örülség! Engem meg se kérdezel?

– De, de – Norbi hangjában tisztán érződött a türelmetlenség. – Leszel a feleségem, ugye?

Réka érezte, hogy Norbi gondolkodásában valami nagy zavar van, nem szabad nyíltan nemet mondania.

– Norbi, várjunk még ezzel egy kicsit. Egy kis gondolkodási időre van szükségem, mert nagyon megleptél. Gondolj bele: egy évig híredet sem hallottam, és most egyszerre...

– Gondolkozhatsz, amíg hazaérsz. Tudod, én is sokat gondolkoztam. Volt egy balesetem, elég sokáig feküdtem kórházban, volt időm, hogy átgondoljak mindent. Elhatároztam, hogy többet nem erőszakoskodok veled.

– Nem erőszakoskods? Mert amit most művelsz, az tapintatos kérésnek számít nálad? – Réka hangja túlságosan élesre sikerült.

– Réka... – Norbi kifújta az orrán a levegőt. – Ne kezd elölről. Én úgy döntöttem, hogy elnézem neked a hibáidat, meg az aljas szövegedet is, sőt, még azt is, amit utoljára csináltál velem. De ha megint kekeckedéssel kezded...

Réka már egészen megrémült.

– Jól van, ne haragudj. Ezt így, hogy több ezer kilométer van közöttünk, telefonon nem lehet elintézni. Majd szólok, ha hazamegyek, és akkor megbeszéljük, jó?

– Jó. De...

– Igen?

– Semmi. Szeretlek, Réka. Szia.

– Szia – lehelte Réka halálra váltan.

*

– Mi van? – kérdezte Olga rosszat sejtve.

– Hát – Réka nehezen bírta összeszedni magát – azt hiszem, megkérte a kezem. Legalábbis ez, amit hallottam, ahhoz hasonlított leginkább. Ezzel együtt megfenyegetett, ledorongolt, terrorizált, követelőzött és szerelmet vallott.

– Ki a fene? Norbi? – Olga teljesen el volt képedve. A beszélgetés során többször is elhangzott a név, tehát a kérdése fölötté költői volt.

– Ő.

– Ne viccelj – szörnyedt el Emese is. Mindkét lány ismerte a történetet.

– És akkor most mit csinálsz? – Olga lihegett izgalmában. Végre egy kis botrány!

– Mit tudom én? Először is megpróbálom rendbe szedni az agyamat, mert teljesen lezsibbadt. Aztán a még hátralévő néhány hétben megpróbálok valami zseniálisat kitalálni, ami kihúzza a slamasztikából.

Dani kopogott.

– Szóltak – imbolygott be sápadtan az ajtón.

– Kik? Miről? – nézett fel Emese a könyvéből. Réka gyomrát valami rossz, nehéz előérzet csavarta meg.

– Hát... meghalt a nagymamám – suttogetta Dani.

– Nemrég meg a nagypapád halt meg – Emese hangjában részvét zengett. – Őszinte részvétem, Dani – felállt, átölelte a fiút, megpuszilta.

– Szegény Dani – Olga állta már remegett a kezdődő sírástól, a szeme kipirosodott. – Úgy sajnállak. Őszinte részvétem – Olga is megpusziligatta.

Réka Dani elé állt. Összetalálkozó pillantásukban, mintha egy nyitott dimenziókapun pillantottak volna be, benne volt nem csak a megértés, együttérzés, hanem az

is, amiről csak ketten tudtak, és nem mondhatták el a két lánynak, akik még nem voltak elég öregek ahhoz, hogy megértsék a nem e világból származó eseményeket: nem voltak még felkészülve ennek a súlyos tehernek, ennek a könnyű ajándéknak a viselésére.

Némán átölelték egymást, és mindketten érezték, hogy nem csak a testük sugározza a másik felé a meleget.

*

– Nem volna kedved megnézni, hol lakom? – kérdezte csak úgy mellékesen Patrick. – Meghívlak, töltsél nálunk Nevadában pár hetet, amennyit tudsz. Utána meg, ha meghívsz, szeretnék elmenni Magyarországra. Szét szeretnék nézni. Úgyis már régóta terveztem egy európai utat... no, no, no. Meg ne fojtsál azért – dűnnyögte meghatottan, mert Réka a nyakába ugrott, és nevetve-sírva ölelte, szorongatta, csókolta, ahol érte.

*

– Nem tudom, érdemes-e beadni Hodgesnek a dolgozatot – kelletlenkedett Réka.

– Miért, mit veszítesz? Ha kihagyod, nem fogadhatja el, mert nincs mit. Ha beadod, és szemét akar lenni, nem fogadja el. De ha beadod, és meggyőződ a tudásodról, még akárhogy is minősítheti.

Patrick rábeszélte Rékát: beadta a dolgozatot. Az eredmények kihirdetésénél az a különös érzése volt, hogy egyszerre kellene tántorogni és repülni: Hodges A-ra minősítette.

*

Ahhoz képest, hogy hétvége volt, elég korai időpontban jelzett Patrick telefonja. Réka morózusan mordult egyet, és fordult a másik oldalára. Aztán fel kellett figyelnie.

– Mindenképpen el kell jönnötök, minél hamarabb – hallott egy aggodalmas női hangot.

– Ha tudok helikoptert szerezni, még ma ott leszünk – válaszolt Patrick.

– Hol? – kérdezte Réka, amikor Patrick letette a telefont.

– Elaine akar valami nagyon fontosat mondani, ami nem telefontéma – közölte Patrick, ráncba húzódó homlokkal. – Valami aggasztó dolog történhetett, ahogy a hangjából kivettem.

Tíz óra sem volt még, amikor megérkeztek. Elaine, aki már nehézkesen mozgott a nyolcadik hónapos terhe miatt, azonnal félrehúzta őket egy szobába, miután utasítást adott Olivernek, hogy foglalja le a leplezetlen boldogságában hol Rékára, hol Patrickre kapaszkodó Mattet, amíg beszélgetnek.

– Történt-e veletek valami a közelmúltban, ami veszélyeztette egyikőtök vagy mindkettőtök életét? – szegezte nekik a kérdést Elaine.

Egymásra néztek.

– Igen – válaszolt Patrick.

– Hányszor?

– Egyszer – Réka hangja kissé fojtott volt. – Miért?

– Azért kérdeztem, mert az álom időtlen: nem mondja meg, hogy múltból vagy jövőből van-e szó. Nos, eszerint – mondta Elaine lassan – egyen már túl vagytok. De még egy próbatételt ki kell állnotok. Még egyszer szembe fogtok nézni... – elhallgatott.

– Mivel?

Elaine egyikükről a másikra nézett.

– A halállal – mondta nagyon komolyan.
Szorongó, döbrent csönd volt. Egymásra néztek, védelmet keresve megfogták egymás kezét.

– És milyenfajta szembenézés lesz ez? – kérdezte Réka.

– Nagyon nehéz ezt konkrétan megmondani, mert az álom szimbólumokban beszél. De nagyon valószínű, hogy nem baleset, katasztrófa, hanem emberrel kapcsolatos esemény: rosszindulat, harag, féltékenység vagy gyűlölet lesz az, ami ellenetek szegül.

– De miért?

– Nem tudom, miért. Erre nem ad magyarázatot az álom. De valami okból a ti utatok nem olyan sima és egyszerű, mint másoké. Nehezen jöttetek össze egymással, igaz?

Patrick halványan elmosolyodott. Megsimította a hüvelykujjával Réka kézfejét.

– Voltak akadályok.

– Általában a szimbólumok nyelve szerint azért kell ezeken a próbatételeken keresztüljutnia az embernek, hogy megtisztulva, átalakulva új életet kezdessen, ami valamilyen szempontból magasabb szintű, mint az előző volt. De úgy éreztem, figyelmeztetnem kell benneteket, mert a dolog nagyon, nagyon veszélyesnek látszik. Még arra is van esély, hogy... valamelyikőtök nem éli túl.

– És mit tehetünk azért, hogy mindketten túléljük? – kérdezte Réka.

– Biznotok kell egymásban. Mindig, minden helyzetben a másik mellé kell állnotok, még akkor is, ha elsőre nem látszik veszélyesnek a helyzet, mert esetleg később azzá válhat.

– De hiszen ez eddig is így volt – jegyezte meg Patrick. – Az első perctől kezdve.

– És nincs rá mód, hogy elkerüljük valahogy? – kérdezte Réka aggódva.

– De igen. A másik megoldás... ha ezt választjátok, akkor nagyon valószínű, hogy a veszélyek messzire elkerülnek benneteket, hosszú időre.

– És az mi?

Elaine megint hallgatott egy darabot. Figyelte az arcukat.

– Ha szétváltok. És többé nem találkoztok.

Réka megrettenve meredt Elaine-re. Aztán Patrickre nézett. Neked kell először kimondanod, gondolta szorongva. Patrick teste és arcizmai megfeszültek.

– Nem. Azt nem – mondta ki határozottan.

Elaine bólintott. A lányra nézett.

– Réka?

Réka Elaine-ről sápadtan Patrickre emelte a szemét. Én egyszer már elmentem érted a halál küszöbéig, gondolta. És elmegyek, ha kell, akárhányszor. De téged...

– Nem adlak – szólt fátyolos hangon. És hirtelen összeölelkeztek.

*

Elaine kikérdezte őket, hogyan történt, amikor Edita és csapata megtámadta őket. Réka elmesélte felzaklató álmát, amely vészterhes szimbólumaival előre jelezte a közeljövő eseményeit, aztán, hogy hogyan közelített extatikus boldogságban az angyal felé, aki örömteli, békésen megnyugvó szeretetben fogadta, és megmutatta neki Patricket, aki az ő élettelen teste mellett kétségbeesett fájalmában szólongatta, hívta, visszavárta őt; majd felajánlotta neki a lehetőséget a visszatérésre. Az angyal megmondta azt is, hogy nem lesz könnyű:

mindkettőjük személyiségében nehezítő tényezők, buktatók rejlenek, amelyek következtében nem kerülhetik el a konfliktusokat. Réka akkor is, aznap is Patricket választotta.

Patrick hallgatagon maga elé nézett: ezt a történetet még nem hallotta.

– És mi változott meg benned? – érdeklődött Elaine őszinte tudásvágygal.

– Tudom, hogy nem érdemes izgatni magam semmin. Nem félek többé a haláltól. És azokat a dolgokat, amiket azelőtt megéreztem, most látom.

Elaine megkínálta őket ebéddel. Réka viszont a tavat szeretne volna látni.

– Azt ígértem neked, hogy eljövök veled nyáron is, hogy ússzunk benne egyet – mondta Patricknek. – És szeretném betartani az ígéreteimet.

A meleg nyárban a tó vize majdnem olyan hideg volt, mint márciusban. De levetköztek, és borzongva besétáltak a vízbe. Először a vízeséshez tartottak, és a kezüket alátartva átéltek a vízcseppek átütő, átmosó erejét. Körbe úszták a kis tavat, s ahol beleléptek, ugyanott jöttek ki. Megtörölgették egymás lehűlt testét. És minthogy hitet tettek egymás mellett, a kötelék közöttük szétszakíthatatlan acélpántokká edződött. S egymásba fúlóan szerették egymást a tó partján, a nyári ég alatt, a lovak szeme láttára.

*

Lehetséges, hogy Norbi jelenti a veszélyforrást, gondolta Réka, amikor visszafelé poroszkáltak, a farm felé. Akkor viszont Patricknek mindenképpen tudnia kell róla. Most mesélte el Patricknek az egész kapcsolatukat, hogyan szakítottak, Detti e-mailjét és az ijesztő

telefonhívást. Mindent elmondott, csak egyet nem: a könnyfakasztóan romantikus leánykérést, aminek folytán immár menyasszonynak tekintheti magát.

*

Réka, amikor este meglátta Patrick kezében a kis csomagot, akkor dermedt meg.

– Patrick... ott a tóparton... nem használtunk óvszert.

– Tudom – bólintott nyugodtan Patrick.

– Jesszusom, nekem fel se tűnt. De mi lesz, ha... terhes leszek?

– Van rá esély?

– Van. Éppen félidőben vagyok.

– Akkor bizony... nos, akkor jó nagy pocakod lesz,

Réka.

A megkönnyebbülés megneveltette Rékát.

– Nem bánod? – kérdezte magához húzva, megpuszilgatva a fiút.

– Nem terveztem még ilyen hamar. De ha úgy alakul, el tudom fogadni a helyzetet. Viszont még egyáltalán nem biztos. Majd szólj, ha az lesz.

– Szólok – még valami felmerült benne. – Neked eszedbe jutott... közben?

– Hát persze. Sokkal... másabb érzés.

– És nem szóltál...

– Nem.

– Miért?

– Nem volt nálam óvszer. De valószínű, hogy ha lett volna, sem veszem elő. Nem volt ott, akkor helye ilyesminek. Mert úgy gondoltam... és láttam, hogy te is úgy érzed... hogy a fogadalmunkat pecsételjük meg azzal a szeretkezéssel. Ünnepi, szent pillanat volt. Egymáshoz tartozunk, Réka.

*

Minden nap, egész nap készültek az utolsó dolgozatok leadására. Réka gyakran felment a harmadikra, Emesével, Danival, Olgával, Bogyával és Sarah-val együtt tanulni. Átnézték egymás dolgozatait, aztán közösen megbeszélték. Olga is kezdte már annyira biztonságosan használni az angol nyelvet, hogy ha nem is sokkal könnyebb, de kivitelezhetőbb feladatnak érezte a felkészülést.

Emese ujján gyémántgyűrű ragyogott: a vizsgák befejezése után Neil elviszi őt Wyomingba, bemutatni a szüleinek, aztán Magyarországra mennek, és még a nyáron, mind a két helyen megtartják az esküvőt. Ősszel pedig visszajönnek ugyanide: Neilnek még van egy éve az egyetemen, és Emese is itt folytatja a tanulmányait.

*

Patrick és Emese ebben az időszakban többször is találkoztak, titokban, kettesben.

– Muszáj megtanulnom legalább pár dolgot magyarul – vezette be Patrick. – Réka gyakran magyarul fejezi ki magát, mindig akkor, amikor valami fontosat mond. És féltve titkolja, nekem viszont, most elég világosan kiderült, tudnom kellene, miről beszél. Tudod-e, mit jelent a lenolaj?

Emese lefordította.

– Linseed oil.

– Igen, ezt tudom. De Réka mondta, hogy van egy anekdota, ami erről szól. Nem ismered?

– Jaj, de... Réka elmesélte nekem egyszer. A történet szerint egyszer a nyelvészek versengeni kezdtek, melyikük nyelvén mondják a legszebben azt a szót, hogy

szeretlek. Kiállt az angol, mondván: I love you. Ez szép, mondták a nyelvészek. Jött a német: Ich liebe dich. Ez bizony nem igazán szép, mondták a nyelvészek. Az olasz: ti amo. Ez is szép. És így tovább. A magyarok összesúgtak: gyerekek, ezzel a szóval, hogy szeretlek, nem állhatunk ki, durva, recsegős a hangzása. Valakinek mentő ötlete támadt: ki kell használnunk azt a körülményt, hogy a sok külföldi tudós közül senki sem tud magyarul, teljesen mindegy, mit mondunk, úgysem tudják leellenőrizni. Kiválasztjuk a legszebb szót, és kész. Melyik a legszebb magyar szó, hangzás alapján? A lenolaj. És megnyerték vele a versenyt – kicsit gondolkozott. – Miért kérded, neked mondta ezt a szót?

– Igen.

Emese ránézett, megértően bólogatott.

– Hát igen. Nagyon szeret téged.

Patrick nagyon sok mindenre emlékezett, amit Réka mondott neki a hónapok során magyarul. Megtudta, mit jelent, amit Réka akkor mondott neki, amikor Patrick azt hitte, megcsalta: *mert szeretsz engem*.

– Ő már márciusban tudta... – suttogott elképedve. Aztán a fejét ingatta. – De nem, márciusban én még nem – belemélyedt a gondolataiba. – Dehogynem. Azt az első perctől fogva éreztem és tudtam, hogy ragaszkodom hozzá. De egészen tegnapelőttig azt hittem, hogy csak azért, mert tökéletesen kielégíti a testem igényeit. És tegnapelőtt, amikor azt mondta, magyarul: ő tudja, hogy szeretem, csak még én nem vagyok vele tisztában, rá kellett döbbernem, hogy így igaz, és fogalmam se volt róla. Vagy csak nem mertem bevallani magamnak? Most jövök rá, hogy a Hilton utáni héten, amikor eltiltott magától, ez a dolog akkor történt meg velem, visszavonhatatlanul. Az érzélem magával ragadott, mint egy forgószél, s én mégsem ismertem fel... vagy nem

tudtam megnevezni? Vagy letagadtam magam előtt? De ő tudta, és mégsem mondta ki, mert nem voltam rá felkészülve. Tudta, hogy bepánikoltam volna ettől a szótól. Ezt is tudta, hogy elfojtom az érzelmeket, a múltkor megmondta, én meg hogy meglepődtem rajta... igaza volt, tényleg visszafogom, titkolom őket magam elől, aztán én magam is megdöbbenek, ha robbanok. Pedig léteznek, igen. Mindent tud rólam, azt is, amit én magam sem. Ismer engem, megért és szeret – saját magának összezárt fogsorral suttogott döbbenetes felismeréseiből Emese szinte semmit sem hallott. Megértően nézte a fiút, és tudta, hogy kínlódó ráeszmélésében utat talált valahová, ahol eddig járatlan rengeteg állt falként előtte.

Patrick végre megtudta azt is, mit jelent a *szemét bunkó* szókapcsolat. Kissé csalódott volt.

– Hm... azt hittem, sokkal durvább kifejezés.

Másnap Patrick Emese elé tett egy papírt. Néhány sor volt rajta.

– Írd alá magyarul, légy szíves, mindegyiket. És írd le fonetikusán is. És mondd is el, hogy megjegyzzem.

Emese egy pillantást vetett a papírra és örömtelin, meglepetten felnevetett.

– A titoktartási kötelezettség erre is vonatkozik. És különösen Réka nem tudhatja meg – közölte Patrick szigorúan.

– Meglepetés lesz?

Patrick bólintott.

– Hú, de szeretnék ott lenni.

– Majd elmeséljük.

Emese leírta magyarul. Leírta fonetikusán. Elmondta kétszer, Patrick utána ismételte. Emese még mindig mosolygott.

– Adhatok egy puszit, Patrick? Annyira örülök – megpuszilta Patrick arcát kétfelől, gondolkozott egy kicsit,

és hozzátette: – most már elmondom, mit mondott még Réka a lenolajról.

– Mit? – lepődött meg Patrick. – Azt hittem, elmondtad a történetet.

– A történetet elmondtam, igen. De azt nem, mit tett hozzá Réka. Azt mondta, hogy ha egyszer lesz valaki, akit úgy fog szeretni, tisztán, szépen, szerelemmel, hogy nem lesz elegendő azt mondani neki: szeretlek, annak azt fogja mondani: lenolaj. Mert a szeretlek szó nem méltó ahhoz a tartalomhoz, amit takarnia kell. Azt a tartalmat ezzel a hangzással kell összekapcsolni, hogy tartalom és forma méltó társai legyenek egymásnak. A legszebb érzelmet csak a legszebb magyar szó fejezheti ki: a lenolaj.

*

– Patrick... mikor adjam vissza a notebookot?

Patrick éppen dolgozott az asztali számítógépen. Hátrafordult.

– Még most sem fogadod el ajándékba? – Réka a fejét rázta. – Nem baj, hogy azóta, amióta azt a kölcsöndolgot megbeszéltük, teljesen más viszony alakult ki közöttünk?

Réka még mindig a fejét ingatta.

– Kölcsönbe kaptam.

– Nem. Kölcsönbe fogadtad el – javította ki Patrick.

– Hát jól van. Ha letörölsz róla minden anyagot, visszaadhatod. Tudom is már, kinek fogom adni.

– Kinek?

– Tartozom valakinek. Valakinek, aki sokat segített nekem az utóbbi időben.

A notebookot Emese kapta, és boldogan elfogadta. Bár magában azt gondolta, Patrick túlfizette őt azért a

néhány fordításért, de aztán Patrick ráébresztette, hogy a hallgatását is megvásárolta vele: ismételten, nyomatékosan hangsúlyozta, hogy soha senkinek nem árulhatja el, mit hallott a telefonnal, éjszaka felvett hangfelvételen.

*

Végül mindenkinek elfogadták a félévét. Réka, Dani, Sarah és persze Patrick mindenképp A-t teljesített, Emesének becsúszott két B, Olgának és Bogyának igen változatosak voltak a minősítései, de egyikük sem bukott meg.

A diplomaosztás hatalmas ünnepszög volt. Óriási tömeg gyűlt össze. Patricknek nem jött el a családja.

– Nem hívtad őket? – kérdezte Réka megütközve.

– Minek? Hogy összevesszünk? – kérdezett vissza Patrick.

– Az lehetetlen, hogy még egy ilyen ünnepszög is képesek lennétek elrontani veszekedéssel – csóválta a fejét Réka.

– Ha anyámat megismered – mondta szárazon Patrick – azon fogsz csodálkozni, hogyhogy nem vesszünk össze így, hogy háromezer kilométer távolság van köztünk.

Patricknek a fekete talár, és még az a nevetséges szögletes sapka is jól áll, állapította meg gyönyörködve Réka. Együtt mentek az ünnepszögére. Sarah, Vanessa, Mark Tennessee és John Mahoney is most kapta meg a diplomáját. Edita is most kapta volna meg, ha el nem fűrészezi maga alatt a fát.

*

Összepakoltak és indultak Patrick családjához, Nevadába. Csak néhány napot tölthettek ott, mivel Réka ragaszkodott hozzá, hogy Detti esküvőjére hazaérjenek.

Az ajtóból Réka visszanézett az üres szobára.

– Itt voltam életemben a legboldogabb – suttogta.

– Soha semmi nem lesz olyan többé, mint az a pár hónap, amikor itt éltem.

Átnyújtotta a kezét a pulton a portásnak.

– Isten vele, Mr. Johnston – mondta szomorkásan.

– Nem jön vissza jövőre, Miss Véler? – kérdezte az öreg, miközben két hatalmas, vaskos kezével szorongatta Réka kezét.

– Nem – sóhajtott Réka. – Sajnos, nem. Csak egy évre kaptam ösztöndíjat.

– Akkor – az öreg kissé behajolt a pultja mögé, és a belső polcra elvett valamit – elfogadja ezt tőlem, Miss Véler? Az unokám faragta.

Réka kezébe tett egy hűvös, zöld követ. Sötétzöld volt, a színe a malachitra hasonlított, de másfajta mintázata jelezte, hogy mégsem az. Hosszúkás emberi arcot ábrázolt, ami emlékeztetett egy kissé a Húsvét-szigeti szobrokra is, meg az afrikai népművészeti faragványokra is, a homloka közepén egy mélyedéssel, amelybe egy apró rózsaszínű gyöngyszem volt beleillesztve.

– Nagyon szép – mondta Réka. Forgatta a kezében a szobrocskát. Egy pillanatra behunyta a szemét, mert mintha valami hatalmas, emberfeletti energia érintette volna meg, amely a kőből áramlott, és felfelé zúdulva áthömpölygött a testén. – Miből van ez, Mr. Johnston?

– Márványból. Nagyon ritka zöld márvány. Fogja néha a kezébe. Szerencsét hoz.

– Igen, érzem. Köszönöm, Mr. Johnston. És kérem, köszönje meg a nevemben az unokájának. Hatalmas erejű dolgot alkotott.

*

– Emlékszem, mondtad, hogy édesanyád többször is férjhez ment. Akkor nyilván nem Mrs. Wheeler. Hogy szólíthatom?

– Mrs. Hodgesnek. Bár nagyon valószínű, hogy inkább a keresztnévén kell majd szólítanod, Jessicának.

– Jé... van valami köze Lewis Hodgeshez?

– A felesége.

– A... ööö... a felesége? – Pislogott. – Hát pedig én csak viccből kérdeztem rá, hogy van-e közük egymáshoz. Patrick jól szórakozott a lány döbbenetén.

– Ez sok mindent megmagyaráz – folytatta Réka elgondolkodva.

– Például mit?

– Legelőször az tűnt fel, amikor folyamatosan beszéltél hozzám az óráján, és nem szólt érte, én meg csak megnyikkantam, és rögtön rám szállt. Rögtön gondoltam is, hogy valami különös alá-fölérendeltségi viszony van köztetek. De mégsem értem. Ha ő a nevelőapád – jól mondom? Akkor neki kellene föléd rendelt viszonyban lenni, és nem fordítva.

– Lewisnak van egy igen költséges szenvedélye. Mégpedig a lóverseny. Vagy három-négy évvel ezelőtt fordult hozzám először, hogy mentsem meg, mert igen sokkal tartozik egy ottani gengszternek, és már akkor komolyabban megfenyegették. És azóta ez többször is előfordult. Már majdnem kétszázezer dollárral tartozik nekem. De erről az anyám nem tudhat. Úgyhogy az a legkevesebb, hogy akkor beszélgetek az óráján, amikor akarok.

– Ezek szerint, amikor kizavart az előadóból, azért támadt rám olyan bőszen, mert aznap nem voltál mellettem, és azt hitte, már vége a kapcsolatunknak,

tehát nem fogsz megvédeni, és azt tehet velem, amit akar. És hogy megdöbbsz, amikor a következő héten megint együtt látott minket... alig tudta megtartani az előadását, úgy elment a hangja. Na és a vizsgadolgozatra... úgy adott nekem jelest, mintha a fogát húzták volna, de megadta. Te befolyásoltad?

– Csak annyit mondtam neki, hogy a barátnőm vagy, és ne buktasson meg bosszúból.

– Kár – mondta Réka elkedvetlenedve. – Annyira örültem annak az A-nak. De akkor nem az én tudásomat minősítette vele, hanem a tőled való függő viszonyát.

– Nem így van – Patrick a fejét rázta. – Azt kértem tőle, hogy a tényleges tudásodat osztályozza. Csak ne álljon bosszút rajtad. Évek óta ismerem: tudom, milyen kicsinyes tud lenni még sokkal kisebb vélt sérelmek miatt is, mint amit te műveltél vele. És te pedig alaposan belegyalogoltál.

Réka továbbra is kedvetlenül maga elé nézett.

– Ez nem derült volna ki, csak a megérkezésünk után, ha nem kérdezek rá? Van még esetleg másféle meglepetésed is? Nem esik jól, hogy ezt nem mondtad el nekem.

– Kérlek, Réka, ne haragudj. Igazad van, elmondhattam volna már jóval hamarabb is. Már akkor is elmondhattam volna, amikor kizavart téged az előadásról. Éppen azon gondolkoztam, hogy fogjak hozzá, amikor rákérdeztél.

Réka belenézett az egyenesen, bocsánatkérően rátekintő szép szürke szempárba.

– Ó, te – nevetett fel, adott egy puszit a fülére és megbocsátott.

*

– Patrick, te vagy az? – hallatszott egy éles női hang az emeletről.

– Megjöttünk, anya – válaszolt Patrick.

A lépcső tetején egy fiatal nő tűnt fel, és lassan lefelé lépdelt. Réka megesküdtött volna, hogy nem több harminc évesnél. Elegáns kosztümben, selyemblúzban, túsarkú cipőben közeledett. Épp most jöhetett a fodrásztól, mert minden egyes aranyszőkére festett hajszála a helyén állt, a sminkje tökéletes volt. A hibátlan külsejű nő mellett Réka hirtelen rosszul öltözöttnek, fésületlennek, kopottnak és csúnyának érezte magát. A nő ismét megszólalt, kellemetlenül éles hangon.

– Mondtam már neked, Patrick, nem egyszer, se nem kétszer, hogy ne szólíts anyának. Van nevem – megállt a lépcső legalsó fokán, de így is kevéssel alacsonyabb volt Rékánál.

– Gondolod, nem tudják, hogy a fiad vagyok? – vigyorgott Patrick.

– Aki tudja, tudja, aki meg nem, annak nem muszáj.

– Anya, bemutatom...

– Jessica! – vágott a nő Patrick szavába ingerülten.

– Direkt csinálod, hogy bosszants!

Réka csak pislogott. Igaza volt Patricknek: piszkosul nem szívélyes az anyuci, gondolta. Engem eddig még csak egy pillantásra sem méltatott. Egy éve nem látott fiát is úgy fogadja, mintha az ajtón kívülre kívánná. Patrick arcizmai megfeszültek, vibrálni kezdett körülötte a levegő. Rékának hátra kellett húzódnia, mert szinte megrázta a hirtelen felszikkázó elektromos töltés. Ennyire feszültnek még sohasem látta a fiút. Patrick erőltetetten halk hangon szólalt meg.

– Jessica, megengeded, hogy bemutassam a barátnőmet?

Jessica azonnal Réka felé fordult, egyszeriben negédesen kedveskedő arcot öltött, a hangja is megváltozott.

– Ó, kedvesem, nagyon örülök, hogy megismerhetlek. Jessica Hodges vagyok. Szólíts Jessicának.

– Réka Véler.

Jessica keze puha és meleg volt, határozottan szorította meg Réka kezét. Kék szeme rákerekedett Rékára.

– Hogy mondtad, kis drágám?

– Réka Véler.

– Nos, igen... hát... hová való vagy?

– Európa, Magyarország.

Nagyon valószínű, hogy Jessica jóindulatúnak akarta mutatni azt a pillantást, amivel végigmérte, de Réka tisztán érezte benne a lekicsinylést.

– Egy idegen... – mormogta félhangosan. – Na, sebjaj, majd...

– Jessica – Patrick hangja halk, figyelmeztető, szinte fenyegető volt – jobb lesz, ha hozzászoksz a gondolathoz, hogy Réka hozzám tartozik.

Az asszony hangja élesen csapott le.

– Jobban is megválogathatnád a modorodat és a kis nőcikéidet!

– Patrick – szólt közbe sietve Réka, és végigsimította a fiú karját – hozzuk be a csomagokat.

A feszültség egy pillanatig még ott sistergett az asszony és fia között. Aztán Patrick hirtelen elfordult és kirohant az ajtón. Réka utána. Patrick két öklével a motorháztetőre támaszkodott, és mélyeket lélegzett. Réka aggódva megsimította a karját.

– Kérlek, ne haragudj – mondta Patrick fojtott hangon.

– Nem haragszom. Miért kellene haragudnom?

– Amiért idehoztalak – Patrick ránézett, fájdalom ült a szemében. – Nem kellett volna kitennem téged ennek a szörnyűségnek... anyám szörnyű természetének.

A Réka tekintetéből kirobbanó forró hullám kavarogva körbeölelte kettőjüket.

– Semmi baj... semmi baj, Patrick. Nem volt ez értelmetlen. Most sok mindent megértettem veled kapcsolatban – megértette Patrick régi énjét: az agresszivitását, távolságtartását, lekezelő modorát. Azt viszont nem értette: ez a szeretetlen, feszült légkör, amelyben Patrick felnőtt, hogyhoggy nem ölte el teljesen a lelkét, hogyan lehetséges, hogy megmaradt az a kicsiny szeretetmag, amelyből egy-két simogatás, meleg pillantás, szeretetli szó hatására kibomlott Patrick új személyisége, a gyengéd, gondoskodó, igaz társ? Réka most felfogta, hogy Patrick a tüskés kaktusz-modorával ezt a benső, még csíráképes magot védte.

Körbeölelték a szeretetükkel egymást, biztonságot, békességet adó érintéssel.

*

Felhordták Patrick szobájába a csomagokat.

– Ne nagyon pakolj ki – hívta fel Réka figyelmét Patrick. – Holnap kimegyünk a farmra, és ott leszünk pár napig, amíg el nem kell indulnunk a barátnőd esküvőjére. Csak még a mai vacsorát kell elviselnünk valahogy anyámmal és Lewisszal. Vagy menjünk inkább étterembe? Menjünk – válaszolt magának. – Jobb lesz, mint megint háborúzni.

– Ne menjünk, Patrick. Nincs félnivalónk sem anyádtól, sem Lewistől. Nem akarom megbántani őket azzal, hogy nem fogadom el a vendéglátásukat. És

megígérem, hogy visszafogom magam, befogom a számat, és nem fogok szándékosan szemtelenkedni. Búbájtündér leszek, mit szólsz?

– Hm – Patrick előbb úgy nézte végig a lányt, mint valami szokatlan ritkaságot. Utána a pillantásával gyengéden megsimogatta. – Ahogy akarod.

– Hány éves édesanyád, Patrick?

– Negyvenkettő.

– Miért nem szólíthatod anyának?

– Anyámnak van egy áruházláncja itt a városban és a környéken. Nagyrészt maga tervezte ruhákat árul, amiket maga reklámoz. Nagyon szeret olyan fiatal fiúkkal mutatkozni, akik hasonló korúak, mint én, vagy éppen fiatalabbak. Ilyen fiúkkal fényképezteti magát, ilyenekkel jár partikra, fogadásokra. Szörnyű kínos neki, hogy én felnőttem és sokat öregítek rajta. Nagyon fiatal volt, amikor én születtem, a tizenkilencet sem töltötte be. Most van egy felnőtt fia, és nem tudja elfogadni, hogy emiatt középkorú asszonynak számít.

– Nem csodálom, nagyon jól tartja magát. Én legalább egy tízessel fiatalabbnak néztem. És a férje mit szól ehhez?

– Anyám és Lewis nagyon érdekes kapcsolatban vannak egymással. Sem egymással nem bírják ki, sem egymás nélkül, ennek ellenére anyámnak ez a legtartósabb házassága: már körülbelül nyolc éve együtt vannak. Lewis kizárólag olyan állásokat vállal, amik több ezer kilométerre vannak innen, hogy minél ritkábban lássák egymást. Ugyanakkor szinte minden hétvégén hazajön, félóraig imádják egymást, aztán jól összevesznek. A nyári szünet mindkettőjüknek kín szenvedés, amikor előfordul, hogy több hétig is együtt kell lenniük. Ilyenkor szokott felmerülni az a gondolat, hogy inkább elválnának. Aztán Lewis mindig kitalál

valamit: elmegy pár hétre a szüleihez, vagy egy másik államba egy különösen fontos lóversenyt vagy rodeót megnézni, vagy nyári egyetemi előadásokat tartani, és amikor visszajön, megint nagyon boldogok. Félóráig.

– Hogy tudja Lewis elfogadni, hogy az anyád fiatal fiúkkal járkal?

– Nem veszi komolyan. Azt hiszi, ez csak afféle női hobbi, hiúsági kérdés, és hogy hozzátartozik a munkájához. Fel sem merül benne, hogy anyám szorosabb kapcsolatot is tarthat fenn egyikkel-másikkal.

– Nagyon furcsa. Amilyen gyanakvó, minden bokorban ellenséget kereső természete van... az anyád nagyon nagy hatással lehet rá. Szerintem ez a szerencséje. Ha Lewis elkezdene gondolkozni rajta, mire kellenek anyádnak a fiúcskák, lehet, hogy rögtön beadná a válókeresetet.

*

– Mit vegyek fel a vacsorához, Patrick? – Réka frissen beállított frizurával, kisminkelve, beillatosítva, mindössze egy szál tangában és melltartóban húzgálta ki a ruháit egymás után a táskájából.

– Megvan még az a ruhád, ami akkor volt rajtad, amikor a Hiltonban voltunk?

Réka különösnek tartotta a kérést.

– Baljóslatú ruha. Akkor távolodtunk el egymástól. Szerinted azt vegyem fel?

– Igen, vedd csak fel. Nem hinném, hogy baljóslatú lenne: arra az egy hétre, ami a Hilton után következett, mindkettőnknek szükségünk volt, hogy beérjen a kapcsolatunk. És abban olyan gyönyörű voltál... most is érzem a tenyeremben annak az anyagnak, a derekadnak az érintését, ahogy táncoltunk – Patrick a

hüvelykujjával megsimította a lány meghatódott arcát. – Hol csókolhatlak meg, ahol nem teszem tönkre a sminkedet?

Réka Patrick ajka elé tartotta a karját, s a fiú végigcsókolta, miként Gomez Addams Morticiáét. Aztán a lány kuncogva megfordult, és felkínálta hátratul fenekét. Oda is kapott egy puszit, meg egy-két gyengéd taslit is. Patrick térdeltében átölelte a lány csípőjét, megfordította, hogy szemben legyenek, és a hasának meztelen, meleg bőréhez simította az arcát. Valamit suttogott lehunytt szemmel, amit Réka nem értett. Nagyon furcsállta, mert – bár egyáltalán nem volt biztos benne – mintha a *my daughter*, azaz az én lányom szavakat hallotta volna ki a suttogásból.

– Tessék? – kérdezte. De Patrick nem válaszolt; elengedte, elfordulva felállt a térdelésből és magára öltötte az ágyra készített ingét. Réka csak nézte az izmos hátat, a ráhulló fehér inget, a gallér alól kihúzott, ingre zuhanó szőke varkocsot, és nem kérdezett rá még egyszer. Úgy érezte, nincs joga hozzá, hiszen ő sem szokta megmondani Patricknek, miket suttog neki magyarul.

*

Kéz a kézben lesétáltak a vacsorához. Jessica és Hodges már az ebédlőben ültek, egy-egy koktélt kortyolgatván.

– Jó estét – köszöntek a fiatalok, mire kényszeredetten, húzódozva visszaköszöntek. Remeggett, rezgett a levegő az ellenséges feszültségektől.

– Szólíthatom Lewisnak, tanár úr? – csicseregte Réka elbűvölően. Holt csöndbe hullt a hangja.

– Jobb lesz, ha maradunk a Mr. Hodgesnál – morogta mogorván Hodges.

– Rendben, Mr. Hodges, semmi probléma – mosolygott rá megnyerően Réka.

Patrick az italos asztalhoz lépett.

– Iszol valamit? – kérdezte Rékát.

– Hogyne, köszi – bólintott a lány.

Jessica Patrickhez intézte a kérdését.

– Mit is mondott az a lány, hová való?

Lengyelország, vagy Svédország?

Réka megrebbent kissé. Patrick megfordult, Jessicára nézett.

– Magyarország. Európa közepén van.

– Nagyon kicsi ország – csevegett Réka, felvéve a fonalat. – Nevadába háromszor is beleférne, a területe alapján.

Megitták a koktélt szóltanul, aztán asztalhoz ültek, s egy darabig némán, feszélyezetten, feszülten ettek, csak az evőeszközök csörgése hallatszott.

– Az idegen lány mikor megy el? – tette fel a kérdést kellemetlen hangon Jessica.

Patrick letette a kést és a villát. A szeme összeszűkül, a tekintetén és a hangján jégkockát lehetett volna fagyasztani.

– Egy: Réka nem idegen. Kettő: addig marad, ameddig ő akar, mivel vendég. Három: kiválóan érti, mit mondasz, mivel ezerszer jobban beszél a nyelvünket, mint te, Jessica.

Réka szelíden rátette a kezét Patrick kézfejére. Egy könnyű mozdulattal megsimította, aztán elvette a kezét. Bájosan rámosolygott Jessicára. Gondolatait, aurájának nyúlványait hosszúra növesztette és szeretettel körbecirógatta velük Jessicát és Hodgest. Szeretni *akarta* őket, mert Patrickhez tartoztak.

– Holnap reggel kimegyünk a farmra, úgy terveztük. Engem nagyon érdekel, mert még sohasem

voltam igazi amerikai farmon.

– Melyik farmra? – érdeklődött Jessica érdektelen, nyávogós hangon.

– Ide, Evenhome-ba – válaszolt Patrick.

– Másik farm is van? Nem is mondtad – mosolygott Patrickre Réka.

– Van Damsonban, a Cameron-birtok. Tényleg, Jessica, kié a damsoni farm? Nem Christopheré, ugye?

– Nem. Úgy tudom, Anne nénidé az is, meg ez is. Meg az arizonai is. Szerintem pizsokság tőle, hogy így begyűjtötte magának a családi vagyont, holott Christopher is, meg Dan is örökölhettek volna az apjától.

Réka csak kapkodta a fejét az idegen nevek sortüze alatt.

– Kik ezek? – kérdezte félhangosan Patricktól.

– Dan az apám volt. Christopher az apám unokatestvére. Anne néni mindnyájunk öreganyja. Jessica – szólította meg – te még ismerted Anne néni apját, igaz?

– Huh, micsoda félelmetes öregember volt – Jessica maga elé meredt, és borzadva összerázkódott. – Nem mertem a közelébe menni. Dan meg imádta. Az öreg nevelte fel Dant, de én azt hiszem, Dan még mindig élne, ha az öreg nem neveli bele a repülőket meg a fegyverek iránti rajongást. De a lánya se különb. Anne Kingsley! – kiáltott fel, és keveredett a hangjában a félelem, a megvetés és a gyűlölet. – A repülő- meg fegyverimádatával! Meg a vidéki élet imádatával! Amikor Dan bemutatott neki, úgy rám ijesztett a vén boszorkány, hogy majdnem lefújtam az esküvőt.

– Mivel ijesztett rád Anne néni, Jessica? – kérdezte Réka lágyan, megértően.

– Előadta – mondta szárazon Jessica – hogy ha hozzámegyek Danhez, egész nap csak lovagolnom kell, meg marhákat terelnem, földön aludnom egy szál

pokrócban, és nekem kell tábortűznél főznom minden nap. Merthogy Dan erre lett nevelve. De szerencsére aztán kiderült, hogy nem teljesen így van a dolog.

– El tudom képzelni, milyen kényelmetlen lett volna – Réka kétkilónyi együttérzést sűrített a hangjába.

– Na ja – helyeselt Jessica. – Mindig is félttem a lovaktól. Meg aztán főzni! És pláne tábortűznél! – elégedetlenül szemügyre vette gondosan ápoltságát, mintha máris a tábortűz kormát keresné alattuk. – Kibírhatatlan lett volna.

A farmtéma nem jött be, gondolta tárgyilagosan Réka. De már tudom, mi az, ami érdekelhetné. Derűs mosolya ráragyogott Jessicára.

– Patrick mesélte, hogy mivel foglalkozol. Nagyon izgalmas, hogy ruhákat tervezel, rendkívül érdekesnek találok. Nyilván ezt a ruhádat is te tervezted, igaz? – Jessica ridegen, mereven biccentett. – Hát ez bámulatosan ötletes, nekem nagyon tetszik. Egészen extravagáns, ahogy a vállrésznél kihasználtad az anyagnak ezt a különleges esését. És a színválasztás is szenzációs találat a szemed és a bőröd színéhez. Hát – sóhajtott szomorúan – nekem ez a gyönyörű világoskék sohasem fog jól állni – csak fel ne tűnjön neki a szándékosság, gondolta. De úgy látom, nem veszi észre, hogy csontig benyalok neki, sőt mintha kezdene kiengedni a merevsége.

– Neked inkább a zöldek meg a sárgák állhatnak jól – közölte Jessica hozzáértően.

– Ugye? – lelkesedett Réka. – Én is így gondoltam. Ó, de örülök, hogy végre egy szakemberrel beszélhetek erről. Tudnál nekem tanácsot adni abban, hogy milyen szabású ruhák illenének az alkatomhoz? Tudod – adta tudtul bizalmasan lehalkított hangon – szörnyen zavar, hogy túl széles a vállam. És a közelmúltban elég sokat

fogytam, és itt egy kicsit – mutatott a melle irányába szemérmes mozdulattal – túlságosan lelapultam.

– Khm – jegyezte meg Patrick.

– Eh – legyintett egyet Réka Patrick felé, ezzel kizárva őt a társalgásból – ezek női dolgok, *szívi*, te ehhez nem értesz – Patrick térdére tette a kezét, és a mosolya mögül egy intenzíven sugárzó üzenetet küldött neki a szemével: *ne haragudj. Engedd, hogy megoldozzam.*

– Szerintem nem vészes – közölte Jessica tárgyilagosan. – Sem az egyik problémád, sem a másik. A széles váll kimondottan divatos, sokan pont azért járnak bodyzni, hogy erősebbek legyenek vállban. Az meg, hogy kinek milyen a mellbősége, ma már csak sebészkes kérdése.

– Ó – rettent meg Réka látványosan – azt semmiképpen sem akarnám. Inkább az öltözködéssel próbálnék javítani rajta.

– Létezik olyan melltartó – jelentette ki Jessica – ami egy csomó nőnek segített már az ilyen problémájában. Egy kicsit emel, egy kicsit nagyobbnak láttat, ruha alatt láthatatlan, bár nem olcsó játék. Nálam is kapható ilyen a Jessica's-ban.

– Mindenképpen be kell szereznem egyet – mosolygott rá Réka. Jessica visszamosolygott. Réka, bár már várta ezt a reakciót, mégis kis híján leesett a székről meglepetésében és örömeiben.

– Nekem is tetszik a kis ruhád – Jessica Réka felé fordulva beszélt, a szemét, a pupilláját és az auráját tágra nyitva. – Európából való, ugye?

Réka készségesen bólintott.

– Igen, igen.

– Ügyes az a derékmegoldás a húzással, meg a kis kendővel.

Réka kuncogott.

– Bevallom neked – mondta őszintén – hogy ez amolyan „szükség törvényt bont” megoldás. Annyit fogytam, hogy kénytelen voltam az egyszerű szabást rafinálttá alakítani.

– Te csináltad? – lepődött meg Jessica.

– Igen, a húzást, meg a rátétet.

– Nagyon eredeti – szögezte le Jessica.

– Köszönöm, Jessica – Réka ragyogása, aurájának hatalmasra kiterjedt sugárzása már betöltötte az ebédlőt. Senki sem tudta kivonni magát a hatása alól: Jessica érdeklődően feléje hajolt, Hodges egyelőre bizalmatlanul rá-rápillantott, Patrick ellazultan élvezte a mellette ülő lány testéből áradó forróságot, és hitetlenkedve, lenyűgözve figyelte, milyen könnyedén csavarja Réka az ujjai köré Jessicát. A szavak lényegtelenek voltak: a mögöttük működő átütő erejű energiák hatottak, alakítottak észrevétlenül a tudattalan mélyében.

– Ó, Mr. Hodges – szólt lágyan a mogorva marabuként gubbasztó tanárra is. – Nem is képzelem, mennyire meglepődtem, amikor Patrick elmondta, hogy önök tulajdonképpen rokoni kapcsolatban vannak egymással. Tudja, mikor mondta el ezt ez a kis huncut? Most, amikor már majdnem leszálltunk a repülőről. Mondtam is neki, mennyire sajnálom, hogy megbántottam önt. Csakugyan, borzasztóan sajnálom – mosolya olyan elbűvölő volt, hogy Hodges már-már kikökölt a mogorvaságából.

– Lewis – parancsnokolt Jessica – milyen ostobaság ez, hogy... izéke... hogy is hívnak, kis drágám?

– Réka.

– Ja, igen. Hogy Réka nem szólíthat Lewisnak téged?

– Ó, Jessica – Réka olyan bűnbánó képet vágott, amelyet csak bírt. Hol lesütötte a szemét, és a szalvétáját

hajtogatta zavartan, hol Jessicára emelte, míg töredelmes vallomását előadta. – Mr. Hodgesnek teljesen igaza van. Tanított engem az egyetemen. Ó, micsoda ragyogó előadásokat tartott! Izgalmas, színes előadó, akinek az előadásai mindig precízen kidolgozottak, tudományosan megalapozottak voltak. És az a tiszteletreméltó, korrekt szakmai tudás, a mély tartalommal és a lenyűgözően érdekes előadásmóddal párosulva! Nagyon élveztem a magyarázatait, kifejezetten sokat tanultam belőlük. Éppen ezért is – sóhajtott mentegetőzően, és csak most fordult Hodges felé – rettenetesen sajnálom a meggondolatlan viselkedésemet. Meg tud nekem bocsátani, Mr. Hodges, kérem?

Hodges egy pillantást vetve Jessicára, kelletlenül levegőt vett a válaszhoz, de Jessica közbevágott.

– Mi volt az? Mit tettél Lewisszal? – kíváncsiskodott mohón.

– Ó, csúnyán viselkedtem. Az az igazság – sóhajtott – nem először történik, hogy bocsánatot kell kérnem a túl nagy számért. De hát néha, mit csináljak, egyszerűen kijön belőlem a rossz természetem. Szegény nagymamám is mindig korhol miatta.

– Lewis – közölte megfellebbezhetetlenül Jessica – most azonnal kezet fogsz izé... mi is a neved, mindig elfelejtem?

– Réka – mondta türelmesen.

– Nna! Rékával. Olyan szépen bocsánatot kért. Innentől kezdve még te sem haragudhatsz rá tovább.

Hodges még mindig morcosan hümmögött.

– Ó, Mr. Hodges – Réka maga sem tudta, hogy a mentegetőzés vagy a fohászzkodás képvisel-e nagyobb mennyiséget a hangjában – óriási megtiszteltetés lenne a számomra, ha egy ilyen neves tudós, mint ön, elfogadná a bocsánatkérésemet.

- De... – dűnnyögött Hodges.
- Lewis! – Jessica hangja csattant, mint az ostor.
- Semmi de!
 - Jól van, jól van, ne ordíts folyton – mormogott bosszúsan Hodges.

Réka minden eddiginél sziporkázóbb mosolyt villantott Hodgesre, majd Jessicára, felállt, megkerülte az asztalt, a tanárhoz lépett, és egy kis pukedli után a kezét nyújtotta, mélyen a szemébe nézve. Hodges kapkodva megtörölte a kezét a szalvétában, közben leverte a villáját, lehajolt érte, aztán zaklatott félmosollyal, zörgősen hátrátolta a székét, felállt, és zavartan elfogadta Réka kezét. Réka bal kézzel átfogta a férfi csuklóját, és megsimította a kézfejét. A tenyere közepéből olyan erővel tört elő az energia, hogy szinte fájt, könyökig belesajdult a karja.

– Köszönöm, Lewis – suttogta elfogódottan. A tekintetük között különleges kapcsolat jött létre: Hodges jobbra-balra imbolygó írisze egyszer csak megállapodott a lány pillantásának közepébe, a mélyére nézve, s a vonásai elsimultak. Egy pillanatnyi tétovázás után meghajolt és kezét csókolt Rékának. Jessica zajosan, nevetve tapsikolt. Aztán Réka egy kis, alig látható fejcsóválással, mint aki maga sem hiszi el a történeteket, visszatért a helyére.

– Nahát, Ré... – kezdte Jessica, de megakadt.

– Réka.

– Réka, holnap el kell jönnöd velem a Jessica's-ba. Van egy édi új kollekcióm, amit mintha kimondottan neked terveztem volna, pedig nem is ismertelek – nevetgélt barátságosan. Réka kezdett zavarba jönni. Hogy fizeti ő meg Jessica nagylelkűségét? – Színben is, fazonban is kimondottan a te stílusod. – Réka tétovázva kezdett rákészülni az udvarias visszautasításra. Jessica azonnal közbevágott. – De nehogy azt gondold, hogy pénzt kérek

érte tőled! Hát már csak ajándékozhatok Patrick barátnőjének egy-két ruhát!

– Nagyon köszönöm, Jessica, de... – pislogott Réka, és segítségkérően ránézett Patrickre.

– Réka tőlem még nem fogadott el semmit, pár szál virágon kívül – vetette közbe Patrick.

– Tééényleg? – hüledezett Jessica.

Réka szeme előtt megjelent az óriási virágdsungel, amit Patricktól kapott a kórházból hazatérése alkalmából.

– Hogyne – mosolygott, az emléktől meghatódva.

– Csak pár szálat.

– Nna, majd akkor tőlem elfogadod – Jessica olyan magabiztos volt, hogy Réka csakugyan nem nagyon tudta elképzelni a visszautasítást vele szemben. – Hát már csak elfogadhatsz pár apróságot Patrick anyjától! – és rámosolygott Patrickre. Patrick arcára előbb a döbbenet ült ki, aztán visszamosolygott az anyjára, meglepetten és örömtelin.

*

– Még mindig tudsz meglepetést okozni, bűbájboszorka – álmélkodott már fent a szobában Patrick.
– Még az én sárkány anyámat is elvárásoltad. Lewist is elvárásoltad. Hízelegtél, törleszkedtél, nekem szörnyen kilógott a lóláb, csak úgy kapkodtam a fejemet, de semmit sem vettek észre belőle. És nem maradt el a hatás. Eleinte, amíg Jessicával foglalkoztál, Lewis nagyon gyanakodott, de aztán, amikor őt kezdted dicsérni, minden gyanakvása szertefoszlott. És az a döbbenetes élmény, ahogy az anyám rám mosolygott... nem is tudom, az utóbbi húsz évben rám mosolygott-e egyáltalán. Kezdek félni tőled? Mi a titkod?

– A titkom? – Réka varázsmozdulatokat végzett a kezével, a hangját sejtelmessé halkította. – Előveszem a varázsszememet...

– Meg a varázspálcádat...

– Az neked van, te buta – huncutul kuncogott. – Minden nap jól megvarázsolsz velem. Szóval a varázsszememmel varázsnézek, a varázskézemmel varázssérítek. Ez a titok. És a szeretet.

– Hogy vagy képes még egy ilyen is szeretni, mint az én anyám? Aki soha életében senkit sem szeretett? Aki még csak rád sem nézett, és máris megbántott, és utána minden szavával újra és újra?

– *Akartam*, hogy ő szeressen engem. Ezért kinyitottam feléje a... nem tudom, mimet, és valamit küldtem hozzá, amit jobb híján szeretetgondolatnak neveznék. És akkor egyszer csak válaszolt. Még sohasem próbáltam ilyesmit azelőtt, de úgy látszik, működik. Lewis keményebb dió volt, ő nehezebben hitte el, hogy valóban, őszintén közeledni akarok, hiszen ő remekül tudta, milyen az, amikor villás a nyelvem. De aztán mindkettő... csak csodálkoztam, és most is csodálkozom. Nagyon különleges élmény volt, ahogy egyszer csak reagáltak a hívásomra.

Patrick a nyakát csókolta és mélyeket lélegzett a lány illatából. Réka elhúzódott, rámosolygott.

– Lesminkelhetek?

– Eszedbe ne jusson. A rúzsodnak már úgyis annyi: megetted a salátával. A többi nyugodtan maradhat. Ebből a ruhából pedig már hónapokkal ezelőtt is szerettelek volna kihámozni. Most bepótoljuk az akkor elmulasztottakat.

Derékon fogta a lányt és táncolni kezdett vele, az arcát a hajába temetve, halkán a fülébe dúdolva valami

lány, szép dallamot. Aztán persze bepótolták a mulasztásukat, hiánytalanul.

*

Reggeli után Jessica izgatottan nevetgélve, lelkesen invitálta Rékát a kocsijába. Patrick is megindult velük együtt.

– Patrick, ugye te nem akarsz jönni? – hökkent meg Jessica.

– Nem mehetek? – lepődött meg Patrick is.

– Jaj, dehogyis jöhetsz. Most női napot tartunk izével... ne haragudj, mindig elfelejtem a nevedet.

– Réka.

– Réka. Réka. Hogy is jegyezzem már meg? – az igyekezet mély töprengésre készítette Jessicát. Összeráncolta szép homlokát, és az ujját az orrának támasztotta, jelezvén, mily intenzíven gondolkodik.

– Mondd ki magadban Patrick nevét. Utána gondoldj a második szótagjára. Patrick-Rick-Réka. Hasonlít, nem? Úgy, mint a vezetéknévünk: Wheeler és Véler.

– Jé, tényleg. Nahát, milyen érdekes – csodálkozott őszinte örömmel Jessica. – Na, szóval, te most itthon maradsz – mutatott rá Patrickre, és sietősen elindult. Réka egy bocsánatkérő mosolyt küldött Patrick felé, majd visszalépett, a nyakába kapaszkodva sebtében megcsókolta, aztán követte Jessicát.

– Nem baj, ugye, ha úgy mutatlak be a munkatársaimnak, mint a barátnőmet? Az, hogy Patrick barátnője vagy, egyelőre, hát... legyen a mi kis titkunk – titokzatoskodott a kocsiban Jessica.

Réka rámosolygott.

– Hát persze. Hiszen nem is látszol idősebbnek nálam.

Jessica kivirult.

– Komolyan?

– Komolyan – bólogatott meggyőzően Réka.

Jessica egy közepes méretű áruház előtt parkolt le. Apró, fürgé léptekkel sietett be az ajtón. Többszólamú, tiszteletteljes köszönés fogadta.

– Agnes! A H6-ostól a 9-esig, a H15-ös és a J11-es kollekciót a próbahelyiségbe! – rendelkezett Jessica. – A kisasszony, Réka – mosolygott rá jelentőségteljesen a lányra, imígyen tudatván, hogy sikerült megjegyeznie a nevét – a barátnőm Európából. Az ő méretében! Gyerünk! – a helyiség ügybuzgón megmozdult, mindenki szaporán szaladgálni kezdett. Jessica bevezette Rékát egy elegánsan berendezett szobába, és leültette egy kanapéra. Egy színizom, szívödöglesztő fiatal férfi lépett be, olvadozó tekintetet vetve Jessicára.

– Ken, szolgálj ki a vendéget – intézkedett Jessica. Ken udvariasan Réka felé fordult.

– Kávét, üdítőt, koktélt, hölgyem?

– Üdítőt kérek – Réka kezdte jól érezni magát. Különösen, amikor pár pillanat múlva nyílt az ajtó, és a valóban jó ízléssel megtervezett, elegáns mintakészletet elé hordták. Végig kellett néznie néhány katalógust is, amelyekben néhány jelentéktelenebb külsejű nő mellékszereplésével Jessica volt a fő fotómodell, kidolgozott testű fiatal férfiak kíséretében. Réka nem esett ki a szerepből: lelkesen ámuldozott-bámuldozott mindenben, amit látott, az üzlet- és próbahelyiségtől elkezdve a személyzet készségességén keresztül az utolsó bugyiig, nem hagyva ki a fotómodell Jessica attraktivitásának egekbe magasztalását sem. De Kenre csak nagyon tartózkodóan mosolygott. Hoppá, gondolta, ez nyilván Jessica kis ölbéli kedvence. Még csak az hiányzik, hogy féltékennyé tegyem Jessicát. Egyébiránt

nagyon is pompásan passzolnak egymáshoz: a szőke, karcsú Jessica baba, és az ő daliás Kenje.

Réka csak egy-két darabot akart elfogadni, de Jessica szinte már erőszakosan rátukmált egy akkora mennyiséget, ami csak két hatalmas bőröndben fért el, és amiben a kosztümtől elkezdve az estélyi toalettig minden megtalálható volt, a vacsoránál említett csodamelltartó is. Elhúltan mutogatta Patricknek a rengeteg holmit.

– Soha életemben nem volt ennyi ruhám, azt se tudom, hogy köszönjem meg Jessicának.

– Jessica csak egy keveset törlesztett abból, amivel én tartozom neked.

– Ne beszélj már butaságot, Patrick, nem tartozol semmivel.

– Tudom, tudom, hogy mit gondolsz. Viszont én is gondolok valamit. Már az is szörnyen meglepő volt számomra az első időkben, hogy nem követelőztél, mint az egyestés lányok. Nem nyávogtál: „jaj, Patrick, de szép cipő, ugye veszel nekem egy ilyet? Meghívnál vacsorázni? De ne a pubba menjünk, az olyan snassz, vigyél az Atriumba, vagy a Hiltonba!” De nem csak hogy nem követelőztél, még csak nem is fogadtál el semmit tőlem. Sőt, nem csak hogy nem fogadtál el ajándékot, hanem még te ajándékoztál meg engem.

– Én? Mikor?

– Emlékszel a karácsonyi sütire? Az volt az első, amivel igen alaposan elképesztettél. Azok után, hogy úgy megsértettelek, ahogy csak férfi megsérthet nőt, rám mosolyogtál és felém nyújtottad az ajándékokat. Nem akartál vele kicsikarni belőlem semmit, semmi kétszínű mögöttes szándék nem volt benne, csak az adás öröme. És a születésnapom... már eleve csak az, hogy észben tartottad, rákészültél, ünneppé tetted. De tortát is sütöttél. Be kell osztanod a kis pénzedet, neked nem jut

ruhára, mégis csillagászati összeget áldoztál egy üveg magyar borra, hogy engem fel tudjál köszönteni. Szétvagdostad a saját ruháidat, megtaláltam a szemetesben a maradványokat. Kicsi híján... nem, teljesen padlót fogtam.

– Ó, Patrick, most miért...

De Patrick folytatta, megállíthatatlanul.

– De a legeslegszebb ajándékom az volt, amikor szeretettel, átélten azt mondtad: jó veled lenni, Patrick... meg hogy: szeretnivaló vagy és szerethető. El tudod képzelni, hogy azok után, hogy a saját anyámnak soha egy kedves szava nem volt hozzám, ez miket mozdított meg bennem? Ezek a mondatok felnyitottak bennem valamit, ami megváltoztatta az életemet. Te meg csak adsz, és nem akarsz elfogadni semmit. Miért?

Réka lesütötte a szemét. Nagyon furcsa volt szembesülni mindazzal, amit Patrick állított. Ő nem gondolta volna, hogy az, ami neki természetes, más szemében különösnek tűnhet.

– Nem tudom. Ilyen vagyok, és kész.

*

– Milyen ember a nagymamád, Patrick? És hogy szólíthatom?

– Ő Mrs. Wheeler. Nagyon kemény asszony. Hideg, rideg, kőszívű.

Réka még Patrick szikár, szigorú, szűkszavú nagyanyját is mosolygásra bírta. Az öregasszony vaskézrel kormányozta a hatalmas farmot, s a keze alatt dolgozó kemény cowboyok egy erélyesebb pillantásától is a válluk közé húzták a nyakukat. De amikor Réka lelkendezve körbecsodálta kedvenc lovának, Shoshone-nak az egy hete született csikóját, Nancy Wheeler zordul

vizslató tekintete megenyhült, a lány és a kiscsikó harmonikus, gyengéd együttlétét látva.

– Nagyon tetszik, hogy indián nevük van. Shoshone, Cheyenne...

– Régi hagyomány a Wheeler-farmon – mondta Patrick, amint a nagyanyja mellett könyökölt a kerítés tetején – hogy indián törzsek nevét adják a lovaknak. Valamelyik öregapám kezdhette el, és évtizedek óta így van.

– Nick – nézett rá Nancy.

– Anne néni apja, igaz?

Az öregasszony biccentett.

– Mesélj róla, nagymama.

– Igazi régi vágású, férfias férfi volt – merengett a múltba Nancy. – Ma már nincsenek ilyenek. Tekintélye volt mindenki előtt. De nem csak a testi ereje miatt. Hallgattak rá az emberek. Ritkán szólalt meg, de akkor oda kellett rá figyelni.

Lovon vagy terepjárón egész napos kirándulásokat tettek a környéken, megcsodálva a nevadai hegyvidéket és a sivatagot. Patrick megmutatta a sivatagban a kaktusztelepet, ahonnan a kollégiumban nevelt kaktuszainak egyikét begyűjtötte. A másik növény az arizonai sivatagból származott. Harmadnap este Réka kéréssel fordult Patrickhez.

– Patrick, tudom, hogy messze van, de... nem mehetnének el egy-két napra a Yellowstone Parkba? Ez a nevadai táj is csodálatos, de én nem tudom, miért, már réges-régen szeretném látni a gejzíreket.

Patrick a hüvelykujjával megsimította a lány arcát.

– Na végre, hogy egyszer már kérsz valamit.

Olyan közel mentek legnépszerűbb gejzírhez, az Old Faithfulhoz, amennyire csak lehetett. Patrick a tömegben élelmesen előre kigyózva, kézen fogva vezette

Rékát, majd megálltak a gejzír középpontját, a krátert tisztas távolságban körbevevő gyalogúton. A fiú maga elé vont a lányt és hátulról átölelte. Így nézték megbabonázva a másodperc pontossággal érkező, monumentális kitörést. Amikor már visszahúzódott, Patrick halkán megszólalt.

– Olyan, mint te vagy. Csend, nyugalom, harmónia, megbízhatóság – mégis zizeg a levegő a pezsdítő, izgató és varázslatos előérzettől: az ember minden pillanatban várja a váratlan csodát, tudván, hogy a mélyben láthatatlan, óriási energiák munkálnak, és egyszer csak elemi erővel feltör valami rendkívüli, lenyűgöző, bámulatra méltó és fenséges.

Réka megfordult, a szemébe nézett.

– Ilyennek látsz? – suttogott megrendülten.

Patrick lassan beletúrt a lány hajába, végigsimította a fülét, nyakát, vállát. Csak bólintott, nem tudott válaszolni, mert valamiért elszorult a torka.

*

Július

– Csütörtökre hazaérek. És Apa, nem egyedül megyek. Jön velem Patrick is.

– A... barátod?

– Igen. Pár hétig nálunk lesz.

Hallani lehetett, ahogy Apa a fontos információt továbbította. Anya vette át a telefont, nagyon izgatott volt. Szervezési kérdések érdekelték.

– Rékicám, cicám, mit szeret enni a barátod? Nincs valami elvont hóbortja, nem vegetáriánus például, vagy ilyesmi? És te mit szeretnél? Mit főzlek?

– Patricknek tökmindegy, Anya, ő nem válogatós, mindent megeszik, sőt kifejezetten kedveli az új ízeket – kivéve a tengeri herkentyűket, de olyasmit nálunk szerintem viszonylag keveset fog kapni. De nekem főzzél húslevest csigatésztával, és legyen benne jó sok csirkeaprólék, meg marhalábszár is, meg kérlek, legyen aranygyuluska, meghalok egy kis aranygyuluskáért, rengeteg vaníliásodóval. Meg süthetsz fokhagymás rántott husit, jó sok uborkasalátával. És legyen otthon Túró Rudolf is, néhány kiló, mert nagyon nélkülözöm.

– Jól van, jól van. Na és hol aludjon? Jó lesz, ha Mamáéknál alszik majd? Tudod, ott több hely van.

– Anya... – gondolkozott egy kicsit, hogyan találja. Hogy lehet Anya olyan maradi, hogy ezt nem találja ki magától? De a telefonban nem lehet túl sokáig gondolkozni, sokba kerül. Durr bele, a közepébe. – Az én szobámban. Hónapok óta együtt élünk.

*

Éppen beültek a csomagokkal megrakott kocsiba, amikor jelzett Patrick telefonja. Rövid, gondterhelt beszélgetést folytatott valakivel.

– Nem. Nem. Európába utazom, éppen most. Nem tudom. Pár hét. Ha tegnap hívtál volna, még elmehettem volna. Jó. Feltétlenül.

– Baj van? – kérdezte Réka halkan.

– Nem tudom – válaszolt Patrick. – Anne néni hívott. Valami fontosat akart volna mondani, és a lelkemre kötötte, hogy ha visszajövök, azonnal keressem fel.

*

– Hogyan fogunk eljutni Budapestről a falutokba?
– kérdezte Patrick már az óceán fölött. Réka rettenetes rosszuléttel küzdött, de megpróbálta összeszedni magát annyira, hogy válaszolhasson. Tudta, hogy Patrick szándékosan próbálja elterelni a figyelmét.

– Apa mondta, hogy nem tud értünk jönni, mert a múlt héten lerobbant a kocsis. De most már annyira, hogy többbe kerülne megjavíttatni, mint amennyi az ára.

– Milyen kocsitok van?

– Egy tizennyolc éves Skoda.

– Tizennyolc? A legszebb kor. Egy fiatal lánynak.

Akkor mivel is fogunk eljutni?

Réka elgondolkodott.

– Én busszal mennék. Vagy vonattal. De többször át kell szállni.

– Hány kilométer a falutok Budapesttől?

– Vagy százhatvan.

– És egy ilyen távolságon többször át kell szállni?

– Először is el kell jutni a repülőtérrel a buszpályaudvarra, vagy a vasútira. Onnan eljutunk a Városba, az már csak harminc kilométer tőlünk. Onnan megint busszal kell menni.

Patrick egy darabig gondolkozott. Aztán óvatosan megpendítette:

– Mi lenne, ha vennék egy kocsit? És az utána a tiétek maradhatna.

– Nem – vágta rá Réka azonnal.

Patrick még óvatosabb hangon szólt.

– Szükségem van egy kocsira. Nekem. Azért, hogy ott Magyarországon tudjak mivel közlekedni. Semmi kedvem tömött buszokon nyomorogni.

Réka elgyötört arccal ránézett. Nagyon rosszul volt. És Patrick is most ezzel jön, és persze igaza van. Az ő anyagi helyzetével összeegyeztethetetlen, hogy

buszállomáson álldogáljon a csomagjával, és erőszakos, goromba utasokkal lökdöstesse magát.

– Azt hiszem, ez nem olyan egyszerű. Nálunk nem lehet olyan egyszerűen kocsit venni, mint egy inget vagy egy kiló kenyeret. Több nap, amíg a rendszámot, meg a biztosítást, meg a nem tudom én, miket el lehet intézni.

Patrick megint kitalált valamit.

– Lehet nálatok kocsit kölcsönözni?

– Persze, hogy lehet. Igazad van, kölcsönzünk egy kocsit.

A repülőtéren taxiba ültek, és egy autókölcsönzőhöz hajtottak. Réka közben felhívta a családját.

– Itt vagyunk Pesten, dél körül hazaérünk, azt hiszem.

A kölcsönzőben Patrick messzemenően tájékozódott az autók márkájáról, típusáról, és meg is tekintette a választékot. A számba jöhetőek közül érett megfontolás után egy fekete bálna-Merci mellett döntött. Réka viszont lebeszélte róla.

– Egy kölcsönzőben ez régi kocsinak számít. Már bármilyen baja lehet. Ez legalább négyéves, ha nem öt.

– Honnan tudod?

– A rendszámából, látod, HZR. Ábécérendben adják ki a rendszámokat, és már régen a K-val kezdődőek mennek.

– K-val kezdődő rendszámú kocsit kérünk. Három hónaposnál ne legyen idősebb – mondta Patrick nyomatékosan az ügyintéző hölgynek, aki tudott angolul, és ezzel el is volt döntve a válogatás. Réka elégedetten állapította meg, hogy Patrick képes rugalmasan alkalmazkodni az aktuális körülményekhez. A fiú Rékához fordult. – Akarsz te vezetni?

– Akarjak?

– Lehet, hogy jobb lenne. Végül is, neked van itt helyismereted.

– Nem biztos. Pesten például még sohasem vezettem.

– Én sem.

Rékának volt jogosítványa, mert az apja ragaszkodott hozzá, hogy megszerezze. A mai fiatalok már nem lehetnek meg e nélkül, hozzátartozik az általános műveltséghez, hangoztatta, és Réka könnyedén le is tette a vizsgákat. Tehát ő vezetett. Érdekes módon Patricknek Amerikában egyszer sem jutott eszébe, hogy Réka vezethetné az ő kocsiját. Átevickéltek Pesten, ráhajtottak az autópályára.

– Szép táj – jegyezte meg Patrick szétnézve.

– Ez semmi. Nem látsz belőle semmit. Majd arra mifelénk. Ó, de jó itthon lenni, Patrick. Még a levegő is más. Másak a színek, a fények.

– A szüleidet hogy szólíthatom?

– Az anyám Ági néni, apám Zoli bácsi. A nagypám és a nagymamám is biztosan nálunk lesz, ők Rafi bácsi és Rozi néni. Az öcsém Ádám, a húgom Vera.

Patrick elismételte.

– Ezek milyen nevek?

– Keresztnevek, a többsége becézve. Nálunk csak hivatalosan szokták vezetékneven szólítani az embereket – Réka elmondta, melyik név minek a becézése, mit jelent a néni meg a bácsi, és mikor használjuk ezeket.

– Köszönni hogy kell?

– Az nem olyan egyszerű. Több köszönés is van. – Réka bevezette ezekbe a rejtelmekbe is a fiút.

– És pusztit is kell adnod.

– Ajaj. Mindenkinék?

– A nőknek mindenképpen. A férfineműeket nem tudom: valószínű, hogy elég lesz kezdet szorítanod velük.

A Város után hegyek között, erdőben, helyenként patak mellett kanyargott az út.

– Ez tényleg szép. Hangulatos hely – mondta Patrick.

Birkásd és Talyigafalva között bal felől meglátták a pihenő szürkegulyát. Vagy huszonöt állata volt egy helybeli gazdálkodónak. Patrick felfigyelt rájuk, érdekesnek tartotta őket.

– Méltóságteljes, tiszteletet parancsoló állatok.

– Úgy tudom, ez a fajta az egyetlen, amelyik immúnis a kergemarhakóra – tájékoztatta jól értesülten Réka.

– Igen? – kérdezte meglepve Patrick, és hátra fordulva még egyszer megnézte a marhákat.

Talyigafalva névtáblája alá valaki pirossal felírta: CITY. Réka kuncogott. Lassan végigvezetett a kanyargós főutcán, a szemével beitta az ismerős házak, virágos kertek látványát. Szembe jött egy biciklis gyerek, Rékának nagyon gyanús volt, hogy ismeri valahonnan. Aztán nagyot fékezett.

– Jesszusom, ez Ádám? – kérdezte Patricktól.

– Tőlem kérde? Honnan tudjam, nem a te öcséd?

Réka dudált, leállt az út szélére. A gyerek nagy ívben visszakanyarodott, örülten csengetett a biciklivel. Réka kiszállt, megmatott boldogsággal figyelte a testvérét, akit azért nem ismert meg első pillantásra, mert egy év alatt több mint egy fejjel nagyobb lett. Jóval magasabbra nőtt Rékánál, holott tavaly nyáron még a válláig ért.

– Hú, Réka, de lefogytál. Majdnem olyan gízda vagy, mint Vera – Ádám éppen a mutáció kellős közepén tartott. Így mondanivalójának első háromnegyede kellemes baritonhangon szólalt meg, majd váratlanul a Pindur Pandúrokat idéző cincogásra váltott.

– Kösz, öcsimókus. Merthogy ez bók akart lenni,

ugye? Te meg jó nagyot nőttél. Nem is tudom, hívhatlak még öcsinek? Vagy inkább már a bátyám megtisztelő cím jár neked?

Patrick is kiszállt, odament az ölelkező testvérekhez. Ádám elegendőnek tartotta a kéznyújtást, abban az életkorban volt, amikor a puszi nagyon kínos dolog.

– Ádám, Patrick – mutatta be a fiúkat egymásnak Réka.

– Szia, Ádám – mondta Patrick.

– Szia – köszönt Ádám, és fülig ért a szája.

– Tavaly csak ekkora volt – mutatta Réka Patricknek.

– Tök jó fej a hapsid – mondta elismerően Ádám.

– Vigyázz, mit beszélsz, mert mindent megjegyez.

Beszálltak a kocsiba, Ádám vadul előretekert, hogy megvigye a nagy hírt. Réka követte, szorosan a nyomában.

– Tök jó fej a hapsid? – kérdezte Patrick vigyorogva.

– Azt mondta, hogy tetszel neki – mondta az igazsághoz majdnem teljesen híven Réka. De el kellett nyomnia egy mosolyt.

Bekanyarodtak az Alkotmány utcába. Ádám éppen nyitotta a nagykaput. A szomszédasszony a háza előtt gyomlálta a virágoskertjét, közel az ő kapujukhoz.

– Fogadjunk, hogy Gizi néni hajnal óta kint molyolt, nehogy elmulassza az érkezésünket. Most majd jól ki leszel figyelve – jegyezte meg Réka. Behajtott, kiszálltak. Bundás kutya körberajongta őket. Réka nevetve nyomkodta, simogatta. Cirbolya macska a háztetőről figyelte félénken a felfordulást. Gizi néni bekukkantott a kapun. A szeme csak úgy villogott ide-oda.

– Csókolom, Gizi néni! – üdvözölte Réka.

- Megjöttetek, Réka?
- Meg.
- Ez az amerikai vőlegényed?
- Dehogyan vőlegényem, Gizi néni, ne tessék már zavarba hozni. Csak barát.
- Csókolom – köszönt Patrick illedelmesen.
- Jaj, de kedves! Jó napot, fiatalember. Tud magyarul?
- Csak pár szót. Patrick, Gizi néni – mutatta be őket egymásnak.

A család rontott ki a házból nagy ovációval.

– Vőlegényed? – kérdezett rá Patrick arra a szóra, amit finom érzéssel kiválasztott a beszédflowamból. Réka zavartan legyintett és gyorsan elfordult, hogy a családjával foglal kozzon. Persze mindenki körbeölelgette és körbepuszilgatta őket, Patrick sem maradhatott ki a szórásból. Behordták a csomagokat, Réka szétosztotta az ajándékokat. Anya sürgette a népet, hogy üljenek asztalhoz, mert akkor ő minek főzött fél éccaka meg egész nap, ha minden kihűl, de azért a fő műsorszám egy darabig még az ajándékok bontogatása és az örömteli lelkendezés volt. Papa elővezette a legfinomabb, hétéves körtepálínkáját.

– Na, fiam – veregette meg kedélyesen Patrick karját Papa, mert nem ért fel a válláig – fenéki!

– Vigyázz – szólt Patricknek Réka – férfiasági próba. Egyszerre meg kell innod az egészet, de utána nem köhöghetsz, sőt lehetőleg a szemed se dülleljen.

– Olyan erős?

Réka csak bólintott.

Patrick úgy felhajtotta az ötvenfokos házi körtepálínkát, mintha az utóbbi tíz évben a talyigafalvi talponállóban Csóka Tibi meg Bóta Árpí között edződött alkoholistá lett volna. A szeme sem rebtent.

- Jó – mondta magyarul. – Köszönöm. Kérem.
- Kér még egyet – fordította Réka magyarról magyarra. A párját figyelő asszony büszkesége csillogott a szemében. Lám csak, Patrick a magyar préríken is megállja a helyét. Papának nem is szerezhette volna nagyobb örömet. Ismét teletöltötte Patrick poharát.
- Isten éltesen, fiam. Nem volt véletlenül magyar a felmenőid között?
- Réka fordított.
- Nem kérdeztem anyámat – vigyorgott Patrick.
- Ebéd közben Rékának mesélnie kellett az élményeit. Mesélt mindent, ami csak eszébe jutott az egyetemről, a vizsgákról, a barátairól, majd Patrick családjáról. A família Patricket is igyekezett belevonni a társalgásba.
- Kérdezd csak meg, Patricktól, Réka, hogy ízlik neki a húsleves? – érdeklődött Anya.
- Nagyon finom – közölte Patrick, egy jelentőségteljes bólintás kíséretében.
- Mire lehet ott Nevadában vadászni? – informálódott Papa szakmailag. Patrick felvilágosította a nevadai fauna vadászható egyedeiről, valamint, hogy ő maga milyen vadállatokot lőtt már. Papa jó néhány irigy hűt és nahátot eleresztett.
- Na, hogy ízlik az uborkasaláta? – kérdezte Ádám nagyon büszkén. – Mi sütöttük Verával ketten.
- Ti már így begyakoroltátok magatokat a konyhai munkálatokba? – csodálkozott Réka.
- Még meg is sebesültem – mutatta Vera a sebtapasszal beragasztott középső ujját, nagyon trágár mozdulattal.
- Hogy tudtad egy uborkasalátával elvágni az ujjadat?
- Vágott az eszem, mint a borotva.

– Tényleg nagyon finom – Anya inkább figyelmen kívül hagyta Vera kézmozdulatát. – Ennek kapcsán nekem is szöveget ütött a fejembe egy gondolat – tette hozzá elgondolkodva. Vera rámeredt.

– *Most* felejtsd el!

– Nem fogunk minden nap főzni rátok – kontrázott Ádám is.

– Most szólj hozzá, hogy kinyílt a csipájuk – fordult Anya Rékához panaszkodva. – Amilyen szolid, csendes kislány te voltál, ezek olyan nagyszájúak. Ádám már minden mondatát úgy kezdi, hogy „de Anya”, amíg egyszer a lelkére nem beszélek a fakanállal.

– De Anya, hogy lehetsz ilyen kegyetlen?! – háborodott fel Ádám.

Rékának feltűnt egy fél mondat Anya mondanivalójában.

– Anya, te úgy emlékszel, hogy én szolid, csendes kislány voltam? – ezt lefordította Patricknek is, hogy ki ne maradjon Anya különleges emlékének élvezetéből.

– Hát, azért annyira nem – somolygott Apa. – Csak a megszépítő messzeségnek köszönheted, hogy anyád emlékei így le vannak öntve cukorsziruppal. Arra nem emlékszel, amikor Pusomi Ricsi szülei engem akartak megverni, mert Ricsit belelökted a patakba? – és ezt ő maga fordította le Patricknek, nehogy véletlenül hiányos képet alkosson magának Réka zsenge, ártatlan gyermekkoráról.

– Persze, mert folyton a hajamat húzgálta. De aztán én magam húztam ki a patakból.

– Az már nem segített azon, hogy még a gatyája is elázott.

– Meg a vadi új kínai Nike cipője. Azért haragudott a legjobban.

– Vercsu – szólította fel Ádám – tényleg mondd

már el Rékának, hogy sebesült meg az ujjad.

– Ez? – mutatta fel ismét az ujját Vera. De ezt már Apa nem állta meg szó nélkül.

– Vera! – szólt rá igazgató bácsis hangon. – Felkérek, hogy viselkedj civilizáltan a vendég előtt.

– Az úúgy volt... – kezdte Vera, és gonosz mosolya, amit az apjára vetett, fülig ért. Réka el is gondolkozott, ugyan hol látott már ehhez hasonló mosolyt. Ja persze, a tükörben. – Egyszer csak erre sétált egy rettentően vérszomjas iskolaigazgató, és megharapta.

– Na és igaziból? – kérdezte Réka.

– Kerestem egy kést a fiókban – vont vállat Vera.

– És?

– Megtaláltam.

– Mit szólna, milyen pancser? – mint mindenki, Ádám is Rékához intézte a szavait. – Egész nap azon röhögtem, hogy tud ilyen tök béna lenni, hogy még hozzá se fog a kajakészítéshez, és máris halálosan megsebesül.

Rékának tovább kellett mesélnie az eseményeket.

– Réka, kislányom, főztél-e ott Patricknek valami jó magyaros ételt?

– Hát, ööö... egyszer-kétszer. De a lecsó nem igazán sikerült, mert elfelejtettem, hogy a hagyma után a paprikát vagy a paradicsomot kell-e belerakni.

– És a paradicsomot tetted bele?

– Azt. És egy kicsit jobban leégett a kelleténél. De amikor Emesével ketten főztünk pörköltet, az nagyon jól sikerült. Meg a borsóleves is, meg rántottát is elég sokszor sütöttem. Ja, és rengetegféle salátát tudok készíteni, Patrick nagyon szereti.

– És Dani nem segített nektek főzni?

– Dani nagyon rendes, okos fiú, nagyon megszerettem. De – Réka szánakozva sóhajtott – mivel eléggé elméleti csodabogár szegénykém, örültünk, hogy azt

megjegyezte, a kanalat melyik végével kell a szájába rakni.

– Majd este átcuccoltok hozzánk – jelentette be Mama, amíg a kenyér héjával akkurátusan kitörölte a tányérját. – Nálunk alszotok, jó? Szépen megcsináltuk nektek a kisebbik nagyszobát.

– Miért? – kérdezte Réka.

– Hát, hogy mindenki kényelmesen legyen. Az ikrek már úgy megszokták, hogy külön vannak, nálunk meg van hely bőven. Meg aztán hogy aludnátok azon az egy heverőn ketten, a te régi szobádban? Nálunk meg ott a szép új franciaágy.

– Jó – mondott le a régi szobájáról egy sóhajjal Réka.

A Nagy Ünnepi Ebéd végén Patrick megsimította Réka térdét.

– Bontsuk fel a pezsgőt – mondta halkan.

– Apa, bontsd fel a pezsgőt, jó?

Poharakat hoztak, bontottak, töltöttek. Patrick pohárral a kezében felállt.

– Kedves Ági néni, kedves Zoli bácsi – szólalt fel tisztán érthető, ékes magyarsággal – tisztelettel megkérem a lányuk, Réka kezét. Feleségül szeretném venni, és Amerikában új otthon adni neki.

Megállt a levegő. Réka elnyílt szájjal, elkerekedett szemmel nézett fel Patrickre. Apának egészen furcsa vonalba húzódott a szemöldöke. Papa dörögve, mosolyogva hümmögött. Mama helyeslően bólogatott. Anya, aki éppen felállt, hogy süteményt hozzon, visszazöttyent a székre.

– Akkor ez most eljegyzési ebéd volt? – kérdezte elképedten.

Az ikrek hamar magukhoz tértek. Tapsolva és az asztalt ritmusra verve kántálták:

– Férjhez-megya-Ré-ka! Férjhez-megya-Ré-ka!

– Na, csak ne viruljatok, még nem mondtam igent
– jegyezte meg Réka sötét mosollyal.

– De nem is téged kérdeztek. Vagy te sem tudtad?
– tudakolta Apa.

– Hát nem. – Patrickhez fordult, számon kérően. –
Te titkolózós, ravasz, simlis csirkefogó. Most rettenetesen
fel foglak pofozni. *Nekem* miért nem szóltál? Meglepetést
akartál szerezni?

– Nem csak – Patrick leült. Szürke szemében
nagyon vidám szikrák táncoltak. – Arra számítottam, hogy
ha a szüleidhez szólok először, a családot előtt nem fogod
ráválni kapásból, hogy nem, ahogy mindenre szoktad. Be
is jött. – Megfogta a lány kezét. – De most megkérdezlek,
mert most már nem lesz olyan könnyű nemet mondanod.
Hozzám jössz feleségül, Réka? – Réka némán próbálta
megformálni a hangokat, amik hirtelen elhagyták. –
Vagy... tudsz más módot, amivel rá tudlak bírni, hogy
visszajöjj velem Amerikába?

Réka csak nézte a fiú vidám, de simogatóan
gyengéd tekintetét. Végighullámozott rajta a szeretet. Elég
lett volna annyit mondani, hogy gyere, és én kezemet-
lábamat eldobálva rohantam volna, te buta, gondolta. De
így még jobb. Hajaj, de még mennyivel.

– Trükkös, ravasz, huncut csirkefogó. Még arra is
képes voltál, hogy a hátam mögött összebeszélj
Emesével, hogy kitanítson magyarul. Igaz, hogy ő volt? –
Patrick bólintott. – Ó, te... igen, igen, igen, százszor is igen
– átölelte a fiú nyakát és megcsókolták egymást. A család
egyhangúlag lelkesedett. Patrick elővett a zsebéből egy
egészen kicsi dobozkát. Felnyitotta. Egy aranygyűrű
szikrázott ki belőle, gyönyörű, áttetsző, pici fazettákba
csiszolt kővel. Réka tartotta az ujját, amíg Patrick felhúzta
rá. Pontosan illeszkedett.

– Ezentúl – mondta Patrick – minden választatot

úgy kell kezdened, hogy igen.

– Igenis, főnök, értettem – válaszolt Réka, amint azt már megtette egy másik alkalommal is.

*

Épp rendezték a terepet az ebéd után, amikor Olga hívta Rékát telefonon.

– Nagyon hálás vagyok neked, amiért kinyomtad belőlem, hogy le tudjak vizsgázni mindenből. Klasszisokkal javult az angoltudásom, ezt is neked köszönhetem. Meg azt is, hogy újra összehoztál Ivánnal.

– De Olga, nem én hoztalak össze veled.

– De igen, te tanítottál meg számítógépet kezelni, hogy minden nap tarthassuk a kapcsolatot. És azt is neked köszönhetem, hogy Hugh megmutatta a valódi arcát. Ha te nem győzől meg, hogy őszintén beszéljek veled, ki tudja, hogyan derült volna ki a háremtartási hajlama. És a rajzolásra is te ösztönöztél, neked köszönhetem, hogy sikereim lettek.

– Na, látod, ez nem igaz. Te kezdtél el rajzolni, magadtól, és mindenki biztatott, mert láttuk, hogy tehetséges vagy.

– És még azért is hálás vagyok neked, hogy mindig mellettem álltál Emesével szemben.

– Mi? Ezt meg hogy érted? Én sosem voltam Emesével szemben, melletted.

– Tudod, én nem igazán jöttem ki veled eleinte... valahogy mindig egy kicsit lenézően bánt velem, és a te hatásod kellett, hogy meg tudjunk barátkozni egymással. Na de nem ez a lényeg. Szereted-e a camembert-t?

– Ajaj, de még hogy. Vajas kenyérre rászeletelve, kicsit megsózva, jól megborsozva...

Olga belekuncogott a telefonba.

– No, akkor készülj fel rá, hogy camembert-t fogsz kapni.

– Jó – sóhajtott Réka. – Hozd, ha mindenáron hozni akarod, nem haragszom érte. Sőt, előre is köszönöm.

– Vasárnap délután mind meglátogatunk, jó?

– Nagyon jó. Szeretettel várunk.

Réka letette a telefont és a családhoz fordult.

– Olga meg Bogyó jönnek vasárnap. Valami élelmiszercsomagot hoznak, ha jól vettem ki Olga szavaiból. Camembert sajt biztos, hogy lesz benne.

Alighogy befejezte a mondatot, a telefon ismét jelzett.

– Jesszusom, ez Norbi – szörnyülködött kelletlenül.

– Muszáj felvennem, mert úgysem hagy békén – hangot váltott. Viszonylag kedvesen szólt a telefonba. – Szia, Norbi.

– Szia, Réka. Itthon vagy már, megérkeztél?

– Igen.

– Oszd nem szólsz?! Na, mindegy... hallottam, hogy Dettinek holnapután lesz az esküvője. Együtt megyünk, ugye?

– Meghívott téged?

– Hát így konkrétan nem, de gondolom... mikor találkozunk?

– Holnap délután találkozhatunk. A Főtéren, háromkor, jó?

– Miért nem nálatok? Szívesen elmegyek hozzátok.

– Jobb lesz a Főtéren. És akkor mindent megbeszélünk.

*

– Csak úgy sütkéreztem – mondta Patrick még mindig élvezettel, miután belakták Mamáék kisebbik nagyszobáját.

– Hol?

– A családot szeretetében. Az még nem is csodálatos, milyen örömmel fogadtak téged. Az volt a fantasztikus élmény, hogy engem is. Nagyon jól érzem magam itt nálatok, Réka. Most már tudom, honnan hoztad azt a magával ragadó szeretetet, ami sajátod. De azért, bármekkora az ő szeretetük, a nyomodba se jönnek.

Réka elérzékenyülve megsimította a fiú arcát. Elfészkelődött az ölében.

– Áru!d el a titkodat – kérte hízelegve, a fiúhoz bújva.

– Melyiket?

– Miért, olyan sok van? Elaine álmára gondoltam. És a pityangból fűzött láncra, mivel ez a kettő, mint kiderült, összefügg egymással.

– És miből gondolod, hogy épp most jött el az az idő, amikor elárulom?

– Abból, hogy ma nagy horderejű, történelmi esemény történt: megkérted a kezemet.

– Van igazságod, nem kicsi. Amikor felhívtam őket a kirándulás előtt – kezdte Patrick – Elaine vette fel a telefont. Annyit kérdeztem, otthon lesznek-e, és rögtön azt válaszolta, hogy szívesen látnak, a menyasszonyommal együtt. Mondom, nincs menyasszonyom. Akkor mi van azzal a hosszú hajú, macskaszemű lánnyal, akinek olyan erős járomcsontja van, és a tengerentúlról érkezett, kérdezte. Honnan tudsz róla, kérdeztem én. Csak álmodtam valamit, felelte. Mesélj csak, mondtam. Az álom a következő volt: egy hajó állt meg a tengerparton, és te szálltál ki belőle. Egy bika várt téged, a hátára ültél, aztán a bika besétált hozzájuk,

a házba, a hátán veled. A bika szarván arany karikagyűrű, ami össze volt nőve egy másik gyűrűvel, mint két láncszem, és a másik fele a te ujjadon volt. Aztán elővettél egy gyalut, és elkezdted vele gyalulni a bika hátát, mintha fából lett volna, csak úgy röpködtek a forgácsok. A bika én voltam. Nem tudom, miért éppen bika képében jelentem meg előtte. Volt egy alacsony, idős asszony is, aki egy sátor formájú ernyőt tartott föléd, ez lehetett a nagymamád. És amikor megláttam, hogyan fonod össze a pitypang szárait, azonnal feltűnt előttem a gyűrűs hasonlat, és úgy gondoltam, meg kell őriznem jelképnek. Tessék, ez volt a titkom. De még egyet nem értek – fűzte hozzá – a gyalura miért volt szükség?

– Hogy embert faragjak belőled – mondta Réka meghatottan, és adott egy puszit a fülére.

*

– Zoli bácsi – kezdte Patrick a reggeli után, elfordulva Rékától – magához fordulok, mert Réka nem kompetens ennek a kérdésnek az eldöntésében.

– Miben nem vagyok én kompetens? – méltatlankodott Réka.

– Menj, főzz nekem egy kávét – kérte Patrick.

– Miből akartok kihagyni? – Réka már nagyon csodálkozott. Ugyan mi lehet az a kérdés, ami Patrickre és Apára tartozik, órá meg nem? Patrick szelíd erőszakkal az ajtó felé terelte. Réka elindult, de az ajtót nyitva hagyta, mögötte megállt és hallgatózott. Patrick vitte a szót.

– Zoli bácsi, szeretnék egy olyan autót venni, ha elfogadja, ami megfelelne maguknak családi autónak. Réka mondta, hogy tönkrement a kocsijuk. Tehát arra kérem, jöjjön velem most délelőtt, és intézzük ezt el.

Apa hümmögött.

– Réka, gyere csak egy kicsit – szólalt meg aztán.
– Jól értettem, hogy Patrick autót akar venni?

– Nem érted? – csodálkozott Réka. – Apa, angoltanár vagy!

– Jó, igen, persze – motyogta Apa zavarban. – De Patrick olyan zárt szájjal beszél, gondolom, nevadai, vagy milyen akcentussal. Elmossa a mássalhangzókat. Nagyjából értem, mit mond, de jó lenne, ha pontosítanád.

– Nem, ez nem tájszólás, de az tényleg igaz, hogy Patrick zárkózottsága a beszédében is pontosan megjelenik – mondta Apának, miközben Patricket figyelte. Tegnap még röptében, visszakézből lecsapta volna a javaslatot egy nemmel. Most lenézett az ujján szikrázó gyűrűre. Majd megint Patrickre nézett, megolvadt a tekintete, szelíden rámosolygott.

– Igen – mondta engedelmesen. – Igenis, főnök. Aztán visszafelé beugrunk Dettiékhez, bemutatlak nekik, jó?

Patrick olyan hirtelen állt fel, hogy kevés híján felborította a dohányzóasztalt. Rékához sietett, a karjába zárta.

– Ó, te... – suttogta a fülébe. Úgy érezte, Réka most először engedi meg neki nyíltan, hogy megélje mellette a párjáról gondoskodó, biztonságot nyújtó Férfit.

*

Apának a Volkswagen Caddy tetszett legjobban, mint jó nagy terű családi autó. Patrick tehát ilyet vett a leendő apósának. De a hivatalos dolgok: az átíratás, a rendszám miatt csak a következő keddre ígérték az autósalonban, hogy átvehető lesz a kocsi. Így a Caddy *keddi* kocsi lesz majd. Visszafelé benéztek Dettiékhez Birkásdra, ahol a nagy sütés-főzés, ünnepi előkészületek miatt csak rövid ideig maradtak, amíg Réka bemutatta

Patricket, és elmesélte a nagy újságot: hogy előbb-utóbb neki is bekötik a fejét.

Milánnak, ahogy végigmérte Rékát, igencsak leesett az álla. Patrick elégedetten zsebelhette be a másik férfi elismerő tekintetét.

– Tyhú, ki ez a dögös csaj? – fordult Milán Dettihez vigyorogva. – Detti, miért nem mutatod be az új amerikai barátnődet?

– Na, tessék – méltatlankodott Detti. – Holnap nőszül, és most fog hozzá neked udvarolni. Gondolkozzál csak egy kicsit, Milán, kit is vesz el?

– Ööö... várjál csak, hogy is hívják... – töprengett Milán elmélyülten – nem valami T betűs?

– Langyos, langyos. T betű, az van benne. Ha holnap délután háromig nem jut eszedbe, majd bemutatom neked – Rékához fordult. – Jaj, Réka, ugye átjössz holnap korábban?

– Mikor?

– Kilencre megyek a fodrászhoz. Tíz körül már jöhetsz.

– Hát persze.

*

– Nem akarom megmondani Norbinak, hogy te vagy nekem – mondta Réka egy kis fintorral, amíg a Város Főteréhez közeli parkolóhoz hajtott, a Főiskola háta mögé.

– Miért?

– Hát, mert... nem akarom, hogy diadalt üljön rajtam, amiért ő előre megmondta. Mert amikor közöltem vele egy évvel ezelőtt, hogy kimegyek Amerikába, az volt az első szava, hogy azért megyek, hogy egy milliost fogjak magamnak.

– Na, és nem? – somolygott incselkedve Patrick.

– Hát, megfogtalak, az tény. De te úgy tudtad, hogy a pénzedet szeretem benned?

– Az biztos, hogy senki mással nem találkoztam még, aki semmit sem fogad el, nem és nem, mert olyan büszke, hogy szférikus magasságokban tartja fennkölt orrát.

Réka leállította az autót. Belekapaszkodott a kormányba, előre nézett, de most nem sokat látott az előtte magasodó Főiskola falából. Mélyeket lélegzett, megpróbált rákészülni a Norbival való találkozásra. Patrick megfogta a kezét.

– Ne félj, kedves. Itt leszek melletted. Vigyázok rád.

– Norbi nagyon erős, Patrick. Az biztos, hogy jóval erősebb nálam, de nagyon valószínű, hogy nálad is. Félelmetesen erős.

– Mégis megfékezted egy jól irányzott rúgással. Fizikailag lehet erős valaki, de az, aki fürgébb, és gyorsabb a gondolkodása, meglátja a kínálkozó helyzetet, és ki is használja, bármikor felveszi vele a versenyt. Azonkívül hónapokig kórházban volt. Gyaníthatóan elveszített valamennyit a legendás erejéből.

Réka megpróbált keresztülmosolyogni a félelmén. Patrick folytatta.

– Az első pillanattól kezdve tudtam, hogy bátor lány vagy. Ahogy ott a sakkversenyen farkasszemet néztél velem... mintha golyószóró mögül néztél volna.

– Én bátor? Olyan bátor vagyok, hogy ráz a hideg, és pillanatonként kiver a víz.

– Nem az a bátor, aki nem fél – Patrick a fejét ingatta. – Aki nem fél, az csak vakmerő, vagy meggondolatlan, vagy pedig kevés az információja a szituációról. Az a bátor, aki tudja, mi vár rá, fél, és mégis bevállalja a helyzetet, szembenéz vele, nekimegy. És te

mindig, minden helyzetet így reagálsz le. Sosem láttalak meghátrálni.

Rékának eszébe sem jutott meghátrálni, holott tudta, mi vár rá. Bár nem beszéltek róla azóta egy szót sem, mindketten nagyon jól tudták, és az eltelt egy hónap alatt minden pillanatban észben tartották, mit vállaltak Elaine előtt.

– Nem a haláltól félek, Patrick. Az a világ, ahová akkor átlép az ember, boldogabb és szebb a mi küszködős, küzdelmes világunknál. Norbi ismeretlen indulataitól félek. Detti azt írta, nagyon megváltozott. És Elaine nem mondta meg, melyikünkre leselkedik a veszély. Ha téged, Patrick, ha téged... akkor számomra vége lenne a világnak – susogta Réka.

– Ne gondoldj erre. Együtt vagyunk és együtt leszünk. A menyasszonyom vagy – mosolygott rá Patrick. Rékáról, mint a cukormáz, pattogzott le a félelem. Ez a szó: *menyasszonyom*, átfűtötte belülről. Micsoda ostobaság, gondolta, hogy én félek, amikor Patrick szeret engem. Én régtől tudtam, hogy szeretjük egymást, és ez mindig olyan belső erőt és tartást adott nekem, ami lehetővé tette, hogy megéljem önmagam, megéljem a bennem lakó Nőt, de csak magyarul mondtam ki – ő pedig még mindig nem tudja, de benne él.

– Patrick... – magyarul folytatta. Még mindig nem merte kimondani angolul, pedig érezte, hogy a tiltás ereje oldódik: már nem olyan határozott, mint régebben. – Szeretlek.

Patrick elmosolyodott. Persze angolul válaszolt. De már pontosan tudta, mire. A zsebében, összehajtott papíron tartotta azt a tudást, amire, úgy gondolta, szüksége lesz. Megcírógatta a lány arcát.

– Én is szeretlek, kedves.

*

Réka feltette a napszemüvegét, és előrement. Patrick pár méterrel lemaradva mögötte követte, mintha nem tartoznának össze. Norbi a két törökkel harcoló vitéz szobrával szemben ült egy padon, mellette, a padra fektetve egy téglapiros rózsacsokor. Nem vette észre Rékát. Közömbösen átsiklott rajta a tekintete, nem ismerte meg. Réka jól meg tudta figyelni. Norbi sokat fogyott, és teljesen idegenszerű volt. Mintha egy másik ember lett volna, mint akit Réka egy évvel ezelőtt ismert. Eddig nem is tűnt fel neki, hogy Norbinak ennyire előréállna az állkapcsa.

– Szia, Norbi – állt meg előtte Réka.

Norbi ránézett, döbbenet ült ki az arcára és kapkodva felugrott.

– Rék... nem... de... – dadogott tehetetlenül. Réka levette a napszemüvegét. Szelíden rámosolygott a zaklatott, megzavarodott fiúra. Adott neki egy-egy puszt kétfelől. Na, azt egyelőre megúsztam, hogy megcsókoljon, gondolta. Nem tudta, hogyan tudna Patrick szemébe nézni, az után, hogy Norbi megcsókolja.

– Üljünk le – javasolta. Leültek. Norbi hirtelen mozdulattal felkapta és átnyújtotta a rózsacsokrot.

– Neked hoztam – mondta rekedten.

– Köszönöm. Nagyon szép – megszagolta és visszatette a padra kettőjük közé.

– Réka... te tényleg megváltoztál.

– Igen?

– Igen. Olyan... nagymenő vagy.

– Hm – mosolyodott el Réka. – Te is megváltoztál.

– Igen? Hogyan?

– Például – nem akarta megfogalmazni azt a kellemetlen érzetet, amit a fiú egész megjelenése keltett benne – sokat fogytál.

– Te is. De tudod, én novembertől februárig kórházban voltam. Volt, amikor azt hitték, hogy fel se kelek többet. Tiszta varrat vagyok mindenhol, hétszer műtöttek.

Észrevette Réka bal kezén a hosszú, még mindig piros heget.

– Mit csináltál a kezeddel? Öngyilkos akartál lenni?

– Nem. Megtámadtak.

Norbi az egyetlen, Rékára vonatkozó kérdéssel letudta a Rékára vonatkozó érdeklődést. Annyira elmerült a saját problémájában, hogy még csak felszínesen, udvariasságból sem kíváncsiskodott tovább, hogy Rékát hogyan és miért támadták meg.

– Na, látod, én ilyet sosem tennék. Elhatároztam, hogy többet nem leszek olyan erőszakos – Norbi körül, a szavaival ellentétben, olyan erőteljesen taszító, agresszív energiák feszültek, amiket Réka nem látott, mégis valamilyen érzékszervével érzékelt. – És mit mondasz arra, amit a telefonban mondtam?

– Melyik részére?

– Hogy... – Norbi elakadt. Szemtől szembe már nem tudott olyan lehangolóan magabiztos lenni, mint a telefonban. – Jó, tudom, egy kicsit hirtelen jöhetett ez neked, de... leszel-e a feleségem?

Réka sajnálkozva nézte.

– Nem, Norbi, nem leszek.

– Nem?

– Nem.

– De miért?

– Mert... én már nem szeretlek, Norbi. Volt idő, amikor boldogan igent mondtam volna. De most már nem.

– De olyan jó kis lakást vettem... hát persze, anyámék segítettek. Másfél szobás, központi fűtéses, külön vízórás... amikor berendeztem, mindig arra gondoltam, hogy ez vagy az a bútor vajon tetszene-e neked... én téged képzeltelek oda, feleségnek.

– Nem lehet, Norbi.

– Na, jó. Ezt még majd megbeszéljük... de most feljössz hozzám, ugye? – Réka magában elborzadva figyelt fel arra, hogy Norbi nem tekinti lezártnak a vita eme részét. – Tudod, mint régen. Elmegyünk kajálni valahova, aztán felmegyünk...

– Nem.

– Hogyhogy nem?

– Szívesen beszélgetek veled, Norbi, de ez minden. Mondd el inkább, mi van veled. Hogy történt a baleseted?

– Hát, az igaz, hogy hülye voltam – vallotta be Norbi őszintén. – Nem kellett volna a hatodik sört meginni. Vagy az ötödik felest. Nem voltam már teljesen tiszta, na. Úgyhogy lefejeltem a motorral egy villanyoszlopot. Repültem vagy hat métert. Koponyaalapi törés, a jobb kezem hat helyen, a bal két helyen tört el, négy bordám, a bal sípcsontom meg a bal bokám ripityára ment. Azt mondta az orvos, hogy nagy szerencsém, hogy belső sérülésem nem volt. De azért van valami...

– Mi?

– Hát, hogy izé... – Norbi nekiveselkedett, de nem tudta kimondani. Alulról felfelé nézett a lányra, egy kissé segítséget kérően, nagyjából esletten.

– Mi a baj, Norbi?

– Á, semmi – legyintett, hátradólt, hirtelen meggondolva magát. Réka sóhajtott. Ki kell szednie belőle, mert hiszen egyértelmű, hogy itt gyökeredik a probléma.

– Norbi, csak akkor tudok segíteni, ha elmondod.
De nagyon szívesen segítek. Mi a baj?

– Ha feljössz hozzám, majd elmondom.

Réka némán nézte. *Azt* az árat nem fizeti meg.

– Mondd el most. Jobb, ha egyből túl vagy rajta.

Norbi megint belevágott, aztán ez is annyiban maradt.

– Na, hát gond van a ízével...

– Mivel?

– Hát, amivel azelőtt sose volt gond. Tudod, na.

Réka gondolkodott, mi lehet az. Kivilágosodott az elméje.

– Jesszusom, Norbi, csak nem a szexszel?

– Hát... – Norbi elfordította a fejét.

– Hogyhogy gond van?

– Hát, gond van. Megmondom neked őszintén, hogy próbáltam pár csajjal, és hát nem... és így rájöttem, hogy te vagy nekem az igazi. Mert veled mindig jó volt. És ha egyelőre nem is jössz hozzám feleségül, legalább csináljuk úgy, mint régen.

– Nem lehet, Norbi – suttogta Réka megsemmisülten. Norbi valóban súlyos gondjára ő már nem nyújthatott enyhülést. Szívesen segített volna rajta valahogyan, de *nem így*.

– Hát már dehogynem. Te okoztad a bajt, neked is kell helyrehozni.

– Ezt hogy érted?

– Azt mondtad nekem egyszer – Norbi irtózó tekintete előtt irdatlan szörny magasodott – hogy alkalmatlan vagyok.

– Én ilyet mondtam? Az lehetetlen, biztos másra mondtam.

– Pedig ezt mondtad. És amióta elmentél, hiába próbálkoztam akárkivel. Én, aki pár évvel ezelőtt

végigkúrtam a fél megyét, most... nem megy...

Norbit összegörnyesztette a kínládása. Réka nagyon megszánta. Norbinak ez valóban olyan lehet, mintha elvinnék tőle a levegőt, gondolta. Halkan, gyengéden szólt hozzá.

– Nem a baleseted következménye ez?

– Nem – nézett a szemébe Norbi gyötrődve. – Már előtte is. Már tavaly nyár óta, amióta otthagytál a Főiskola előtt. Akkor mondtad ezt a... dolgot. És azóta...

– Fordulj pszichológushoz, Norbi.

– Minek? Az nem tud segíteni rajtam. Csak te tudsz. Aki megátkozott, az tudja levenni rólam az átkot.

– Norbi, én nemátkoztalak meg. Soha nem tennék ilyet. Az egész gubanc csak a te fejedben létezik.

– De igen, megátkoztál, boszorkány. Vedd le rólam az átkot, és akkor békén hagylak.

– Hogyan tudnám én levenni?

– Feküdj le velem egyszer. Csak egyszer. Mert ha akkor, amikor azt csináltad velem, tudod, mit... akkor betartottad volna, amit ígértél, és lefeküdtél volna velem, akkor biztos, hogy sikerült volna, és azután nem lett volna semmi bajom.

– De Norbi, nem lehet tudni, hogy mi lett volna, ha valami másképp történik, mint ahogy történt.

– De igen. Mert akkor teljesen úgy működött minden, ahogy kell, egész addig, amíg belém nem rúgtál. De most jóvá teheted. Tudom, hogy veled sikerülni fog. És akkor utána már mással is.

– Nem lehet, Norbi – lehelte Réka.

– Mindent lehet, csak akarni kell.

– Akkor akard, hogy sikerüljön mással. Velem ne, Norbi – a szemébe nézett, szomorú eltökéltséggel. – Ebben nem tudok segíteni neked.

Norbi felugrott. Egész testében remegett a zaklatott indulattól.

– A rohadt életbe, nem lehet megérteni, amit mondok? Hogy csak egyszer! Nem kérek többet! Nem kérem, hogy legyél a feleségem, már azt se kérem, hogy legyünk úgy, mint egy éve. De erre szükségem van! Kell nekem, te dög! Muszáj megtenned! Így nem tudok tovább létezni! Tönkretettél! – Réka szomorúan a fejét ingatta. Norbi felkapta a rózsacsokrot, és tajtékozva ütni kezdte vele Rékát. – Senkivel, érted? Azóta senkivel se tudtam, egyszer se! Egy éve! Csináld vissza, amit hazavágtál! – Réka a kezével védekezett, felugrott a padról. A rózsatüskék lyukakat és csíkokat martak a karjába.

– Norbi, ne! Térj magadhoz!

Patrick fogta meg kemény kézzel Norbi ütésre emelt csuklóját.

– Nem – mondta magyarul, határozottan.

– Mit akar ez a faszi? Milyen lovagod van, mi? – kérdezte dühöngve Rékától. Patrickhez fordult, a karját rángatva, de nem tudta kiszakítani az acélos szorításból. – Engedj el, Józsi, ez az én nőm, akkor ütöm, amikor akarom, és akkor kefélem meg, amikor akarom.

– Nem – mondta ismét Patrick, és csavart egy egészen kicsit Norbi karján. Norbi felnyögött, testével a karja irányába fordult, de a Patrick tekintetéből sugárzó erő fékezte meg, alázta meg az őrzöngését.

– Oké, oké – Norbi felemelte a szabad kezét, a megadást jelezve, de a szeméből sötét fények szúrtak. – Békén hagyom a hölgyet, engedj el. Nem itt a Főtéren fogom megkefélni – Patrick meglazította a szorítást. Norbi a padra ejtette a megviselt csokrot. Patrick óvatosan elengedte Norbi kezét.

– Oké – mondta Patrick, most megtanult magyaros

akcentussal, és hátrált pár lépést, de a szemét nem vette le Norbiról.

– Norbi – Rékának rettenetesen kiszáradt a szája – ezek után ugye nem vársz tőlem semmit? Elmegyek. Nem tudok segíteni rajtad, ne haragudj. Csak azt tudom mondani, hogy menj pszichológushoz. Szia.

Hátrált egy lépést. Norbi nem mozdult, csak állt a pad mellett, leejtett vállal, reménytelenül, kétségbeesve. Réka egy pillanatra Patrickre nézett.

– Menj. Én várok. Figyelek – olvasta le a szájáról a néma üzenetet. Elindult. Az a három perc gyaloglás, amit meg kellett tennie a kocsiig, minden erejét felemésztette. A vezető melletti ülésre ült be. Hátradólt, nagyot lélegzett, aztán papír zsebkendőt keresett, és felitatta a karjából gyöngyöző vércseppeket. Pár perc múlva megérkezett Patrick, beült az autóba. Egy pillantást vetett Réka karjára.

– Orvoshoz viszlek. Hová kell menni, irányíts.

– Nem kell – Réka erőtlenül a fejét rázta. – Csak vigyél haza. Majd Mama elintézi.

– Biztos? – kérdezte Patrick.

– Biztos. Nagyon jó gyógyfüvei vannak ilyen sebekre. Mit csinált Norbi?

– Egy darabig még ott álldogált, maga elé nézve, valamit motyogott is, aztán belerúgott a szemetes kosárba, kiborította és elindult a másik irányba. Nem mentem utána. Miért támadt rád?

– Nem akartam lefeküdni vele – mondta Réka leverten.

Patrick nézte egy pillanatig. Aztán indított.

– Szerinted észrevehette, hogy összetartozunk? – kérdezte.

– Nem – Réka megint a fejét rázta. – Én nem mondtam meg neki, ő meg nem látta át a helyzetet. Azt

hitte, amolyan hőslékű lovag vagy, aki nem tűrheti, hogy a jelenlétében bántalmazzanak egy hölgyet. És – mosolyodott el kimerülten – nagyon jó volt a magyar kiejtésed. Még az oké, a legvalódibb amerikai szó is elég magyarosra sikerült, nem fogott gyanút.

*

Apa horkantott egyet, és felpattant a szeme. A szobaajtó csöndben kinyílt, a sötétben egy vékony árnyalak osont mellé nesztelenül. Apa némán figyelte, ahogy az árny az ágya mellé lép.

– Apa – a halk suttogásra Anya is felriadt.

– Mi baj van, picur?

– Valami betörő, vagy mi, be akar menni a szobámba. A szúnyoghálót vagdossa ollóval.

Apa már ki is kelt az ágyból.

– Biztos vagy benne?

– Apa... – Vera hangjában az értetlen szülők iránti lemondó lesajnálás volt. – Felkeltenélek éjjel kettőkor hülyeségből?

– Maradj itt – intette Apa a lányát. Kiment, és felgújtotta az udvari villanyt. A két nő utána. Az udvaron nem volt senki, csak egy létra Vera szobájának ablaka alá támasztva. Apa benyitott Vera szobájába, és azonnal felkapcsolta a villanyt. A szoba közepén Norbi állt hunyorogva.

– Norbi – szólította meg Apa, minden igazgatói tekintélyét elővéve a csíkos pizsamája zsebéből – mit keresel te itt?

– Én... jó napot, Zoli bácsi... én Rékát...

– Éjszaka? Az ablakon betörve?

– Hát... ööö...

– Na monddjad. Mit akarsz Rékától?

- Hát én... nincs itt Réka?
- Nincs. Mit akarsz tőle azok után, hogy a rózsatüskével összeszabdaltad a karját?
- Csak meg akartam lepni – nyögte kínban.
- Ez sikerült. Csak nem Rékát lepted meg.
- Hol van Réka?
- Ha megmondom, most odamész és az ő ablakán is bemászol?
- Nem, dehogy – Norbi alattomos tekintete meghazudtolta a szavait. Egyik, a gyermeki hazugságokat jól ismerő pedagógus sem hitte el neki: sem Apa, sem az ajtóban álló Anya.
- Menj haza, Norbi – mondta Apa. – Ne akarj bajba keveredni. Vagy hívjam ki a rendőrséget?
- Nem, dehogy – Norbi hirtelen megzavarodva nem tudta, merre induljon.
- Ne az ablakon. Kiengedlek. De Norbi, figyelj ide. Hagyd békén Rékát.
- Én szeretem őt, Zoli bácsi. Feleségül akarom venni.
- Apa csüggedten sóhajtott.
- Nem mondta meg neked?
- Mit?
- Nem mondta meg – állapította meg Apa. – Akkor nem én fogom megmondani.
- Rékának vőlegénye van – hallatszott élesen, tisztán Vera hangja az ajtóból.
- Norbi megdermedt. Állt, a szeme kidülledt, a szája kinyílt. Anya, kissé későn, pisszegni kezdett a lányára.
- Előbb-utóbb úgyis megtudta volna – rántotta meg a vállát Vera.
- Akkor – szólalt meg Norbi rekedten, és krákogott egyet – én megyek.
- Mivel mész haza?

- Gyalog.
- A Városba? Harminc kilométert?
- Majd valahol felszállok az első buszra.
- Te tudod – nyugodott bele Apa. Elindultak kifelé.

Az udvaron Norbi megállt.

– Amerikai? – kérdezte csendesen.

– Ki?

– A vőlegénye.

– Az.

– Milliomos?

– Nem hiszem – Apa újra elindult. – Réka nem mondta. Valószínű, hogy nem milliomos, de nem szegény. Kocsit vett nekünk.

Norbi újra megállt, valami felidéződött benne.

– Nem egy ilyen colos, hosszú hajú főszer?

Apa ránézett.

– Így is lehet mondani.

– Olyan a szeme, mint a kő. A keze is.

– Ezt nem tudom.

– Akkor tudom, ki az. Én azt hittem, magyar. Az a főszer tud magyarul.

– Csak pár szót.

– Jó éjszakát, Zoli bácsi.

– Jó éjszakát.

Kiengedte Norbit az éjszakába.

*

– Persze Norbi azt hitte, hogy az a szoba még mindig az enyém, mint tavaly. De elképzelni sem merem, mi lett volna, ha Vera nem olyan éberem alszik – mondta Réka borzongva. – Ha arra ébred, hogy Norbi...

Jöttek a hírek. Az éjjel valaki, vagy valakik végigdúlták a falut, sőt a szomszédos Birkásdot is. Az út

mentén tizenegy ház kerítését kitörték, bedöntötték, összeszaggatták. A talyigafalvi buszmegálló fapadját összetörték. A fiatal fákat többől kicsavarták vagy kitörték, az idősebbeknek az alsó ágait törték le. A birkásdi buszmegálló kis váróbódéja nem vasból volt, mint a talyigafalvi, hanem műanyag hullámlemezből, amit diribdarabra törtek. A vandál pusztítás okozóját nem találták meg. Senki sem tudta, ki tette, csak Réka.

*

Réka a jobb oldalon tűzte fel a haját, hogy ha majd táncolnak, összesimulva, Patricknek ne csiklandozza az orrát. A másik oldalon leengedte, hogy ha Patrick akarja, beletúrhasson a jobb kezével, ahogy szokta. Készülődés közben a kezébe akadt az a zöld márványból faragott kicsi emberfej, amit Mr. Johnstontól, a portástól kapott. A bal tenyerébe fogta. Nézegette leegyszerűsített, ősi formáját, erezetének finom mintáját. Azonnal érezte az energia hullámait, amint erőteljesen, megnyugtatóan végigáradnak a testén. A kezében tartotta egy darabig, és a kő átforrósodott, lüktetve bocsátva ki magából a titáni erőt. Szerencsét hoz, jutott eszébe az öreg ajánlása.

Az estélyi ruha, Jessica legdrágább ajándéka Réka egyik kedvenc színének, a mohazöldnek egy különleges, pasztell árnyalata volt. Húzások, ráncolások, helyenként ravaszul, dekoratívan elhelyezett lelógó, libbenő rátétek tették nagyon egyedivé, mégsem volt hivalkodó.

Vera is kapott a Jessica-féle ruhákból, és csak természetes, hogy a lagzin abban feszített. Az ikrek hátraültek a kölcsönkocsiban, és négyesben áthajtottak Birkásdra, hogy Réka segíthessen Dettinek készülődni. Apáék utaztatását Pali bácsi, a házi orvos vállalta fel, ők csak később jönnek.

Detti hosszú szőke haját a fodrász olyan hihetetlen művészi kontyba rendezte, hogy Réka nem győzte körberajongani. Segített a smink elkészítésében, majd ráadta a menyasszonyi ruhát. Detti úgy festett a gyöngyös-habos, hófehér selyem és organza csodában, mint egy kis törékeny angyal. Amint Milán meglátta, íziben eszébe jutott, kit is kell feleségül vennie. Elmentek fényképezkedni. Amikor visszajöttek, megtörtént a vőfély által levezetett, ünnepélyes kikérés, majd az egész, több tucat kocsiból álló menet átgurult Lovaskőre, és a román kori apátsági templomban összeeskették az ifjú párt. Patrick megrendülten tekintett fel a monumentális, puritán falakra.

– Réka – suttogta a fülébe – el sem tudom mondani, milyen lélegzetelállító légköre van ennek a helynek. Szeretném, ha itt lenne a mi esküvőnk is.

A lagzi Birkásdon volt, a lányos ház udvarában. Óriási sátrat állítottak fel, hogy a százötven vendég elférjen. Réka és a családja természetesen a menyasszonyi asztal közelében kapott helyet, a sátor belsejében. Detti édesanyja, aki ékszerész volt, most figyelt fel a Réka ujján sziporkázó gyűrűre.

– Eljegyzési gyűrű? Tudom, Amerikában ez a szokás, nem a karika.

– Igen.

– Szép nagy briliáns.

– Igen? – Rékában, mivel nem értett a drágakövekhez, eddig fel sem merült, hogy a kő briliáns is lehet.

– Így szemmértékkel azt saccolom, másfél karát körül van. Ez a kerek forma a legértékesebb. Persze meg kellene közelebről nézni, nagyításban, de ha elég jó minőségű, érhet akár kétmilliót is.

– Jesszusom – szörnyedt el Réka. Biztos volt

benne, hogy Patrick a legjobb minőségű követ vette meg neki.

Vacsora, tánc, multság, ahogy az egy lagziban már lenni szokott. Patrick könnyedén beilleszkedett a hangulatba. Evett, ivott, végigtáncoltatta a nőket.

Réka Dettivel és Milánnal beszélgetett, melléjük ülve a menyasszonyi asztalnál. Patrick éppen Verát környékezte meg, hogy táncoljon vele egyet. Vera félenken, de boldogan bólintott.

A sátor túlsó végén, a zenekarnál Norbi jelent meg. Dülöngélt a részegségtől. Első pillanatban senki sem ügyelt rá, s mivel ezt nem bírta elviselni, hát felhívta magára a figyelmet. Pisztolyt vett elő a nadrágja zsebéből és a levegőbe lőtt egyet. A zenekar elhallgatott. Mindenki megállt, értetlenül ránéztek. Sokan azt hitték az első pillanatban, hogy ez is része a lagzikon szokásos műsornak, de hamarosan rá kellett jönniük, hogy ez bizony nem szokványos műsorszám.

– Réka, hol vagy? – kiáltotta rekedten Norbi. – Érted jöttem!

A második lövéssel a nagydobot találta el. A pisztoly dörrenésével egy időben a szétlőtt dob hatalmas dobbanása hallatszott.

– Mindenki feküdjön le a földre! – kiáltotta Apa, aki leghamarabb átlátta a helyzetet. Néhányan kelletlenül, bár már kissé ijedten szót fogadtak, de a legtöbben még mindig a tánctéren álldogáltak, vagy az asztalnál ültek. Norbi megindult az asztalok mellett a sátor belső vége felé. Nem látta meg Rékát, pedig vele szemben ült.

– Hol vagy? Réka, gyere elő, mert szétlövöm az egész rohadt bagázst!

A harmadik golyó a lufidekoráció hosszú csíkján szaladt végig. Egész sorozat léggömb durrant szét óriási robajjal. Az emberek ettől rémültek halálra: a földre

vetették magukat. Milán az asztal mögé rántotta Dettit, majd felnyúlt, és Rékát is lerántotta a karjánál fogva. De Réka feltérdelt az asztal mögött, majd felállt. Milán csitítva vissza akarta húzni, de Réka szilárd elhatározását nem lehetett megingatni. Milán belekapaszkodott a ruhájába. A ruha egy keserves reccsenéssel megvált a szoknya egyik libbenő rátétjétől.

– Itt vagyok, Norbi – szép lassan lépkedve közeledett a fiú felé. Apa messziről pissegett, hogy Réka is bújjon el, ne tegye ki magát a veszélyes helyzetnek, de Réka úgy tett, mintha nem hallaná. Patrick az asztal takarásában, guggolva vagy négykézláb osont Norbi felé a földön fekvő vendégek között. Rékának a fejében az események hideg, józan átlátását teremtette meg a döntése. Elmélyítette a hangját, hogy megnyugtató legyen. – Gyere, megbeszéljük szépen, nyugodtan.

Norbi kezében a pisztoly ide-oda imbolygott. Réka nyugalma megrémisztette, tanácstalanná tette. Ő maga sem tudta pontosan, milyen reakcióra számított, de mindenképpen ijedtségre, riadt behódolásra. Akkor tudta volna, mit kell tennie. Ordítva követelőzni, kikiáltani ország-világnak, mivel tartozik neki Réka. Utolsó elszántságával, két kézzel, nyújtott karral fogta Rékára a pisztolyt.

– Boszorkány, megint megbabonázol! Ne közelíts!

– Miért ne? – kérdezte Réka lágyan, halkán. – Hiszen értem jöttél. Beszélni szeretnék veled. Nem fogsz lelőni, mert szükséged van rám.

– Eljössz velem? – kapott a szón mohón Norbi, és máris lejjebb engedte a fegyvert.

– Megbeszéljük, mit tehetek – Réka egyre lassabban, lépésről lépésre közelített.

– De én nem beszélgetni akarok! Amit meg akarok, arra nem vagy hajlandó, mert arra ott van a vőlegényed!

Ugye, hogy megmondtam? Egy évvel ezelőtt megmondtam neked, hogy azért mész Amerikába, hogy fogjál magadnak egy milliomost! Meg is fogtad! A csóró Norbi meg elmehet a büdös francba, mi?

– Gyere, üljünk le, Norbi. Mondok neked valamit.

– De nem azt, hogy lefekszel velem, mi?

– Majd elmondom.

– Nem! – Norbin teljesen elhatalmasodott a pánik.

– Nem akarok beszélni veled! Állj meg ott, ahol vagy! – Az imént már leengedett pisztolyt lövésre készen ismét Rékára irányította.

– Nem lőhetsz le, Norbi. Nem tudsz engem lelőni.

Norbi ezt felfogta. Kővé dermedve meredt Rékára.

– Nem – mondta tompán – tényleg nem tudlak. De a... vőlegényedet – megvetésében mintha köpte volna a szót – azt le tudom! Hol van az a szarláda, aki elvett tőlem?

– Ne őt keresd, Norbi. Velem foglalkozz. Én itt vagyok – Réka hangja szuggesztív, búvölő, ígéző volt.

– Hol van? – Norbi vadul körülnézett, a pisztollyal egymás után több irányba célozva. – Gyere elő!

Patrick, ha érti, mit mond Norbi, valószínűleg elébe áll, de így az asztalok mögött, még mindig fedezékben, már egy vonalba került vele.

– Elbújtál, kis amerikai pénzeszsák? Gyáva vagy?

– Nincs itt – duruzsolta Réka. Már közel ért Norbihoz. Előrenyújtotta a kezét, lassan, kérő mozdulattal. – Add ide a pisztolyt, Norbi.

– Nem! – üvöltött fel Norbi farkashangon. – Kit lőjek le akkor? A pasidat nem látom... téged nem lőlek le, mert... nem lőlek le, pedig tönkretettél! Hazavágtál! Annyira, hogy... semmi értelme az életemnek – vad tűz lobbant a szemében. – De magamat le tudom lőni! És ebben nem akadályozol meg!

Norbi nagyra nyitotta a száját, belerakta a pisztoly csövét, és azonnal meghúzta a ravaszt. *Nem*, gondolta Réka. Halk, fémes csettenés hallatszott. Norbi kikapta a szájából a pisztolyt, hitetlenkedve megnézte, majd a szívének irányítva a mellkasához szorította.

– Norbi, ne – könyörgött Réka. – Valamikor szeretnél. Tedd meg nekem, hogy nem teszel kárt magadban.

Norbi elhúzta a ravaszt. Ismét fémes csettenés hallatszott. Norbi felzokogott.

– A francba! A büdös rohadt pisztoly pont most döglik be!

Most már több férfi is felbátorodva megközelítette Norbit. Patrick addig osont az asztal mögött, amíg Norbi látóteréből kijutva a háta mögé került, egy szépen ívelt mozdulattal átszökkent az asztalon, és most elkapta Norbi pisztolyt tartó kezét. Két ujját egy tisztességtelenül hatékony fogással belemélyesztette a csuklójába, s a szorítás meglazult a pisztolyon. Norbi egy villámgyors mozdulattal átvette a bal kezébe a fegyvert és kétszer meghúzta a ravaszt. Patrick a kezére és a pisztolyra csapott, lefelé irányítva a csövet. Egy csettenés, egy dörrenés; Norbi fájdalomában előregörnyedt, kimeredt szemmel, kinyílt szájjal. A saját jobb combját és a térdét találta el, felülről lefelé, vagy húsz centi hosszú sebet roncsolva, húson, csonton keresztül. Ekkor már hárman is fogták Patricken kívül. Kicsavarták a kezéből a fegyvert. Norbi az ép lábára helyezte a testsúlyát, a sérült lábát és a vállát is megroggyantotta. Összetörten, elgyötörten, megcsendesülve állt, mintha nem is érezné a testi fájdalmát, csak a lelkit.

Apa rendőrt hívott, Detti apja pedig mentőt. A szomszédos Lovaskőn volt a legközelebbi rendőrőrs, ahol egyetlen rendőr működött. Mentőt viszont a Városból

kellett hívni. Közben Pali bácsi, a házi orvos bekötözte Norbi sebét.

– Jézusmária, itt öregedtem meg, de még sosem kötöztem lőtt sebet – sópáncodott.

Réka leült Norbi mellé, amíg a hatóságokra várakoztak. Már tudta, mi az, amivel talán visszaadhatja Norbi önbizalmát. Patrick a közelbe ült, a másik oldalra, nem tolakodóan, csak, mint mindig, felajánlva Rékának a biztonságot, a védelmet, a megkapaszkodás lehetőségét.

– Tudod, Norbi... mindig szívesen emlékszem a veled töltött időre. Már eszembe jutott, mire mondtam, hogy alkalmatlan vagy – magába szállva visszaemlékezett arra a percre: egyetlen rosszul értelmezett szó a tragédiáknak micsoda sorozatát indította el Norbi életében. – Arra mondtam, hogy a velem való kapcsolatra vagy alkalmatlan. De ezt én nem a szexre értettem, hanem csak a hosszabb távú kapcsolatra. Te nagyon jó voltál az ágyban. Sőt, szuper voltál. És – közel hajolt, még jobban lehalkította a hangját – az összes pasim közül neked volt a legnagyobb – azt jobbnak látta elhallgatni, hogy mindezzel együtt azért Norbi sohasem tudta őt eljuttatni a csúcsig; és azt is, hogy az „összes pasi” összesen három főt tesz ki. De tudta, hogy Norbinak ez nagyon fontos körülmény. Ez az, amit meg tud érteni, be tud fogadni, és ez a közlés átlendítheti a holtpontra. Talán majd hozzásegíti ahhoz is, hogy kilábaljon a maga ásta gödöréből.

– Tényleg? – Norbiba mintha valami halvány reménység visszatért volna. Réka meggyőzően bólogatott.

– Bizony.

– Látod, majdnem tükör lőttem magam. Épp, hogy egy-két centi hiányzott... habár – legyintett keserűen elvigyorodva – úgylis mindegy...

– Nem mindegy, Norbi. Tudod, hogy miért nem ott találtad el magad? – Norbi minden figyelmével, szorongva, mégis derengő bizalommal Réka szavain csüggött, a fejét rázta. – Azért, mert még szükséged lesz rá. Tudom, hogy rendbe jössz. Az élet nem véletlenül rendezte úgy a dolgokat, ahogy most történt. Vár rád egy lány, aki csak téged keres a világban. Meg fogjátok találni egymást, biztos vagyok benne. És csodákat fogsz vele tenni, Norbi – a kezét Norbi kezére tette, megsimította. Norbi lehajtotta a fejét. Aztán felnézett Rékára, és gyötrődve meg akart fogalmazni valami megfogalmazhatatlant.

– Hát... akkor... – némi fájdalmas hezitálás után hirtelen legényes elszántsággal Patrick felé intett a fejével.
– Bemutatsz neki?

– Miért?

– Csak... kemény srác.

Réka Patrick felé fordult.

– Gyere közelebb, Patrick. Norbi meg szeretne ismerkedni veled.

Patrick felállt, Norbi elé lépett, a kezét nyújtotta. Norbi nem tudott felállni; felnézett rá, képletesen is.

– Nem semmi vagy, apám – mondta szégyenlős-elismerően.

Megérkezett a lovaskői rendőri készültség, mind az egy fővel. Jegyzőkönyvet vett fel, és kiderült, hogy Norbi, mint biztonsági őr, a saját szolgálati fegyverét használta a lövöldözéshez. Aztán tovább vártak a mentőre.

– Detti – mondta Réka őszinte lelkiismeret-furdalással – bocsánatot kell kérnem tőled, amiért tönkretettük a lagzidat.

– Á, szó sincs róla – legyintett Detti jókedvűen. – Még húsz év múlva is beszélni fogják a faluban, hogy emlékszel, a Dorkó Bernadett esküvőjén micsoda

lövöldözés volt? És hogy senkinek nem lett semmi baja, csak aki lövöldözött, addig bénázott, amíg el nem találta a saját lábát?

Mire a mentő megérkezett, addigra már szólt a zene, és a násznép kezdte túltenni magát az ijedelmeken. Elvitték Norbit rendőri kísérettel a városi kórházba.

*

„Gyöngéden ölelj át, és ringass, szerelem” – Réka és Patrick összesimulva táncoltak, és Réka halkan, szinkronban fordította a fiúnak a dal szövegét.

– Mit gondolsz, ez lehetett az, amiről Elaine beszélt? – kérdezte később Patrick. Most beszéltek másodszor erről, az óta a nap óta.

– Azt hiszem... nem; biztosan tudom, hogy ez volt az.

– Akkor hogy lehet, hogy egyikünk sem sebesült meg? Holott eredetileg Elaine még halálról is beszélt? Én már... minden rosszra fel voltam készülve.

– Úgy látszik, az úgy van, hogy ha az ember nem futamodik meg a helyzet elől, hanem nekimegy elszántan, mint a faltörő kos, akkor a helyzet futamodik meg az ember elől. A Vízöntő-korszak a bevállalások kora, és mi mindketten bevállaltuk a helyzetet: a veszélyt, a halált egymásért, a szerelmünkért. A Biblia azt mondja: erős a szeretet, mint a halál. Ami azt jelenti: nem erősebb a halálnál, *de van olyan erős, mint az*. Ha mi szeretjük egymást, a szerelmünk felveszi a harcot még a halállal is, megküzd vele. És bár a mai lelketlen világban a hit szó elveszítette a hitelét, éppúgy, mint a szerelem, becsület, hősiesség és más egyéb, XIX. századbeli fogalmak, mi hittünk egymásban, és visszaadtuk a szónak az eredeti jelentését. Nem mondtuk egymásnak percenként, hogy szeretlek, agyonkérődzve a szót, helyette éreztettük,

tudattuk egymással – még te is velem, tudatlanul.

Patrick öt ujjal beletúrt a lány hajába, végigsimította a fülét, nyakát. A mozdulat ismerős volt, megnyugtató és biztató; Réka belesimította az arcát a fiú tenyerébe.

*

Vasárnap délután egy személyautó és egy kis teherautó állt meg a ház előtt dudálva. Az egész család és a teljes szomszédság kiment az utcára, az eseményen tátani a szájukat. A kocsikból Olga, Bogya, Sarah és három ismeretlen férfi szállt ki. Olga bemutatta az ismeretleneket: az apját, Ivánt és a Vologya nevű gépkocsivezetőt. A kis teherautó hátuljához vezette Rékát, ahol egy gyönyörű hófehér ló állt a platón.

– Tessék, ő Camembert – mutatta be Rékának. – A tiéd. De remélem – nevetett fel – nem szeleteled rá vajjas kenyérre.

Réka azt se tudta, mit mondjon. Megsemmisülten boldog volt.

– Tudod, egész tanévben azon gondolkoztam – magyarázta Olga – hogy mivel tudom nem kifizetni, hanem meghálálni, hogy gyakorlatilag minden nap foglalkoztál velem meg Bogyával. Nagyon sokat tanultunk tőled. És nem fogadtál el semmit. És aztán, amikor elmentél Patrickkel lovagolni, és említetted, hogy a nagyapádnak vannak lovai, tehát a gondozásával sem lesz probléma, eldöntöttem.

A vendégek náluk töltötték a délutánt, megvacsoráztak, aztán az apuka a sofőrrel visszaindult Ungvárra, a többiek meg a Város felé vették az irányt, ahol hotelben foglaltak szobát maguknak. Megbeszélték, hogy a következő napokban gyakran találkoznak, mert Sarah-

nak meg akarták mutogatni a történelmi magyar tájakat, és persze Patrick is látni szeretne volna ezeket.

*

Patrick a notebookja előtt ült, az e-mailjeit ellenőrizte.

– Figyelj csak, Réka. Ennek örülni fogsz, jó hír. Elaine-nek és Olivernek megszületett a kislánya. Küldtek róla fényképet.

– Mutasd, mutasd!

– Tessék. Tudod, hogy hívják?

– Hogy?

– Réka.

Réka csak állt, és egy darabig nem tudott megszólalni. Aztán Patrick ölébe ült, és elgyönyörködött az újszülött kislányról küldött képekben.

– Patrick, miért? Miért adták az én nevemet a kislányuknak? Hiszen ez a név Amerikában teljesen ismeretlen, azelőtt nem is hallhatták.

– Elaine írja, olvasom: *mindhármunkra mélyen hatott Réka személyisége, másképpen és másért. Olivert a szépsége és a nőiségének a kisugárzása nyugtázta le. Matt a vonzerejének nem tudott ellenállni. Nekem is szimpatikus volt kezdettől fogva; de attól a perctől kezdve tiszteltem és felnéztem rá, amikor a halál fenyegető lehetőségét választotta a langyos biztonsággal szemben, a szerelméért. Természetes, Patrick, hogy te is nagyot nőttél a szememben a fogadalmad által. De Réka pontosan tudta, mivel szegül szembe, hiszen ő egyszer már közlőről megismerte a halálfélelmet és a halált.*

*

Réka egész nap csak csöndben maga elé mosolygott. A patikában beszerzett gyorsteszt reggel kimutatta, amit már napok óta sejtett. Mégis várt a hír átadásával estig, amikor zavartalanul kettesben lehettek. A karját Patrick nyakába fonva az ajkához húzta a fiú fülét.

– Emlékszel, Patrick... ott, a tónál...

– Igen? – kérdezte Patrick várakozóan. Réka nem válaszolt, csak átfogta Patrick csuklóját, és a tenyerét a saját hasára simította. Patrick megrezzent, és életében először kitalálta, mire gondol Réka.

– Ez azt jelenti... – kezdte lassan. Réka látta, hogy nincs szükség szavakra, Patrick érti őt. Bólintott. Patrick rászorította egy pillanat alatt átforrósodott tenyerét a jövevény meleg bőrselyemmel borított rejtekhelyére.

– Tudtam... tudod, hogy tudtam?

Rékában felszikkasztott a bizonyosság. Ismét bólintott. Szelíd gyönyörűséggel merült bele Patrick körülötte áradó szerelmébe.

– Szeretlek, Réka – mondta Patrick, ékes magyarsággal. – Sőt, *lenolaj*.

* * *